

Giới thiệu Muôn Trùng Nghìn Dặm

Vừa vào trong nhà, bóng râm và không khí mát rượi đã bao trùm lấy cả thân người, khiến Hạc không khỏi thở nhẹ một tiếng.

Mây đưa cho Hạc một ly nước, sau đó hào hứng kéo tay cô lên trên lầu. Từ cầu thang dẫn ra hai cánh cửa đối diện nhau, Mây lôi Hạc đến trước một cửa phòng. Đẩy cửa, Mây dang tay ra thành một động tác khoa trương, hùng dũng tuyên bố - "Đây, phòng của cậu."

Hạc liếc mắt nhìn căn phòng trước mặt. Phòng không quá lớn, nhưng đầy đủ tiện nghi. Góc phòng đặt một chiếc nệm. Sát cạnh cửa ra vào là một chiếc tủ quần áo. Kế bên giường là một bàn học đặt đối diện với cửa sổ lớn. Từ chỗ họ đứng có thể nhìn ra thấy những mái nhà nhấp nhô và bầu trời trong xanh gọn mấy bên ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Buổi trưa, trời nóng như đổ lửa.

Hạc cẩn thận rút điện thoại ra khỏi túi xem xét, neho mắt nhìn hàng chữ trên tin nhắn.

Ảnh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu phản chiếu lên màn hình điện thoại khiến mắt cô muốn hoa lên. Xác định đích thực là không sai nhà, cô mới đến gần cửa bấm chuông.

Cánh cửa sắt trước mặt ngay lập tức mở ra. Bạn học cấp ba của cô, Mây, liền lộ đầu ra cười toe toét – "Hạc Trắng, đến rồi, tớ còn tưởng cậu lạc đường."

"Nhà cậu ngay đường cái, muốn lạc cũng khó." – Hạc cười đáp, sau đó khăn trương giục – "Mở cửa ra nhanh nhanh, tớ sắp chết cháy rồi."

Mây nhanh nhẹn kéo cánh cửa sắt nhường đường cho Hạc đẩy valy vào trong sân.

"Đồ chỉ có nhiều đây thôi hả?" – Mây hỏi.

"Ừ." – Hạc đáp.

Vừa vào trong nhà, bóng râm và không khí mát rượi đã bao trùm lấy cả thân người, khiến Hạc không khỏi thở nhẹ một tiếng.

Mây đưa cho Hạc một ly nước, sau đó hào hứng kéo tay cô lên trên lầu. Từ cầu thang dẫn ra hai cánh cửa đối diện nhau, Mây lôi Hạc đến trước một cửa phòng. Đẩy cửa, Mây dang tay ra thành một động tác khoa trương, hùng dũng tuyên bố - "Đây, phòng của cậu."

Hạc liếc mắt nhìn căn phòng trước mặt. Phòng không quá lớn, nhưng đầy đủ tiện nghi. Góc phòng đặt một chiếc nệm. Sát cạnh cửa ra vào là một chiếc tủ quần áo. Kế bên giường là một bàn học đặt đối diện với cửa sổ lớn. Từ chỗ họ đứng có thể nhìn ra thấy những mái nhà nhấp nhô và bầu trời trong xanh gọn mấy bên ngoài cửa sổ.

Hạc cảm động dào dạt, cảm thấy nước mắt cũng giống như sắp rơi ra, không kiềm được mà quay lại ôm chầm lấy Mây – "Cảm ơn cậu, tớ còn tưởng sẽ phải ra ngoài đường ở mấy ngày."

Mây cười cười, vỗ vỗ lưng cô - "Ai bảo số cậu xui xẻo. Như thế nào trước ngày bán nhà 3 ngày người ta mới báo cho cậu biết? Có phải là do cậu ăn ở thất đức không?"

Hạc thở dài một hơi – "Đừng nhắc nữa, tớ vẫn còn đau khổ muốn chết đây. Tớ thề tớ luôn trả tiền nhà đầy đủ." – Vừa nói Hạc vừa rút tiền trong túi quần ra đưa cho Mây – "Tiền ứng trước của tớ, cậu cầm đi."

Mây cũng không khách khí, nhận tiền hôn chùi chùi - "Kêu cậu qua đây ở với tớ thật là quyết định đúng đắn. Hôm trước chủ nhà gọi điện bảo tăng giá thuê tớ đã rầu muốn chết. Lại gặp nhỏ bạn cùng nhà keo kiệt, nghe tăng giá tiền liền nhảy dựng lên đòi chuyển đi, tớ thật muốn khóc."

"Cậu không đếm thử xem có thiếu không à?" – Hạc nói.

"Cậu dám ăn quýt tớ sẽ đá thẳng ra khỏi nhà. Chỉ được phép đưa thừa chứ không được phép đưa thiếu, biết chưa?" – Mây cầm tiền quẹt quẹt, ra về túm bà khiến Hạc bật cười – "Dạ rõ thừa bà chủ."

Mây gật gật, sau đó nghiêm túc hỏi – "Cậu xem còn thiếu đồ dùng gì không thì nói với tớ nhé."

Hạc lắc đầu - "Như thế này tốt lắm rồi."

Lúc Hạc xem hình gửi qua điện thoại, cảm thấy phòng này không tồi, cho nên khi Mây hỏi cô liền đồng ý. Và lại phải chuyển gấp quá cô cũng không thời gian đến nơi xem phòng. Lúc này xem tận mắt mới biết, còn tốt hơn tưởng tượng nhiều. So với phòng trước của cô, rõ ràng là sạch sẽ thoáng mát hơn.

"Được rồi, được rồi. Có muốn qua xem phòng tớ không?" – Mây hỏi.

"Có." – Hạc hào hứng trả lời, lò dò nói gót theo bạn qua phòng đối diện.

Phòng của Mây cũng rộng tương đương phòng Hạc, nội thất bày biện cũng giống nhau. Bên trong căn phòng, toàn bộ mọi thứ đều là màu hồng, đậm chất nữ tính. Trong phòng cũng có một chiếc cửa sổ lớn. Thế nhưng khác với phòng Hạc, cửa sổ không quay ra đường cái mà quay vào một bức tường xi măng im lìm của nhà kề bên.

Hạc ngạc nhiên hỏi – "Sao cậu không ở bên phòng có cửa sổ quay ra đường cho thoáng? Lại nhường cho tớ mà ở bên này?"

Mây xua xua tay – "Phòng này tớ ở quen rồi. Và lại thú thật với cậu, buổi tối ngoài đường cái hay có bọn đua xe âm ỉ, tớ thuộc dạng ngủ phải yên tĩnh, ồn ào một chút sẽ không trọn giấc, cho nên mới không chuyển." – Mây liếc nhìn Hạc, ánh mắt có chút hồi lồi hồi – "Cậu nghĩ cậu không sao chứ?"

Hạc còn tưởng chuyện gì, cười cười bảo – "Nếu nói có sao thì có được giảm tiền nhà không bà chủ?"

Thấy vẻ mặt sừng sốt của Mây, cô bật cười – "Tớ đùa đấy. Tớ là heo, ngủ rồi thì sấm sét bên tai cũng không nghe thấy, cậu không cần phải lo. Và lại tớ cũng không phải dạng đi ngủ sớm."

"Vây thì tốt." – Mây đáp, thở phào nhẹ nhõm.

Trò chuyện xong xuôi, Mây giúp cô kéo va ly lên lầu rồi quay về phòng, để mặc cho cô một mình thích ứng với căn phòng mới.

Hạc sắp xếp được một nửa va ly thì trời đã nhá nhem tối. Hai cô gái lười biếng úp mỗi người một ly mỳ, qua loa ăn bữa tối. Sau đó ai lại về phòng này, Hạc tiếp tục sắp xếp đồ.

Khi Hạc đang đi tới đi lui trong phòng xếp đồ, chợt nghe thấy rất nhiều tiếng ồn vọng ra từ ngoài cửa. Cô ngẩng mặt lên, thấy đồng hồ đã chỉ 1 giờ sáng.

Tiếng ồn giống như tiếng động cơ xe. Chính xác hơn là tiếng rú ga rần rần, và những tiếng thảng ken két chói tai. Cô thầm nghĩ đến lời nói của Mây lúc chiều. Xem ra không phải là nói suông để dọa cô. Hạc tò mò nhìn ra ngoài cửa, hướng mắt xuống con đường cái.

Những căn nhà trước mặt và bầu trời trên đầu cùng nhuộm một màu tối mịt, chỉ có đoạn đường lớn trước mặt là được chiếu sáng bằng chiếc đèn đường trước cửa nhà. Cô căng mắt nhìn, tai nghe tiếng rú ga đôn đốc mỗi lúc một lớn dần. Quả nhiên, từ đằng xa, một chiếc xe máy dạng xe đua màu đỏ lao vút qua trước mặt như tên bắn, kéo theo cả một làn bụi sau lưng. Bánh xe ma sát hẳn một lần rất rõ trên mặt đường. Tuy chiếc xe lướt qua rất nhanh nhưng cô vẫn thoáng bắt được hình ảnh người ngồi trên xe.

Từ vóc dáng cơ thể người đó, cô có thể đoán được người đó là đàn ông. Hắn mặc một chiếc áo da màu đen, cúi người thấp, gần như áp ngực trên yên xe. Đầu đội một chiếc mũ bảo hiểm lớn hằm hỏ che hết toàn bộ cái đầu. Hai tay cũng đeo găng bằng da, hoàn toàn không để lộ một lớp da trên người.

Chớp mắt chiếc xe đã đi xa, tiếng động cơ nhỏ dần. Cả người và xe sau một giây ngắn ngủi đã mất dạng.

Cô cũng không còn hứng thú coi tiếp, vừa định quay đi thì nghe một loạt động cơ khác đã rú lên.

Đưa mắt nhìn ra xa, năm bảy chiếc xe khác cũng hướng theo phía chiếc xe đầu tiên vừa khuất dạng mà phóng vèo vèo qua mắt cô.

Cô thầm gật gù. Người kia chắc là người dẫn đầu, cách xa đám còn lại như thế, hẳn ta quả thật cũng không tầm thường. Nhưng cô cũng không quá để tâm. Hạc nhìn lại đồng hồ lần nữa. Đã trễ như vậy, cô cũng không buồn xếp đồ tiếp, đánh rang rửa mặt rồi leo lên giường kéo chăn ngủ một giấc đến sáng.

Ngày hôm sau cô đi làm, nhìn trên đường thấy những dấu bánh xe chi chít, chỉ cảm thấy buồn cười.

Đến công ty, đồng nghiệp cùng phòng hỏi cô chỗ ở mới thế nào. Cô đáp – "Rất tốt."

"Chỗ này hình như xa hơn chỗ cũ em ở phải không? Có xe buýt không?"

"Có ạ. Cách nhà khoảng 10 phút đi bộ thôi."

Một chị đồng nghiệp nhìn cô, cẩn thận dặn dò – "Em ra ngoài buổi tối nhớ cẩn thận. Nghe nói khu đấy tụi nó đua xe nhiều lắm."

Cô gật gật vâng dạ, sau lại ngẫm nghĩ, mấy người kia đua xe toàn vào lúc 1-2 giờ sáng, cô cũng chẳng dại gì leo ra đường một thân một mình vào giờ ấy, căn bản là không có cơ hội dễ gặp nguy hiểm, cho nên cũng không để tâm lắm.

Một tháng sau đó, cuộc sống của cô dần đi vào quỹ đạo. Tuy chỗ ở mới có xa nơi làm việc hơn một chút, nhưng điều kiện nhà so với lúc trước ở thì tốt hơn nhiều. Cô và Mây cũng rất hòa hợp, không hề có xích mích.

Mây vẫn luôn lo lắng, hỏi cô rằng buổi tối có ngủ yên giấc không. Hạc cười cười bảo không việc gì.

Cô cũng dần dà nắm được quy luật đưa xe của bọn người kia. Thường là vào mỗi tối thứ tư và thứ sáu tầm 1 giờ đến 1 giờ rưỡi, sẽ nghe tiếng động cơ xe.

Hạc vốn là loài hoạt động về đêm. Buổi tối là thời gian tốt nhất để cô tập trung làm việc. Thế nên cô thỉnh thoảng sẽ tiện thể sử dụng luôn thời điểm đưa xe của lũ nít ranh kia làm chuông báo giờ đi ngủ của bản thân.

Cô thường pha cà phê ngồi trên bàn trước máy tính làm việc từ 10 giờ tối. Mỗi lần nghe tiếng xe đưa cô sẽ dừng tay vươn vai duỗi người, ghé đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trăm lần như một, cô sẽ thấy đoàn xe đưa ồn ào náo nhiệt chạy ngang qua. Thỉnh thoảng, chiếc xe màu đỏ kia sẽ xuất hiện, đơn độc dẫn đầu cách đoàn đưa phía sau cả mấy cây số.

Khi họ đi khuất cô mới đứng dính vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, tắt đèn leo lên giường kéo chăn yên ổn ngủ.

Hạc làm trong phòng marketing của một công ty sản xuất quy mô vừa phải. Tuy gọi là trợ lý marketing, nhưng công việc chủ yếu của cô là... việc gì cũng làm. Bình thường cô ở văn phòng chạy tới chạy lui sắp xếp các dự án, lên kế hoạch, quản lý thông tin khách, liên lạc với nhà cung cấp và đàm phán với khách hàng, kèm cả chạy vật mua cà phê, photo và in đóng văn bản cho sếp.

Vì luôn bận rộn, chớp mắt một cái cô đã chuyển sang nơi ở mới được một tháng mà không hề để ý. Cuối tháng đó, bên phòng điều động cô và trưởng phòng đi ăn tiệc và đàm phán hợp đồng với một khách hàng quan trọng. Khách hàng lần đó của cô vốn người Mỹ, lần đầu đến làm ăn, cho nên nhất quyết đòi đi hát Karaoke một lần cho biết thú ăn chơi của người Việt.

Cô và trưởng phòng cũng không tiện từ chối, thế là phải ở lại hầu bà chị ngoại quốc kia đến tận khuya. Vì ở Mỹ và Việt Nam chênh lệch múi giờ, bà cô kia đêm xuống vẫn không hề một mối, ca tới tận nửa đêm người ta đóng cửa đuổi khách mới thả cho họ về.

Vì đã rất trễ, Hạc đành bắt taxi đi thẳng về nhà.

Bước xuống taxi, cô trả tiền rồi nhìn đồng hồ chỉ 1 giờ sáng, không khỏi thờ dãi ngao ngán. Cô lục lọi chòm chìa khoá trong túi, thử vài lần. Vì nhà của cô có khá nhiều cửa, cửa sắt trước sân, cửa sắt vào nhà rồi lại tới cửa kính, chưa kể mỗi cửa đều cài thêm một đến hai ổ khoá nữa, cho nên Hạc tuy đã chuyển vào một tháng, cô vẫn bị loạn không nhớ rõ là chìa nào mở khoá nào.

Mỗi lần ở trước cửa như thế, cô đều tự nhủ khi vào nhà phải lấy son móng tay đánh dấu chìa khoá, cuối cùng lần nào cũng tìm được chìa rồi mừng quá mà quên bống đi.

Loay hoay trước cửa thử chìa một lúc cô bỗng nghe tiếng động cơ xe rú lên từ phía xa.

Hạc chợt nhớ, hôm nay là thứ tư, đúng là ngày đưa xe của bọn người kia.

Cô bất giác có một cảm giác tò mò muốn đứng lại xem. Thế nên cô cứ thế ngây người đứng trên lề đường trước cửa nhà, mắt dõi về phía cô biết người kia sẽ xuất hiện.

Quả nhiên, từ đằng xa, tia chớp đỏ quen mắt đang lao đến, kéo theo tiếng động cơ xe rền rã như tiếng gầm của sơn lâm bạo chúa.

Đứng ở khoảng cách như thế cô mới biết chiếc xe kia lớn như thế nào. Người ngồi trên xe cũng không hề nhỏ bé, ngược lại dáng vẻ cao lớn, thuần phục điều khiển một cỗ máy sắt dưới thân, oai phong giống như đang cưỡi một con mãnh hổ.

Xe càng đến gần, Hạc càng nín thở không chớp mắt. Cô biết xe đi nhanh như thế, chỉ cần một tích tắc cô chớp mắt, khi mi mắt kéo lên thì cô sẽ không còn nhìn thấy gì ngoài khối bụi nữa.

Trong một khoảng khắc vô cùng ngắn ngủi đi ngang qua chỗ Hạc, cô chợt nhìn thấy người trên xe khẽ nghiêng đầu, giống như nhìn về phía cô đứng.

Hắn đội mũ bảo hiểm kín đầu, đèn đường lại mờ mờ ảo ảo một màu vàng vọt trên đỉnh đầu, cô căn bản không chắc là người kia có thật sự nhìn mình hay không. Nhưng suy nghĩ đó chợt khiến cô rùng mình một cái. Đến khi định thần lại thì chiếc xe màu đỏ kia đã xoẹt qua như một con lốc, cuốn theo một làn gió lạnh tho bạo.

Cô tự nhủ bản thân có lẽ là hần thấy lạ. Nửa đêm nửa hôm lại có một cô gái ăn mặc chỉnh tề, áo sơ mi trắng, váy xanh đen đậm chất công sở, không hề giống gái đứng đường, ngã ra trên lề đường mà làm khán giả. Tự cô cũng cảm thấy mình kỳ quái.

Cho dù không chắc chắn, nhưng cô vẫn cảm thấy chột dạ. Cô vốn không nghĩ đến chuyện mình đứng xem sẽ bị phát hiện. Tuy người kia đã đi qua, nhưng lại nhớ đến lời dặn dò nguy hiểm của chị đồng nghiệp cùng phòng trong công ty, Hạc không dám xem nữa, lập tức tìm chìa khoá mở cửa vào nhà.

Lần này Hạc chỉ tra đúng một lần đã tìm được chìa khoá, vội vào nhà cẩn thận khoá hết các lớp cửa. Qua cánh cửa khép cô nghe thấy một loạt tiếng động cơ xe vang lên bên ngoài. Cô thầm nghĩ có lẽ những người theo sau đã bắt kịp chiếc xe đầu tiên rồi. Hạc đi lên phòng, thay đồ, đánh răng, tắt đèn rồi lập tức leo lên giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ngày hôm sau Hạc dậy trễ, suýt nữa thì lỡ mất xe buýt lên công ty. Do nhiệt tình chiều khách của cô và trưởng phòng tối hôm qua, chị gái người Mỹ hôm qua đã gọi tới thông báo hợp đồng với công ty Hạc đã nhanh chóng được ký kết.

Mọi người trong phòng lại reo hò rủ nhau đi nhậu ăn mừng. Hạc kiên quyết cáo từ, viện cớ tối qua đã nhậu rồi, tối này còn đi nữa cô sẽ không lết nổi đến công ty sáng mai.

Về nhà, Hạc liền bỏ qua cơm tối mà trực tiếp leo lên giường ngủ. Vì hay thức đêm, có đôi khi cô sẽ ngủ bù sau giờ làm việc. Mà mỗi lần ngủ như thế, nửa đêm cô sẽ tỉnh giấc vì đói bụng.

Hôm đó cũng không phải ngoại lệ, Hạc ngủ đến chừng 12 giờ đêm thì tỉnh. Bụng kêu réo âm ỉ, cô đành lết xác xuống bếp úp một ly mỳ gói. Phích nước sôi lên sùng sục thì cô cũng bắt đầu tỉnh táo. Hạc đổ nước vào ly mỳ, cầm nó lên phòng, ngồi trước bàn làm việc mở máy tính cá nhân lên dạo chơi trên mạng.

Chờ mỳ nõ xong xuôi, Hạc vừa ăn vừa lên Facebook rồi rảnh đọc chơi.

Trên Facebook, một vài đồng nghiệp đã đăng hình buổi tối nhậu nhẹt vừa nãy. Cô bấm vào xem, lướt qua hết gần cả chục tấm hình cô mới nhìn thấy Huy. Huy ngồi ở một góc bàn, gương mặt trong hình chỉ lớn bằng móng tay ngón út của cô.

Nếu không căng mắt nhìn cô sẽ không thấy anh. Mặc cho mọi người nhìn vào hình toe toét cười làm dáng, trong hình anh chỉ cầm ly bia đưa lên miệng, cơ hồ không liên quan đến xung quanh. Anh mặc áo sơ mi trắng, không thắt cà vạt, tóc đen cắt gọn gàng, gương mặt đậm chất thư sinh. Hầu hết những chàng trai làm cùng phòng IT ngồi xung quanh anh đều đeo kính, chỉ có anh là không.

Hạc đắn đo một chút, vẫn quyết định save tấm hình kia về. Sau đó Huy hoàn toàn không xuất hiện trong bất kỳ tấm hình nào khác. Cô ăn xong ly mỳ, nhìn đồng hồ chỉ số 1, suy ngẫm sáng mai ra đây thì đem ly mỳ đi đổ cũng được, không cần phải xuống lầu lúc này.

Hạc lười biếng đứng dậy, đuổi người mầy cái. Đúng lúc cô chuẩn bị tắt đèn bàn, cầm điện thoại leo lên giường thì chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

Hạc có phần ngạc nhiên. Hôm nay là thứ năm, căn bản không phải là ngày ăn chơi của bọn con nít đua xe kia, vì sao cô lại nghe thấy động cơ xe như thế.

Cô ló đầu ra nhìn.

Từ xa, quả nhiên lại nhìn thấy chiếc xe màu đỏ quen mắt đi tới. Vì sự xuất hiện quá đường đột của hấn, cô ngạc nhiên đến nỗi quên cả vụ việc ngày hôm qua, cứ thế nhào ra ngoài nhìn.

Khi chiếc xe màu đỏ kia phóng ngang qua cửa nhà cô, người trên xe lại đột nhiên một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ nơi cô đang đứng.

Người kia vẫn đội chiếc mũ bảo hiểm như nồi com điện phủ kín đầu. Thế nhưng không hiểu lần này sao cô lại có một cảm giác quái dị, cảm giác rằng ánh mắt của họ đã chạm nhau qua lớp kính đen thui lì chần trước mặt hấn. Tuy cô không nhìn thấy một milimet da nào trên thân thể hấn chứ đừng nói là ánh mắt, nhưng cảm giác kia thật sự rất rõ rệt, khiến cô lại thêm một phen rùng mình.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa thì ở hai tích tắc kế tiếp, sự việc bất ngờ liền diễn ra.

Tích tắc thứ nhất, hấn lạng tay lái.

Tích tắc thứ hai, hấn rà một phát té xe.

Hạc tròn mắt á khẩu, nhìn người và xe mỗi thứ văng một bên, kéo theo tiếng kim loại cạ trên mặt đường ken kết. Cảnh tượng y chang phim hành động của Mỹ. Người kia còn lẩn lộn vài vòng trên đường rồi mới nằm yên bất động.

Cô mất vài giây định thần, đầu óc chậm chạp lúc này mới tiêu hóa được sự việc xảy ra trước mắt. Con hồn loạn rất nhanh liền ập đến. Cô lập tức đóng cửa sổ cái rầm, núp xuống, liên tục bấm bấm không liên quan tới mình, không liên quan tới mình.

Hạc ngàn lần nguyện rửa số mình xui xẻo, đã ngủ thì ngủ luôn đi, còn thức dậy tham ăn tham uống làm cái gì để phải chứng kiến cảnh này. Mà cái tên càn dở kia, trước mặt người nào không té, lại té trước mặt cô, đúng là sao quá tạ.

Rõ ràng bình thường hấn lái xe rất tốt, lúc nào cũng đi đầu, sao lần này lại dở chứng đâm đầu xuống đường?

Đầu óc cô rối tinh rối mù. Một mặt muốn làm như chưa từng nhìn thấy cảnh tượng kia, một mặt lại nghĩ bỏ hấn như thế liệu hấn có chết không? Cô nghĩ

đồng bọn của hắn chắc chắn một tẹo nữa sẽ đến, nhưng lại tự hỏi nhờ đâu không có ai thì sao? Hôm nay là thứ năm, có chắc hắn đi với người khác hay không?

Buổi tối lũ người kia liên tục đua xe, ai cũng không vừa mắt, lại còn nhiều lần thả chân chống cả trên đường gây ồn ào, cho nên cô biết chắc chắn sẽ không ai thấy lạ mà ra mở cửa hỏi thăm.

Nếu không phải là cô tình cờ nhìn thấy thì cô cũng chẳng để ý. Cô quả thật trong lòng rối tung beng như ngồi trên chảo lửa, không biết phải làm thế nào.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui, vô đầu bút trán một lúc. Cuối cùng cô bấm bụng kéo cửa sổ lên lên nhìn ra. Người kia vẫn còn nằm bất động, tư thế không xê dịch, nhưng từ chỗ cô dường như nhìn thấy một lớp chất lỏng đỏ loang ra trên mặt đường.

Hạc điếng người. Khi nhìn thấy máu thì không còn suy nghĩ thêm một giây, vội vội vàng vàng chụp lấy chùm chìa khóa, lao với vận tốc ánh sáng xuống nhà mở cửa. Cô vừa mở khóa vừa gọi điện cho cấp cứu, giọng hỗn loạn đọc số nhà.

Hạc chạy đến chỗ người đang nằm trên đường, kéo hắn vào lề đường để tránh trường hợp có xe đi ngang không nhìn thấy mà cán chết hắn.

Cô khăn trương tháo mũ bảo hiểm của hắn ra. Vì mũ rất chặt cô kéo mãi mới ra.

Chiếc mũ trên đầu hắn rơi ra, để lộ một quả đầu đỏ rực. Nhưng lúc đó Hạc không có tâm trạng mà để ý gì cả, cô chỉ thấy sợ hãi khi thấy mắt hắn nhắm nghiền. Cô run run đưa tay lên mũi hắn, phát hiện người kia còn thở mới thở phào một tiếng.

Cô lay hắn, liên tục gọi - "Này cậu, có nghe tôi nói không? Này, này."

Cô gọi đến mấy đợt mà người kia vẫn không mở mắt, cũng không trả lời cô. Cô hoảng loạn kiểm tra mặt hắn.

Trên mặt hắn không có vết thương gì cả, nhưng lông mày hắn nhăn tít, lại còn đỏ rất nhiều mồ hôi, có lẽ là vì đau. Cô nhẹ nhàng hết mức nâng đầu hắn dậy, ngồi bệt trên đất, đặt đầu hắn lên đùi mình. Vì trời tối, cô chỉ có thể cẩn thận lần ngón tay vào tóc hắn, xoay đầu hắn kiểm tra xem người kia có bị chấn thương gì trên đầu không.

Cũng may hắn đội mũ bảo hiểm. Kiểm tra sơ bộ, khẳng định người kia không bị thương chảy máu gì trên đầu, cô mới lấy lại chút an tâm đặt hắn xuống, lần xem máu của hắn là ở đâu chảy ra.

Cô chẳng mấy khó khăn để tìm thấy vết thương trên cánh tay phải của hắn. Tay áo da của hắn bị rách một mảng lớn, đỏ thẫm một màu. Nhìn góc độ cánh tay, cô nghĩ có lẽ gãy xương, máu chảy rất nhiều. Nhìn thấy máu cứ tách tách nhỏ, cô hoảng loạn vô cùng, vội vàng giúp hắn tháo áo khoác da bên ngoài.

Cô cởi áo hắn từ trái qua phải, nhưng vẫn để cánh tay bị thương của hắn trong tay áo khoác không dám kéo ra, sợ bị động vào vết thương.

Trong lúc khăn trương cô xé luôn áo thun hắn đang mặc bên trong, dùng vải cột chặt nách tay phải của hắn, hy vọng sẽ giúp hắn cầm máu.

Vừa lúc đó xe cứu thương đến. Hạc mừng đến nỗi thiếu điều muốn ôm luôn mấy nhân viên cứu hộ mà gọi cha mẹ, vội vàng giúp họ đỡ hắn lên cang vào xe. Người kia lên xe rồi, cô thở phào nhẹ nhõm, định quay đi thì một nhân viên cấp cứu đã kéo tay cô bắt lên xe cùng đến bệnh viện.

Hạc kinh hãi nói - "Cháu không phải là người nhà cậu ta, chỉ là tình cờ nhìn thấy cậu ấy bị tai nạn thôi."

Nhân viên cấp cứu khăn trương - "Muốn nhập viện phải có người ký tên trả tiền cho cậu ta. Cậu ta hiện tại bất tỉnh không thể tự ký, cô không đi cậu ta không được chữa đâu. Giúp người thì giúp cho trót."

Không để cho cô nói nhiều lời, nhân viên cấp cứu một phát kéo cô lên xe, đóng cửa rồi xe lao đi.

Hạc khóc không ra nước mắt cho cái số hẻo của mình, đêm nay vì một lý mỳ mà cô bị trời hại như thế?

Giúp người thì giúp cho trót. Nhớ đến lời chú nhân viên cấp cứu ban nãy nói. Cô chán nản thở dài. Thôi thì cứ thế đi vậy. Hạc đành ngồi yên trong xe chờ đưa tới bệnh viện. Ngồi chưa được hai phút, Hạc liền nhớ đến một chuyện quan trọng.

Cô khăn trương rút điện thoại ra gọi cho Mây.

Gọi đến ba lần bạn cô mới bắt máy, giọng ngái ngủ - "Hạc Trắng, cậu mơ ngủ à, lại gọi lúc nửa đêm thế?"

"Mây Nhỏ, tớ xin lỗi nhưng nhờ cậu xuống nhà đóng cửa hộ tớ. Lúc này đi vội quá không kịp khóa."

"Cậu đi đâu lúc nửa đêm thế?" - Hạc nghe tiếng chần nệm sột soạt, đoán rằng Mây đang ngồi dậy leo ra khỏi giường - "Theo trai à?"

Theo trai? Cô liếc nhìn người trên cang, cái này cũng có thể tính là theo trai không?

"Có người gặp tai nạn té xe trước cửa nhà mình, tớ đang đưa anh ta đi cấp cứu."

"Tai nạn?" - Cô nghe Mây hét hoảng - "Có nghiêm trọng không?"

"Không biết, trước mắt là bị gãy tay, còn chấn thương gì không thì không biết. Phải đến bệnh viện kiểm tra mới được."

"Có người nửa đêm té xe gãy tay lại bị cậu nhìn thấy." - Mây cười cười - "Xem ra rất có duyên nha. Cậu nói là đàn ông? Già hay trẻ, đẹp trai không? Té xe có bị dập mặt hủy dung nhan không?"

Hạc lúc này mới dòm qua quan sát người nằm trên cán, lại liếc mấy nhân viên cấp cứu đang ngồi quanh cười cười nhìn mình. Không gian trong xe rất yên ắng, có lẽ cuộc đối thoại của cô và Mây đã bị họ nghe thấy hết rồi.

Cô không dám bàn tán loạn xạ, đang định đánh trống lảng thì chợt nhớ đến một chuyện khác, liền hỏi - "Mây Nhỏ. Cậu đóng cửa chưa?"

"Đang đóng. Sao thế?"

"Cậu khoan đóng cửa, ra ngoài đường nhìn xem còn chiếc xe máy màu đỏ không. Nếu có thì là xe của anh ta. Cậu giúp tớ đem vào nhà được không?"

Mây ừ một tiếng, đi ra khỏi cửa. Nhìn thấy chiếc xe đua khổng lồ nằm trên đường, lại thấy một vũng máu gần đó, Mây liền giật mình hỏi Hạc - "Hạc Trắng, cậu nói xe màu đỏ. Có phải là chiếc xe đua phải không?"

"Ừ."

"Không phải tên bị té xe là mấy thằng mỗi tối hay đua xe chứ?"

"Ừ."

Mây hoảng hồn - "Cậu ngốc à, cái tụi đầu đường xó chợ dân ăn chơi đua xe lạng lách hút chích cậu dính vào làm gì? Chúng nó đua cho lắm vào rồi giờ té lưng đầu thì tự chịu. Mặc kệ hă, mau về nhà đi."

Hạc quả thật cũng muốn về, nhưng đã đi đến đây rồi, cô có muốn quay về cũng không được.

Cô cười gượng nói - "Được rồi, trông hă không giống con nghiện hút chích, và lại hiện giờ hă bất tỉnh, nhân viên cấp cứu bảo tớ phải theo thì mới có người ký tên cho hă nhập viện. Tớ không thể thấy chết mà không cứu. Đưa hă vào bệnh viện tớ sẽ lập tức về nhà. Cậu cứ đưa xe vào đi. Ngày mai tớ dắt đến nộp công an là được."

Hạc đến bệnh viện ký tên nộp tiền cho hă rồi bắt taxi về nhà. Khi cô leo được lên giường đã là hơn 3 giờ sáng. Cô chỉ có 3 tiếng để ngủ. Hạc không dám phung phí thời gian. Ngày mai cô phải ở trên công ty cả ngày, đành nằm xuống kéo chăn, cố dỗ cho bản thân vào giấc ngủ.

Vì thiếu ngủ trầm trọng, cả ngày hôm sau Hạc lơ đã, uống mấy cốc cà phê mà mắt vẫn díp lại.

Vốn cô định buổi chiều tan giờ làm việc sẽ dắt xe người kia ra đồn công an, nhưng mà vừa về đến nhà, cả cơ thể cô liền lập tức đình công, cứ thế thả người xuống giường ngủ một mạch đến sáng mai.

Vì hôm sau là thứ bảy, cho nên cô không phải đi làm. Đang nướng cháy khét trên giường thì chợt nghe di động kêu. Cô mắt nhắm mắt mở nhìn màn hình điện thoại. Đồng hồ trên màn hình chỉ 8 giờ sáng. Bên dưới nữa hiện thị cuộc gọi tới của một dãy số lạ.

Cô không hiểu ai ngày nghỉ lại đi gọi cho mình sớm như thế, lười biếng a lô một câu.

Đầu bên kia không có tiếng người đáp, khiến cô mới đầu còn tưởng là chưa bấm nút trả lời, nhìn lại màn hình một lần nữa, xác định cuộc gọi đã thông thì mới a lô thêm một tiếng nữa.

Đột nhiên, có một giọng nam trầm lạ lẫm vang lên - "Là tôi."

Hạc nhú mày, cảm thấy giọng nói kia hoàn toàn không có điểm nào thân quen, cô hỏi - "Tôi nào?"

"Nghe nói đồ của tôi ở chỗ cô?" - Người kia đáp.

Hạc nghe tới đây liền giật mình, nhìn điện thoại chăm chăm. Sau đó khẳng định mình không phải đang mơ, cô lắp bắp hỏi - "Cậu... cậu là người té xe hôm nọ?"

Đầu bên kia dường như trầm giọng xuống - "Cô nói ai té xe?"

"Không phải sao?"

"Cô nói ai té xe?" - Giọng càng thêm trầm.

Hạc nghe người kia hỏi, cảm thấy kỳ quái.

Vì số điện thoại này của Hạc là do công ty cấp, chỉ dành cho công việc, cho nên người gọi đến chỉ toàn là khách hàng. Cô lại nghĩ không chừng người này là khách của công ty đang tìm hàng, cho nên lên tiếng - "À, xin lỗi anh, tôi nhầm người. Chẳng là hôm trước có thằng bé choai choai đua đòi đua xe

ngã ngay trước nhà tôi. Tôi cứ tưởng anh là cậu ta. Xin hỏi anh từ bên nào gọi đến? Có mã khách hàng không?"

Đầu bên kia im im lặng một lúc rất lâu, sau đó nghe tiếng người nghiêng qua kể rằng - "Cô nói ai choai choai đưa đòi?"

Hạc liền ngậm mồm, mi mắt giật liên hồi, tim đập như trống đánh, một lúc sau mới có dũng khí dờ khóc dờ cười mở miệng - "Là cậu thật sao? Cái... cái người té xe hôm đó?"

Đầu bên kia càng lúc càng mất kiên nhẫn, quát một tiếng - "Ai nói cô tôi té xe?"

Hạc bị quát giật cả mình, không hiểu người này vì cái gì mà nổi nóng, cô cũng cau có hỏi lại - "Không té xe chứ sao?"

"Lạng tay lái."

"Lạng rồi té, không phải sao?"

"Không có té." - Nghiến răng - "Bắt cần trượt khỏi xe."

Cô thấy hơi đau đầu. Tên này có phải bị té cho hỏng đầu rồi không, bỗng dưng sáng sớm lại gọi đến cãi lộn với cô. Hạc căn bản không muốn đòi co, liền hỏi - "Cậu làm sao biết số điện thoại của tôi?"

"Tôi có cách của tôi."

Cô đảo mắt, hỏi - "Bệnh viện đưa cho cậu phải không?"

Tối hôm đó cô cúp điện thoại với Mây xong, quả thật cảm thấy mình có hơi liều mạng, không biết rõ người kia là ai mà vẫn đi theo hấn tới bệnh viện. Lúc điền đơn phải ghi rõ thông tin người đăng ký nhập viện. Cô không ghi dám ghi số điện thoại cá nhân xuống mà chỉ điền số công việc. Số điện thoại cá nhân cô đã dùng mấy năm rồi, thật sự không muốn nó rơi vào nguy hiểm. Tuy cô không nghĩ cậu ta sẽ tìm mình nhưng cẩn thận vẫn hơn. Không ngờ cậu ta lại lần theo đó mà tìm tới thật.

"Nếu đã biết rồi còn hỏi làm gì, cô mắc bệnh ngớ ngẩn à?" - Người kia nói.

Cô lắc đầu thờ dài, rõ ràng là còn đề bụng chuyện cô nói xấu hấn lúc nãy, ăn miếng trả miếng. Tính tình trẻ con như thế, nếu không phải là học sinh cấp ba thì cũng là sinh viên đại học đầu to óc nhỏ.

"Cậu bao nhiêu tuổi?" - Cô hỏi.

Người kia giọng đầy cảnh giác - "Cô hỏi tuổi của tôi làm gì?"

Cô lên giọng cảnh cáo - "Nói cho cậu biết, chị đây đã đi làm mấy năm rồi nhé. Tôi không biết cậu bao nhiêu tuổi nhưng chắc chắn nhỏ hơn tôi. Cậu nói năng cho cẩn thận, nếu không tôi phóng hỏa đem đốt xe của cậu thì đừng khóc."

Quả nhiên đầu bên kia liền im bật. Một lúc sau người kia lên tiếng - "Chị dám đốt xe của tôi, tôi sẽ đốt cả nhà chị."

Tuy giọng điệu của người kia không phục, nhưng chữ "chị" trong câu nói của hấn cũng khiến Hạc mát lòng mát dạ, không nhịn được cười trộm một cái.

Cô không thèm chấp nhặt lời đe dọa của hấn, nói - "Xe của cậu hiện tại đúng là đang gửi ở nhà tôi. Nếu muốn lấy thì nội trong ngày hôm nay hay ngày mai phiền cậu tới đem đi cho sớm. Địa chỉ nhà tôi sẽ gửi vào máy cậu, cả hai ngày tôi đều ở nhà. Đến thì cứ bấm chuông."

Nói xong cô cúp máy. Tâm trạng cô tự nhiên cũng vô cùng hưng phấn. Hạc vừa cười vừa leo ra khỏi giường, ngậm nga huyết sáo xuống nhà bếp làm đồ ăn sáng.

Nhiều chuyện ngoài lề: Có một hôm tớ nằm hoài không ngủ được. Nghe ngoài cửa sổ có tiếng xe đua ồn vô cùng ồn, nghe mà phát nhức đầu. Thế là tớ liền mạnh mẽ ngủ quên - "Chị đây trù chúng mày té xe!" - Nguyên rủa xong rồi lại nghĩ, nhờ chúng nó té xe thật thì sao, nửa đêm không ai thấy thì không lẽ mình phải đưa vô bệnh viện hả? Thôi miễn. Thế là nên câu chuyện đó XD

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Cùng lúc đó, ở đầu kia của thành phố, một chiếc điện thoại bay vèo trong không trung, gieo mình đập vào tường, rớt xuống sàn bể thành nhiều mảnh.

Ném một phát mà điện thoại nát tung beng như thế, chứng tỏ người ném có công lực tay siêu phẩm, còn nếu không thì là đang tức giận tột độ, còn nếu không thì là do cả hai điều phía trên gộp lại.

Trên giường, người thanh niên tóc đỏ tay bó bột mắt long lên sòng sọc nhìn những mảnh vỡ trên sàn, chỉ hận không thể đem nuốt hết chúng vào bụng.

Mấy thanh niên khác ngồi quanh giường của hắn nhìn thấy sự hy sinh oanh liệt của chiếc điện thoại kia, liền cúi gằm mặt không dám hó hé, chỉ sợ thân xác của mình cũng bay theo nó.

Chỉ có tên tóc vàng, tai đeo khuyên lủng lẳng đang ngồi gác chân đọc tạp chí đôi trợn mắt bên giường lên cười cười hỏi - "Sao thế? Em ấy cự tuyệt cậu à?"

Hắn nạt - "Em ấy cái gì? Rõ ràng là một mụ già đánh đá."

Thắng bạn hắn đặt tờ tạp chí có hình cô gái ngực khủng xuống, phá lên cười lớn - "Tôi nói cậu rồi, con gái thời nay không thể trông mặt mà bắt hình dong. Cậu còn quả quyết đòi đi gặp người, còn suýt nữa thì mất mạng. Thật không ngờ cũng có ngày cậu bị té--" - Nhìn thấy ánh mắt hình viên đạn của người kia, lời chưa nói xong đã nuốt xuống - "Khụ. Chỗ bạn bè tôi khuyên cậu, tới lấy xe sớm rồi kệ xác con nhò ấy đi."

Hắn nhìn thẳng bạn mình cười ra nước mắt, chỉ muốn đâm cho hắn một phát. Nếu không phải tay còn bị thương hắn chắc chắn đã làm thật.

Cái bà cô lếu láo kia, không cho cô ta một trận hắn tuyệt không phải là người.

[...]

Buổi chiều hôm ấy, Hạc và Mây nằm dài dưới sàn phòng khách, cắm laptop vào TV coi phim, vừa ăn bánh snack.

Bộ phim hôm ấy họ coi tên là "Tình yêu thứ ba" được chuyển thể từ tiểu thuyết tình yêu cùng tên. Tuy cô không có hứng thú với phim tình cảm như Mây nhưng cũng phải công nhận Song Seung Hun đóng vai nam chính đẹp trai kinh khủng khiếp.

Hai đứa con gái coi mà chảy nước miếng liên tục. Đang coi đến đoạn Lưu Diệc Phi và Song Seung Hun lột quần áo thì có tiếng chuông cửa kêu.

Mây lấy chân khều khều Hạc - "Chuông cửa kìa."

Hạc cũng đang dán mắt lên TV, lấy tay đập đập bàn chân đang khều khều của Mây - "Cậu ra mở đi."

"Tớ không đi được, phải xem xong body của Song Seung Hun đã." - Mây khều khều.

"Một mình cậu muốn xem chắc?" - Hạc đập đập.

Trong lúc hai cô gái giằng co để chiêm ngưỡng sắc đẹp thuần túy hoang dã của minh tinh Hàn Quốc thì người đứng ngoài cửa chờ mãi dưới trời nắng nóng đã bắt đầu nổi điên, lại càng nhấn chuông liên tù tì và khản trương đến kinh thiên động địa.

Thấy Mây quả thật bị hóp hóp không có ý định dừng dậy, Hạc đành chờ dài luyến tiếc nhìn TV rồi lò dò đi ra cửa.

Đã bị cắt ngang lưng chừng phim, chuông cửa còn kêu gấp rút, giục giã như còi báo cháy khiến cô phát bực. Bước ra ngoài trời nắng đến chóng mặt, cô lại càng thêm hận cái người đang phá chuông nhà cô kìa. Hạc la lên - "Được rồi đừng bấm nữa, đến liền."

Đi gần tới cửa, cô mới sững người. Tuy cách nhau một cánh cửa sắt, cô vẫn thấy mái đầu đỏ choét dưới nắng chiều chói chang kia trông vô cùng quen mắt.

Cô nhú mày. Từ chỗ cô không nhìn rõ mặt hắn, bởi lẽ giữa hắn và cô cách nhau một lớp cửa sắt. Nhưng càng đến gần, Hạc càng thấy mình nhỏ đi, vì tên kia cao lồng nhồng.

Cô cũng tính là khá cao trong giới chị em, nhưng so ra vẫn thua hắn hơn nửa cái đầu. Hạc thấy tay phải của hắn bó bột, treo lủng lẳng trước ngực. Hắn chỉ mặc áo thun trắng và quần đen, thế nhưng không biết có phải vì nắng gay gắt hay không, cô lại cảm thấy sát khí ngùn ngụt tỏa ra từ người kia.

Cô còn chưa đến gần, hắn đã đá một phát vào chiếc cổng sắt cái rầm, nạt - "Chị còn lè mề cái gì? Mở cửa ra nhanh lên."

Tình tình nóng nảy, tên này chắc thuộc mạng hỏa.

Có điều cô không phải trẻ lên ba, không dễ bắt nạt.

Thấy hắn nóng, cô lại càng lạnh - "Ba mẹ dạy tôi không mở cửa cho người lạ."

"Người lạ?" - Hắn trừng mắt nhìn cô - "Chính chị kêu tôi đến nhà lấy xe bây giờ muốn trở mặt sao?"

"Tôi không quen cậu thì chính là người lạ. Vì sao phải mở cửa?"

"Tôi không đến để giỡn mặt với chị." - Hắn hạ giọng xuống một tông.

"Tôi cũng không phải đang đùa giỡn với cậu." - Cô nâng cao giọng lên một tông.

Hắn lập tức nghiêng rằng - "Nên nhớ chị đang giữ xe của tôi. Nếu tôi đếm đến ba chị không mở cửa ra thì đừng trách."

"Cậu đếm đi." - Cô hếch mặt nói.

"Chị nói cái gì?" - Hắn nhìn cô.

"Tôi nói cậu cứ đếm đến ba đi, nếu tôi không mở cửa thì để xem cậu làm gì được tôi?" - Căn bản vì còn lớp cửa bằng kim loại dày cộm trước mặt, cô hoàn toàn yên tâm đấu khẩu với hắn.

Người kia cũng không nhiều lời, liền bắt đầu đếm - "Một"

"Hai" - Giọng hắn gần thêm một chút, nghe ra vẻ cảnh cáo rõ mồn một. Thế nhưng Hạc vẫn chỉ ung dung cười.

Một hồi lâu sau hắn vẫn không đếm ba, cô lại càng vui vẻ hỏi - "Ba chưa?"

Bị cô khích, hắn nghiêng rằng đếm nốt - "Ba. Bây giờ chị có hối hận cũng không kịp rồi."

Cô còn chưa kịp lên tiếng thì thấy hắn đã đạp chân lên cửa sắt, không quan tâm đến một tay băng bột, cứ thế dùng tay còn lại và hai chân thoăn thoắt leo lên trên.

Hạc á khẩu tròn mắt nhìn. Người này là khi hay sao?

Đám thanh niên đứng sau lưng hắn cũng sững sốt gọi - "Anh San, cẩn thận"

Nhà họ đang thuê chỉ cần leo qua được cửa sắt bên ngoài thì có thể nhảy vào trong sân. Thế nhưng thiết kế bên trên cổng sắt đầy nhiều gai nhọn để tránh người khác trèo vào. Tuy cô chưa từng thử cho bị chúng đâm phải, nhưng cô chắc chắn là không dễ chịu gì.

Hạc không ngờ tên tóc đỏ kia điên đến thế, liều mạng mà leo lên.

Cô tái mặt thấy hắn trèo thoăn thoắt, còn định lên tiếng khuyên ngăn cậu mau xuống đi rồi thì mở cửa cho thì hắn đã nhảy phịch một cái đáp xuống trước mặt cô.

Hạc nhìn hắn bình yên ung dung đứng trước mặt mình mà ngẩn người. Tên đầu đỏ kia bước về phía cô, nở nụ cười cao ngạo nhìn cô. Đứng ở khoảng cách gần như thế, cô mới cảm nhận được rất rõ ràng cái khí thế ngùn ngụt của hắn, oai phong giống như lần đầu cô đứng gần nhìn hắn cười trên cổ máy sát kia.

Thấy cô tròn mắt nhìn mình thì hắn nhếch miệng hỏi - "Thế nào? Bây giờ chị đã hối hận chưa?"

Hạc lúc đó mới hoàn hồn, đưa chân đá một phát thật mạnh vào ống chân hắn khiến người kia ôm chân la lên một tiếng.

"Cậu bị khùng hả? Tay băng bột còn trèo như thế, không sợ té chết hay sao? Cậu muốn chết thì mặc xác cậu, nhưng đừng có ở trước mặt tôi gây chuyện, một lần là đủ rồi. Tôi không rảnh lúc nào cũng đưa cậu đến bệnh viện đâu."

"Chị..." - Hắn quỳ trên sàn ôm chân đau đến không nói nên lời. Bà cô này rõ ràng không nương sức với người bị thương là hắn, dùng mũi giày mà đá thẳng vào ống quyển của hắn.

"Chị, chị cái gì? Tôi không có thằng em nào như cậu." - Hạc vẫn còn điên tiết trừng mắt nhìn hắn.

Hắn còn chưa kịp lên tiếng thì một cô gái khác ở trong nhà đã lò dò ra hỏi - "Hạc Trắng sao ồn ào thế? Ai mà..."

Mây còn chưa nói hết câu thì đã khựng lại khi nhìn thấy chàng trai tóc đỏ quỳ dưới chân Hạc. Mây tròn mắt rú lên - "Hạc Trắng, người ta cầu hôn cậu sao?"

Cả Hạc lẫn người con trai kia đều đen mặt quay sang trừng mắt nhìn Mây. Hạc thâm than vắn, đây chính là hiệu ứng phim tình cảm. Coi xong thì cái gì cũng nhìn ra tình cảm. Họ rõ ràng là đang cãi nhau ôm tôi, có chỗ nào giống như đang cầu hôn?

Hạc tròn mắt nhìn Mây ôm mặt, hai má ửng hồng, ánh mắt mơ màng ngưỡng mộ, sau đó còn rút điện thoại hết chụp vài tấm rồi lại quay phim, vui vẻ nói - "Không sao, hai người cứ tiếp tục đi. Tôi sẽ giúp hai người ghi lại khoảnh khắc đẹp để này."

Hạc đến đây thì chịu hết nổi, đưa tay mở khóa cổng sắt bên ngoài, lôi hắn một mạch ra đường - "Đi theo tôi."

Đi ra rồi cô vẫn nghe tiếng Mây gọi theo - "Hạc Trắng, đi thông thả, tôi không về cũng được."

Hạc lại càng nghiêng rằng nghiêng lợi kéo hắn đi. Tên con trai phía sau cô nhìn cô gái đứng trước cứ nắm lấy cổ tay mình lôi đi xềnh xệch. Hơi nóng tích tụ nơi bàn tay cô quấn quanh cổ tay hắn khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Đi được một đoạn hần giằng ra, trừng mắt hỏi - "Chị muốn đưa tôi đi đâu?"

Hạc nhìn hần, thờ dài. Lúc đó cô chỉ muốn kéo hần đi cho xa tránh ánh nhìn thị phi gây hiểu lầm của Mây. Bây giờ hần hỏi cô, cô cũng không biết họ đang đi đâu, cô đành nói - "Kiểm chỗ nào mát ngồi uống nước một chút đi."

Vừa gặp hần có vài phút, cô đã thấy mệt rã rời như vừa đánh trận vài tiếng. Cô cần phải nạp năng lượng lấy lại sức.

Vài phút sau, hần và cô rẽ vào một quán nước gần nhà.

Cô gọi cà phê đen đá, hần cũng gọi cà phê đen đá.

Gọi xong, đến lúc thanh toán tiền thì cô mới quay sang nói với hần - "Lúc này ra khỏi nhà tôi không đem tiền, cậu trả đi."

Thấy hần trừng mắt nhìn mình cô nói - "Dù gì tiền nhập viện của cậu cũng là tôi móc hầu bao, mạng cậu là do tôi cứu, xe cậu là do tôi đưa về, tôi còn chưa đòi tiền cậu là may. Mua cho tôi một ly nước cậu còn tính toán cái gì?"

Sau đó hần quả thật ngoan ngoãn rút bóp tiền ra trả cho cô. Hần còn gọi thêm một cái bánh ngọt.

Cô nhìn hần lắc đầu ngao ngán, đúng là trẻ con, vẫn thích ăn đồ ngọt.

Cô và hần ngồi yên vị trên bàn chờ đồ uống. Cô ngồi đối diện hần, nhấp nhòm không yên. Bởi vì sau lưng hần còn cả đồng thanh niên khác, ngồi kín các bàn đằng sau, tất cả đều nhìn cô chằm chằm.

Cô hỏi hần - "Mấy người kia là bạn cậu?" - Lúc này căn bản hần ở trước cửa nhà cô, vì bị chặn bởi một lớp cửa sắt và bị dọa bởi màn khi leo rào của hần, cô nhất thời không để ý.

Đến khi trả tiền hần nói tính luôn cho những người phía sau, lúc đó cô quay lưng lại nhìn thấy một đàn thanh niên hơn chục người hầm hố phía sau mà giật bản mình.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của cô, hần đáp - "Anh em của tôi."

Hạc muốn hỏi bố mẹ hần là heo hay sao, lại để được gần chục đứa con trai sảng tuổi như thế cho hần gọi anh em?

Thế nhưng cô một chữ cũng không nói. Hiện tại không có cửa sắt để chặn giữa cô và hần, huống hồ có cửa sắt hần còn trèo vào để như trò bàn tay như thế. Nếu cô gọi bố mẹ hần là heo, không chừng sẽ ngày mai cô sẽ lên báo, chuyên mục đời sống xã hội, đăng cho người nhà nhận thi thể.

Cô rụt rè nói - "Có thể kêu anh em cậu ra ngoài được không? Tôi..." - Cô muốn nghĩ lý do gì đó thuận tình để nghe một chút, cuối cùng nói - "Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu."

Cô thấy hần nhướn mày, sau đó quay lại gạt đầu với đám người đằng sau, cả đám thế là lần lượt kéo nhau ra ngoài.

Người đi hết rồi, cô thầm thở phào một tiếng. Có lẽ cô già rồi, không theo kịp xu hướng của thanh niên trẻ. Ở gần mấy người bọn họ, cô thật sự cảm thấy một óc khôn cùng.

"Chuyện chị muốn nói là gì?" - Hần đột nhiên lên tiếng.

Hạc ngó người nhìn hần, một lúc sau mới nhớ ra là do mình dùng lý do này để viện cớ đuổi người.

Cô cười gượng, khó khăn áp ứng - "À... tôi..." - Căn bản là cô không có gì để nói với hần, nửa ngày cũng không biết nói cái gì.

"Tôi cái gì? Nói nhanh lên." - Hần đá bàn một cái khiến cô giật nảy mình.

Tên này đúng là ông trời con bố lão. Hạc tức phùng mang trợn má, thiếu điều muốn lấy cái cốc thủy tinh trên bàn đập vào đầu hần, chị đây chưa nghĩ ra thì nhóc con như hần vội cái gì. Khóe mắt Hạc thấy vài tên anh em của hần nghe động mà ló đầu vào quan sát.

Cô tự nhủ bản thân. Hạc, nhịn xuống, không chấp nhất trẻ con.

Dưới ánh nhìn hình viên đạn của hấn, cô nói đại - "Tôi... tôi vẫn chưa biết tên cậu."

Nghe câu nói này của cô, mặt hấn hình như giãn ra một chút, ít nhất lông mày không còn nhăn nhó cau có như cái đít khi nũa.

"San." - Hấn đáp.

"Sang?"

"Không phải Sang. San." - Hấn quắc mắt nhìn cô, giọng cảnh cáo.

"San? Ý cậu là giống chữ núi?"

Hấn gật.

"Tên độc thế." - Cô lại hỏi tiếp - "Cái gì San?"

"Kim San."

Hạc suýt nữa phá ra cười. "Núi vàng" - tên quả nhiên hợp với hấn.

"Chị cười cái gì?" - Cô thấy hấn nheo mắt hỏi.

Cô bặm bụng nheo đuôi, nhin cười đến khô sở.

Hạc làm bộ hỏi tiếp - "Cái gì Kim San?"

"Kim San thì Kim San. Còn cái gì Kim San nữa?" - Hấn làu bàu.

Mới gặp nhau chưa đầy nửa tiếng, cô đã quen cách nói chuyện chọc ngoáy của hấn, cho nên không thèm chấp nhất, vuốt giận kiên nhẫn giải thích - "Ý tôi hỏi họ của cậu là gì?"

"Nào chị phẳng à? Đơn giản như vậy cũng không tự nghĩ ra?"

Cô ngờ ngờ - "Kim là họ của cậu?"

"Không lẽ là họ của chị?"

Hạc lăm nhăm - "Họ Kim giống Hàn Quốc thế?"

Không ngờ hấn quả thật gật đầu, nói - "Bố tôi người Hàn."

Hạc sững người, nhất thời lại á khẩu.

Cả cuộc đời Hạc, ngoài khu nhà giàu Phú Mỹ Hưng và phim truyền hình TV, căn bản là chưa bao giờ tiếp xúc với người Hàn Quốc. Mà cô cũng chỉ nhìn thấy cách xa mấy trăm mét thôi chứ chưa bao giờ lại gần chứ đừng nói là nói chuyện.

Tên Kim San trước mặt cô, tuy mặt mũi, phong cách và chiều cao thì có thể coi là vượt trội đi. Nhưng mắt hấn hai mí lại to đùng như thế, còn nói tiếng Việt đặc sệt giọng Sài Gòn chính gốc như thế, bảo hấn người Hàn cô quả thật không tin nổi.

Thấy cô trợn mắt nhìn mình hấn lại đá bàn một cái, nói - "Ngắn ra cái gì? Lịch sự tối thiểu của chị đâu? Người ta nói tên thì chị không biết đường nói lại à?"

"À... tôi tên Hạc." - Cô không chú tâm, chỉ đáp qua loa, mắt vẫn nhìn hấn chăm chăm, xem xem hấn thật sự có nói xạo hay không.

Ngoại hình của hấn xem như không tệ đi. Nhưng lại không giống kiểu con trai thư sinh vừa mắt cô hay thấy trên TV. Hấn mắt to, mũi thẳng, môi mỏng, lông mày rậm đúng kiểu bướng bỉnh, da mặt nhẵn nhụi nhưng không phải trắng trẻo mà bắt nắng màu đồng. Dáng cao, cơ thể cũng cường tráng. Đầu tóc hấn nhuộm đỏ rực, chải ngược lên, vô cùng hằm hồ. Hai tai đều đeo cả đồng khoen. Hạc lăm nhăm đếm, tai trái của hấn có ít nhất năm lỗ sỏ.

Tóm lại, hấn không giống con trai Hàn, một chút cũng không giống, càng nhìn càng thấy không thuận mắt.

Hấn bị cô nhìn không chớp mắt nhìn nhửu mày hỏi - "Mặt tôi có dính gì sao?"

"Cậu 100% Hàn? Hay là lai Việt?" - Cô hỏi.

"Chị điều tra gia phả tôi làm gì? Thích tôi chắc?" - Hấn giễu cợt.

Hạc không nghe thấy hấn nói, lại híp mắt nhìn hấn một lúc lâu, khiến hấn cảm thấy có chút kỳ quặc, định đá bàn một phát nữa cho cô tỉnh ra thì cô đã lên tiếng chặc lưỡi rồi hóp một hóp trà - "Chà, trên TV người Hàn nhiều người đẹp trai như vậy, thì ra ở bên ngoài cũng tầm tầm không khác người Việt là

mấy."

Mặt hắn lập tức đen lại.

Trên TV nhiều người đẹp trai?

Tầm tầm?

Đây là đang chửi hắn xấu trai?

Tuy hắn không phải loại đàn ông nhìn vào gương tự khen mình đẹp trai nhưng mà cô quả thật là biết cách chọc giận hắn.

Hắn giật giật khoe miệng, nói - "Vậy sao? Thế mà hôm đó cũng có người lại lợi dụng lúc tôi bất tỉnh xé quần xé áo tôi."

Hạc suýt nữa phun hết trà trong miệng vào mặt hắn nhưng nhin lại kịp, cuối cùng thì tự mình làm mình sạch nước.

Cô vừa ho vừa chỉ vào mặt tên trời đánh kia, nạt lớn - "Cậu đừng có vu khống, tôi không có lợi dụng cậu, cũng không có xé quần cậu, chỉ có áo thôi."

Vừa nói xong cô đã hối hận, vì toàn bộ khách trong quán đều quay lại nhìn cô. Mấy tên anh em của hắn đang ló đầu vào nghe ngóng cũng tròn mắt nhìn.

Hạc giống như Captain America bị đông trong đá lạnh nghìn năm, chớp mắt đã cả người đã cứng đơ.

San nhìn thấy biểu cảm của cô, khẽ cười một cái, vu vơ nói tiếp - "Lúc tôi ở trong bệnh viện, bác sĩ nhìn quần áo rách nát của tôi còn hỏi tôi xem có phải bị cưỡng bạo tình dục không. Chị nghĩ xem ngay cả bác sĩ cũng nói thế, tôi phải nghĩ thế nào?"

Hạc lại càng uất nghẹn, cô run run nói - "Tôi cái gì cũng không làm. Chẳng qua chỉ là cần vài giúp cậu cầm máu mới xé áo cậu dùng đỡ."

Hắn nhún vai - "Lúc đó tôi bất tỉnh. Nửa đêm, chị làm gì tôi thì chị có trời biết, đất biết, chị biết, tôi không biết."

Cái tên Hàn Quốc khốn khiếp này còn dám chơi thành ngữ Việt Nam với cô, còn nói lời mờ ám gây hiểu lầm.

Cô nghiêng rằng, tự nhủ bản thân cái quán cà phê này không thể quay trở lại rồi.

Hạc còn chưa kịp nghĩ ra cái gì để nói thì phục vụ đã dọn bánh và nước lên cho cô.

Cô kéo ly nước của mình tới hút một hơi cạn sạch. San nhìn đáng vẻ bức bối của cô, trong lòng có chút thoải mái. Tâm tình hắn cũng vui vẻ đẩy đĩa bánh kia về phía cô - "Ăn đi."

Hạc ngược mắt lên khó hiểu nhìn hắn.

"Tôi không ăn đồ ngọt. Cái này vốn là gọi cho chị."

Cô nghi ngờ nhìn hắn. Gallant đột xuất? Hay là bỏ thuốc độc trong này đầu độc cô?

"Thôi khỏi, tôi cũng không ăn đồ ngọt."

"Con gái không phải đều thích ăn ngọt sao?"

"Tôi không thích." - Cô lạnh nhạt phun ra.

Đến phiên hắn nhìn cô từ đầu tới chân, ánh mắt dò xét.

"Cậu nhìn cái gì?"

San chắc lưỡi hỏi - "Tôi quên chưa xác định, chị không phải là đàn ông giả giọng phụ nữ?"

Láo toét.

Tóc cô tuy không dài nhưng cũng đâu có ngắn, mặt cô cũng nhỏ, tuy cô hơi gầy, quần áo cũng mặc hơi rộng nhưng không có nghĩa là không có đường cong. Chỗ nào là đàn ông? Chỗ nào? Chỗ nào hả cái tên khốn mắt ngược kia?

Cô nén giận hỏi hắn - "Có biết tuổi năm không? Cậu tuổi con gì?"

Tuy hắn không hiểu cô hỏi câu này để làm gì nhưng vẫn trả lời - "Con gà."

"Hèn chi." - Cô nói - "Tôi tuổi con ngựa. Tuổi chúng ta khác nhau, nói vài câu đã không hợp. Cậu tốt nhất đừng lên tiếng nữa. Tôi cũng sẽ không nói, mất công dẫn đến ầu ẩu."

San nhủ mày nhìn cô, nói - "Hình như trình độ học vấn của chị không cao lắm."

"Ai bảo cậu?" - Cô tròn mắt.

"Tin mấy thứ dị đoan như thế thì cao chỗ nào?" - Cô còn chưa kịp trả lời được thì hắn đã nói tiếp - "Hợp hay không hợp là do tôi quyết định."

Nhấn nhủ ngoài lề: Đọc đến đây đã có ai kỳ thị tác giả chưa? Thôi bạn đừng kỳ thị. Tác giả cũng đã tự kỳ thị mình rồi. Đây là nam chính trái với lương tâm nhất mà tác giả từng xây dựng a =__=

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Khi Hạc dắt San quay trở về thì Mây đã xem xong phim ra khỏi nhà. San dặn dò đám anh em của mình chờ ở ngoài cửa rồi theo Hạc vào trong nhà. Xe của hắn dựng ngay gần cửa ra vào. Vừa nhìn thấy xe, hắn đã sai bước qua mặt cô đến kê bên xe của mình, ngồi xổm xuống xem xét.

Khi hắn té, xe đã cà một đoạn dài trên mặt đường. Cho nên hai bên sườn xe đều có những vết trầy kéo dài, tróc cả lớp sơn bóng đỏ.

Cô nhìn San đưa ngón tay di trên vết xước. Nét mặt hắn đột nhiên dịu dàng hiếm có. Cô có cảm tưởng hắn đang vuốt ve con tuấn mã yêu thích hắn nuôi từ bé hiện đang bị thương chứ không phải là một chiếc xe bằng sắt vô tri vô giác.

Thấy hắn cung xe như thế, cô liền lên tiếng minh bạch, sợ đâu hắn đổ tội cho mình - "Cái đó là do lúc cậu té xe làm trầy, không phải do tôi."

Nào ngờ vừa nói xong hắn đã quay ngoắt sang nhìn cô bằng ánh mắt tóe lửa, hàm răng nghiến lại, gương mặt giận dữ như sứ giả địa ngục, quát 5 chữ quen thuộc - "Chị nói ai té xe?"

Hạc ngó người, lúc này mới nhớ ra lần trước nói chuyện điện thoại, hắn cũng vì hai chữ "Té Xe" này mà cau có. Cô thật không hiểu, té xe thì nói té xe, có cái gì mà hắn phải bực mình la hét?

Hắn đứng dậy tiến về phía cô nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống. Người hắn cao hơn cô, khí thế khi giận dữ lại càng áp đảo cô. Hạc có cảm tưởng mái tóc đỏ của hắn giống như ngọn lửa đang bốc cháy trên đỉnh đầu hắn. Hắn tiến tới một bước, Hạc theo bản năng lùi lại một bước. Cứ thế cô lùi một lúc thì lưng chạm tường.

Người kia vẫn còn tiến tới, gần giọng - "Nói cho chị biết tôi chưa bao giờ té xe. Hôm đó nếu không phải tại vì..." - Nói đến đây hắn dừng, trừng mắt nhìn cô một lát rồi nói tiếp - "Tại vì..."

Hắn lại im lặng, cuối cùng bảo - "Tóm lại tôi không bao giờ tự nhiên mà bị trượt khỏi xe."

Hạc muốn nói tự nhiên hay không tự nhiên thì hắn cũng đã té rồi, chính mắt cô làm chứng. Con người sinh ra không phải có vấp ngã thì mới trưởng thành sao? Hắn cứ thích cứng đầu phủ nhận, tự ái làm cái gì.

Diễn thuyết trong đầu rất hùng hồn, nhưng thực tế thì một chữ Hạc cũng không dám phun ra.

"Chị nghe rõ chưa? Còn lặp lại một lần nữa thì đừng trách tôi." - Hắn nói.

Cô gật liên tục.

Hắn thấy cô ngoan ngoãn không cãi lại mới chìa tay ra nói - "Chìa khóa xe."

Hạc lắc đầu - "Không có."

Hắn nhủ mày - "Sao lại không có?"

"Chuyện này tôi làm sao biết được."

Cô thấy hắn day day thái dương, có lẽ đang cố nhấn nhay, một lát sau hắn ngẩng lên nói - "Tạm thời để xe ở nhà chị, hôm sau tôi đến lấy."

Nói xong hắn quay ra ngoài đi thẳng, cũng không thèm chào hỏi cô một câu.

Đến tận vài ngày sau hắn vẫn không đến lấy xe, Hạc ngờ ngờ tên này có phải lợi dụng nhà cô làm chỗ để xe miễn phí cho hắn hay không.

Buổi tối thứ năm, cô đang nằm trên giường ôm giấc nồng thì chợt thấy có gì đó đập vào người mình.

Mơ mơ màng màng, cô chỉ ư ư trong miệng không thành tiếng để phản đối. Thế nhưng, thứ gì đó cứ thay nhau đập lên đủ nơi trên cơ thể cô, cánh tay, đầu, xương sườn, mông. Trong đầu cô dần ý thức được có chuyện gì quái dị, cô mới hoảng hốt ngồi dậy nhìn quanh.

Trong phòng tối om, xung quanh không có ai. Cô dè dặt mò mẫm. Chợt tay cô chạm trúng một vài thứ gì đấy trên giường. Những đồ vật hình ống, nhẹ tênh, bề mặt sần sùi không bằng phẳng có lõi có lỗm, có cảm giác giống như gỗ cây.

Tình huống này là cái quái quỷ gì vậy, sao lại giống phim ma như thế? Mấy thứ này từ đâu ra? Rõ ràng cô đâu có bị mộng du khi ngủ. Tim Hạc đập như trống đánh.

Hạc còn chưa kịp định thần xem chúng là gì thì đã có vật gì đó bay từ cửa sổ vào, phốc một phát trúng ngay trán cô đau muốn chết. Cô đưa mắt nhìn ra cửa, thấy một bóng đen to lớn bên ngoài thì giật bắn mình, suýt nữa hét toáng lên.

Hạc nhảy ra khỏi giường lao đến bật đèn.

Bên ngoài, đằng sau mấy thanh sắt chắn ngang cửa sổ là gương mặt đã nhìn thấy một lần thì cả đời không quên được.

"Kim San?" - Cô tròn mắt gào lên - "Cậu bị điên à?"

"Có biết nửa đêm rồi không? Chị hét lên cho cả thế giới nghe luôn đi." - Hấn cau có nạt cô.

"Nửa hôm nửa đêm cậu trèo lên trước cửa phòng tôi làm cái quái gì thế hả?"

"Tôi đến lấy xe của tôi." - Người kia trừng mắt nhìn cô, tròn mắt ánh oán hận, giọng nói cũng băng lãnh.

Mỗi lần gặp hấn, không hiểu sao cô luôn cảm thấy đau đầu kinh khủng khiếp.

Hạc đi đi thái dương - "Bỏ qua chuyện cậu nửa đêm đi lấy xe. Sao cậu không gọi cho tôi xuống mở cửa? Có biết đây là tầng một không? Nếu tôi không bật đèn lên trước mà cầm cây đập thì cậu đã rớt thẳng xuống đất mà chết rồi."

"Tôi gọi rồi." - Giọng hấn càng lạnh - "Nhưng chị không bắt máy."

Cô nghe hấn nói mới ngớ người, chạy đi lấy điện thoại. Quả thật trên màn hình có hơn 10 cuộc gọi nhờ.

Cô dờ khóc dờ cười. Hạc ngủ ít nhưng cô ngủ rất sâu. Mỗi lần ngủ thì cô phải đặt những ba cái đồng hồ báo thức mới dậy được. Vì thế cô mà đã ngủ rồi thì cho dù điện thoại reo kể bên tai cũng không nghe thấy.

Cô đành gượng cười nói - "Xin lỗi, tôi ngủ say quá nên không biết cậu gọi."

San liếc cô một cái sắc lẹm - "Xuống mở cửa nhà cho tôi."

Hạc cũng không cãi lời, nhanh chóng cầm chìa khóa chạy xuống. Cửa mở ra, tên kia đã đứng hùng dũng trước mặt.

Vừa nhìn thấy hấn, cô đã tròn mắt - "Cổ cậu làm sao thế?"

"Cổ tôi?" - Hấn đưa tay sờ sờ cổ mình nhưng không thấy gì cả.

"Ồ đây..." - Cô đưa tay lên chạm nhẹ vào cổ hấn rồi chìa tay ra cho hấn xem. Trên đầu ngón tay của cô dính máu - "Chảy máu rồi."

"Chắc lúc tôi bẻ cành cây ném vào phòng chị bị quệt trúng." - Hấn đáp, theo phản xạ đưa tay định xem xét vết thương thì cô đã giữ tay hấn lại - "Đừng sẽ nhiễm trùng."

Hạc liền kéo hấn vào nhà ấn lên sofa - "Ngồi yên, tôi lấy hộp thuốc khử trùng băng lại cho cậu."

San vốn muốn nói với cô, hấn thường xuyên bị thương, mấy vết thương nhỏ như vậy không mụm cô lo chuyện bao đồng, thế nhưng chưa kịp nói cô đã chạy vào trong nhà.

Thế nên hấn đành bất đắc dĩ làm khách ngồi chờ trên sofa. Trong khi chờ, không có gì làm hấn lại thuận tiện nhìn quanh. Phòng khách nhà cô không rộng, chỉ hơi dài.

Gần cửa ra vào là chỗ để xe máy và một tủ giày. Chiếc xe lớn của hấn chiếm gần hết diện tích cửa ra vào.

Dụng kê bên còn có một chiếc Airblade màu hồng. Cuối phòng là một bộ sofa màu xám mà hấn đang ngồi. Sofa chỉ có hai chỗ, trước mặt đặt một chiếc bàn trà nhỏ hình vuông bằng gỗ. Trên sofa có vài chiếc gối và thú nhồi bông. Đối diện sofa là một tủ để TV và một bộ loa nhỏ.

Tuy đồ đạc đơn giản nhưng nhìn đâu cũng có hơi hướm nữ tính. Hấn đoán chắc là của bạn cô trang trí.

Cô gái kia lần đầu gặp so với bà chị này nữ tính hơn cả một ngàn lần.

Vừa lúc đó, Hạc cầm một hộp thuốc đi ra. Cô ngồi xuống kế bên hấn, mở hộp thuốc, lấy bông gòn thấm ít cồn vào bông rồi nói - "Hoi xót một chút, cậu chịu khó nhé."

Hấn không đáp, chỉ gật đầu.

Hạc ghé mặt lại sát ngay cổ hấn, chăm chú dùng bông lau nhẹ lên vết thương. Hoi thở của cô hơi phả lên da cổ hấn khiến tóc gáy hấn hơi dựng lên một chút, nhưng hấn không than phiền, im lặng để cho cô lau vết thương.

Cồn bôi lên hơi rất, lại lạnh lạnh. Hạc vừa bôi thuốc vừa thuận miệng hỏi – "Hôm đó ngoài tay ra cậu còn bị thương ở đâu nghiêm trọng không?"

Hấn không nghĩ cô lại hỏi như thế, chỉ trả lời - "Không."

"Đã chụp Xray này nọ chưa?"

"Rồi."

"Không việc gì thật sao?"

"Ừ."

"Tay bao giờ lành?"

"Bác sĩ nói chừng 4 tuần."

"Vây thì tốt." – Cô thở nhẹ một tiếng. Vốn cô muốn hỏi chuyện này từ khi mới gặp hấn, nhưng cuộc nói chuyện của họ chẳng có lúc nào ra hồn, cho nên bây giờ đợi thấy hấn có vẻ ngoan ngoan cô mới có thể mở miệng. Đây có thể nói là cuộc nói chuyện đáng hoàng đầu tiên của cô và hấn.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Dùng cồn lau xong cô lấy tay quạt quạt cho cồn khô, rồi mới với tay lấy băng cá nhân. Nào ngờ vừa cầm băng lên hấn đã chụp lấy tay cô.

Cô giật mình nhìn hấn. Hấn hỏi - "Chị định dán cái thứ đó lên cổ tôi?"

"Hử?" - Cô mở to mắt nhìn hấn - "Không dán cái này chứ cái nào?"

"Hello Kitty?" - Hấn hỏi, nhìn cô đầy oán hận.

Lúc đó cô mới để ý, thì ra băng cá nhân trên tay cô quả thật có hình Hello Kitty hồng chóc một màu. Cô phá lên cười.

"Chị cười cái gì?" - Hấn bưng bưng lửa giận.

"Nhà chúng tôi chỉ có loại băng này thôi." – Cô dụi nước mắt cố nhịn cười nói. Đây là sản phẩm của Mây. Tuy cảm thấy không hợp với hấn thật nhưng cô cũng đành chịu.

"Vây thì không cần dán." – Hấn toan đứng dậy nhưng cô vẫn toét miệng cười nói – "Cậu trẻ con thật."

Hấn cau mày nhìn cô cười, đập lại - "Tôi không phải trẻ con. Là trẻ con mới cần dán thứ này."

"Là trẻ con mới không dám dán." – Cô nói.

"Là trẻ con mới cần dán." – Hấn kiên quyết lặp lại.

"Được rồi, được rồi." – Cô chịu thua – "Xem như tôi năn nỉ cậu. Dán vào được không?"

Hấn nhìn cô.

Cô giương mắt long lanh lên nhìn hấn, chớp chớp hai cái.

Hắn hừ một tiếng, ngồi xuống.

Hạc nhanh chóng dán miếng băng lên, khỏi cho hắn đổi ý.

Nhưng vì vết thương khá dài, dán một miếng không đủ, cô còn dán thêm hai miếng nữa. Trên cổ hắn tổng cộng có ba chiếc băng cá nhân Hello Kitty. Chóí vô cùng.

Băng bó xong xuôi, San kêu cô ra mở cửa sắt. Một loạt anh em của hắn liền rầm rập xông vào nhà đưa con ngựa sắt của hắn đi. Hạc quả thật có chút chột dạ, cho một đồng đàn ông lạ vào nhà nửa đêm, cô không thể không lo lắng. Hơn nữa trong nhà cũng không có mình cô mà còn có Mây. Cô có ngu chết ráng chịu thì cũng không trách ai được. Nhưng nếu để liên lụy tới Mây, cô chết cũng không thể đầu thai.

Cô đem tâm trạng hơi lo lắng nhìn qua phía tên San đang đứng kế bên. Hắn đang nghe điện thoại, đầu hơi nghiêng, để lộ cằm cổ. Đập vào mắt lại là ba chiếc băng cá nhân màu hồng Hello Kitty chóí loá kia trên cổ hắn, không hiểu sao cô lại thấy có chút trấn an.

Xe đưa đi rồi hắn mới đập điện thoại đi tới đứng trước mặt cô.

Lúc này Hạc chợt nhận ra, trả xe cho hắn rồi thì cô và hắn căn bản không có dịp gặp lại nữa. Cô hít một hơi sâu, chia tay ra - "Sau này không còn dịp gặp lại, cậu đừng để bị thương nữa."

Hắn nhìn bàn tay chìa ra của cô, cao ngạo không thèm bắt. Cô hơi què độ, lại nghĩ cách muốn chọc hắn lần cuối, lại bảo - "Nhất là đừng để té xe nữa nhé."

Quả nhiên mặt hắn liền biến đổi - "Việt Nam không phải có câu thành ngữ "Nhất Quá Tam" sao? Đã cảnh cáo chị ba lần rồi chị vẫn còn muốn chọc vào."

Người kia đột nhiên vươn tay tới.

Cô chưa kịp định thần thì tay hắn đã chạm lên một bên má cô.

Hạc đứng ngẩn người bất động.

Một giây sau, Hạc liền hối hận, đáng lý khi hắn đưa tay tới cô phải né ra mới đúng.

Vì một tích tắc trễ tiếp hắn đã ra sức捏 má cô, khiến cô la oai oái vì đau.

Nheo cho má cô muốn rách khỏi mặt, hắn mới mỉm cười hài lòng nói - "Lần sau tôi sẽ khiến chị thật sự hối hận."

Nói xong hắn liền quay đi, để cô lại một mình.

Hạc nhìn đồng hồ chỉ hơn 2 giờ sáng, chỉ muốn quay trở lại phòng làm một giấc. Khi đi lên phòng cô mới sững sốt. Trên giường, dưới sàn đều đầy cành cây và gỗ vụn vương vãi.

Cô nghĩ đến lời hắn nói lúc nãy. Có lẽ lúc trèo ngoài cửa sổ không có cách nào đánh thức được cô, hắn đã bẻ trĩu mấy cành cây mọc từ nhà hàng xóm ném cô. Hạc tặc lưỡi chửi hắn một loạt trong bụng, nào tội phá hoại môi trường, tội xả rác nơi không công cộng, tội xâm nhập hộ dân cư bất hợp pháp, tội đua xe lạng lách, đủ thứ tội. Cô thu dọn một lượt, cuối cùng leo lên giường định ngủ lại. Thế nhưng một bên má vẫn còn đau, cô đưa tay lên xoa xoa. Xoa mãi xoa mãi mới ngủ được.

[...]

Cô và tên San kia không cùng một đường thẳng, cho nên hoàn toàn không có cơ hội gặp lại suốt một tháng sau đó. Tuy đám người kia mỗi tuần vẫn đưa xe, nhưng cô không nhìn thấy hắn và chiếc xe đua màu đỏ đặc trưng kia nữa. Cô nghĩ có lẽ do tay chưa lành cho nên hắn không tham gia. Dần dà cô cũng không trông mong nhìn thấy hắn nữa.

Một buổi tối, cô đang ngồi uống cà phê đánh văn bản lúc nửa đêm, đột nhiên lại nghe tiếng động cơ đơn độc gầm rú. Tay cô tự giác ngừng gõ bàn phím, không kiềm được tò mò lộ đầu ra xem.

Là hắn.

Cô không nhận sai. Vì hắn luôn dẫn đầu cho nên chỉ riêng mình hắn mới có tiếng động cơ lẻ loi như thế, giống như tiếng chúa sơn lâm gầm thét giữa đêm vắng, dung mãnh, nhưng cũng có chút cô độc.

Hắn cười trên con ngựa sắt đỏ, lúc này đã hoàn toàn nguyên vẹn không một vết trầy xước. Dường như so với lúc trước còn oai phong hơn, phóng khoáng qua mặt cô.

Người đi rồi cô mới hoàn hồn.

Thì ra hắn đã thật sự bình phục rồi.

Cuối tuần đó, công ty Hạc tổ chức một buổi sự kiện ở một khách sạn trong trung tâm thành phố. Cô là thành viên đội marketing, từ sáng sớm phải có mặt ở khách sạn ấy trang hoàng và chuẩn bị.

Bận bịu cả ngày, đến khoảng một giờ trước khi sự kiện cô mới có thời gian đi thay quần áo dự tiệc. Cô mặc một chiếc váy hai dây màu đào, chân đi một đôi guốc mũi nhọn năm phân xinh đẹp.

Cả ngày chạy tới chạy lui, buổi tối lại còn phải mang guốc đứng nói chuyện với khách ba bốn tiếng. Giữa chừng tiệc cô viện cớ đi toilet, chạy ra ngoài ngồi nghỉ hít gió trời một chút.

Khách sạn có một bể bơi ngoài trời, nằm kế bên bãi giữ xe. Chính giữa có một bụi cây dài và cao làm tường ngăn cách. Cô đi thẳng đến bụi cây đó, kê móng ngồi lên thành, tháo guốc ra xem xét chân mình. Thấy lòng bàn chân hơi rộp, Hạc chỉ có thể thở dài ngao ngán.

Cô nhìn trước nhìn sau một lúc, cảm thấy không có ai liền lấy trong túi ra một gói thuốc lá ra châm lửa. Thật ra Hạc không thường xuyên hút thuốc, bình thường cô uống cà phê để làm liệt não. Nhưng trong túi cô lúc nào cũng phải để sẵn một gói thuốc, để tránh những trường hợp căng thẳng mệt mỏi như ngày hôm nay mà không có cà phê cứu trợ.

Cô vừa hút vừa vẩn vơ nhìn trời.

Cùng lúc này, San nói cả vạt vương vীu trên cổ, rảo bước ra khỏi cửa khách sạn. Hắn đi một mạch đến bãi giữ xe, chỉ muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt. Về giả tạo tạo dựng này giờ sụp toàn bộ. Hắn chọn đường đi tắt qua bể bơi cho nhanh.

Đang đi, mắt hắn chợt bắt gặp một bóng người quen quen.

Dừng lại nhìn một lúc, hắn mới nhận ra là bà chị đánh đá mà hắn ghi hận lúc trước.

Cô ngồi lê loi một hình, áo màu đào như phản chiếu ánh đèn, nổi bật giữa tán lá cây xanh đen trải dài trong bóng tối. Kế bên cô là hai chiếc guốc xếp ngay ngắn. Bụi cây hơi cao, chân trần của cô bắt chéo khể đung đưa. Một tay cô khoanh trước ngực, tay còn lại kẹp một điếu thuốc. Gió thổi đưa làn khói trắng mờ nhạt toả ra bao phủ lấy cô, hoà vào lọn tóc ngắn chưa tới vai của cô bay bay.

Sở dĩ hắn không nhận ra cô ngay là bởi vì cô trang điểm. Tuy không đậm nhưng vẫn mang chút khí chất khang khác.

San đi đến trước mặt cô, lấy điếu thuốc trong tay cô đưa lên miệng hút, điềm tĩnh nhìn cô tròn mắt ngó hắn.

Hạc thật sự rất ngạc nhiên, bỗng dung thuốc trên tay bị giật mất. Ngẩng lên thì thấy người đối diện còn tự nhiên như không ngậm luôn cả đầu thuốc đang hút dở của cô.

Cái này, có được tính là hôn gián tiếp không?

Hạc nheo mắt, nén giận trong người hỏi – "Xin hỏi anh là..."

Cô chỉ thốt lên đúng bốn chữ, nhưng làm toàn bộ bức tức trong người hắn liền trào lên.

Bà chị đánh đá này cư nhiên không nhớ mặt hắn.

"Kim San." – Hắn nhắc.

"Kim san cái gì?" – Cô hỏi, xong dường như tự mình nhận ra được hắn là ai, cô tròn mắt lấp bắp hỏi – "Kim... Kim San Hàn Quốc té xe?"

Tác giả: 2 thím này cứ gặp nhau là xáp lá cà = __ =

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Kim San Hàn Quốc té xe?

Lần này cô nói nhiều hơn, sáu chữ, thì đã khiến lửa giận của hắn bùng bùng, một phát đập vào tường hung hăng quát - "Đã bảo chị tôi không té xe, chị bị thiếu năng à?"

Thái độ này, đúng 100% là hần.

Hạc lại càng giật mình nhìn hần từ đầu đến chân. Thật ra Hạc trí nhớ không tốt lắm, chìa khoá nhà còn không nhớ nổi thì huống chi là người. Cô và hần lại còn bằng đi hơn 1 tháng không gặp nhau. Tuy cô có thấy hần đưa xe buýt tối nhưng hần đội mũ bảo hiểm kín mít, căn bản là mặt mũi chả bao giờ dòm thấy.

Điều quan trọng nhất là người trước mặt hoàn toàn trông không giống hình ảnh Kim San mà cô lưu lại trong não.

Tóc hần lúc này cũng không phải màu đỏ, là tóc đen, cũng không chải ngược lên mà xoã xuống, đuôi tóc hơi cong cong, khẽ bị gió thổi, có cảm giác giống như rất mềm. Hần mặc áo sơ mi trắng, cà vạt đen hơi tui tiện thả trên cổ, bên ngoài khoác một lớp vest đen. Quần tây âu cùng màu trắng thơm ôm đôi chân dài, phối hợp hoàn hảo với đôi giày da bóng loáng dưới chân. Khuyên đeo trên tai hần cũng đã tháo xuống không còn một cái. Trông hần giống như một công nhân viên chức thành đạt mẫu mực của xã hội, không giống mấy lần còn đồ đầu đường xó chợ như lần trước.

Nói chung, quan sát xong xuôi Hạc vẫn cảm thấy nuốt không trôi, hỏi – "Sao cậu lại ăn mặc như thế? Có phải bị té xe ảnh hưởng não hay mất trí nhớ rồi không?"

Lại là té xe.

Mặt San lại càng đen thui. Hần nhìn cô tổng cộng sáu lần rồi. Ngay cả hần cũng ngạc nhiên với tính kiên nhẫn của mình. Nhưng mà bà cô này chỉ nói thôi thì hình như không lọt lỗ tai, càng được nước làm tới. Với phụ nữ hần không đánh được, lần trước néo má đến thế cô còn không chừa.

San nhả điều thuốc xuống, dùng gót giày dẫm nát. Sau đó hần bước tới chống hai tay hai bên thành chậu cây cô đang ngồi. Cỏ tay hần quay về bên trong, nắm đầu ngón tay thả theo góc vuông hướng xuống đất. Đôi tay hần tạo thành một khoảng không vuông vắn hoàn hảo, mà chính giữa chính là Hạc.

"Làm gì vậy?" – Cô cảnh giác nhìn hần.

"Tôi đã nói sẽ làm chị hối hận chị không nhớ sao?" – Hần nói, rồi nghiêng đầu hướng tới.

Hạc lập tức nhận ra được âm mưu của hần.

Tên này muốn cưỡng hôn cô, còn chống tay hai bên không cho cô thoát.

Ngay lập tức Hạc thè lưỡi ra. gương mặt đang hướng tới của San khựng lại. Hần cau mày nhìn đầu lưỡi nho nhỏ của cô đưa ra hỏi – "Chị thè lưỡi ra làm gì?"

Tuy quả thật ban đầu hần muốn dùng cách này muốn để trừng trị cô, nhưng lưỡi cô chắn trước mặt như thế, muốn hôn môi thế nào cũng dính nước miếng của cô.

Hần có cảm giác nếu để đầu lưỡi kia chạm vào mặt, cô chắc chắn sẽ rất đắc ý.

Nụ hôn hần muốn trao cho cô chỉ mang ý nghĩa cảnh cáo, không hơn không kém. Hần không hề muốn nấu cháo lưỡi với cô, tuyệt nhiên cũng không muốn cùng cô trao đổi dung dịch và vi khuẩn.

Bây giờ thì giống như tự mình đào hố chôn mình.

Hần càng chần chờ, nét mặt Hạc lại càng hí hửng. San không cam tâm, tặc lưỡi một cái, sau đó hướng mặt cô lao tới.

Hạc không ngờ hần dám, sợ hết hồn.

Đầu óc còn chưa kịp phản ứng, hần đã hôn lên má cô, nhân tiện bôi luôn chút nước miếng lên mặt cô.

Hạc liền đẩy hần ra, một tay gạt lực chui nước miếng chỗ hần vừa hôn, tay còn lại chỉ vào mặt hần lấp ba lấp bấp - "Cậu... dê tiện."

Bà chị này đúng là quái gở. Hần định hôn môi còn vênh vảo, bây giờ hần hôn má cô lại bày ra biểu hiện như mới bị cưỡng gian.

Hần nở một nụ cười nói - "Đâu có quy định ở đâu. Trên người chị còn nhiều chỗ khác mà." - Vừa nói hần vừa đi mắt xuống.

Hạc bị hần nhìn, da mặt tuy không mồng cũng đỏ lên một tầng, lấy tay che người trừng mắt nhìn hần - "Không được nhìn."

Biểu hiện này của cô khiến hần bật cười, cười đến quặn ruột.

Hạc chỉ có thể hậm hực nhìn hần, hận không thể đá tên này xuống biển, nhưng cô không dám manh động chọc giận hần.

Hần đột nhiên mỉm cười với cô – "Thì ra chị cũng có lúc giống con gái."

Hạc nghiêng răng – "Xin nhắc nhở cho cậu biết, tôi là con gái 100%."

"Cái này chưa kiểm chứng, tôi không chắc." – Vừa nói hắn lại nhướn mày quét mắt qua người cô.

Hạc lại một lần nữa che người né ra, uất hận nhìn hắn.

San cười cười nhìn cô, nhảy lên bậu cây ngồi xuống kế bên cô hỏi - "Đang làm gì ở đây?"

Tuy cô không rõ lắm vì sao hắn lại bỗng dưng ngồi xuống, còn hỏi han cô, nhưng vẫn đáp - "Hút thuốc. Cậu không có mắt tự nhìn được sao?"

"Con gái không nên hút thuốc." – Hắn nói.

"Cậu vừa nói không chắc tôi là con gái."

"Đúng là vậy." – Hắn gật gù – "Thật ra hút thuốc với giới nào cũng có hại, cho nên cho dù là lưỡng tính đi nữa chị cũng nhớ cẩn thận."

Hạc nghiêng răng kèn kẹt.

San làm lơ không thèm để ý đến ánh mắt giết người của cô, hỏi – "Sao chị lại ở khách sạn giờ này? Đi với bạn trai à?"

"Dự tiệc công ty."

"Buồn chán lắm mới ra đây hút thuốc phải không?"

"Ừ." - Cô đáp - "Còn cậu?"

"Ăn cơm" - Hắn đáp.

Ăn cơm trong khách sạn lớn? Cô muốn hỏi hắn đốt tiền à.

Thế nhưng cô không dại gì chỉ trích, dù sao cũng chẳng liên quan đến cô. Im lặng một lúc, hắn đột nhiên quay sang hỏi cô - "Có muốn đi cùng tôi?"

"Đi đâu?" - Cô cau mày hỏi hắn.

"Đâu cũng được." - Hắn nhún vai - "Không phải chỗ này là được rồi."

"Đi bằng gì? Xe máy của cậu?"

"Ừ." - Hắn đáp.

"Vậy thì tôi không đi." - Cô trả lời.

"Tại sao?" - Đến phiên hắn cau mày.

"Nếu ngồi đằng sau phải ôm cậu không phải sao? Chết tôi cũng không đi."

Hắn còn chưa kịp trả lời thì cô đã nói tiếp - "Nếu cậu dùng xe hơi, tôi sẽ suy nghĩ lại."

Bà cô này quả thật không có liêm sỉ.

"Chị cứ ở đó nằm mơ đi. Chị không muốn ngồi thì có người khác." - Nói xong hắn nhảy khỏi bậu cây đi thẳng, không thèm chào cô.

Một lúc sau cô nghe tiếng động cơ gầm rú từ đằng xa. Hạc nheo mắt nhìn chiếc xe máy màu đỏ phóng ra cửa. Ngồi trên yên sau ôm chặt lấy lưng hắn có một cô gái chân dài váy tung bay theo chiều gió. Cô tặc lưỡi, chiếc xe trong chớp mắt đã mất dạng. Hạc lấy thêm một cây thuốc, châm lửa rồi hút tiếp.

[...]

San rào bước đi trong tiếng nhạc vũ trường đình tai nhức óc. Hắn lách qua các thân người đang cuồng loạn nhảy nhót trên sàn nhảy, đi lên cầu thang sắt dẫn lên tầng trên. Trên cầu thang có một người phục vụ đang đứng, vừa nhìn thấy hắn đã kính cẩn chào, sau đó vội vàng dắt hắn đến bên một bộ sofa.

Chiếc sofa trắng bằng da đắt tiền nằm ngay kế ngay bên lan can, xếp quanh một chiếc bàn kính lớn. Trên mặt bàn ngổn ngang các vỏ chai bia rượu, gạt tàn thuốc lá. Đây là vị trí tốt nhất. Từ chỗ này có thể nhìn xuống toàn cảnh vũ trường đang hừng hực cuồng nhiệt bên dưới.

Trên sofa có một vài người thanh niên đã ngồi sẵn, mỗi bên họ đều có một hoặc hai cô gái.

Người thanh niên tóc vàng rực, đeo khuyên tai lủng lẳng lần trước ngồi đọc tạp chí đồi trụy kế bên giường San ở bệnh viện cũng ở đó. Hắn say sưa cười nói gì với cô gái xinh đẹp mặc váy ngắn kế bên. Một tay đặt vắt qua vai cô gái. Tay còn lại đặt trên cặp đùi trắng của cô gái ấy khẽ xoa xoa.

Cô gái kia liếc mắt thấy San đi tới, liền vỗ vỗ ngực hắn bảo - "Anh Min, anh San tới kìa."

Mìn dòi mắt nhìn theo hướng cô gái chỉ, trợn mắt nhìn người kia một bộ y phục Tây Âu thẳng tắp, lại còn đầu tóc gọn gàng cứng nhắc, kinh hãi hỏi - "Cậu ăn mặc cái kiểu gì thế? Đến đây hợp cổ đông à?"

San tháo cà vạt quăng sang một bên rồi thả người phịch xuống một góc sofa - "Có chuyện đột xuất, không kịp về thay đồ." - Hấn giải thích gọn.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cô gái sau lưng hấn liền ngồi xuống kế bên San, dựa vào người hấn.

San nói - "Rót rượu đi."

Cô gái kia ngoan ngoãn làm theo.

Mìn cười cười, giọng trêu chọc hỏi hấn – "Chứ không phải ở khách sạn bị con gái hớp hồn mấy mưa tới giờ mới nhớ đến anh em?"

San nghĩ đến cô gái ở bậu cây, nhún vai nói – "Cứ xem như thế đi."

Mìn nhìn hấn, cẩn trọng dùng tiếng Hàn hỏi hấn - "Sao? Ký chưa?"

San gật đầu, khước miệng khẽ cười.

Mìn ngó người, một lát sau đó hỏi lại – "Thật sao?"

"Ừ."

Mìn liền đứng phắt dậy, giơ ly rượu của mình lên cao nhìn mọi người xung quanh rú lên – "Mọi người. Đêm nay không say không về. Tiền rượu đã có đại gia bên này chi hết." - Vừa nói hấn vừa khoa trương chỉ San.

San cười cười giơ ly rượu lên cao đáp - "Chuyện nhỏ thôi."

Đám người xung quanh liền reo hò vang dội rồi kéo nhau xuống vũ trường nhảy nhót.

Mìn đi ngang qua thấy San vẫn còn ngồi bất động thì hỏi - "Cậu không xuống à?"

"Nghỉ một lát" - San đáp.

Mìn vỗ vỗ vai hấn - "Cậu vất vả rồi." - Sau đó quay sang nháy mắt với cô gái kế bên San – "Chăm sóc cậu ta cho tốt." - Nói xong hấn cũng quay đi.

Cô gái ngồi kế bên San gật đầu, chờ mọi người đi khỏi rồi mới xoa xoa bàn tay trên đùi hấn cười bảo - "Anh San. Hôm nay có chuyện gì vui sao?"

San không đáp, tâm trạng hấn đúng là khá tốt nên quay sang kéo cô gái kia lại gần sát vào người, ghé mặt lại hôn hôn lên má cô ta.

Cô ta càng dựa người hơn sát vào người hấn, khúc khích cười - "Nhột em."

San đột nhiên cau mày nhìn cô gái, sau đó hấn buông cô ra.

Cô gái nhìn về mặt đăm chiêu lẫn sự xa cách đột ngột của hấn, không hiểu mình làm gì sai, vội hỏi - "Sao thế anh?"

"Thái độ của em" – Hấn đáp.

"Thái độ của em?"

"Em thử mắng tôi "Đồ đê tiện" thử xem."

"Dạ?" - Cô gái kia ngơ mặt nhìn hấn.

"Thử xem."

Dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô cũng không dám trái lời đại gia trước mặt, đành miễn cưỡng máy móc lặp lại theo hấn - "Đồ đê tiện."

Hắn lại càng cau mày, nói - "Không phải thái độ này. Lại đi."

Cô thật sự không hiểu "thái độ này" là thế nào, lại đổi giọng ẻo là đánh yêu hắn, ngọt giọng bảo - "Đồ dê tiện~."

Mặt hắn lại càng băng lãnh toát ra tà khí khiến cô phát rét, sợ sệt hỏi - "Anh San, anh chỉ cho em xem nói thế nào mới đúng. Em nhất định sẽ làm theo đúng ý anh"

Hắn tuy đã mất hứng gần hết nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích - "Bình thường mắng người khác như thế nào thì làm thế ấy đi."

"Cứ làm như bình thường là được ạ?"

Hắn gật.

Cô gái hít một hơi thật sâu, đứng phắt dậy, dùng toàn bộ sức bình sinh thét vào mặt hắn - "ĐỒ DÊ TIỆN, DÊ TIỆN, DÊ TIỆN, ĐẠI DÊ TIỆN, ĐẠI ĐẠI DÊ TIỆNNNNN."

Có lẽ do quá nhập tâm, đoạn cuối cô còn đặc biệt kéo dài giọng nói, sau đó vút lên âm thanh cao chót vót như muốn đục trần nhà. Nước miếng của cô còn văng vào mặt hắn.

San sững người mở lớn con mắt nhìn cô gái kia, sau đó cả gương mặt hắn cùng đanh lại, giọng nói so với nước biển ở Bắc Cực còn lạnh hơn - "Sao tôi nghe giống như em đang chửi tôi thế?"

"Dạ?" - Cô gái giật mình – "Thì anh nói..."

"Cút ra ngoài." – Hắn nói.

"Anh San, em..."

Lần này thì hắn mất kiên nhẫn thật sự, đá một phát lên bàn khiến một vài ly và chai thủy tinh trên bàn đổ xuống sàn loảng xoảng – "Cút ra ngoài. Đừng để tôi lặp lại."

Cô gái kia liền bỏ chạy.

Từ đó về sau không ai thấy cô gái ấy ở vũ trường đó nữa.

Trong vũ trường cũng lan truyền một tin đồn: Kim San bên ngoài là S, thực tế bên trong là M*. Rất may tin tức này chỉ lan ngầm chứ không đến được tai thần chủ.

*S: Sadistic, người có xu hướng thích làm chuyện bạo lực trên giường

M: Masochistic, người có xu hướng thích bị bạo lực và ngược đãi trên giường.

[...]

Buổi tối thứ sáu tuần sau, Hạc vừa đi làm về thì nhận được một cú điện thoại lạ. Cô mở điện thoại, đưa lên tai alô một tiếng.

Đầu bên kia liền có người trả lời - "Là tôi."

Cô còn định hỏi lại là tôi nào thì chợt nhận thấy màn này quen quen, hình như trước đó cô đã diễn qua rồi. Cô hỏi - "Kim San?"

"Xem ra chị cũng biết đường lưu số của tôi." – San đáp.

Trước khi gọi hắn đã tự nhủ, nếu cô còn không nhận ra hắn, lần này hắn sẽ không nói mà dập điện thoại suốt đời cắt đứt liên lạc với cô.

Hạc muốn nói thật ra trong máy cô không hề lưu số hắn, nghĩ lại thì vẫn cảm thấy không nói tốt hơn. Cô hỏi – "Có chuyện gì?"

"Chị đang ở nhà?"

"Ừ." – Cô đáp.

"Tốt." – Hắn đáp – "Ba phút nữa tôi qua đón chị đi ăn cơm."

"Hả?" – Hạc còn tưởng mình nghe lộn, chưa kịp hỏi lại thì San đã dập điện thoại.

Cô đang ngẩn người nhìn điện thoại thì chuông ngoài cửa đã vang lên.

Cô ngờ ngợ đi ra mở cửa, thấy hắn quả thật đứng sừng sững bên ngoài. Hắn vẫn để tóc đen xoã xuống, đuôi tóc cong cong. Người mặc một bộ âu phục trắng đen thẳng thớm và lịch lãm.

Hạc cảm thấy người đứng trước mặt cô giống y chang một con ma-nơ-canh.

"Đi thôi." – Hấn nắm lấy cổ tay cô kéo đi.

"Khoan. Tôi đã nói tôi không đi xe máy rồi." – Cô cố giằng lại nhưng không được, người kia dễ dàng kéo cô lôi đi xềnh xệch.

"Yên tâm. Lần này tôi không đi xe máy."

Hạc tròn mắt. Không lẽ hấn đưa xe hơi đến đón cô thật?

Tên kia quả thật dừng trước một chiếc xe mở cửa. Hạc chờ người nhìn chiếc xe trước mặt. Đúng là xe hơi nhưng không phải Benley hay Rolls Royce như cô tưởng tượng mà là chiếc xe hai màu trắng và xanh lá cây của....Taxi Mai Linh.

"Xe hơi đúng yêu cầu của chị." – Hấn nói, nhét cô vào trong ghế sau rồi leo vào cùng.

Ngồi trên xe rồi cô mới chột dạ nghĩ sao lại để hấn mờ mịt lôi đi như thế. Hạc hỏi - "Cậu đưa tôi đi đâu?"

"Sao lời tôi nói chị chẳng bao giờ nghe lọt thế? Đã nói ăn cơm rồi." – Hấn lau bàu.

"Ăn ở đâu mới được?"

"White Garden." – Hấn đáp.

"White Garden? Ý cậu là White Garden đó đó hả?" – Hạc tròn mắt.

"Trong thành phố còn White Garden khác sao?"

"Cậu đưa tôi đi ăn ở khách sạn 5 sao?" – Hạc rú lên – "Nói cho cậu biết tôi không có tiền đâu."

Hấn liếc mắt nhìn cô, nói – "Nhìn là biết rồi."

Cô không thêm đề ý đến giọng điệu trêu chọc của hấn, bảo – "Cậu có tiền không mà đòi tới đó?"

"Tôi đâu có nói mình sẽ trả tiền." – Hấn đáp.

Hạc lại càng đau đầu. Cô và hấn đi ăn mà không ai trả tiền? Thế thì ăn cái gì? Không khí?

"Ý cậu là?"

"Là chúng ta tới ăn chực." – Hấn đáp.

Hạc nhìn hấn cười đều đều, trong đầu cô liền có một suy nghĩ, tên này không chừng chính là loại lừa đảo hay thấy trên TV. Nghề nghiệp chính là ăn mặc sang trọng trà trộn vào các bữa tiệc lớn để ăn chực. Hiện tại hấn gặp cô, thấy cô trình độ không tệ, muốn thu nạp làm đệ tử ra sức huấn luyện.

Hạc nghĩ nghĩ, nếu tình tiết đúng là như vậy, cô toàn tâm toàn ý sẵn lòng. Biết được độc chiêu đi ăn khách sạn 5 sao mà không phải trả tiền, cô chắc chắn sẽ sống sung sướng hết cuộc đời còn lại.

Rất tiếc, đời không như mơ.

Hạc còn đang mông lung tưởng tượng thì San ở kế bên đã lên tiếng, vui đập toàn bộ suy đoán của cô – "Thật ra có người mời cơm. Đi một mình không tiện, nên tôi mới đưa chị đi theo."

"Sao cậu không đưa mấy người anh em của cậu đi?" – Cô hỏi.

"Đưa đi để người ta nghi ngờ giới tính của tôi chắc?" – Hấn liếc cô.

"Vậy sao lại chọn tôi?" – Cô hỏi câu hỏi nghi vấn từ nãy đến giờ lên.

Hấn nhìn cô, thờ ơ nói – "Tuy bên ngoài trông chị là con gái, nhưng bên trong không xác định. Không phải là an toàn nhất sao?"

Cô tức giận không thêm nói chuyện với hấn nữa, quay ra nhìn ngoài cửa. Một lúc sau lại nhớ ra một chuyện cô hỏi hấn – "Cậu nói đi ăn ở khách sạn, tôi ăn mặc như thế này có sao không?"

Cô hiện tại vẫn mặc đồng phục công ty áo sơ mi trắng và váy xanh đen ôm đến trên đầu gối.

San nhìn cô một lượt từ đầu tới chân.

Hạc hỏi, trong lòng chờ mong – "Trong phim Hàn Quốc, thường đến đoạn này đàn ông sẽ dẫn phụ nữ đi mua sắm quần áo thật đẹp, trang điểm thật lộng lẫy. Đùng một cái vịt hoá thiên nga dẫn đến tiệc. Cậu cũng thế đúng không?"

San híp mắt nhìn cô – "Tôi là trai bao chị đây à? Muốn mua thì tự mà đi mua."

"Chậc. Keo kiệt." – Hạc tặc lưỡi – "Đi ăn cũng không phải cậu trả tiền, quần áo cũng không mua cho. Thế vì sao tôi phải đi theo cậu?"

"Ăn cơm khách sạn 5 sao miễn phí, chị không muốn đi?" – San nhướn mày nhìn cô.

Cô nghĩ một chút, vẫn là đáp – "Muốn."

Chính là do hai chữ "miễn phí" hại người.

- - - - -

Tác giả: Anh ấy đã phân liệt thiệt rồi đó

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

White Garden sở dĩ nổi tiếng là vì trong khách sạn có một vườn hoa được trang bày thành một khu ăn uống ngoài trời. Trong khu này trồng các loại hoa trắng. Không biết khách sạn này nuôi dưỡng chúng bằng cách nào, hoa luôn nở quanh năm, phủ kín khắp nơi. Nghe nói trên sân lúc nào cũng rải đầy cánh hoa trắng, đẹp như ở thiên đường. Vì khung cảnh hữu tình, đánh trúng vẻ đẹp lãng mạn yêu thích của phụ nữ, nơi này thường được dùng để làm tổ chức đám cưới, nhưng vì số lượng người đặt quá đông, cho nên giá cực kỳ cao. Ngoài những người nhiều tiền lắm của, người bình dân thì đừng mơ có cơ hội bước vào.

Hạc cũng chỉ nghe nói chứ chưa vào trong bao giờ.

Khi cô bước ra khỏi xe, đứng trước cửa khách sạn thì lại bị cảnh tượng hoa lệ trước mặt làm choáng ngợp. White Garden không chỉ có vườn hoa trắng nổi tiếng, bản thân cái khách sạn này cũng to đùng. Cô đứng trước toà nhà sơn trắng theo kiến trúc Anh cổ, có phần chùng bước, nghĩ lại hay là thôi đi, không phải của mình sao lại còn muốn ăn, nhờ bị quá báo thì sao.

Trong lúc cô còn đắn đo, San đã bước lên kế bên cô nói – "Bám vào."

"Bám vào đâu?"

"Đây." – Hắc chìa khuỷu tay cho cô.

Hạc ngây ngốc làm theo.

"Đừng để bị lạc."

Nói xong hắc rào bước đi tới, Hạc cũng lóng ngóng theo cùng.

Dọc đường đi cô thấy vài người đàn ông dắt theo phụ nữ đi cùng hướng với họ. Tất cả đều mặc áo vest và váy dạ hội hoa lệ. Có một vài người dường như nhận ra San, hướng phía hắc mỉm cười cúi chào.

Ánh mắt của họ có dừng lại vài giây trên người Hạc. Cô khẽ rung mình quay sang hỏi khẽ vào tai hắc – "Cậu nói xem, đây là tiệc gì?"

"Xã giao bình thường thôi." – Hắc nhún vai.

"Xã giao bình thường sao ai cũng ăn mặc..." – Cô ngừng một chút nhìn hắc từ đầu đến chân – "Sao ai cũng ăn mặc giống cậu hiện tại?"

"Thì bình thường vốn là như thế." – Hắc nói.

Quan sát thấy vẻ mặt không yên của cô, hắc có chút thông cảm nói – "Đừng căng thẳng quá. Lúc đầu tôi cũng thế, dần dần sẽ quen. Nếu có ai hỏi chị không cần nói gì, cứ nhớ quy tắc CG. Nếu không thì CGD."

"CG là gì mà CGD là gì?" – Cô hoảng hốt.

"CG là cười, gật đầu."

"Còn CGD?"

"Cười. Gật đầu. Đi chỗ khác." – Hấn đáp.

Nghe đến đây cô bật cười.

Hấn cũng cười kéo cô vào trong sảnh. Chiếc sảnh lớn lát đá hoa cương, trần nhà cao treo nhiều chùm đèn thủy tinh lấp lánh.

Một nhân viên tiếp tân thấy họ liền chạy đến. San chia vé mời cho cô ta, cô gái đó liền đưa cô và hấn ra vườn sau. Đi ngang qua cửa, cô thấy một chiếc bảng đề hàng chữ - "Kỷ niệm 40 thành lập công ty Phong Đối."

Cô liền sững sốt. Công ty Phong Đối là một trong những công ty kinh doanh bất động sản lớn của thành phố. Khoảng thời gian ba năm trước kinh tế của cả nước bị suy yếu, thị trường nhà đất bị đóng băng, công ty Phong Đối là một trong những công ty chịu ảnh hưởng lớn nhất. Cổ phiếu rớt giá thảm hại. Nhiều cổ đông của Phong Đối hoảng sợ, thi nhau rút vốn. Khi đó công ty đang xây dựng một số công trình nhà ở quy mô cao cấp, nguồn cung theo đó mà bị cạn kiệt, lại còn bị các nhà thầu đòi tiền, kiện tụng cãi vã tranh chấp rất gắt gỏng.

Khoảng thời gian đó hầu như lúc nào cũng thấy Phong Đối trên báo với đầy những tin xấu, cho nên cho dù mù tịt thông tin kinh tế như Hạc cũng biết sợ.

Có nhiều ý kiến còn cho rằng Phong Đối sẽ sụp nát hoàn toàn. Không ngờ, chỉ một năm sau đó Phong Đối lật lại thế cờ. Cổ phiếu đột nhiên tăng giá gấp đôi. Thiên hạ lại tranh nhau đi mua, công ty lại lên vèo vèo như điều gặp gió. Hạc chỉ biết người ta một ngày ào ào bán, ngày sau lại ào ào mua, chẳng hiểu vì sao.

Vì sao tên San kia lại đưa cô tới tiệc thành lập công ty người ta, cô không biết. Cô kéo áo hấn hỏi – "Cậu làm việc trong công ty này?"

San nhìn cô khó hiểu không biết công ty này là công ty nào. Thấy cô chỉ vào tấm bảng kia hấn mới hiểu, nói – "Không."

"Hay ba mẹ cậu làm?"

"Cũng không."

"Anh em cô bác cậu?"

"Cũng không."

Thế cuối cùng là vì sao họ lại ở đây?

Vừa lúc đó thì họ bước ra khỏi cửa. Hạc lập tức choáng ngợp.

Thì ra White Garden đẹp như thế. Cô nghĩ nếu vườn Eden trong kinh thánh có thật, nó cũng sẽ trông như thế.

Phía trên đỉnh đầu là một mái vòm hình cung, bao phủ bởi những dải hoa trắng tinh. Đan xen giữa những bông hoa là chùm đèn nhỏ bằng thủy tinh sang lấp lánh. Sàn nhà đúng như lời đồn rải đầy những cánh hoa trắng. Trãi dài trên mặt đất là những chiếc bàn tròn trải khăn trắng muốt. Thoạt nhìn giống như những chiếc bàn ăn đang được đặt trên mây. Trên mặt mỗi bàn còn có đặt một lọ hoa màu trà trang nhã.

Chính giữa sân có một đài phun nước cao trắng lệt.

Trong không gian có ước chừng chưa tới 50 người, tất cả đều ăn mặc rất trang nhã. Thế nhưng kỳ quặc thay, khi cô và San bước vào, rất nhiều người đều quay sang nhìn về phía họ, không khí dường như cũng trở nên yên lặng bất thường, mọi hoạt động diễn ra trong vườn đều dường như chậm đi một nhịp.

Hạc lăm nhăm chột dạ. Cô có cảm giác chân bủn rủn chừng bước khi thấy hàng chục ánh mắt đổ vào mình.

San dường như nhận ra sự thay đổi trong nhịp đi của cô, dừng chân lại, ghé mặt lại gần lỗ tai cô nói nhỏ - "Bà chị. Sợ lắm phải không?"

Trong giọng nói của hấn cô nghe ra sự giễu cợt.

Hạc không phục, cho nên cô lắc đầu. Ăn tiệc thì mặt phải dày một tí. Bị nhìn thì có làm sao?

San khẽ cười – "Vậy thì trước khi tiệc tàn đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn."

Hấn bước đi về phía trước, dắt theo cô. Bước chân hấn không quá nhanh, nhưng chân Hạc dẫm trên những cánh hoa trắng tựa như bước trên mây, cảm giác liêu xiêu không thật.

Đang đi chợt một người đàn ông trung niên mặc vest xám, trông chừng 50 tuổi, tóc bạc muối tiêu chải gọn gang, bước tới bắt tay chào hỏi San, còn đưa cho hấn ly rượu, vui vẻ nói – "San, gần đây nghe nói cậu mới bị gãy tay, đã lành lặn chưa?"

San nở một nụ cười khiến Hạc ở kế bên tròn mắt nhìn. Cô chưa bao giờ thấy hắn cười nhẹ nhàng, thanh thoát và tinh tế như thế. Hắn đưa ly rượu lên chạm nhẹ vào ly của người đàn ông trung niên nọ - "Giám đốc yên tâm, đã lành lặn hoàn toàn rồi."

"Chà. Thanh niên ngày nay đúng là sức khỏe tốt. Trông cậu kìa. Như thế này thì có ai biết vừa bị thương đâu."

Hắn cứ cười cười. Họ nói chuyện rôm rả một lúc, sau đó người đàn ông kia đột nhiên quay sang nhìn cô, hỏi - "Cô gái bên này, lần đầu mới thấy cậu đất đến, là quan hệ gì vậy?"

"À." - Hắn quay sang nhìn Hạc, đẩy lưng cô một cái khịch lệ - "Sao em lại thiếu lễ phép như thế? Mau chào hỏi giám đốc Lý đi."

Cô thiếu điều muốn nuốt luôn lưỡi. Bốn chữ "quan hệ chị em" vốn định đem ra trả lời bị nghẹn lại ở họng suýt nữa làm cô sặc cả nước miếng. Cô từ khi nào trở thành em hắn? Giọng hắn còn giống như trách yêu, ngọt ngào. Da gà của Hạc không hẹn đồng loạt dựng lên.

Nhưng mà dưới ánh nhìn trông chờ câu trả lời của người giám đốc Lý kia, cô đành cười gượng, chỉ trả lời trọng tâm - "Cháu tên Hạc ạ." - Cũng không dám nói mình quan hệ gì với hắn. Hắn đã gọi cô như thế, bây giờ cô chỉ cần mở miệng nói bạn hắn thì chắc chắn người ta sẽ ghép thêm chữ "gái" vào sau chữ "bạn" ấy. Cho nên cô không muốn nhận.

Nhưng mà Hạc nhìn ra ông chú kia vẫn còn đợi về sau, về mà cô không biết trả lời cái gì ngoài bảy chữ "Quan hệ chị em cùng ăn chức."

Giám đốc Lý nhìn cô không chớp mắt, cô đành cười như mếu nói đại - "Cháu là... em họ của San."

Nghe cô nói, ông sừng sốt quay sang nhìn San - "Bố mẹ cậu không phải đều là con một sao? Thế nào lại có đứa em họ dễ thương xinh đẹp như thế?"

Khốn kiếp. Cô chửi thề trong đầu. Nói dối còn gặp trúng sao quả tạ.

Cô liền lấp lấp phun ra một tràng - "Cháu... cháu là cháu của con của bà cố ngoại của bà nội của mẹ anh ấy. Em họ... ừm, hơi xa của San ạ." - Lần này cô cố nói cho thật xa để mắt công đến bà nội bà ngoại hắn cũng là con một.

Cả người đàn ông kia và San đều tròn mắt nhìn cô. Người đàn ông kia hơi vuốt mồ hôi trên trán, nói - "Xa thế cơ à?"

Cô gật lia lịa.

"Xa như vậy mà vẫn gặp nhau xem ra rất cho duyên đây. Trên ba đời thì vẫn lấy nhau được. Hai người thật là trai tài gái sắc." - Vừa nói ông ấy vừa cười sán lạn.

Hạc suýt té xỉu. Đi đường vòng lại quanh lại ngõ cụt. Vẫn là bị gán ghép với hắn.

Đội người đàn ông kia đi rồi, San ở kế bên cô đột nhiên bật cười.

Hắn cười giòn giã tới mức phải gục lên vai cô.

"Cậu cười cái gì?" - Cô trừng mắt nhìn hắn đầy uất hận.

Hắn nói - "Cháu của con của bà cố ngoại của bà nội của mẹ tôi? Chị cũng thật biết nói xạo."

Còn không phải tại hắn đi. Mà hắn cũng giỏi, cô nói một tràng như thế cũng có thể vanh vách đọc lại, trí nhớ cũng không phải loại thường.

Buổi tối hôm đó, họ cứ đi vài bước rồi thì lại bị một người chặn đầu đến nói chuyện, bồi rượu. Chủ đề câu chuyện đều tương tự giống nhau: Họ đều hỏi San nằm viện đã bình phục chưa, hỏi cô là ai, quan hệ gì với hắn. Thỉnh thoảng một số người sẽ bắt vài câu chuyện về chủ đề thị trường chứng khoán, thị trường nhà đất, thị trường đầu tư với họ. Cô căn bản nghe không hiểu, đàn gảy tai trâu liên tục áp dụng quy tắc CG hắn dạy, cười muốn rách miệng, đầu gục gặc như gà mổ thóc. San ở bên cạnh cô cũng dùng chiêu này, hầu hết hắn đều gật và cười.

Khoảng một tiếng sau cô đã đói rụng rời, chân cũng đã mỏi nhừ. Tên kia kêu là đưa cô đi ăn cơm, rồi cuộc com đâu chẳng thấy, chỉ thấy hại thân. Thật ra ở đâu kia khu vườn từ nãy cô đã nhìn thấy một dãy bàn ghế khay sắt đựng đồ ăn buffet cho thực khách tới tự chọn. Một số vị khách cầm đĩa chất đầy đồ ăn đi ngang qua khiến nước bọt trong họng cô dâng lên ào ạt như lũ.

Nhưng mà cô không lười kéo hắn, cũng không dám tự tiện đi ăn. Ở nơi này cô thấy lạc lõng, giống như một mình ở trong lòng địch, không muốn tự mình mạnh động, dẫn đến sai lầm.

Chờ một người quay đi, San chợt kéo tay cô nói - "Tôi đói quá."

Cô ngăn người, không ngờ cô và hắn lại đồng tâm hợp ý như thế, liền đồng tình la lên - "Tôi cũng vậy."

"Chúng ta đi ăn đi." - Hắn nói.

"Được được." - Đầu Hạc gật lia lịa.

"Vây chịu khó một chút." - Hắn nói, đột nhiên vòng tay qua eo kéo cô lại sát người.

"Làm gì thế?" – Cô hơi giật mình, lấy tay định đẩy hắn thì hắn đã chụp lại.

"Đứng yên." – Hắn quay sang nhìn cô đắm đuối, miệng cười ngọt ngào. Lời nói toát ra từ khe miệng đang mím lại của hắn – "Chỉ mà đẩy tôi ra thì suốt buổi tối nay đừng mong được ăn cơm."

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Mỗi lần hắn dùng biểu cảm và giọng nói này, cô đều thấy buồn nôn. Tên này đóng kịch còn hơn cả diễn viên Hàn Quốc chính cống. Nếu không phải diễn viên thì hắn đúng là bị bệnh đa nhân cách, tâm thần phân liệt loại nặng.

Hạc liếc mắt nhìn quanh, thấy một vài người hình như đang định tiến đến, nhưng nhìn hai người họ thân mật kề cận nhau lại chần chừ không dám đi qua.

Hắn liền thừa cơ hội đó kéo cô về phía dãy bàn để đồ ăn, mỗi người một cái đĩa gấp đồ ăn. Hạc mừng muốn chết, chất lên đĩa một đồng thừ. Đang say sưa gấp đột nhiên San lên tiếng – "Quay mặt lại đây."

Cô quay lại hắn liền ghé mặt lại sát gần, má gần như áp má cô, hơi thở phả lên tai cô, hắn nói như thì thầm – "Đứng yên một chút."

Cô thật sự không dám nhúc nhích. Chừng 5 giây sau hắn mới kéo người lại, khẽ cười nói – "Đi rồi."

Hạc quay lại nhìn thấy một người đàn ông đứng cách họ không xa, vừa mới quay lưng đi. Chắc là muốn đến bắt chuyện nhưng thấy hành động của hắn với cô nên ngại. Cô chợt thấy tội nghiệp hắn. Sao ăn được miếng cơm mà cũng phải đóng kịch khổ sở như thế.

Vừa gấp đồ ăn vào đĩa mình cô vừa hỏi – "Có thể nói cho tôi biết cậu làm nghề gì được không?"

Hắn ngẩng lên nhìn cô, từ tốn đáp – "Tôi vừa học xong đại học, hiện tại ở nhà ngồi không với ăn cơm."

Hạc híp mắt nhìn hắn, không làm gì cả nhưng lại có công ty lớn mời dùng cơm?

"Cậu học ngành gì?"

"Tài chính."

"Ồ tài chính. Cậu có chơi cổ phiếu sao?" – Lúc này cô có nghe loáng thoáng trong các đoạn đối thoại có rất nhiều vấn đề xoay quanh cổ tức, chỉ số P/E và các loại chỉ số khác mà cô nghe chẳng hiểu mô tê gì cả.

Hắn nhìn cô, nheo mắt, chậm rãi lắc đầu, sau đó nói – "Tôi không chơi cổ phiếu."

"Thế cậu làm gì?"

"Tôi chẳng vừa nói rồi sao, học đại học xong, ở nhà ngồi không ăn cơm." – Hắn nhún nhún vai.

Cô không ngạc nhiên, tự nhận ra được người kia không muốn nói cho mình nghe. Cô cũng chẳng thèm đào sâu, hỏi sang một vấn đề khác – "Cậu thường xuyên đi ăn như thế sao?"

"Ừ." – Hắn đáp.

"Lúc nào cũng phải đóng kịch như vậy?"

"Ừ."

"Phiền phức như vậy sao?"

"Bình thường tôi đi một mình còn phiền hơn. Có nhiều lúc đứng đến đói mờ mắt cũng không ăn được." – Hắn nhún vai.

"Đi một mình? Sao cậu không dắt mấy cô gái khác đi theo?" – Cô dè chừng hỏi.

"Không phải chưa từng dắt." – Hắn nói – "Mà phiền lắm, có người thì nói nhiều, có người thì cứ lôi kéo, có người thì giận dỗi bảo tôi không quan tâm họ. Đi một mình tôi thấy còn đỡ hơn."

Vừa nói San vừa gấp vài con sò trên ở gần chỗ hán đặt vào đĩa cô nói – "Ồ đây sò điệp nướng ngon lắm, chị ăn thử đi."

Đầu hán hơi cúi, tóc đen hơi xoã xuống mắt. Mi mắt sụp xuống, chăm chú gấp sò đặt lên đĩa của cô.

Cô chợt hỏi – "Cậu nhuộm tóc đen luôn rồi sao?"

"Không." – Hán nói – "Nhuộm tạm thời thôi, gội đầu sẽ hết."

"À." – Cô tặc lưỡi, có chút tiếc rẻ lắm nhảm – "Tôi thấy cậu hợp với tóc đen hơn."

Không ngờ hán lại nghe thấy được, miệng cong lên thành một nụ cười ma quái nói với cô – "Tôi, ghét nhất là tóc đen."

Khi Hạc và hán bước ra được khỏi White Garden thì đã hơn 11 giờ. Cho dù cô có cố gắng phối hợp với hán để tránh bị chào hỏi nhưng người người vẫn nườm nượp kéo tới nói chuyện với hán. Cứ như hán là mặt bị đàn kiến xoay quanh.

Hạc đứng kế bên hán cho nên đương nhiên cũng bị dính chương, bị người ta mời khá nhiều rượu. Tuy có ăn đồ ăn, từ lượng của cô xem như cũng khá tốt, nhưng cũng thấy đầu óc hơi chệnh choáng, bước đi có phần không vững.

Hai người họ đứng trước cửa White Garden. San ở bên cạnh đang nghe điện thoại gọi taxi. Hạc nhìn tên kia mặt hoàn toàn không đổi sắc, trong lòng bội phục. Từ lượng của hán quả thật không thể xem thường.

Xe đến đưa họ về nhà cô.

Khi cô leo ra, hán cũng xuống xe.

Cô quay lại xua tay nói – "Đến rồi, cậu không cần xuống đâu, tôi mở cửa vào là được."

"Tôi chờ chị." – Hán khoanh tay, chân bắt chéo, dựa vai vào cửa nhà nhìn cô, bộ dạng bình thản, lời nói cũng bình thản.

Không hiểu có phải vì trong dạ đầy rượu hay không, cô chợt cảm thấy không muốn vào ngay.

Đằng sau lưng họ tài xế taxi mất kiên nhẫn thò đầu ra nhìn, thấy hai người họ cùng đứng trước cửa nán nà nhìn nhau say đắm, suy nghĩ chàng trai kia chắc chắn sẽ cùng cô gái đó vào nhà, liền nhả ga rồ chạy đi mất.

Hạc nhìn taxi chạy đi, cảm thán một câu – "Taxi của cậu đi mất rồi!"

"Vào nhà đi, tôi tự gọi xe khác được." – Hán đáp.

Cô ngẫm nghĩ một chút, sau đó nói – "Ồ trước mặt tôi, cậu không cần đóng kịch." – Quả thật cô không quen với kiểu nam tử đẹp trai, trang nhã, gallant, kiên nhẫn, hoàn mỹ, kể ra thì chỉ toàn điều tốt đẹp hiện giờ của hán.

Nó khiến cô có cảm giác không thật.

Cái hình tượng tóc đỏ nóng này bố lão mới hợp với hán. Tuy cô không quen biết rõ về hán, cũng không biết rõ tính cách nào mới là tính cách thật của hán, nhưng mà lúc ở cạnh Kim San đã thủng đụng niêu, mở miệng ra là mắng nhiếc, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

San nhìn cô, ánh mắt có chút phức tạp.

Về mặt của hán khiến cô cảm thấy kỳ quặc, liền đưa chân đá ống quyển của hán – "Tôi còn chưa hỏi tội cậu. Lúc đầu tôi còn tưởng cậu muốn mời com cảm ơn vì tôi đưa cậu đến bệnh viện, không ngờ lại bị cậu hành cả đêm, một muốn chết. Ông không trả còn lấy oán trả cho tôi." – Vừa nói cô vừa đá thêm vài phát. Uống rượu vào gan cô cũng lớn hơn rồi.

Hán bị cô đá đau điếng, vừa né ra xa tránh tầm chân của cô vừa quay ngoắt sang trừng mắt nhìn cô đầy oán hận - "Chị bỏ ngay cái kiểu đá chân người khác như thế nghe chưa, biết đau không?"

"Không đau tôi còn động chân động tay làm gì? Biết tôi học võ không, tôi mà không nương tay thì cậu gãy chân vào viện rồi."

Hán khinh bỉ thờ ắt một tiếng – "Chân chị cái móng lợn thì có."

Cô tùm tùm cười, đây, đây, là Kim San mà cô biết.

Tuy trong lòng phẫn khởi nhưng cô vẫn héch mặt tự phụ bảo – "Bây giờ cậu ném mùi lợi hại của tôi rồi, không phải lo cho tôi, về đi. Nhìn thấy mặt cậu, tôi còn lo hơn là kẻ cướp."

"Câu này phải để tôi mới đúng." – Hán lạnh nhạt nói – "Tôi không có lo cho chị, chỉ lo tên cướp nào xui xẻo gặp phải chị. Tiền không những không cướp được lại còn thiệt thân."

Hạc hừ một tiếng - "Tôi vào nhà đây." - Cô không nói nữa, mở cửa vào nhà luôn, dù gì câu muốn nói nhất cũng đã biểu lộ rồi.

Lúc đang bước vào hán chốt lên tiếng – "Ngủ ngon."

Cô làm như không nghe thấy, mở cửa vào nhà. Lúc cô khép cửa len lén nhìn ra, hán vẫn đứng ở đó chưa vội đi, dáng người cao, tay cho vào hai túi quần, khuôn mặt bị ngược bóng không thể thấy rõ, toát ra một vẻ cô độc tốt cùng giữa đêm tối.

-

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Vài ngày sau Hạc lại phải đi đãi tiệc khách hàng, lại về nhà muộn. Khi cô cầm thẻ tín dụng của công ty đi thanh toán quay trở lại, toàn bộ mọi người đã rời khỏi, chỉ còn lại mình trưởng phòng. Anh ta ngỡ ý muốn đưa cô về nhà nhưng cô một mực từ chối. Nhà của trưởng phòng và cô ở ngược hướng nhau, nếu đưa cô về không biết bao giờ anh ta mới tới được nhà.

Giăng co một lúc thấy cô không có ý định đổi ý, anh ta mới để cho cô bắt taxi về nhà. Hạc ngồi trong xe ở ghế sau lơ mơ ngủ.

Khi mắt hé hé lên liếc nhìn đường mới phát hiện con đường đang đi không giống như bình thường. Cô tỉnh cả ngủ, trong ngực tim đập rầm rầm nhưng vẫn cố trấn tĩnh nói với người taxi - "Chú ơi lúc này con đã nói muốn đến khu Nam Kỳ."

"Không nhầm đâu em." - Người tài xế taxi trả lời - "Đi đường này gần hơn."

Chữ "em" trong câu nói của người kia khiến Hạc được một trận rét run. Người kia rõ ràng là đáng mặt bác cô, cho vàng cô cũng không dám nhận anh.

Vì quán ăn ở gần công ty, cho nên cô biết rất rõ con đường về nhà. Đường này không phải là hướng tới nhà cô.

Người tài xế kia hình như không có ý định chuyển hướng. Cô không dám nói thêm, chỉ sợ nếu ông ta đang bày trò gì, cô quả thật không nên đóng vai quá thông minh.

Hạc sợ đến nỗi dây thần kinh bay tán loạn, không ngừng hối hận, biết thế lúc này cứ thế ngồi xe của trưởng phòng cho rồi. Cô đành nặn ra một nụ cười, giữ cho giọng bình tĩnh lên tiếng nói - "Chú, con mới nhớ ra, nhà bạn con ở trên đường này, chú cứ cho con xuống ở đây cũng được."

Cô vừa làm bộ chỉ chỉ một phía, vừa rút điện thoại ra, hỗn loạn suy nghĩ xem nên gọi cho ai. Cô chỉ có một cơ hội, phải gọi cho một người cô biết chắc chắn sẽ bắt máy vào giữa đêm như thế này.

Trong não cô nghĩ đến một người. Cô không lưu số hán, nhưng trong điện thoại vẫn còn danh sách cuộc gọi.

San ở đầu bên kia nhấc máy gần như ngay lập tức khiến cô suýt nữa thì bật khóc vì mừng. Đầu bên kia gió vù vù thổi và tiếng động cơ rền rĩ đến điếc tai. Cô đoán chắc hán đang bật mạng đua xe nhưng cô chẳng màng, chỉ lớn tiếng nói hy vọng hán sẽ nghe thấy.

"Anh, em chợt nhớ ra nhà anh ở đường Vân Hải. Chẳng là em tiện đường đi ngang qua, anh ra đón em đi."

Sợ dĩ cô tên hán lên hàng anh là bởi vì cô muốn nhấn mạnh cho tên tài xế kia người quen của cô là đàn ông. Đầu bên kia tiếng gió và tiếng động cơ giảm dần, giống như người kia đang giảm tốc độ, cô nghe tiếng hán cầu nhau - "Nửa đêm chị bị chí cấn à? Gọi đến nói vớ vẩn gì thế?"

Cô nói tiếp - "Anh ra ngoài sẽ thấy em ngay. Xe taxi vàng biển XXXXX đấy. Em sắp tới nơi rồi." – Hạc có thói quen nhìn biển trước khi lên xe. Trước đây đồng nghiệp cô thường cười nhạo cô là rảnh rỗi sinh nông nổi, lúc này cô lại cảm tạ thói quen tốt này của mình. Cô lòi hết vốn liếng quan sát của mình ra kể lể cho San, vừa liếc nhìn mặt tài xế đang sa sầm qua kính chiếu hậu.

San hình như rất nhanh đã hiểu ra vấn đề. Hán hỏi - "Chị đến nhà số bao nhiêu rồi?"

Hạc liếc mắt ra ngoài, thấy biển số nhà 22, cô trừ hao vài căn, nói - "Nhà số 30 phải không, anh đứng trước cửa nhà à? Em biết rồi, đến ngay đây."

"Tôi biết rồi. Chị đừng cúp máy, xuống xe ngay lập tức đi. Tôi sẽ cho người đến đón chị." – Tiếng động cơ và gió liền ào ào vang lên.

Cô thấy người tài xế cũng đã nhận ra mình không phải là loại dễ chơi, kiên quyết cao giọng nói - "Chú, dừng xe lại, nhà bạn trai con đây rồi."

Tên tài xế kia rút cuộc cũng đã chịu đập thắng. Hạc lập tức để tiền lại rồi mở cửa lao ra khỏi xe như chạy trốn.

San hỏi cô – "Chị đã xuống xe chưa?"

"Xuống rồi, nhưng ông ta vẫn đậu ở đó chưa chịu đi." – Cô vừa đi vừa nói. Bước chân gần như đang chạy.

Tuy đã ra khỏi xe nhưng trên đoạn đường vắng tanh không một bóng người, chiếc xe kia đằng sau lưng của cô vẫn chưa chịu rời khỏi. Cô không dám ngoảnh đầu lại nhìn nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt người tài xế kia dõi theo mình qua gương chiếu hậu. Cả đời Hạc chưa từng gặp chuyện như thế, đây không phải lần đầu cô bắt taxi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp chuyện như thế.

"Được rồi, chị cứ đi tiếp đi, tránh càng xa hán càng tốt. Vừa đi vừa hát to lên cho tôi."

"Hát? Hát cái gì?" – Hạc vừa đi vừa tròn mắt hỏi.

"Gì cũng được." – Hán giục – "Hát to vào, nếu có người nghe thấy càng tốt."

Cô không biết nghĩ cái gì, cứ thế nghe lời hán gàn cổ rống lên – "Bắc Kim Thang, Cà Lang Bí Rợ..."

Tuy là tình huống cấp bách, không ngờ bên đầu kia lại nghe thấy tiếng hán phì cười.

Cô vừa sợ vừa thẹn, uất ức gào lên – "Cậu dám cười. Tôi sẽ đăng số điện thoại của cậu lên mấy trang tìm bạn tình đồng giới."

"Không cười." – Cô nghe hán khề hung hăng ho – "Tốt lắm, cứ hát như thế đi."

Cô cũng không thêm chấp hán, cứ thế vừa đi vừa hát. Ở gần đó quả thật có một tiếng gào lên từ một căn chung cư gần đó – "Nửa đêm còn rống cái gì, để yên cho bố ngủ."

Cô thấy có người đáp lại, tinh thần cũng ổn định thêm một chút cứ thế hát tiếp.

Đột nhiên lại nghe thấy tiếng động cơ xe trở tới. Cô nhìn thấy chiếc xe máy lao tới, cảm giác rất giống đang lơ lửng giữa biển nhìn thấy tàu cứu hộ, cô gạt lực giờ tay vẫy, mừng quýnh quýnh nói – "Có người đến rồi."

Hán đột nhiên đành giọng nói vào điện thoại – "Chị nghe đây. Tuy chiếc xe đó có thể đúng là người của tôi cử tới, nhưng chị không được tùy tiện leo lên xe người khác nếu chưa xác định được danh tính của người ta. Nhất thiết phải hỏi cậu ta câu này "Bánh kem hôm nay có vị gì?", nếu người kia không trả lời "Cà ri sữa hột gà" thì chị nhất thiết phải chạy thật xa cho tôi."

"Có bánh kem mùi đó sao?" – Cô hỏi.

"Chuyện đó quan trọng lắm sao?" – Hán nạt – "Tôi hỏi chị có nghe rõ không?"

"Nghe rõ rồi."

Chiếc xe kia vừa lúc đó thắng lại cái kệt trước mặt cô. Là một chiếc xe đua màu đen. Cô nhất thời hơi ngừng bước. Có lẽ vì chiếc xe lạ, cũng vì câu nói của San, cô lùi lại cảnh giác.

Người trên xe nhảy xuống đến trước mặt cô, cả người đều trùm kín, đầu đeo mũ bảo hiểm nồi com điện cũng màu đen.

Cô liền lên tiếng – "Đừng qua đây."

Người kia quả thật dừng bước. Cô lại hỏi tiếp – "Hôm nay bánh kem có vị gì?"

Người kia nghiêng đầu giống như suy nghĩ một chút, rồi đáp – "Vị dâu tây."

Hạc lúc đó liền ngẩn người. Tuy đúng là đáp án sai, nhưng giọng nói này lại rất quen. Cô giờ tay chỉ về phía người kia, miệng thốt lên hai chữ – "Kim San."

Người kia liền tháo mũ bảo hiểm xuống, quả nhiên để lộ cái đầu đỏ hoạch. Hán ném cái mũ lên xe rồi giận dữ đi về phía cô. Vừa lại gần hán đã đưa tay bóp miệng cô mắng một tràng – "Nói chị rằng không phải "Cà Ri Sữa Hột Gà" chị phải bỏ chạy, chị rốt cuộc có bao giờ nghe lời tôi nói không hả? Đây không phải chuyện đùa, nếu lần này không phải tôi thì sao? Phải để bị bắt đem bán chị mới chịu nghe lời đúng không? Hà?"

Tuy bị mắng, nhưng giữa lúc dầu sôi lửa bỏng như thế nhìn thấy hán cô lại chỉ thấy mừng đến suýt rơi nước mắt. Khuôn mặt giận dữ của hán nhất thời đẹp rạng ngời như David Beckham hồi con chơi cho Manchester, lời hán phun vào mặt cô cũng nhất thời cũng thánh thót giống như tiếng hát của Sam Smith, Hạc xúc động đáp – "Cho dù cậu có trả lời sai một ngàn lần, tôi vẫn nhận ra."

San ngó người nghe cô nói, sau đó lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn cô – "Tôi còn chưa hỏi tội chị, đêm hôm khuya khoắt chị rút cuộc ra đường làm gì, để cho gặp chuyện này?"

Nghe đến đây cô nhất thời mới nhớ ra chuyện chiếc taxi ban nãy. Quay đầu lại nhìn đã không thấy bóng dáng chiếc xe đó đâu. Hạc cũng cảm thấy kỳ lạ, lúc này rõ ràng là cô rất khiếp sợ, thế nào vừa nhìn thấy hán liền quên bèn chuyện này.

Lúc này nỗi sợ hãi bỗng dưng quay trở lại. Tay chân Hạc bần rùn ngồi phịch xuống đất. San cau mày nhìn cô hỏi – "Lại sao nữa?"

Hắn tiến đến định đỡ cô dậy thì cô lại ngăn lại nói - "Chờ một chút, tôi đứng không được. Để cho tôi bình tĩnh lại một chút."

"Chị đứng là đồ chết nhát."

Hạc oán hận nạt hắn - "Cậu thì biết cái gì? Có biết đối với một cô gái đây là chuyện đáng sợ nhất hay không?"

Khỏe miệng hắn đột nhiên kéo lên, thành một nụ cười nhỏ, hỏi cô - "Lúc này chị đã nói gì?"

"Tôi nói cái gì?" - Cô ngơ ngác.

"Chị nói ai là bạn trai chị?"

Hạc cứng đờ người. Quả thật lúc này do ngồi trên taxi trong tâm lý hoảng loạn lo đối phó với tên tài xế lái xe, cô có gọi hắn là bạn trai thật.

Nhưng mà cô không nghĩ hắn nghe được, vì bên hắn gió và tiếng động cơ rất lớn.

Cô cười gượng hai tiếng, nói - "Cậu đừng nói cậu cho là thật nhé, tôi chỉ là do hoàn cảnh đưa đẩy."

Hắn cười cười nhìn cô - "Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy."

Lại nữa, lại dùng thành ngữ.

"Cậu vừa lái xe vừa nghe điện thoại rất nguy hiểm" - Cô nói.

Thấy cô còn cãi được là vẫn còn ổn, hắn nhún vai - "Được rồi, chị rút cuộc còn muốn ngồi đây đến bao giờ?"

"Nếu tôi đứng được còn muốn ngồi đây sao?" - Cái tên này thật không có chút kiên nhẫn.

San chặc lưỡi một tiếng, đột nhiên cúi người xuống vòng tay qua người bé cô dậy.

Hạc bị hành động của hắn dọa cho bất ngờ, liền giật bản mình - "Cậu làm gì thế? Mau thả tôi xuống!"

"Không đứng được thì ở yên đó cho tôi." - Hắn lạnh tanh ra lệnh cho cô.

"Không cần, bây giờ tôi ổn rồi. Phiền cậu thả tôi xuống."

"Ngồi yên."

Trong khi cô còn đang nghĩ cách đối phó với hắn thì San đã đứng đĩnh đi tới đặt cô lên xe.

Hạc bởi vì bất ngờ mà không kịp đề phòng. Khi cô nhận thức được thì mông cô đã hạ lên yên xe hắn.

San vừa định buông tay ra thì Hạc đã vươn tay ôm ghì lấy hắn.

Sự tình đột ngột này nằm ngoài dự đoán của hắn. Bà chị này bỗng dưng giữa đêm trên đường vắng ôm hắn, lại dồn dập hít thở bên tai hắn như thế là có ý gì. Hắn vội đưa tay kéo cô ra - "Chị làm trò gì thế? Lên con động đực à?"

Hắn còn chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy cả người Hạc run rẩy kịch liệt.

Giọng nói cô như lạc đi, khản khản - "Cho tôi xuống... Cậu làm ơn để tôi xuống xe..."

Hắn chợt ngẩn người - "Chị làm sao vậy?"

Hạc ở trong tay vẫn ôm chặt lấy hắn không buông. Hơi thở cô dồn dập như bị thiếu khí, cả người run rẩy theo từng cơn giống như trúng gió lạnh. Cô lặp đi lặp lại, giọng gần như van nài, khẩn thiết - "Cho tôi xuống xe, làm ơn cho tôi xuống xe."

San bất đắc dĩ đành bế Hạc lùi lại, nhưng cô vẫn không bình tĩnh lại, vẫn còn lăm nhăm đòi xuống xe.

San cảm thấy cô giống như đang bị kích động mạnh, thêm nữa lại có biểu hiện giống như bị nghẹt thở, đành ngồi xuống lề đường, xếp bằng trên đất, gom cô vào trong ngực, lấy tay vỗ nhẹ lên lưng cô, nhẹ giọng trấn an cô - "Được rồi. Xuống xe rồi. Chị bình tĩnh lại đi. Thở đều vào."

Cứ thế hắn ngồi trên lề đường dỗ dành cô một lúc lâu thật lâu. Đến khi thấy cô bắt đầu có dấu hiệu bình thường trở lại, không còn nói nhảm mà chỉ im lặng ôm hắn, hơi thở bình ổn đều đặn, hắn mới nơi lòng tay đang siết quanh cô, nhẹ nhàng kéo cô ra, không ngờ nhìn lại thì thấy cô lại đã ngủ thẳng cánh cò bay.

Hắn nửa giận nửa buồn cười, muốn đưa tay捏 má gọi cô dậy nhưng nhìn gương mặt ngủ bình yên của cô, lại nhớ đến vẻ kích động đến đáng thương của cô ban nãy, hắn lại không đành.

Hắn thở dài. Giữa đêm trên đường vắng hắn bị kẹt lại với một cái xác không dám lên xe hắn. Bảo hắn phải làm sao để về?

Hắn rút điện thoại ra gọi. Đầu bên kia thằng bạn thân Min liền gào lên - "Đang nửa đường đưa cậu phóng đi đâu giờ còn chưa về? Có biết làm tôi thua hết bao nhiêu tiền không?"

"Mỗi mình cậu mất tiền chắc." - Hắn làu bàu - "Đến khu Vân Hải đón tôi đi."

"Đón cậu?" - Min sùng sốt - "Xe sao rồi mà không tự về được? Cậu gặp tai nạn nữa à?"

Hắn liếc cô vẫn đang say ngủ trên tay mình, nói - "Nói là tai nạn cũng không sai đâu."

Min cười hề hề bên đầu kia điện thoại - "Từ ngày gặp em gái kia, tôi thấy cậu liên tục bị tai nạn, xem ra là bị người ta ám rồi."

"Bớt nói nhảm đi." - San nạt - "Đừng đi xe máy, đưa xe hơi tới đi, nhớ kêu thêm người để lái xe tôi về."

Nói xong không chờ bạn mình đáp hắn lập tức dập máy.

Mười phút sau, một chiếc xe hơi đen quà thật trờ tới trước mặt hắn. Xe vừa thắng lại, Min đã nhảy ra gào rú chỉ vào cô gái trong tay San - "Mỹ nữ này là nhặt được ở đâu?"

San cau mày - "Mất cậu so le hả? Đây mà cậu gọi mỹ nữ?"

Min toét miệng cười - "Vớ tôi, tất cả các cô gái đều đẹp."

San lắc đầu bó tay.

Vừa lúc đó một người thanh niên khác cũng từ trong xe bước ra, tiến đến chào hắn. Hắn phân phối cho người đó lái xe hắn về rồi vẫn ôm Hạc ngồi lên ghế sau.

Min leo lên ghế phụ đằng trước, hỏi - "Kim thiếu gia, đi đâu đây?"

"Về nhà tôi." - Hắn đáp.

Min tròn mắt quay lại nhìn hắn trân trối - "Cậu vừa nói về nhà cậu?"

"Ừ."

"Cô em này cũng về?"

"Ừ."

Đôi mắt một mí của Min mở ra to đùng, tròn trĩnh nhìn San, cuối cùng hắn nuốt nước bọt nói - "Muốn ra mắt gia đình cậu sao? Cậu suy nghĩ kỹ càng chưa thể?"

"Trưa ngày mai tôi phải đi ăn với một số người. Dù sao cũng phải về nhà, không thể để cô ấy ở giữa đường được."

"Cậu có thể để cô ấy lại chỗ tôi."

San trầm ngâm một chút rồi phun ra một câu - "Tôi không tin tưởng cậu."

Min bắt mắt nhìn hắn - "Tôi và cậu là thanh mai trúc mã, bên nhau mấy chục năm, cậu dám nói vì cô gái này mà không tin tưởng tôi?"

"Thanh mai trúc mã là thành ngữ để chỉ con gái và con trai." - San lẳng lặng nói.

Min cũng không thềm để ý lời hắn nói - "Cậu nghĩ cho kỹ đi. Cậu mình đồng da sắt chắc chắn là không sao rồi, nhưng mỹ nữ này thì đảm bảo có sao đó."

San im lặng nhìn ra ngoài cửa một chút, sau đó hắn quay lại nói - "Thôi được, đưa cô ấy qua nhà cậu. Trước khi đi ăn ngày mai tôi sẽ ghé qua, nếu cô ấy thiếu một cọng tóc, tôi sẽ ném xác cậu ra đường rồi bảo anh em cán xe qua."

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Hạc mơ thấy một giấc mơ kỳ quặc, cô mơ thấy mình bị quái vật bắt cóc, sau đó có một chàng hoàng tử đến cứu. Chàng đội một cái nồi com điện, cười con ngựa màu đen, giống giống một phiên bản biến thái của Thánh Gióng. Chàng vừa tới, quái vật đã sợ hãi chạy mất dạng. Cô cảm kích tiến đến định nói lời cảm ơn thì chàng đã xô vào mặt cô một loại ngôn ngữ lạ hoắc. Hạc bị đơ, cô một chữ cũng không hiểu, chỉ ngu ngơ nhìn cái nồi com điện chàng đội, áp ứng nửa ngày mới mở miệng được - "Hello, how are you?" (Xin chào, anh khỏe không?)

Chàng hoàng tử im lặng một chút, có vẻ hơi mất kiên nhẫn, dùng ngôn ngữ lạ lẫm kia nói chuyện tiếp với cô.

Cô lại hỏi - "Do you speak English?" (Anh có nói tiếng Anh không?)

Cuối cùng ông nói gà bà nói vịt, chàng hoàng tử nổi giận đâm chết cô rồi bỏ đi. Hạc nằm trong vũng máu của mình giờ tay hướng về phía người đi khuất, gọi giật lại - "Mr Rice Cooker Prince, Mr Rice Cooker Prince...." (Hoàng tử nồi com điện. Hoàng tử nồi com điện...)

Ngay lúc đó bàn tay cô bị ai đó nắm lại. Cô choàng mở mắt bật dậy. Hạc thở dốc, sau đó nhìn lại người mình, không có dấu vết gì bị đâm mới thở phào. Cả đời cô chưa từng mơ giấc mơ nào lằng xẹt như thế.

Lúc này cô mới di tầm mắt lên tay mình, bắt gặp một gương mặt, cô liền la lên thất thanh, lấy gối đập người kia tới tấp - "Anh là ai? Sao lại ở trong phòng tôi?"

Người kia bị cô quất gối tới xây xẩm mặt mày, vừa khò sở đồ vừa lên tiếng thanh minh - "Cô gái, cô làm ơn bình tĩnh lại. Đây là phòng của tôi."

"Phòng của anh?" - Hạc lúc này mới liếc mắt nhìn xung quanh, quả thật không phải là phòng cô.

Cô mất một phút định thần, sau đó lại liên tục đập gối lên đầu người kia - "Anh là ai? Đem tôi tới đây làm gì? Sao lại không mặc đồ, là biến thái đúng không?"

Người kia rốt cuộc chịu không nổi, giằng cái gối ra khỏi tay cô, la lớn - "Cô gái, tôi là bạn của San. Là cậu ta nhờ tôi chăm sóc cô. Tôi đang tắm thì nghe cô la thất thanh, chạy ra xem cô ra làm sao."

Hạc nghe đến tên người kia, đột nhiên ngẩn người - "Cậu nói cậu là bạn San?"

Người kia gạt đầu đáp - "Tôi là bạn nối khố của nó, tên tôi là Lee Min."

Lee Min?

Lại là Hàn Quốc?

Hạc nheo mắt nhìn người kia, không biết nên tin hay không. Người trước mặt cô có khuôn mặt mang nhiều nét Hàn Quốc hơn San. Mắt hấn một mí, dài và nhỏ, da mặt trắng trắng, môi mọng hơi đỏ, tóc nhuộm vàng rừ xuông, tai đeo một ít khuyên. Nhìn hấn giống kiểu ca sĩ thần tượng chơi chơi Hàn Quốc cô vẫn thấy trên TV ở mấy quán nước.

Nhưng mà cho dù trông có giống Hàn Quốc đến mấy, hấn cũng nói tiếng Việt chuẩn 100% y như San, khiến cô luôn có cảm giác ngờ vực. Người Hàn Quốc rốt cuộc là thánh thần như thế nào, sao người nào cô gặp cũng giỏi tiếng Việt đến thế?

Cô chợt nhớ đến lời San nói hôm qua, muốn kiểm chứng người của hấn, chỉ có một cách, thế nên cô liền hỏi - "Hôm nay bánh kem có vị gì?"

Lee Min mang một vẻ mặt sững sờ nhìn cô, sau đó dùng giọng điệu giống như không tin nổi hỏi - "Cậu ta đưa cả mặt khẩu này cho cô à?"

"Tôi không cần biết, cậu trả lời đi."

"Rốt cuộc cô là ai?"

"Câu này phải để tôi hỏi cậu mới đúng. Cậu không trả lời tôi sẽ hét lên đó." - Cô hăm he cái gối muốn đập hấn.

"Được rồi được rồi." - Min giờ tay đầu hàng - "Là Cà Ri Sữa Hột Gà, được chưa?"

Lúc này Hạc mới thở phào nhẹ nhõm, liền hỏi - "San đâu?"

"Cậu ta bận việc, một lát nữa sẽ đến."

Hạc nghe tới chữ "việc", trong đầu lại nhớ đến chuyện hôm nay cô phải đi làm. Không nhớ đến thì thôi, nhớ tới cô liền kinh hãi hỏi - "Mấy giờ rồi?"

"10 giờ rưỡi." - Min đáp.

Cô liền bật dậy muốn leo ra khỏi giường thì người kia đã níu lấy tay cô hỏi - "Cô đi đâu?"

"Tôi phải đi làm, trễ rồi."

"Không được." - Min lắc đầu nguầy nguậy - "Nếu San đến mà không thấy cô ở đây, cậu ta sẽ treo cổ tôi."

Hắn còn muốn nói: sau đó xác hắn sẽ bị ra đường cho anh em cán xe qua, nát như tương trên đường cái nhưng Hạc đã ngắt lời - "Nếu tôi không tới công ty sếp cũng sẽ treo cổ tôi. Mạng tôi với mạng cậu tôi đương nhiên chọn của tôi. Tôi thật sự phải đi. Cậu chuyển lời với cậu ta giúp tôi."

"Không được." - Người kia vẫn một mực kéo tay cô.

Cả hai giằng co qua lại một lúc thì cánh cửa phòng bật mở. Cả Hạc và Min cùng bất động, liền nhìn thấy San bước vào. Hôm nay hắn mặc áo sơ mi trắng quần tây âu, tóc đen xoã xuống mắt mềm mại.

San vừa đặt chân qua cửa thì liền sững người nhìn họ.

Ánh mắt của hắn rớt lên trên bàn tay Min đang đặt trên cánh tay của Hạc, sau đó đến cơ thể chi chít quần mỗi cái khăn bông của thằng bạn, chỉ che từ phần eo trở xuống, do giằng co cũng sắp tuột ra. Sau đó lại đến chiếc giường chấn gối lộn xộn sau lưng họ. Khóe miệng và mi mắt hắn không hên mà đồng lòng giật giật.

Trên miệng San đột nhiên nở một nụ cười lạnh sống lưng, hướng về phía Min hỏi - "Hôm qua tôi nói gì với cậu?"

Min cảm nhận được sát khí đang ào ạt tỏa ra từ người kia, lập tức hiểu được suy nghĩ của hắn.

Hắn liền buông tay Hạc, lùi lại cười như mếu giải thích - "San... cậu nghe tôi giải thích, không phải như cậu nghĩ đâu, tôi thật sự chuyện gì cũng chưa làm..."

"Chưa làm?" - San cao giọng hỏi.

Min thiếu điều muốn quỳ xuống lạy hắn, vội vội vàng vàng sửa lại - "Không, không, không phải. Là không làm."

"Cậu..." - Lời còn chưa nói xong San đã bị một cái gối phang vào gáy.

Quay lại nhìn thấy Hạc đang cầm cái gối trong tay, San trừng mắt nhìn cô la lên - "Mắc mớ gì chị lại đánh tôi?"

"Ai bảo tôi gọi nãy giờ cậu không nghe?" - Cô đáp - "Cậu muốn cưỡng hiếp hay làm gì cậu ta thì chờ tôi đi rồi hãy làm. Tôi phải tới công ty bây giờ. Đi trước đây. Gặp sau nhé." - Nói xong Hạc khấn trương cầm túi xách chạy như bay ra khỏi phòng.

San liếc Min một cái - "Tôi nay tôi sẽ hỏi tội cậu." - Sau đó hắn cũng rào bước ra cửa.

Khi hai người kia đi rồi Min mới thở phào một tiếng. Cô gái kia xem như cũng biết ra tay đúng lúc cứu hắn một mạng, nếu không thì hắn thật sự bây giờ đang nằm trên đường cho xe cán.

Khi Hạc ra khỏi chung cư nhà Min, mới phát hiện thì ra cô đang đứng trước cửa Sun Rise City ở Phú Mỹ Hưng, chung cư cao cấp của khu nhà giàu và người ngoại quốc, đặc biệt là người Hàn Quốc.

Cô muốn đến một nơi vẫy taxi thì một chiếc xe đen đột nhiên trờ tới. Hạc liếc nhìn logo Ford đầu mũi xe, lập tức có cảm giác không lành. Quả nhiên, cửa kính bên ghế tài xế kéo xuống, Hạc liền nhìn thấy San đang ngồi sau tay lái.

Hắn không nhìn cô, chỉ nói - "Lên xe đi."

Hạc không có nhiều lựa chọn, cô chỉ có thể đi taxi, bắt xe buýt hoặc đi với hắn. Kinh nghiệm taxi hôm qua vẫn còn ám ảnh cô. Đi xe buýt thì ở nơi này cô không rành tuyến. Cân nhắc một chút, cô vẫn quyết định leo lên xe hắn.

"Công ty chị ở đâu?"

"Trên đường Bạch Đằng, gần bến cảng."

Hắn gạt đầu liền đạp ga phóng xe đi.

"Cậu ăn mặc như thế có phải lại có người mời cơm không?"

"Ừ."

"Có thuận đường không?"

"Không xa, cách chỗ chị chừng 20 phút lái xe."

"Cảm ơn cậu." - Cô thành tâm nói - "Chuyện ngày hôm qua nữa, cảm ơn cậu đã tới giúp tôi."

San chỉ gạt đầu, sau đó hỏi - "Chị sợ xe máy à?"

Hạc ngó người - "Sao cậu biết?"

Hắn nheo mày quay sang nhìn cô - "Hôm qua xảy ra chuyện gì chị không nhớ sao?"

Hạc suy nghĩ, tuy cô không nhớ chuyện gì nhưng có thể dễ dàng đoán ra - "Có phải cậu muốn đưa tôi về bằng xe máy, tôi đã làm mình làm mẩy ầm ỹ đòi xuống phải không?"

Hắn gạt đầu.

Cô thở dài, hỏi - "Lúc đó trông tôi ngớ ngẩn lắm phải không?"

Hắn cũng không nể mặt cô, gạt đầu xác nhận - "Đúng là có ngớ ngẩn thật."

"..." - Tuy là do cô tự nói mình, nhưng mà qua đến miệng hắn thì cô quả thật cảm thấy giống như vừa bị xô xiên.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

San nói tiếp - "Hôm qua chị ôm cứng lấy tôi, khóc lóc van nài tôi đừng rời bỏ chị. Thế nên tôi mới đưa chị về nhà Min. Cậu ta sống một mình, tiện hơn nhà tôi."

Cô có ôm hắn? Khóc lóc nài nỉ hắn đừng bỏ cô sao? Sao cô thấy giống như hắn đang kể chuyện cô đóng phim người đàn bà bị phụ tình ra sức níu kéo người yêu thế?

Hạc nheo mắt nhìn hắn đầy nghi ngờ - "Sao tôi có cảm giác cậu thêm mắm dặm muối vào câu chuyện vậy?"

San nhún nhún vai - "Nếu chị không nhớ gì, tôi không phải là nhân chứng duy nhất ở hiện trường sao? Chị không muốn tin tôi thì tin ai?"

Cô làm bầm - "Tin cậu, tôi rất có khả năng sẽ phải bán nhà bán cửa bán cả lúa giống."

Không ngờ hắn lại nghe được, liền hỏi cô - "Nhà, cửa và lúa giống chị có cái nào để bán?"

"..." - Cô im lặng một chút rồi thất thiếu đáp - "Không có cái nào cả..."

Cô nghe thấy hắn khẽ cười.

Khi xe đỗ đến trước cửa công ty, Hạc cũng hơi ngạc nhiên. Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần hắn sẽ hỏi cô về nguồn gốc căn bệnh của cô, không ngờ hắn một chữ cũng không đã động đến. Ngoài chuyện xác nhận cô có bệnh sợ xe máy ra, còn lại hắn dường như còn bẻ lái câu chuyện đi hướng khác.

"Ngán ra cái gì thế? Lại muốn níu kéo không muốn tôi rời xa chị sao?" - Hắn giễu cô.

Cô ngập ngừng một chút, mở cửa leo ra khỏi xe. Khi chuẩn bị đóng cửa xe, cô không kiềm được tò mò lộ đầu vào hỏi hắn - "Cậu không muốn hỏi tôi vì sao lại sợ xe máy sao?"

Hắn có lẽ hơi ngạc nhiên vì nghe câu hỏi đường đột của cô, chỉ đáp - "Muốn." - Sau đó hắn ngừng một chút rồi giải thích thêm - "Nhưng tôi có cảm giác nếu tôi hỏi sẽ khiến chị nhớ lại nhiều chuyện chị không muốn nhớ đến."

Hạc bỗng nhiên thấy trong bụng nhộn nhạo.

Cô hỏi - "Tối nay cậu có bận đi ăn cơm với người khác không?"

Hắn nhìn cô nghi hoặc - "Chị hỏi để làm gì?"

"Tôi muốn mời cậu đi ăn cơm, xem như cảm ơn cậu chuyện ngày hôm qua được không?"

Cô thấy mắt hắn đột nhiên sáng lên, liền vội vã thêm vào - "Nói trước cho cậu biết. Cơm bình dân, không phải cơm khách sạn 5 sao đâu."

"Mấy giờ chị tan ca?"

"5 rưỡi."

"Vậy chiều tôi ghé qua đây đón chị." - Hấn nói chắc nịch, rồi sau đó lái xe đi mất.

Tuy buổi sáng Hạc đến muộn nhưng vì tối qua cùng trường phòng tiếp khách đến khuya, cho nên vẫn được cho ra về đúng giờ. Cô đứng trước cửa công ty chỗ hấn thả cô xuống lúc sáng kiên nhẫn chờ đợi. Chờ được 5 phút hấn gọi điện báo cho cô nói hiện tại chỗ hấn đang kẹt xe, sẽ phải đến trễ 10 phút.

Cô nói - "Không sao, tôi không gấp, cậu cứ thông thả."

Cô đứng chờ một lúc, nhiều đồng nghiệp tan ca trễ hơn đi ngang qua thấy cô chờ ở cửa cũng chào hỏi sơ sơ. Đột nhiên cô lại trông thấy Huy đi ra.

Anh mặc áo sơ mi trắng phẳng phiu, mái tóc đen ngắn thư sinh, dáng người hơi cao mảnh khảnh sải chân bước ra khỏi thang máy.

Khi anh nhìn thấy cô ở cửa, dường như có chút kinh ngạc, sau đó từ tốn bước lại chỗ cô. Khi anh đứng trước mặt cô, một cơn gió chợt thổi qua, mang theo giọng nói nhẹ nhàng từ tính của anh truyền đến tai cô - "Sao lại đứng đây?"

Hạc cúi đầu nhìn xuống mũi giày, nhỏ giọng nói - "Em đứng chờ bạn."

Hai người cùng trầm mặc một chút, vẫn là Huy lên tiếng trước phá vỡ sự im lặng của họ - "Em gần đây thế nào?"

"Vẫn thế ạ." - Cô vẫn không ngẩng lên đáp - "Còn anh?"

"Vẫn vậy." - Anh đáp.

Cô im lặng một chút, rồi hỏi - "Còn mẹ anh?"

Anh ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt thoáng động, nhưng vẫn bình ổn trả lời - "Gần đây sức khỏe vẫn tốt."

Hạc cảm thấy trong cổ họng đắng đắng, đã bao lâu rồi nhỉ? Một năm? Hai năm? Cô quên rồi, nhiều ngày tới mức cô cũng không nhớ nổi cái quãng thời gian ấy rốt cuộc là cách đây bao xa.

Lúc đó, anh cũng đứng trước mặt cô như thế, cũng dùng chính giọng nói từ tính này nói với cô hai chữ - "Xin lỗi."

Cô đã hỏi anh - "Anh xin lỗi chuyện gì?"

Anh không giải thích, vẫn chỉ cúi đầu đáp - "Xin lỗi em"

Không có lời chia tay chính thức, nhưng cả hai người họ đều tự hiểu.

Những ngày sau đó ở trên công ty, mỗi khi nhìn thấy Huy cô đều tránh đi. Cô không dám gặp anh, sợ nếu mình đứng trước mặt anh, sẽ không kiềm được mà rơi nước mắt.

Cô đã từng rất nhiều lần suy nghĩ đến chuyện đổi công việc, thậm chí đã nhận được thư mời phỏng vấn của một số nơi khác, cô vẫn không đi.

Cô tự nhủ, tại sao phải trốn tránh? Chỉ có những kẻ ngốc mới trộn chung tình yêu và công việc. Bạn trai cũ thì sao? Làm cùng công ty thì sao? Không có anh ta cô cũng vẫn sống vui vẻ đầy thôi. Mỗi người lại ở một tầng, cũng chẳng có mấy cơ hội đầu mà gặp.

Nhưng bản thân cô biết, là tự mình lừa dối mình. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại mâu thuẫn như thế. Không thể gặp, nhưng lại chẳng muốn rời đi.

Cũng giống như hiện tại, đứng trước mặt anh như thế, cô lại tự gạt mình, cố gắng khuyên nhủ bản thân phải đứng lại nói cho anh ta biết cô vốn sống tốt như thế nào, thế nhưng rõ ràng một chữ cũng không thể nói. Cô lại tự nhủ bản thân nếu đã không nói được thì phải mau chóng rời đi. Rốt cuộc vẫn là đứng chôn chân ngây người như một cô gái ngốc trước mặt anh.

Vừa lúc đó điện thoại của cô rung lên, cô giống như tím được vàng, liền đưa lên a lô, ngay cả tên người gọi là ai cũng không kịp nhìn.

"Tôi đang đậu xe ở bên kia đường đối diện công ty chị, muốn qua bên đó phải đi đường vòng xa quá, chị tự qua đây đi."

Cô ngẩng lên, nhìn thấy chiếc xe của San đậu bên kia đường cách đó không xa, liền đáp - "Được, tôi qua liền."

Hạc dập máy quay sang Huy nói - "Bạn em đang ở bên kia đường. Em phải đi rồi."

Nói rồi cô cúi đầu chào anh quay bước đi. Cô chưa đi được ba bước, Huy đột nhiên kéo tay cô một cái, khiến cả người cô quay người lại, anh mở miệng gọi tên cô - "Hạc."

Tim cô khẽ rung lên. Cô ngơ ngác nhìn anh.

Huy nhìn vào mắt cô, trong thoáng chốc cô như quay ngược thời gian, bị nhấn chìm trong ánh mắt dịu dàng của anh.

Huy há miệng, muốn nói - "Anh..." - Có điều lời còn chưa thốt ra hết thì chợt có tiếng còi "bang bang bang" ba tiếng mất kiên nhẫn từ chiếc xe đậu ở đối diện bên đường vang lên.

Cả Huy và Hạc cùng giật mình quay sang. Tiếng còi giống như làm cho Hạc tỉnh mộng, cô nhanh chóng rút tay ra khỏi tay Huy - "Em phải đi, bạn em đang chờ. Ở đây không được đậu xe." - Sau đó cô rảo bước qua đường, mở cửa leo lên xe.

Khi Hạc vừa yên vị ở ghế phụ, liền nhìn thấy gương mặt vô cảm với hàng lông mày nhăn tít của San đang nhìn mình. Mối hấn mím lại thành một đường thẳng.

"Là cái gì?" - Hấn hỏi.

"Gì cơ?" - Cô ngo ngắc nhìn hấn.

"Anh ta là cái gì?" - Hấn hást đầu ra khỏi cửa sổ. Từ chỗ của họ, có thể thấy được Huy ở bên kia đường, vẫn đứng nguyên một chỗ nhìn về phía họ. Dáng người cao gầy giống như một bức tượng tĩnh lặng giữa dòng người náo nhiệt.

Cô nặn ra một nụ cười cứng nhắc - "Bạn trai cũ."

Hấn càng nhúu mày nhìn cô. Sau đó lại quay sang nhìn chàng trai kia.

Hạc cũng nhìn theo hấn.

Một giây sau hấn quay lại nhìn cô. Cô vẫn không rời mắt khỏi cửa sổ, cũng không phát hiện ra hấn đang chăm chăm nhìn mình.

"Đi đâu?" - Hấn hỏi nhưng cô dường như không nghe thấy, đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.

San rút cuộc cũng mất kiên nhẫn, hấn giờ bàn tay to lớn bóp mặt cô, kéo cho cô quay lại đối mặt với hấn.

"Tôi hỏi chị đi đâu?"

"Đi đâu gì cơ?" - Trong mắt cô phát ra một tia hoảng hốt, vì cô phát giác mặt hấn thật sự đang rất gần mặt mình, cũng không để ý giọng mình bị bàn tay người kia bóp mặt mà nghe ú ớ.

San nhắm mắt lại, hít một hơi sâu, giống như là muốn trấn tĩnh bản thân để khỏi ném cô ra ngoài cửa, hoặc bóp nát luôn xương hàm của cô cho cô khỏi mở miệng, rít qua kẽ răng - "Lúc sáng chị nói mời com tôi."

"À mời com, đúng, đúng..." - Cô gật gật

"Chị muốn đi ăn ở đâu?" - Hấn nhăn nhai hỏi tiếp.

"Đi đâu..." - Hạc cũng hơi ngo ngắc nhìn hấn, hiện tại trong đầu cô là một mớ hỗn độn, nhất thời không biết phải đào chỗ nào trong não mình để ra cái tên tiệm com cô định mời hấn lúc sáng.

Tâm tình của hấn càng thêm tồi tệ, quát một câu khiến Hạc giật bắn người - "Không biết cũng đòi mời. Tôi chọn chị cảm có ý kiến." - Nói xong hấn đạp ga phóng đi.

Qua kính chiếu hậu, hấn nhìn thấy dáng gầy con trai kia vẫn đứng nguyên tại chỗ như chôn chân trong đất, đầu hướng theo xe họ. Hấn càng bức dọc đập mạnh chân ga.

Rút cuộc họ bị kẹt xe ở một đoạn trọng điểm trung tâm thành phố, đường tan tằm ở trung tâm thành phố đông nghèn nghẹt, đi xe máy còn kẹt muốn ná thờ chứ đừng nói đến xe hơi.

Xe nhích như rùa bò. San ngồi sau tay lái vô cùng thiếu kiên nhẫn, liên tục bang bang đập còi xe. Người đông, ai cũng muốn đi nhanh, hấn bấm còi thì cả đồng người khác cũng bắt mẫn đáp trả. Con đường càng thêm ồn ào, còi xe thì nhau vang lên điếc cả tai.

Hạc ngồi một lúc không nhin được, nhắc hấn - "Đừng bấm nữa, có bấm cũng chẳng đi nhanh hơn được." -

San lập tức quay ngoắt sang, trừng mắt nhìn cô oán hận - "Còn dám mở miệng, đều là tại chị."

"Tại tôi? Rõ ràng là cậu đến trễ."

"Tại chị tôi mới phải dùng xe hơi để đi." - Hấn gằn giọng.

"Tôi đâu có ép cậu xài xe hơi."

"Chị..." - Hấn nói không nên lời, cuối cùng nạt - "Tốt nhất ngày hôm nay chị đừng nói chuyện với tôi nữa."

Thực tế thì xe kẹt quá lâu, hai người ngồi cùng một xe mà lại không nói gì cả đúng là cực hình. Hạc ngồi một lúc cảm thấy nếu mình cũng như hấn vì

chuyện còn con mà cãi nhau thì thật ấu trĩ.

Cô dùng đầu ngón tay chọc chọc cánh tay cầm lái của hắn, hỏi - "Chúng ta đi đâu thế?"

Hắn nhất quyết không mở miệng. Cô chọc thêm mấy lần nữa hắn vẫn như cũ chững bộ mặt sắt, một lời cũng không hé răng.

[...]

Hạc không ngờ San lại đưa cô tới cửa một khách sạn. Cô nhất thời á khẩu khi hắn thô bạo lôi cô ra khỏi xe.

Cô cố giằng ra khỏi tay hắn, nói - "Tôi đã bảo tôi không mời cậu đi ăn khách sạn 5 sao rồi cậu không nghe sao?"

"Tôi không mượn chị mời." - Hắn vẫn kéo cô đi sên sệt vào trong sảnh.

"Không lẽ cậu mời?"

"Chị nằm mơ giữa ban ngày đấy à?"

Cô bĩu môi. Trông bộ dạng hắn đúng là đồ nhà giàu, nhưng thật keo kiệt. Nếu không phải cô mời com hắn, hắn cũng không phải mời com cô thì hắn lôi cô đến khách sạn làm gì?

Lông mi của Hạc giật giật. Hay là hắn muốn trả thù vụ trên xe, đưa cô đến khách sạn vui dập?

Nghĩ đến đây, Hạc không khỏi rung mình một cái. San thấy biểu hiện của cô, dùng chân nheo mắt hỏi - "Chị lại đang nghĩ đến cái gì đen tối phải không?"

Hạc nuốt nước bọt nhìn hắn - "Cậu, có hay không có hứng thú với cơ thể tôi?"

San trừng mắt nhìn cô, sau đó phun ra một câu - "Bưởi bằng chừng này tôi không thèm."

Hạc không ngờ hắn dám giữa thanh thiên bạch nhật nhìn ngực cô, còn bình luận kích thích thân nhiên như thế, lùi lại, một tay ôm ngực, một tay chỉ vào mặt hắn - "Cậu...cậu đề tiện."

Hắn nhếch miệng cười, rõ ràng là vô cùng vui vẻ trước phản ứng của cô. Hắn chợt nhớ đến lần trước cái cô gái vô dụng kia ở trong vũ trường cũng ba lần mắng hắn đề tiện, có điều hình như cảm giác thoải mái như chinh phục được đỉnh Everest khi bị mắng này, tuyệt đối chỉ có bà chị trước mặt hắn mới làm được.

"Chị bày bộ dạng này làm gì? Lần trước chị xé đồ dòm cơ thể tôi sao không thấy chị xấu hổ?"

"Cậu..." - Hạc thiếu điều muốn tắc thở vì câu nói của hắn. Cô đã chính thức hối hận, cứu hắn chính là việc làm sai lầm nhất cuộc đời cô - "Tôi cứu cậu một mạng cậu trả ơn tôi như thế hả?"

"Vậy tôi có nên hay không cũng xé đồ chị để trả ơn?"

Hạc giống như bị dính một chương Kame của hắn, nội thương tới mức máu trào lên não như thủy triều, cô lùi lại lắp bắp - "Cậu dám..."

San nhìn phản ứng của cô, không nhịn được phá lên cười. Hắn cười đến kinh thiên động địa một lúc trong khi cô trừng mắt nhìn hắn, cuối cùng mới ngẩng lên nhìn cô.

Trên miệng hắn vẫn tùm tùm vương nụ cười dờ dang ban nãy, nói với cô - "Vào thôi, trễ rồi, rất nhiều người đang đợi."

"Vào đâu?"

"Ăn com với người ta." - Giọng hắn nhẹ như nước chảy, vừa nói vừa nắm cổ tay cô kéo đi.

Hạc rung mình.

Hắn vào vai rồi.

Kim San số 2 miệng dẻo, tóc đen ngọt ngào.

Đề tứ kể cho bạn 1 bí mật. Truyện này lúc đầu tứ tính đặt tên là "Hoàng Tử Nồi Com Điện" cho hợp với tính cách bựa của câu chuyện. Nhưng mà tác giả không đủ can đảm post, đành sửa lại tên cho đàng hoàng... XD

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Lần này San không đưa cô đến đại tiệc công ty, ngược lại đến một phòng ăn riêng.

Trong phòng có một chiếc bàn ăn thấp lớn trải đầy đồ sushi và rượu. Trên bàn có ba người đàn ông trung niên đang ngồi trên sàn gỗ. Họ đều mặc áo vest nghiêm nghị, bên cạnh mỗi người đều có một hoặc hai cô gái trẻ trung ăn mặc nửa kín nửa hở rót rượu hoặc cười đùa.

Cảnh nam nữ thị phi trong phòng lại càng khiến cô thấy trong bụng tràn ngập bất an không muốn bước vào tiếp. Thế nhưng lần này không giống lần trước, ở trong căn phòng nhỏ như vậy, cô giống như Alice lạc vào Wonderland, cơ thể bỗng trở nên to lớn không biết giấu đi đâu.

Giống như đọc được suy nghĩ của cô, San khẽ siết tay cô như trấn an, khẽ khàng nhắc hai chữ - "CG"

Những người đàn ông trong phòng nhìn thấy hai người họ tay trong tay bước vào thì liền đứng dậy. Một người bước tới trước mặt San cười cười cung kính chìa tay ra – "Cậu San, tôi nghe nói hôm nay cậu bận việc không đến được, không ngờ vẫn có thời gian ghé qua, thật là quý hoá quá."

San bắt tay ông, nở nụ cười hoàn hảo đáp – "Giám đốc Trung đừng nói thế. Lần trước bàn về dự án Mai Phong, cháu đã nghĩ nhất định phải mời chú đi ăn một bữa rồi. Như thế nào lại bận quá vẫn chưa thể hẹn. Không ngờ lại bị chủ chủ động giành trước rồi, thật sự rất thất lễ."

Người đàn ông xoa xoa tay nở nụ cười – "Cậu có hứng thú với dự án bên tôi là đã tốt rồi. Vào ngồi đi, chúng ta vừa ăn vừa chậm rãi bàn luận."

San gật đầu, kéo theo Hạc đang ngoảnh mặt ngồi xuống một góc bàn.

Trên bàn mọi người giới thiệu một lượt, giám đốc Trung là người vừa nãy nói chuyện với hân. Hai người còn lại là phó tổng công ty và trợ lý của họ.

Bên kia giới thiệu xong rồi đến phiên họ, San cười cười quay nhìn sang nhìn cô, ý bảo cô tự giới thiệu đi. Hạc ai oán nhìn lại hân, sau đó cúi đầu chào ba vị kia – "Cháu tên Hạc ạ." – Cô đảo mắt nhìn quanh, có lẽ vì màn tự giới thiệu của cô quá ngắn cho nên tất cả vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Cô biết tất cả đều đợi về sau của cô, cái về nói lên thân phận của cô với cái tên đang điềm nhiên uống nước bên cạnh này. Hạc định không nói, nhưng trong phòng im lặng lâu quá, cô đành bất đắc dĩ tiếp tục hành trình nói xạo – "Cháu là... em họ của San."

Giám đốc Trung nhìn cô, Hạc chợt lại nhớ đến cảnh hai người họ nắm tay nhau đi vào vì trên mặt ông về hai chữ "loạn luân" rõ mồn một, cô liền thêm vào – "Cháu là cháu của con của bà cố ngoại của bà nội của mẹ anh ấy. Em họ hơi xa của San ạ." – Lần này đã có kinh nghiệm, cô nói vô cùng trôi chảy.

Mọi người trên bàn đều có phản ứng giống như bao người trước mà cô đã thay hân giới thiệu: đơ.

Từ khoe mát của mình, cô thấy khoe miệng hân khẽ nhếch lên trên thành cốc, trong bụng không ngừng chửi rủa tên kia.

Giám đốc Trung là người tỉnh đầu tiên, nhìn cô cười – "Em họ xa như thế chẳng trách tình cảm tốt như vậy. Nào, tôi chúc cháu một ly." – Vừa nói ông vừa rót cho cô một ly rượu đầy. Rượu trong tiệm này xài chén chứ không phải ly nhỏ, khiến cô chỉ nhìn thôi đã thấy kinh hãi.

Hạc nhìn San, hân nhún vai ý bảo tùy cô. Hạc không dám từ chối, cô đành phải ngửa cổ uống cạn. Nước rượu ngọt tràn qua cuống họng cô.

Giám đốc Trung tấm tắc khen cô từ lượng tốt. Quay sang với San, ông chìa ra một tập tài liệu khá dày, cười già là - "Lần trước dự án Mai Phong kết thúc thành công, đều là nhờ ơn của cậu, đây là bản thảo về dự án Sky Light tôi đã nhắc đến với cậu. Như cậu đã biết, công ty chúng tôi đang thu thập vốn đầu tư..."

Ông còn chưa nói hết San đã đưa tay nhận lấy tập tài liệu. Giám đốc Trung mừng rỡ nhìn hân. Nhưng San không giở tập tài liệu ra, chỉ đơn giản đặt nó xuống bên cạnh – "Giám đốc, người Việt chúng ta có câu nói trời đánh tránh bữa ăn. Chuyện công việc, đợi ăn xong rồi hãy bàn tiếp. Lễ nào ngài muốn để các chị xinh đẹp và em họ cháu chê cười chúng ta là người khô khan hay sao?"

Hạc thầm khinh bỉ năm từ "các chị gái xinh đẹp" trong lời nói của hân. Giám đốc Trung cũng không dám trái lời, vội vàng rót cho San một ly rượu đưa tới – "Cậu nói phải lắm, phải lắm. Người già như tôi vô ý quá. Tôi mời cậu ly này vậy."

Hân liền ngăn lại cười nói – "Hôm nay cháu lái xe, không tiện uống rượu."

"Ày, uống một chút rồi lát nữa tôi giúp cậu kêu taxi về. Rượu gạo Hàn Quốc rất ngon đấy." – Giám đốc Trung vẫn nồng nhiệt mời.

Vì từ lượng của hân cao hơn cô nhiều, cô thấy hân cầm ly rượu lên, cứ tưởng sẽ không ngần ngại mà uống sạch. Chẳng ngờ hân lại quay sang trêu mếu nhìn cô – "Em họ cháu từ lượng tốt như vậy, chỉ bằng đề cô ấy cháu uống giúp vậy."

Hạc tròn mắt nhìn hân, không ngờ hân lại không ngần ngại ần ly rượu vào tay cô. Mấy vị lớn tuổi trước mặt đều không hẹn mà cùng nhìn cô.

Hạc thấy tay cầm chén của mình run run. Nhưng đã nhận rồi, cô không thể không uống. Cô tự biết trình độ uống rượu của mình, rượu này không nhẹ, chừng sáu bảy chén cỡ này cô sẽ đứt phình.

Khi Hạc quay sang, cô thấy San đang nhìn mình, ánh mắt sắc bén giống như đánh giá cô.

Hạc đột nhiên cảm thấy, ly rượu này nhất định phải uống. Thế nên cô lại ngửa mặt dốc rượu xuống cổ họng uống hết một hơi.

Khi cô uống xong, cả bàn tiệc cùng vỗ tay khen ngợi cô. Cô quay sang nhìn San, chỉ có hân là bất động, neho mắt cau mày nhìn cô. Cô ai oán nhìn hân như ngầm bảo: Tôi giúp cậu một phen, cậu còn nhả cái gì.

Suốt bữa ăn mọi người đều rảnh cố gắng mời rượu hân nhưng không thành công. Thế là tất cả đều chia mũi dùi tấn công Hạc. Đều là những người đáng tuổi cha và chú, chức vụ lại cao hơn cô, Hạc nghĩ đến tiền thuế họ đóng cho nhà nước, từ chối mãi không xong cô đành phải nhận lấy, xem như dùng rượu thay tiền cống hiến cho nhà nước.

Cô uống thêm hai chén đầu đã hơi mơ màng nhưng mấy chú trước mặt vẫn không có ý định buông tha. Hạc nhận chén thứ sáu bảy gì đó, trong bụng nhắm chặt mắt hô khẩu hiệu vì đảng vì dân chuẩn bị uống sạch thì San đột nhiên giật ly rượu ra khỏi tay cô, nhắc nhở - "Muốn uống cho chết chìm luôn hay sao?"

Sau đó hân đột nhiên làm một chuyện không ai nghĩ đến: ngửa cổ uống hết ly rượu kia.

Cả bàn ăn đều sững sờ nhìn hân. Giám đốc Trung là phần khởi nhất, nãy giờ ông đã năm lần bảy lượt mời hân, liền cười cười nhìn cô - "Anh họ của cháu thật biết thương hoa tiếc ngọc."

Mời được một chén, ắt có chén thứ hai. Đều là dân kinh doanh, đầu óc nhạy bén, họ liền tiếp mời Hạc, dụ cho hân uống.

Hạc kinh hãi nhìn hân nâng hết chén này đến chén kia. Ngay cả cô cũng nhìn ra được họ đang cố ý dùng mình để chuốc rượu hân. Tên này vốn không ngốc, như thế nào lại ngoan ngoãn thò đầu vào rọ như thế.

Đến khi hân uống hơn mười chén thì cô không nhìn nổi nữa, lấy cớ cáo từ đi vệ sinh.

Bước ra khỏi phòng cô không khỏi thở dài. Không khí trong phòng tiệc ban nãy quả thật khiến cô ngộp thở, tuy ai cũng cười nói với mình nhưng cô lại cảm thấy tất cả đều không thật. Ngay cả cao lương mỹ vị đẹp đẽ trên bàn cũng giống như là giả, cô nuốt không trôi.

Cô thấy hân quả thật tội nghiệp, sống cuộc sống xã giao, ăn uống khổ sở. Tuy cô không biết rõ hân, nhưng nhìn những người hân quan hệ, cô cũng đoán được hân ở tầng lớp trên cô mấy bậc. Cô lại thở dài. Có thể hân giàu, hân nhiều tiền, nhưng phải đơn độc trải qua một cuộc sống giả dối như vậy, cô chỉ thấy trong bụng một trận xót xa cho hân.

Hạc đang vừa đi vệ sinh vừa mãi suy nghĩ, chợt ở bên ngoài nghe tiếng phụ nữ - "Cái anh Kim San lai Hàn Quốc đó ở ngoài đẹp trai quá đi mất."

"Chuyện, người ta lai Hàn Quốc mà lại."

Cô đoán họ là một trong những cô gái ở bàn ăn khi nãy. Phòng vệ sinh của cô nằm ở cuối dãy, cho nên nếu không đi tới thì sẽ không biết có người.

Cô định đi ra thì chợt nghe tiếng hỏi - "Chị này, anh ta là người Hàn Quốc có bị pê đê không thế?"

Hạc suýt nữa lăn ra đất cười ha hả, dừng bước nghe trộm.

"Chắc là không đâu, ai bảo em thế?"

"Thì cả buổi tiệc anh ấy chẳng liếc tui mình lấy một cái, chỉ chăm chăm nhìn cô em họ của anh ấy mãi thôi. Nếu anh ấy không loạn luân thì cũng là đồng tính luyến ái."

Hạc quả thật muốn đi ra nhìn cho rõ mặt cô gái kia. Nhìn một cô gái mà bị ghép cho tội loạn luân và đồng tính biến thái như thế, quả thật là oan uổng cho cả họ nhà hân.

"Bố cậu ta người Hàn hả chị? Hay là mẹ?"

"Bố. Em không biết sao? Cậu ấy là con trai lớn của Kim Jun, giám đốc của tập đoàn Galaxy đó."

"Galaxy? Galaxy rạp chiếu phim, siêu thị, rồi cả mấy cái trung tâm thương mại lớn dưới Phú Mỹ Hưng hả?" - Cô gái kia kinh ngạc hỏi.

"Ừ, chứ còn Galaxy nào nữa?" - Người kia hơi mất kiên nhẫn.

"Chết thật, thần tài ở trước mặt sao em không biết? Chị có son không, đưa cho em mượn một chút."

Ngoài kia im lặng một chút, cô đoán chắc họ đang tranh thủ bôi son trét phấn lên mặt. Một lúc sau lại có tiếng trò chuyện vang lên.

"Trông em ổn không?"

"Ừ, đẹp rồi."

"Mà thần tài liệu có nhìn không? Từu lượng anh ấy ghê gớm thật. Uống liên tục mà mặt không biến sắc. Chị Chi lúc này nói em nghe, giám đốc Trung trộn rượu gạo ấy với Soju đấy, mà anh ấy làm như nước lã, tu ừng ực. Anh ta không say thì làm sao mà tiếp cận? Có phải anh ta lai máu Hàn nên mới uống kinh dị thế không chị?"

"Nghe nói cậu ta từ năm 14, 15 tuổi đã theo bố đi tiệc rồi. Chấn chấn đã biết uống rượu từ bé."

"Ý, sao chị biết rõ gia thế anh ấy vậy?"

Cô gái kia khẽ thở dài, trong giọng nói có chút luyến tiếc – "Giám đốc Trung ban đầu vốn giao cho chị hầu hạ cậu ta, dặn dò chị chuốc rượu cho cậu ta để dễ bàn chuyện làm ăn. Cậu ta lại dẫn con gái theo cho nên chị không qua được. Cũng may anh ta tự giác uống rượu, nếu không lát nữa thế nào cũng bị giám đốc Trung khiển trách."

Hai người họ bàn tán một lúc rồi mới bỏ ra.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Nghe tiếng gót giày xa dần, cô mới bò ra khỏi phòng vệ sinh. Cô rửa mặt một lúc rồi mới đi ra ngoài.

Bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh, cô liền nhìn thấy San. Hắn đứng dựa lưng vào tường, hai tay cho vào túi quần, một chân hơi khụy, đầu hơi cúi, mắt khép. Nhìn qua giống như hắn đang tạo nhả đứng làm người mẫu.

Cô bước đến gần, lay lay hắn - "Sao cậu lại ở đây?"

San nghe tiếng cô gọi thì mở mắt nhìn cô, miệng lẩm nhẩm - "Chị bị táo bón hay sao, đi lâu như vậy, có phải muốn người ta sốt ruột chết không?"

Cô nhìn hắn, ngờ vực hỏi - "Cậu say rượu rồi phải không?"

"Ừm. Tôi hơi buồn ngủ rồi." - Hắn đứng thẳng người, khẽ xoay cổ nghe xương kêu rắc rắc.

Hạc khẽ quan sát hắn. Kỳ thật trông hắn vẫn hết sức tỉnh táo, gương mặt không bị nhuộm mảnh màu đỏ nào, lời nói cũng sắc bén. Chỉ có mùi rượu gạo thơm thoang thoảng vương trên cơ thể là tố cáo hắn thôi.

Cô bắt giác rung mình, uống như vậy còn chưa say, như thế nào hắn mới say?

Thấy hắn xoay lưng bước đi, Hạc liền níu áo hắn lại. Hắn dừng người quay lại nhìn cô. Cô nói - "Cậu ở đây chờ tôi, tôi quay lại chào họ một tiếng rồi chúng ta cùng về đi."

Không đợi hắn trả lời, cô đi ngang qua mặt hắn. Vào trong phòng ăn, cô nhặt áo khoác của hắn và túi của mình, chum vè mặt thành khăn nhất nói với mọi người - "Anh ấy say lắm rồi, không đứng nổi nữa, tội cháu xin thất lễ cáo từ trước vậy."

"Thật sao? Để chú giúp cháu đưa cậu ấy về." - Giám đốc Trung lên tiếng, toan đứng dậy.

Hạc toát mồ hôi hột, vội vàng xua tay ấn giám đốc ngồi lại xuống bàn - "Không cần đâu ạ, anh ấy..." – Cô động não nghĩ kế - "Anh ấy đã ở trong xe chờ rồi, cháu chỉ lấy ít đồ là đi được thôi. Giám đốc và mọi người cứ ăn thông thả, cháu xin phép trước." - Nói xong cô vội chuồn ra khỏi cửa, chạy về phía hắn.

San thấy cô hốt ha hốt hải đi ra, còn tưởng chuyện gì, chưa kịp hỏi Hạc đã liền nắm tay hắn kéo đi cùng chạy.

"Chị làm sao thế?" - Hắn bị cô kéo chạy, vừa hỏi.

"Đi nhanh đi." - Cô giục - "Tôi nói với người ta cậu chờ ở xe rồi. Họ mà ra nhìn thấy cậu sẽ biết ngay là tôi nói xạo."

San ở sau cô đột nhiên ngửa tay, từ thế bị động chuyển sang nắm tay cô, chạy lên trước kéo cô đi. Hạc còn chưa định thần được chuyện gì xảy ra thì đã nghe giọng hắn cười giòn tan như chuông ngân - "Chạy như chị thì còn lâu mới thoát. Đi theo tôi."

Có lẽ bị sự phấn khởi của hắn lây nhiễm, cô để mặc cho hắn kéo. Gió thổi qua tai cô ù ù. Tiếng chân họ hòa vào nhau, náo loạn cả một dãy hành lang khách sạn trang nghiêm im ắng.

Ra đến ngoài cửa, cả hai đứng bên lề đường thở dốc.

Hắn vừa lấy hơi vừa cười nói – "Lý do tôi ngồi ngoài xe chờ quá tệ. Lần sau muốn trốn thì phải lấy lý do nào hay ho một chút, như là chị bị táo bón hay bụng đầy hơi ấy, như thế đảm bảo người ta cho ra mà không cần hỏi han."

Cô lườm hắn – "Được, lần sau tôi nhất định sẽ làm theo lời cậu dạy, xem mai mốt cậu còn mặt mũi gặp ai không."

"Tôi chỉ sợ không phải tôi mà là chị mất mặt thôi."

"Tôi dù sao cũng chẳng quen họ. Sau đó không cần gặp lại là được rồi."

Cô nghe hắn lầm nhảm – "Cái này sợ hơi khó."

Ban đầu cô định bắt xe buýt về nhà, nhưng hắn ngăn lại, nói - "Để tôi đưa chị về."

"Cậu uống rượu như vậy làm sao lái xe đưa tôi về được?"

"Không lái được. Nhưng có thể ngồi cùng taxi cùng chị." - Nói xong, hắn nhả cả đầu cô vào trong xe taxi vừa tới.

Trời đêm hiu hiu gió, cô mở sổ xe để con lạnh vuốt ve gương mặt cho tỉnh táo. San ngồi ở đầu bên kia im lặng một cách khác thường. Bình thường cứ mở miệng ra là đầu khẩu, hiện tại ngồi trong xe không gian chật hẹp im ắng, cô cảm thấy sự im lặng của hắn có chút kỳ quái. Hạc quay sang nhìn thì thấy mặt hắn nhắm nghiền, như đang ngủ. Cô cũng không quan tâm, mặc kệ hắn tự sinh tự diệt, ngó ra tận hưởng cảnh đêm xa hoa.

Về sau Hạc phát giác, mỗi khi San uống rượu, hắn không quấy cũng không phá, mặt mũi tỉnh bơ như không. Nhưng mà đã say rồi chỉ làm duy nhất một chuyện: ngủ. Mà đã ngủ rồi thì trời long đất lở hắn cũng sẽ không dậy.

Tất nhiên hiện tại thì cô không biết điều này, nếu không cô đã chẳng dại gì cho hắn theo về nhà.

Về đến nhà cô, Hạc lay lay hắn - "Này, về tới nhà tôi rồi, cậu đọc địa chỉ đi cho người ta chờ về."

San một tiếng cũng không đáp trả.

"Này, này." – Cô lại gọi hắn.

Người kia căn bản giống y như một cái xác chết, một cọng tóc cũng không động đậy. Cô có một suy nghĩ hay là hắn bị người ta chuốc thuốc độc chết rồi không? Khi đưa tay lên mũi thấy hắn còn thở cô mới thở phào một tiếng. Cô hết lay, rồi đánh, rồi nhéo, rồi tát hắn, người kia đều không có phản ứng. Hạc dờ khóc dờ cười.

Cuối cùng dưới con mắt nhìn khinh bỉ của tài xế taxi vì lằng nhằng mãi vẫn chưa rời khỏi xe, cô đành kéo hắn ra khỏi xe.

Cả thân người cao lớn của hắn gục lên người cô, nặng như mấy bao gạo khổng lồ đè lên người cô. Hạc liều xiêu đỡ hắn đến trước cửa nhà bấm chuông. Cô thầm nghĩ nếu Mây không ra hỗ trợ, cô sẽ bị hắn đè chết ở cửa.

Mấy khi đó lại đang nằm trên phòng xem phim, nghe tiếng chuông lò dò chạy ra. Nhìn thấy Hạc ôm một anh trai cao ráo đẹp mã, ăn bận nghiêm trang trước cửa, cô liền mở cửa rú lên – "Hạc Trắng, cậu bắt cá hai tay hay là hai cá một tay đấy?"

Hạc cũng không thêm giải thích, đau khổ nói – "Mau phụ tớ, sắp bị hắn đè bẹp ruột rồi."

Mây nhanh nhẹn giúp cô đỡ hắn vào trong nhà. Hai cô gái thả được hắn xuống sofa rồi cùng nhìn nhau, Mây hỏi Hạc – "Cậu nhặt động vật máu nóng này ở đâu ra?"

Cô nghĩ đến lần đầu cô gặp là lúc hắn té xe trước nhà, cho nên thành thật khai – "Ổ trước cửa nhà."

"Không thể nào." – Mây rú lên – "Tớ về nhà trước cậu, sao không thấy anh ấy mà nhặt được chứ."

Hạc nhắc – "Hắn nhỏ hơn mình 3 tuổi đấy."

Mây nhìn hắn đang nằm trên salon rồi quay sang nhìn cô – "Thật?"

"Ừ."

"Thế ra cậu cũng có sở thích lái máy bay à?"

Cô đảo mắt - "Tớ với hắn không có mối quan hệ này."

Mây lại gần hít hít trên người cô vài cái, sau đó lại quay sang tên đang nằm trên sofa kia cũng hít hít mấy cái – "Trên người hai người có mùi giống nhau, cậu còn chối hả?"

"Mùi gì?" – Hạc tự nghĩ mình.

"Ừm... hơi ngòn ngọt, giống như là mùi..." – Mây trầm ngâm

"Mùi rượu gạo Hàn Quốc?"

"Mùi tình yêu." – Mây đáp.

"..."

Hạc đá Mây một phát vào bếp, sai cô đi lấy nước cho hần.

Hạc tháo áo ngoài, tháo cà vạt và tắt cửa San ra rồi đưa tay捏 má hần đến mấy đợt. Hần vẫn không nhúc nhích. Cô quả thật rất đau đầu.

Mây lấy ly nước đem ra cho hần xong ấn vào tay Hạc, cười cười hỏi – "Cậu tỉnh sao đây?"

"Còn sao nữa, để hần ở đây chứ sao?" – Hạc đáp.

"Ngủ sofa à?"

"Ừ."

"Say như thế, ngủ một mình rất nguy hiểm. Chi bằng đem cậu ta lên phòng tớ đi, tớ không ngại chia chung giường với cậu ta đâu."

Hạc tròn mắt nhìn Mây, khinh bỉ phun ra – "Cậu là đồ háo sắc."

"Vậy tốt nhất cậu nên đem cậu ta giấu lên phòng đi. Để dưới này không khéo tớ lại bị mộng du tìm xuống bắt cậu ta đấy." – Mây nháy nháy mắt cười với cô.

Tuy Mây dọa như thế, nhưng họ căn bản không có cách nào kéo cái thân mẩy chực ký gao của hần lên lầu, cho nên cô đành đem chăn xuống đắp cho hần trên sofa. Tối hôm đó, cô trải chiếu nằm dưới sàn phòng khách trông hần.

Thật ra Hạc cũng không muốn làm thế. Nhưng mà đúng như lời Mây nói, khi say ngủ một mình khá nguy hiểm, có thể bị nôn khi nằm ngửa, dẫn đến ngạt thở mà chết. Lúc trước Hạc đã từng tình cờ đọc một bài báo về chuyện này. Cô cảm thấy phòng bệnh vẫn hơn chữa bệnh, chịu khổ một chút nhưng an tâm còn hơn là lỡ đâu xảy ra chuyện rồi hối hận không kịp.

Và lại chết vì ngạt thở đồng đồ ới của mình, cô cảm thấy, nếu là hần sẽ mất mặt phải biết. Cho nên cô tự nhủ xem như giúp hần giữ hình tượng vậy.

Cô tắt đèn, quần chăn nằm xuống chiếu.

Có điều ngủ nệm quen rồi, giờ đột nhiên nằm trên đất, đau lưng không chịu được. Cô lẩn qua lẩn lại một lúc cũng không ngủ được. Hạc nằm một chỗ, cuối cùng quyết định mở cửa ra ngoài sân kéo ghế nhựa ngồi hút thuốc.

Đêm thanh tĩnh, đầu thuốc của cô cháy lơ lửng trong không trung. Hạc rút điện thoại ra xem. Cô bấm vào biểu tượng gallery. Trong máy của cô không có nhiều hình lắm, cô không có thói quen tự sướng, nên trong máy nếu không phải hình liên quan đến công việc thì cũng chỉ toàn hình người khác. Cô xem một lượt, dừng lại trước một tấm hình tập thể công ty đã save từ facebook một khoảng thời gian không lâu trước đó.

Cô nhìn Huy trong tấm ảnh, lại nghĩ đến cuộc gặp gỡ của họ buổi chiều hôm nay. Anh rốt cuộc muốn nói gì với cô? Lòng mi Hạc khẽ run lên. Hạc rút một hơi thuốc, cố trấn tĩnh bản thân. Cô hút tới khi thấy đầu hơi tê tê mới dụi tàn, sau đó cô chậm rãi đưa tay xóa tấm ảnh kia, cho điện thoại vào túi quay lại vào trong nhà.

Đi ngang qua ghế sofa, cô thấy chân của San bị tuột. Cô dừng chân đứng lại, cúi xuống cẩn thận kéo chân cho hần. Có lẽ cảm nhận được chuyển động trên người mình, San đột nhiên trở người nắm lấy tay cô.

Hạc giật bản mình, định thần lại thì thấy hần vẫn đang say ngủ. Cô thở nhẹ, cố gắng rút tay về. San trong cơn mộng mị thấy bàn tay mình đang cảm muốn rút ra, lại càng siết chặt hơn. Hần đem cả bàn tay cô ôm vào trong ngực, miệng mơ màng lầm nhảm - "Mẹ..."

—

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Hạc không ngờ hân lớn tưởng như vậy rồi mà ngủ mơ vẫn gọi mẹ, chẳng khác nào một đứa trẻ. San tiếp tục nói mơ, nhưng lần này phun ra một loại ngôn ngữ lạ, chỉ có một hai câu lặp đi lặp lại vài lần. Cô không rõ hân nói gì, nhưng có thể đoán đó là tiếng Hàn. Hạc chưa bao giờ nghe hân nói bất kỳ tiếng gì khác ngoài tiếng Việt. Cho nên khi loại ngôn ngữ xa lạ kia phát ra từ miệng hân, cô mới bất giác nhận thức được một chuyện, hân thật sự mang nửa dòng máu người Hàn Quốc. Trước đây khi nghe mọi người nói, hân nói, nhưng cô đều cảm giác mơ hồ, có lẽ vì cô không nhận ra sự khác biệt trên người hân. Điều này hiện tại dường như rất rõ ràng.

San vẫn ôm lấy bàn tay cô. Hạc cố gắng gỡ tay hân ra. Nhưng càng gỡ, cả cơ thể của hân dường như cũng càng cuộn lại để giữ lấy tay cô. Hạc dờ khóc dờ cười, nghĩ tên này rốt cuộc bám mẹ tới mức nào. Sao lại cứ nắm chặt cứng như sợ cô, hoặc trong tiềm thức là mẹ hân, đi đâu mất như thế?

Không thể tháo tay ra, cô đành phải ngồi kế bên ghế sofa, chờ cơ hội hân thả lỏng người sẽ yên lặng rút lui. Trong phòng rất tối, chỉ có ánh đèn đường xuyên qua những khe cửa nhỏ hắt xuống sàn. Mắt cô vốn đã quen với bóng tối, có thể nhìn được đại khái đường nét hình dáng khuôn mặt hân. Còn biểu cảm nét mặt của hân cô không thấy rõ. Cô chỉ biết tay cô hân ôm trong ngực ấm ấm hân hấp.

Thật ra khi hân ôm tay cô gọi mẹ như thế, Hạc cảm thấy hân thì ra cũng có lúc đáng yêu, không ồn ào, đánh đá, chua ngoa, miệng lưỡi như khi thức. Một đứa trẻ thương mẹ như thế, thật khiến người ta không có cách nào ghét hân.

Cô đưa tay khẽ chạm vào mái tóc của hân, thấy hân không phản ứng thì khẽ xoa xoa nhẹ đầu người kia. Tóc San rất mềm, khiến cô có cảm giác cô đang vuốt lông cún. Ngoài chuyện ôm chặt tay cô, hân ngủ rất ngoan, khi bị xoa đầu cũng không động đậy, vẫn yên ổn thở đều đều.

"Kim San à Kim San, cậu rốt cuộc có phải là bị tâm thần phân liệt hay không?" – Cô không kiếm được mà nhỏ giọng hỏi hân – "Lúc thì đánh đá chua ngoa không ai bằng, lúc thì lại đáng hoàng đứng đắn, lúc thì lại ngoan ngoãn đáng thương. Rốt cuộc tính cách nào mới thật sự là cậu?"

Tất nhiên không có tiếng ai đáp lại câu hỏi của cô. Hạc cứ thế nghịch tóc hân một lúc thì ngủ quên.

[...]

Ngày hôm sau cô lại vác bộ dạng nửa mê nửa tỉnh đi làm. Trong vòng mười phút, cô hát xì bảy lần khiến cả phòng làm việc cùng nhau nhao nhao phản kích cô - "Cảm thì nằm nhà nghỉ phép đi. Đừng đến công ty rải vi khuẩn, cả phòng mà bệnh thì chúng ta cùng chết, cuối tháng này có hai dự án lớn và một buổi thuyết trình quan trọng."

Hạc cảm thấy không biết nên vui hay nên buồn cho sự quan tâm lo lắng này - "Em đâu có cảm, do phòng mình bụi nhiều quá đấy chứ."

Vừa nói xong cô lại nhảy mũi một cái. Mọi người xung quanh liền bật mồm bật miệng tránh xa cô như tránh tà.

Đến nỗi Hạc phải xuống phòng quét dọn, xin một cái khẩu trang đeo vào suốt ngày làm việc, trong bụng không ngừng chửi rủa Kim San chết tiệt. Tối qua cô rõ ràng dựa vào ghế sofa ngủ, sau khi tỉnh lại thì nằm trên sàn gạch lạnh run.

Cô ngược mắt nhìn đồng hồ thì thấy mới 5 giờ sáng, chính xác là vì lạnh quá mà tỉnh giấc. Ngóc đầu lên cô thấy tên kia vẫn còn ngủ, lưng xoay ra ngoài. Hạc kết luận, lúc hân ngủ say đã hất tay mình ra, còn bản thân cô thì trượt xuống sàn nằm ngủ cả đêm không chán không chiều.

Cô không cảm cũng lạ.

Đầu tranh hết một ngày làm việc, cô gắng gượng ngồi xe buýt lết xác về nhà. Lúc về nhà cô thấy phòng khách lẫn sofa đều trống không, nghĩ rằng San đã tự giác về nhà, cô liền đi thẳng lên phòng mình ở tầng trên, định bụng ngủ thẳng một giấc đến sáng mai.

Nào ngờ vừa mở cửa phòng cô đã sực nửa thét lên một tiếng.

Hạc dụi mắt, quả thật thấy San đang ngồi chễm chệ trên nệm giường của cô. Hân vẫn còn mặc áo sơ mi trắng và quần dài ngày hôm qua, ngồi dựa lưng vào tường, dùng gối đầu của cô để kê lưng. Trên tay hân cầm một quyển sổ đọc chăm chú. Từ cửa sổ, nắng buổi chiều khẽ hắt lên mặt hân, phản chiếu mái tóc đen của hân, lấp la lấp lánh.

Thế nhưng hân có phát sáng như kim cương đi nữa cô cũng không thể để tâm, vì tư tưởng của cô dồn toàn bộ lên thứ hân đang cầm trên tay mà đọc. Cô bước nhanh qua đó, giật quyển sổ khỏi tay hân, nén giận đến nỗi giọng cũng run lên hỏi hân – "Cậu đang làm gì ở đây?"

"Về rồi à?" – San ngẩng lên nhìn cô, trên miệng nở nụ cười nhỏ.

"Tôi hỏi cậu đang làm gì ở đây?" – Có lẽ cô gần giọng quá, khoé miệng hân nhanh chóng hạ xuống.

Hân lạnh giọng trả lời - "Bạn chị bảo tôi ở trong này ngồi chờ chị."

Cô quả thật lúc đó chỉ muốn qua phòng Máy hỏi tội rồi sút cho Máy bay tới Thái Lan. Mắc mớ gì lại bảo hân chờ trong phòng cô?

Dường như đọc được ý nghĩ của cô, San nói tiếp – "Chị ấy ra ngoài rồi."

Hạc lại càng trợn mắt. Hân và Máy rõ ràng là không quen biết nhau, thế nào bạn cô lại để cho hân một mình ở trong nhà, không sợ hân cuồn hết đồ đạc

rồi bỏ chạy hay sao.

"Cho dù là cô ấy mời cậu vào, không có nghĩa là cậu được vào. Đây là phòng của tôi. Càng không có nghĩa cậu được đụng vào đồ đạc của tôi."

San nhủ mày nhìn cô, sau đó từ từ đứng dậy. Khi hấn đứng, vóc dáng hoàn toàn áp đảo cô. Hạc lập tức có cảm giác ngột thở. Trước vẻ dọa người đáng sợ như sư tử gầm thét của hấn, cô tự động lùi lại mấy bước. San trừng mắt từ trên cao nhìn cô – "Chị nổi giận cái gì? Vì tôi đọc nhật ký tình yêu của chị với cái tên "Huy" kia sao?"

Hạc càng không nói nên lời. Cô lúc ấy chỉ hận mình lúc trước sao cứ tiếc tiền không mua loại nhật ký có khoá. Căn bản cô không hề nghĩ đến sẽ có loại động vật hoang dã mang nửa dòng máu Hàn Quốc như hấn xuất hiện trong phòng của mình, lại còn hiên ngang không biết điều lục lọi đọc trộm nhật ký của cô.

Thấy cô không đáp, San lại lãnh cảm lên tiếng – "Loại đàn ông nhu nhược hèn kém như vậy, đến giờ chị vẫn không thể quên?"

Hạc trừng mắt nhìn hấn – "Tôi cảnh cáo cậu, cậu muốn nói gì tôi cũng được, tôi ngu hay tôi ngốc tự tôi chịu. Nhưng đối với người cậu không quen cũng không hiểu, tốt nhất nên giữ mồm giữ miệng."

Hấn cũng nổi nóng, giơ chân đạp một phát vào bàn học của cô tạo thành một tiếng rầm rồ to – "Người ta đã không coi chị ra gì, vứt chị như một miếng giẻ rách, chị vẫn lên tiếng bảo vệ anh ta? Là vì tình cũ day dứt hay là vì ngu ngốc hết thuốc chữa?"

Vốn không phải là lần đầu hấn gây sự, Hạc luôn giữ được bình tĩnh nhất định. Cô có cãi với hấn thì cũng chỉ là đấu võ mồm, thật tâm chưa từng gọi là cãi nhau. Thế nhưng lời nói lần này của hấn thật sự chọc đúng điểm nhạy cảm của cô.

Hạc nghe chính mình quát lớn – "Cậu thì hiểu cái gì? Cậu sinh ra đã ngậm một cái thìa bạc trong miệng rồi, đi đến đâu có người cung phụng đến đó thì làm sao mà hiểu được. Anh ấy không giống như cậu, ngoài tôi ra còn có những trách nhiệm khác phải gánh vác. Người như tôi, người như tôi..." – Nói đến đây giọng cô chợt run rẩy, cô nhắm mắt lại nói – "Gặp người như tôi, anh ấy còn có thể làm gì khác sao?"

"Chị thật sự cho rằng cuộc sống của tôi vô cùng sung sướng, bất cứ trách nhiệm gì cũng không phải gánh hay sao?"

Câu hỏi này của hấn khiến cô im bật. Hơn ai hết, cô là người hiểu rõ, cuộc sống của hấn giả dối thế nào, nặng nề thế nào. Cô chỉ đi theo hấn có vài lần, những bữa tiệc hấn đến, trông bên ngoài thì xa hoa mỹ mãn, nhưng thật chất ăn cũng không được, uống không xong. Người người xung quanh đều cười nói nói, nhưng ngay cả cô cũng có thể cảm nhận được, chẳng có gì là thật tâm.

"Còn nữa, sao tôi lại không hiểu chị?" – Hấn nhìn cô, trong ánh mắt ai oán ánh lên rất nhiều bi thương – "Mẹ của tôi..." – Hấn ngập ngừng nói – "Mẹ của tôi mất năm tôi 15 tuổi."

Hạc lặng người. Cô nhớ đến buổi tối hôm qua, khi hấn ôm tay cô giữ chặt trong ngực như sợ cô bỏ chạy, miệng liên tục khấn khoản lẩm nhẩm loại ngôn ngữ mà cô không thể hiểu.

Cô cảm thấy trong miệng hơi đắng. Sao cô lại ấu trĩ như vậy, vì một chuyện riêng tư của bản thân lại đụng chạm vết thương lòng sâu như thế của người khác?

Hạc cúi đầu nói nhỏ – "Xin lỗi... tôi không cố ý gây sự với cậu đâu. Chỉ là, lần sau cậu đừng tự tiện lục đồ của tôi. Còn nữa, chuyện của tôi và người kia, xin cậu đừng để ý, cũng đừng nói gì cả. Có thể hiện tại chưa quên được, nhưng tôi đang thật sự rất cố gắng. Tôi nhất định sẽ quên anh ta."

Có lẽ vì cô chân thành xin lỗi, Hạc trộm nhìn thấy mặt San dịu đi một chút. Hấn còn hỏi lại cô – "Chị nhất định sẽ quên hấn?"

Hạc cũng thật không hiểu vì sao mình phải giải thích cho hấn, nhưng mà cô cũng gật đầu thay cho câu trả lời.

San đột nhiên nở một nụ cười – "Được, vậy thì tôi sẽ giúp chị."

"Cậu giúp cái gì?" – Cô nhìn hấn nghi ngờ.

"Sau này chị khắc biết." – Hấn nhún vai – "Còn bây giờ, tôi mượn phòng tắm của chị được không?"

"Cậu mượn phòng tắm của tôi làm gì?"

"Tôi ngồi chờ chị cả ngày rồi."

"Thì sao?"

"Thì là hơn một ngày tôi đã không tắm rồi."

"Cậu muốn tắm ở nhà tôi?" – Hạc mở to mắt nhìn hấn.

Hấn trừng mắt nhìn cô – "Tôi chỉ mượn phòng tắm thôi sao chị hỏi nhiều thế? Được hay không nói một tiếng là được rồi."

Thấy tư thế gây sự của hấn đã bùng lên, cô đành gật đầu để tránh tai vạ – "Được. Nhưng cậu có đồ thay không?"

Hắn dường như suy nghĩ lời cô nói, sau đó móc bóp tiền trong túi ra đưa cho cô – "Mua dùm đi."

Hạc quả thật muốn liệng cái bóp tiền vào mặt hắn, nhưng cô là người có giáo dục đảng hoàng, đối với một đứa trẻ nhỏ tuổi hơn mình, cô càng phải ra dáng người lớn không chấp nhất. Hạc nhìn nhin hỏi hắn – "Sao cậu không tự đi mua?"

San nhếch mày nhìn cô – "Tôi không thân thuộc khu này."

Hạc xoa xoa trán, trong đầu không ngừng vẽ chữ "Nhẫn" to đùng, hỏi lại - "Vì sao tôi phải mua giúp cậu?"

"Chị không mua cũng được, lát nữa tôi tắm xong không mặc gì ra cũng không ngại đâu."

Hắn không nói thì còn đỡ, hắn vừa mở miệng xong đầu óc nhanh nhạy của cô lập tức liên tưởng lệch lạc. Giống như nhìn thấy cô dao động, hắn thuận tiện cũng đưa tay bung nút áo nhìn cô cười cười.

Hạc liền nói – "Tôi mua, tôi mua."

"Vậy thì tốt." – San mỉm cười hài lòng – "Trong bóp có tiền mặt. Nếu không đủ thì có thể ngân hàng trong ngăn thứ hai, mật khẩu là XXXX."

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạc ngăn người.

San nhìn cô – "Không muốn đi sao?"

"Không phải." – Cô gượng cười – "Chỉ là tôi đang nghĩ, cậu đưa thẻ ngân hàng lại còn đưa mật khẩu cho tôi, không sợ tôi rút hết tiền rồi bỏ chạy hay sao?"

"Nhà chị và công ty chị tôi đều biết, chị có chỗ để trốn thoát khỏi tôi sao?" – Hắn cười, nụ cười của hắn lại vô cùng quỷ dị – "Tôi chỉ cần mở điện thoại, chị rút tiền ở đâu tôi cũng sẽ biết. Và lại, bố tôi quen với bên giám đốc sở cảnh sát. Tôi chỉ cần gọi một cuộc tới sở cảnh sát, chỉ sợ chị chưa chạy được ra tới đầu đường đã bị tổng vào nhà lao rồi. Lúc đó không chừng lại phải nhờ tôi bảo lãnh ra. Mà như vậy thì mất mặt lắm đấy. Chị thật sự muốn như thế sao?"

Hạc á khẩu nuốt nước bọt nghe hắn phun một tràng. Đây rõ ràng là dùng danh phận và tiền bạc uy hiếp cô. Hạc lắc đầu - "Không muốn."

"Vậy có đi mua đảng hoàng từ té không?" – Hắn cười hỏi.

"Có, có." – Hạc gật như mỏ thóc – "Tôi, tôi đi mua quần áo, cậu mau đi tắm đi." – Vừa nói cô vừa chạy về phía cửa.

Trước khi cô ra cửa, hắn còn tốt bụng ném thêm một câu – "Nhớ mua đồ lót cho tôi nữa."

Khốn khổ cho đầu óc trong sáng của Hạc, bị hắn liên tục gieo vào bao ý nghĩ đen tối. Hạc chỉ trợn mắt lên nhìn San rồi dửng dưng bỏ ra ngoài sập cửa một cái rầm. Không biết có phải cô tưởng tượng hay không nhưng đi ra rồi vẫn còn nghe giọng của hắn cười vang dội sau cánh cửa.

[...]

Vì nhà Hạc ở đường cái cho nên cũng xem như là thuận tiện, gần nhà cái gì cũng có. Hạc đi vào một tiệm quần áo cách nhà không xa. Tiệm này vốn giá cả hơi cao, cả cô và Mây đều không thường xuyên tới mua. Nhưng không phải cô chi tiền, Hạc cũng không bận tâm. Hạc vừa bước vào cửa thì một nhân viên bán hàng đã đi tới chỉ đường cho cô – "Đồ nữ ở bên kia ạ."

Hạc liền nói - "Em muốn mua đồ nam ạ."

Chị gái bán hàng liền sõi lời cười nói – "À, chị mua đồ cho bạn trai sao? Đồ nam ở bên này ạ."

Hạc nghe đến hai chữ "bạn trai" khoe miệng có hơi giật giật, thế nhưng cũng không nói gì. Cô đi theo chị qua bên chỗ quần áo nam. Cô lựa một chiếc áo thun và một chiếc quần jeans đơn giản. Cô vốn không biết sở thích ăn mặc của San, vì thế cô nghĩ càng đơn giản càng tốt. Cũng không biết rõ size của hắn là bao nhiêu cô đành ánh chừng lựa đại.

Mua quần áo xong xuôi cô đi dạo một vòng cửa hàng, cuối cùng không tìm thấy thứ cuối cùng người kia đòi, đành cắn răng vác mặt tới hỏi chị gái bán hàng cắn răng cắn lợi hỏi – "Xin hỏi... quần... nhỏ của nam ở chỗ nào hả chị?"

Chị gái bán hàng vừa tủm tủm cười vừa chỉ dẫn cho cô tới hàng phụ tùng nội y nam. Đứng giữa một dàn nội y Hạc mới toát mồ hôi hột. Cô lần đầu đi mua phụ tùng nam không thể không nói, nhưng chuyện quan trọng hơn là cô không biết size của San.

Sau cùng Hạc quyết định cứ mua mỗi size một cái vậy. Dù sao hần cũng thừa tiền.

Nghĩ qua được size rồi, lại đến chất liệu gì cũng không biết. Hạc nghĩ hần là công tử chính hiệu, nếu như mua phải cái gì không vừa ý, không chừng sẽ quất quần lót vào mặt cô.

Thế là Hạc lại phải nuốt đắng cay đến hỏi chị bán hàng lần nữa. Chị bán hàng vô cùng chuyên nghiệp, nghe cô hỏi mặt cũng không biến sắc, ngược lại còn niềm nở giải thích tường tận cho cô loại này thông gió, loại này co giãn, loại này vải khử mùi. Hạc càng nghe mặt càng thấy đau đầu không thể tả, cuối cùng chỉ nói, chị cứ lấy cho em loại đắt nhất là được.

Lúc Hạc đi ra tính tiền, chị ta cười một nụ cười chói sáng còn hơn cả ánh mặt trời nói với cô – "Nhân hàng này đang có khuyến mãi, mua một quần nam sẽ được tặng một quần nữ cặp chị nhé. Size chị là bao nhiêu để em đi lấy?"

Hạc chính là sợ chết khiếp, liền lắc đầu nguầy nguậy. Kêu cô mặc nội y cặp với hần, cô thà chết còn hơn.

Chị bán hàng cũng không chớp mắt lấy một cái, liền lên tiếng – "Đây là hàng cao cấp, bán lẻ bên ngoài cũng là 150 nghìn một cái. Quần nam chị mua 3 cái là được tặng tới những 3 cái, tổng cộng là 450 nghìn, chị không lấy rất uống." "

Hạc tròn mắt – "Đắt như vậy sao?"

Chị gái bán hàng thấy cô dao động, chỉ cười cười nói – "Chị mắc cỡ làm gì? Đồ cũng đã mua rồi, không chừng mặc vào anh ấy lại thích thì sao? Nhìn chị chắc size M, chờ một chút để em đi lấy."

Hạc muốn mở miệng khóc, cuối cùng vẫn là trong tiếng cổ vũ của chị bán hàng, cầm một đồng phụ tùng nội y bất đắc dĩ đi về.

Khi cô về tới nhà, San đã tắm xong, đang ngồi ở mép giường nghịch điện thoại, ngang hông quấn khăn tắm, để lộ một phần thân trên. Tóc rũ nước, đỏ chói, tuy tiện hắt ngược ra sau.

Nam giới coi trần cũng không phải là chuyện lạ, hơn nữa tên kia lại còn nhỏ tuổi hơn cô, thế nhưng có lẽ vì cuộc đối thoại ban nãy với hần, Hạc lại cảm thấy tốt nhất là đừng nhìn.

Đầu thì bảo như thế, nhưng mà mắt vẫn len lén liếc trộm. Hiếm khi có người tự động loã thể trước mặt, cô không nhìn chính là tội lỗi với thượng đế đã tạo ra loài người. Lần trước vì hần mà Hạc bị coi hột cơ thể của Song Seung Hun trong "Tình yêu thứ ba" cô đã tiếc muốn chết. Xem như lần này dùm hần đỡ để bù đắp đi.

Nhìn hần, Hạc không ngừng liên tưởng tới tấm hình ngồi trong phòng tắm của nam thần tượng kinh điển mà Mây khoe cho cô xem mấy hôm trước – Seo Ji Sub. Cô nhất thời tự hỏi không biết hần có họ hàng gì với anh Sub nhà Mây không.

[Tắm này nè ☺]

Hạc còn nhớ mình đã nói – "Cậu thích loại cơ bắp thế này á?"

"Thích." – Mây gật lia lịa – "Có điều chưa được tận mắt nhìn thấy bao giờ. Nếu có thể nhìn thấy body của anh Sub tớ chết cũng không hối hận."

Hiện tại Hạc liền suy nghĩ, không biết có nên gọi điện cho Mây về dùm cho thoả ước nguyện không.

San nhìn thấy cô bước vào thì liền đứng dậy bước lại gần cầu nhau – "Kêu chị đi mua đồ cho tôi, có phải là đi dạo hết cả con phố rồi không? Suýt chút nữa là tôi đã gọi báo cảnh sát."

Khi hần đứng đối diện cô, tầm mắt của cô vừa vịn rót lên xương quai xanh của hần. Khoảng cách gần như vậy khiến cô ngửi được thấy mùi dầu gội đầu và sữa tắm thơm phức toát ra từ người hần. Tuy đây đều là đồ của cô, nhưng không hiểu sao toả ra từ người hần lại có một loại sức quyến rũ kỳ quái, khiến cô giống như hơi mơ màng.

San cúi người xuống, lấy chiếc túi giấy từ tay cô.

Vì trong túi vẫn còn mấy cái quần nhỏ nữ không thể để cho hần biết, Hạc liền la lên, giằng lại - "Khoan đã."

Có lẽ vì trong lúc ma mị tỉnh lại, cô không để ý mà giật hơi quá tay. Túi giấy mỏng manh té làm hai.

Đương nhiên mấy thứ đồ bên trong cũng theo đó rớt ra, bao gồm của nội y đôi của cô và hần.

Hai người họ cùng bất động. San nhướn lông mày nhìn đồng đồ vương vãi trên đất. Sau đó hần cúi xuống dùng một ngón tay ngoắc cái quần nhỏ của nam lên – "Cái này... của tôi?"

Hắn dùng tay còn lại ngoắc cái quần nhỏ của nữ lên – "Cái này... của chị?"

San nheo mắt một chút rồi kết luận – "Đồ cặp?"

Hai cái quần ở hai đầu ngón tay hắn đưa trước mặt cô khiến Hạc chỉ muốn đào cái lỗ chui luôn xuống lõi trái đất. Cô hận mình là cái đồ keo kiệt. Là tiền của hắn, cô việc gì phải thay hắn tiếc của cầm mấy thứ này về? Bây giờ có hối cũng không kịp.

Cô ôm mặt, chỉ chỉ cái quần bên tay trái của hắn, da mặt cô không mòng nhưng mà gặp chuyện như vậy cũng phải đỏ lên, lúng ta lúng túng như nghẹn phải tóc – "Cái này... cái này không phải của tôi. Người ta khuyến mãi, tôi cầm về dùm cậu."

"Khuyến mãi đồ nữ chị cầm về cho tôi làm gì?"

"Thì..." – Hạc há miệng xong nuốt nước bọt đến mấy lần, cuối cùng nóng nảy – "Ai mà biết. Đem về cho bạn gái của cậu là được rồi."

San nhìn cô, miệng cong lên thành một nụ cười – "Vậy chị cầm đi. Tôi không có bạn gái, cũng không rảnh đem mấy thứ này về nhà đâu."

Vừa nói hắn vừa nhét chiếc quần nhỏ của Hạc vào tay cô, sau đó đứng đĩnh đạc của mình vào phòng tắm thay đồ.

Hạc cầm cái quần ném về phía hắn, rất tiếc cửa đã đóng lại, quần nhỏ xinh chỉ bay theo đường parabol, va trúng cửa rồi hạ xuống đất. Cô tức tối nằm xuống giường giãy giụa mấy cái, nhắm mắt cố nén cục tức trong cổ họng xuống.

Khi San thay xong quần áo trở ra thì Hạc đã nằm xấp trên giường như cái xác chết. Hắn đến gần mới phát giác cô đang ngủ ly bì.

Hắn lắc đầu. Bà chị này, quả thật là không có chút hình tượng gì hết.

Hắn bước đến định gọi cô dậy. Ngay sau đó, San liền lập tức nhú mày, mặt cô khá đỏ, hơi thở lại có phần nặng nề. San áp cả bàn tay lên trán cô. Trán Hạc nóng hừng hực đến nỗi hắn giật cả mình.

Tác giả: Thật ra cái đoạn mua quần áo, là viết cho truyện bên Gia Kỳ với An Hạ. Tình tiết viết ra rồi tó thích mà không tạo được hoàn cảnh đưa đẩy để dẫn tới chi tiết này. Thế là tó đem qua đây, thấy hợp vô cùng để luôn

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Sốt cao như thế có phải muốn dọa chết hắn không?

Không phải cô ngất xỉu chứ?

Hắn lật người cô lại, lay lay cô – "Này, này, chị mau dậy đi."

Hạc chỉ mơ màng ư ư vài tiếng, mắt vẫn không mở lên.

"Chết tiệt. Chị dậy ngay cho tôi." – San gầm lên âm ỉ.

Hạc quả thật rất mệt mỏi, cả người muốn xụi lơ tất điện sinh học mà cứ bị hắn quấy nhiễu, cô giờ chân lên đạp hắn một phát, lằm bằm – "Ồn quá. Tôi không sao hết. Cậu về nhà đi."

"Còn nói không sao, người chị nóng như vậy, muốn chết sao?"

"Tôi buồn ngủ. Ngủ một chút thôi..." – Nói đến cuối câu, giọng cô nhỏ dần, mi mắt vốn không mở lên nổi cũng díp lại, hoàn toàn chìm vào mộng mị.

"Không được ngủ. Này. Này." – Hắn gọi thêm mấy tiếng nữa cô không mở mắt ra nữa.

Hắn còn nhớ bà chị này lần trước ngủ cũng say như chết, hại hắn bẻ cây đến nửa giờ ném cô cũng chẳng phản ứng. Nhưng mà cô rõ ràng là đang bị sốt, ngủ như thế này liệu có sao không.

Hắn đột nhiên phát hoảng, nhận ra mình không biết phải làm cái gì. Trước giờ hắn chưa từng có kinh nghiệm phải chăm sóc người bị sốt, trong đầu không có lấy một kiến thức gì về điều này. San lại nhớ đến người mẹ đáng thương của mình cũng có thời gian nằm trên giường bệnh như thế rồi sau đó vĩnh viễn

không mở mắt lên nữa, trong đầu rối như tơ vò.

Hắn day dứt nhìn cô nằm xụi lơ trên giường, quyết định rút điện thoại ra gọi cho Min cầu cứu. Người kia vừa bắt máy, hắn đã hỏi ngay – "Min, nếu có người bị sốt thì tôi phải làm gì?"

Min ngẩn ra trước câu hỏi đường đột của thằng bạn mình, hỏi – "Ai sốt?"

"Trả lời mau lên."

"Ai bị sốt mà cậu lo cuồng lên thế?"

"Cậu hỏi làm gì? Mau trả lời cho tôi."

Min rất nhanh đã lĩnh ngộ, cười cười hỏi - "Có phải là cái cô gái lần trước cậu nhờ tôi trông chừng không?"

"Lee Min, tôi không có thời gian đùa với cậu." – San gằn giọng.

"Được rồi được rồi." – Thấy người kia sắp nổi nóng, Min đành xuống giọng hỏi – "Cô ấy sốt bao nhiêu độ?"

"A." – Min nghe San a một tiếng, sau đó nói giống như là tự lẩm nhẩm – "Cấp nhiệt độ."

Min thờ dài ngán ngẫm - "Cậu còn chưa cấp nhiệt độ cho cô ấy?"

"Tôi đang tìm, chờ chút." – San lục khắp phòng của Hạc, cuối cùng cũng tìm được một hộp y tế cất trong ngăn bàn của Hạc, hắn lôi chiếc hộp ra, tìm thấy một cây cặp nhiệt độ thì mừng hóm, reo lên – "Tìm thấy rồi."

Hắn quay lại bên giường. Ngồi xuống kế bên cô định giờ tay Hạc lên thì chợt ngẩn người, sau đó ngập ngừng hỏi Min – "Cặp nhiệt độ này phải kẹp nách đúng không? Nếu kẹp qua quần áo có được không?"

"Cậu bị ngốc à?" – Min lườm bâu – "Kẹp trực tiếp thì mới chính xác."

Hắn liếc mắt nhìn Hạc, như thế này không phải là hắn phải tháo áo cô sao, nếu không thì cũng phải kéo áo cô lên lần từ dưới lên. Cho dù là cách nào, cũng là rất không ổn.

"Tôi nhớ vẫn còn chỗ khác có thể kẹp được." – San hỏi.

"Ừ. Hậu môn." – Min tỉnh bơ đáp.

"Khốn khiếp! Cậu đang hoang cho tôi!" – San gầm lên.

"Tôi thề tôi chỉ nói thật." – Min đáp, nhưng giọng điệu rõ ràng là nén cười – "Thật ra cắm vào miệng cũng được, nhưng mà nhờ đâu trước đây người ta đã kẹp vào hậu môn rồi thì..."

"Được rồi, được rồi, cậu không cần nói nữa." – San đầu đầu cắt lời. Hắn cũng không biết chuyện mình thỉnh cầu thằng bạn này là lợi hay hại nữa. San chuyển điện thoại sang chế độ phát loa ngoài rồi để xuống giường, cầm cặp nhiệt độ vẩy vẩy mấy cái, xem xét chắc nó vẫn còn hoạt động, sau đó hướng về phía Hạc.

"Cậu định kẹp vào đâu đấy? Miệng nàng, nách nàng hay là...?" – Tiếng Min từ loa điện thoại vang lên vô cùng hứng thú.

"Cậu cầm miệng cho tôi, kẹp vào đâu để tôi tự quyết." – San cau kinh nạt.

Hắn hít một hơi sâu, kéo vạt áo của Hạc lên, nín thở thận trọng đưa chiếc cặp nhiệt độ vào trong. Cơ thể của con gái, hắn không phải là chưa từng đụng tới, thế nhưng lần này không hiểu sao lại căng thẳng khác thường. Dù rất cẩn thận hắn vẫn vô tình chạm khớp ngón tay lên da thịt cô. Người Hạc nóng, tiếp xúc đó dường như truyền nhiệt khiến hắn cả người như cũng bị lây nhiễm.

Cặp xong cho cô, hắn nhanh chóng rút tay ra, hít thở sâu trấn tĩnh bản thân một chút rồi mới hỏi Min – "Tiếp theo phải làm gì nữa?"

"Ừm..." – Min giả vờ trầm ngâm – "Uống thuốc, chườm khăn lạnh cũng được, nhưng có một cách hữu hiệu hơn."

"Cách gì?" – San hỏi, giọng điệu không giấu nghi ngờ.

"Tháo quần áo lau người bằng nước ấm."

Đầu bên kia không có tiếng trả lời, sau đó kịch một cái, San cúp máy. Min nhìn màn hình điện thoại đen kịt, nhún nhún vai. Lời của hắn rõ ràng là nói thật từ đầu chí cuối, không tin thì thôi.

San ném cái điện thoại sang một bên lăm bằm chửi rủa. Bạn với bè, chỉ thấy hại nhau. Thôi vậy, tự lực cánh sinh vẫn là tốt nhất.

Hắn quay lại thận trọng giờ áo cô lấy cặp nhiệt độ ra, nhìn cặp nhiệt độ chỉ gần 40 độ thì hoảng hồn.

Hắn kéo chăn cho cô rồi lục trong hộp thuốc của Hạc, nhưng hắn kỳ thực là không biết cho cô uống cái gì. Thấy một hộp thuốc panadol, hắn đành bấm bụng, chạy xuống nhà lấy ly nước đem lên cho cô.

Nước và thuốc đều cầm trên tay, đến kế bên giường cô hắn mới nhận ngó người ra, cô ngủ như thế làm sao biết đường mở miệng mà uống?

Hắn đành đặt ly nước và viên thuốc xuống, bận rộn lục tìm một chiếc khăn sạch, nhúng nước, vắt nước rồi đem đến đặt lên trán cô, không quên cầm thêm một cái thau để thay nước. Sau đó lại chạy xuống tủ lạnh, lấy đá, tìm một chiếc bao nylon để vào, chạy lên lầu đặt túi đá lên trên khăn.

Khăn để trên trán cô một lúc thì hết lạnh, hắn lại nhúng khăn vào thau, vắt nước để lại trên trán cô.

Vì trán cô chườm khăn, San đành áp tay lên má và cổ của cô để kiểm tra thân nhiệt. Khi tay hắn đặt lên má cô, hắn thấy Hạc theo bản năng khẽ dụi mặt lên bàn tay mát lạnh của hắn, đáng vẻ giống như một con mèo nhỏ cọ cọ tay hắn.

San bị cô dụi, trong lòng có hơi chấn động, chân chừ không dám rút tay ra. Tuy cô bình thường ngủ như chết, nhưng hắn vẫn lo sẽ làm cô thức giấc. Không biết có phải do giặt khăn và cầm đá liên tục khiến tay hắn lạnh hay không, nhưng hình như người cô còn nóng hơn lúc này.

Hắn nhìn ly nước và viên thuốc đặt trên bàn, nhắm mắt lại cân nhắc, sau đó quay sang hỏi cô – "Bị tôi mớm thuốc với bị tôi lột quần áo, chị chọn cách nào?"

Đương nhiên Hạc không trả lời hắn.

[...]

Hạc có một giấc mơ kỳ lạ, cô lại mơ thấy hoàng tử nồi cơm điện. Hoàng tử lần này nói với cô một câu tiếng Việt – "Em muốn bị anh lột đồ hay bị anh đâm một nhát?"

Hạc tái mặt nhìn hoàng tử, một hồi lâu không dám trả lời.

Thế là hoàng tử lại nổi giận đâm cô luôn. Nằm trong vũng máu của mình, chỉ có thể mở miệng lẩm nhảm - "Mr Rice Cooker Prince, anh là đồ biến thái."

Khi Hạc kinh hoàng mở mắt ra cô đang ở trong bệnh viện. Trên tay cô là cầm một ống truyền nước biển, một mình nằm trong một phòng bệnh. Trong phòng tối om, chỉ có một chiếc đèn mờ ở góc phòng toả sáng. Ngoài cửa bầu trời tĩnh mịch một màu đen, Hạc mới nhận ra lúc này đang là ban đêm.

Kế bên giường là Mây, đang ngồi gục đầu trên giường cô gật gù ngủ.

Cô khẽ lay Mây dậy, hỏi khẽ - "Mây Nhỏ?"

Mây mắt nhắm mắt mở ngước lên nhìn cô, sau đó dường như mới tỉnh ra, cô ôm chầm lấy cổ Hạc – "Hạc Trắng, cậu tỉnh rồi, làm tớ sợ muốn chết."

"Thế này là thế nào, sao tớ lại ở đây?" – Cô vỗ vỗ lưng Mây.

Mây lắc đầu – "Tớ cũng không biết, lúc tớ về nhà đã thấy một tờ giấy để trên bàn, nói đến bệnh viện tìm cậu. Hại tớ sợ muốn chết, còn tưởng cậu gặp tai nạn hay gì. Đến đây tớ hỏi thăm thì bác sĩ nói cậu bị sốt cao, truyền dịch một ngày là về được."

Hạc nhú nhú mày, vắn não xem rốt cuộc cô làm sao mà đến bệnh viện. Cô nghĩ đến người cuối cùng mà mình thấy, trong não liền loé lên hai chữ "Kim San"

Hình ảnh cuối cùng mà cô lưu lại trong đại não của mình là hắn nhét quần nhỏ vào tay cô, nói cô cầm đi vì hắn không có bạn gái mà cũng không muốn cầm về. Cô quay sang muốn chất vấn Mây thêm mấy điều nữa thì đã thấy nhỏ bạn mình gục xuống ngủ tiếp, trông rất mệt mỏi. Hạc lục tìm điện thoại trong người, nhìn trên điện thoại thấy đã 2 giờ sáng, cũng không nỡ đánh thức Mây dậy.

Cô suy nghĩ muốn gọi cho San, nhưng lại ngại trời đã khuya, cuối cùng cô đành nằm xuống giường bệnh. Có lẽ đã ngủ quá lâu, hiện giờ cô lại tỉnh như lị, nhắm mắt lẩn qua lẩn lại mãi vẫn không ngủ được.

Cùng lúc này, ở đâu bên kia thành phố cũng có một người khác lẩn lộn trên giường không ngủ được.

[...]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Ngày hôm sau Hạc gọi tới phòng làm việc xin nghỉ. Trưởng phòng tuy biết cô bị cảm từ ngày hôm qua, nhưng vẫn hỏi cô – "Em không có công việc nào gấp gáp phải giải quyết chứ?"

Trưởng phòng cô là một con mọt làm việc, bên ngoài anh ta đối xử với cô và những người khác không tệ, nhưng mỗi lần dính đến công việc thì anh ta vô cùng khô khan không có chút tình người. Cô nói – "Bản thảo duyệt cho Event 2 tháng tới em đã chỉnh sửa đề lên bàn anh rồi. Còn email quảng cáo sản phẩm em cũng đã lên kế hoạch hết rồi, chỉ cần anh duyệt là có thể gửi đi ngay."

Nghe đến đó, trưởng phòng mới tạm tha cho cô, nói cô nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai gặp lại.

Hạc cúp điện thoại, cô ra khỏi phòng bệnh, đi đến tiếp tân định thanh toán viện phí rồi rời khỏi. Không ngờ bên tiếp tân lại nói với cô – "Tiền nằm viện của chị đã có người thanh toán rồi."

Hạc nghi ngờ hỏi lại, chị tiếp tân vẫn khẳng định như đinh đóng cột là đã thanh toán đủ.

Cuối cùng cô đành phải xin hoá đơn của bệnh viện.

Khi cầm hoá đơn lên cô mới hơi giật mình. Tiền viện phí một ngày bằng một tháng lương của cô. Cô ngẩng lên, nhìn thấy tên bệnh viện phía sau quầy tiếp tân mới nhận ra, đây là một trong những bệnh viện tư khá lớn trong thành phố. Thôi được, cô thừa nhận, giường nằm đúng là rất êm, lần qua lần lại cũng rất thoải mái. Buổi sáng đây được phát cháo ăn cũng rất ngon, nhưng mà có cần đắt như thế không? Cô chẳng qua chỉ là bị sốt truyền chút nước biển, sao lại phải trả cái giá này. Với số tiền này cô có thể chạy ra biển một tháng vớt bao nhiêu là nước.

Hạc cảm ơn bên tiếp tân, dẫn đo một chút, sau đó bấm máy gọi cho San.

Chuông reo một lúc cũng không có ai bắt máy. Hạc đành cúp máy, ra khỏi cửa bệnh viện thì có điện thoại của San gọi lại.

"A lô."

"Chị không sao chứ?" – Câu đầu tiên hấn hỏi cô.

Nhận được sự quan tâm đặc biệt của hấn, cô hơi bất ngờ, nhưng cũng đáp – "Tôi không sao."

"Có bị chóng mặt hay gì không?"

"Không có."

"Ăn uống thì sao?"

"Cũng bình thường."

"Có—–" – Thấy hấn còn muốn hỏi thăm dài dòng, cô liền chủ động thông báo tình trạng của bản thân – "Tôi thật sự rất khoẻ, tối qua chỉ là bị cảm và thiếu ngủ một chút thôi. Hiện tại đã hoàn toàn bình phục rồi."

"Vậy thì tốt rồi." – Cô nghe thấy giọng hấn nhẹ đi, sau đó lại cứng nhắc như ông cụ non – "Lần sau chị cẩn thận một chút giùm tôi. Nếu không khoẻ thì ngồi yên một chỗ, uống thuốc rồi nghỉ ngơi cho đàng hoàng, đừng có chạy đi chạy lại hại nước hại dân nữa. Nếu hôm qua không có tôi ở nhà với chị thì làm sao?"

Hạc nghe thấy mấy câu hấn nói có hơi churóng tai. Hôm qua là ai bắt cô chạy đi chạy lại mua quần áo? Hôm kia là ai hất tay cô để cho cô nằm trên sàn gạch đến đổ bệnh?

Nhưng mà cô cần gặp hấn. Thế nên Hạc nhìn, hỏi hấn – "Cậu đang làm gì vậy? Hiện giờ có rảnh không?"

"Hiện giờ? Tôi bận."

"Thế chiều nay thì sao?"

"Cũng không được."

"Tối nay?"

"Cũng không."

"Ngày mai?"

"Cũng bận."

Hạc cho dù có kiên nhẫn đến thế nào thì cũng đã thấy nản. Bình thường ông trời con cứ đứng một phút là xuất hiện trước mặt cô, hiện tại muốn gặp hẳn sao lại khó như vậy. Cô bực dọc hỏi – "Trong tuần này cậu rảnh khi nào có thể chờ chút thời gian cho tôi?"

Đầu bên kia im lặng một chút rồi nói – "Thứ bảy."

"Được, được, thứ bảy tôi cũng rảnh." – Hạc mừng rỡ nói.

"Vậy hẹn 8 giờ sáng, ở trước cửa Đầm Sen."

Đầm Sen là công viên giải trí lớn của thành phố. Có gì hẳn lại hẹn cô ở đó? Hạc nghi ngờ hỏi hẳn – "Tại sao lại hẹn ở cửa Đầm Sen?"

"Chị không muốn gặp tôi?"

"Muốn... Nhưng mà...."

"Vậy thì thứ bảy gặp nhau. Tôi phải đi đây." – Nói xong hẳn liền cúp máy.

Hạc nhìn màn hình đen kịt trên điện thoại không khỏi nhú mày.

Cô có một cảm giác bất an kỳ quặc.

—

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Ngày hôm sau cô trở lại văn phòng làm việc với một núi công việc dồn nén. Vì công việc tồn đọng nhiều hơn nên cô phải ở lại làm thêm giờ. Không ngờ lúc cô ra khỏi cửa liền gặp Huy.

Anh luôn tan ca trễ hơn cô. Thường là khoảng gần 6 giờ. Hạc biết điều này, vì thế cô thường tránh ra về vào khoảng thời gian này. Nếu quá giờ thì cô sẽ kiên quyết ở lại công ty, chờ đến khi nhìn thấy bóng anh đi khỏi công ty từ cửa sổ phòng cô mới lò dò đi ra.

Kỳ lạ ngày hôm ấy, cô dường như quên mất chuyện này, thế là đứng mặt cổ nhân.

Anh nhìn thấy cô, dường như có chút ngập ngừng, anh vẫn tiến lên nói với cô – "Hôm nay em tan ca trễ."

Hạc nghe mi mắt động đậy. Nếu cô không tự trấn tĩnh bản thân mình, từ câu nói đó cô sẽ nghĩ rằng anh luôn quan sát cô, biết rõ thời gian làm việc của cô.

Cô còn chưa biết phải đáp lời như thế nào, anh đã nói tiếp – "Hôm qua nghe nói em bị bệnh phải xin nghỉ, đã khoẻ chưa?"

"Đã khoẻ rồi ạ." – Cô chỉ lẳng lặng đáp.

"Vậy thì tốt rồi."

Ngữ khí của anh vẫn như trước ôn tồn săn sóc, khiến cô có cảm giác thật mâu thuẫn. Cô thật sự không biết hiện tại và cái khoảng khắc anh từng đứng trước mặt cô nói hai tiếng xin lỗi kia, cái nào mới là thật. Cô không dám mơ mộng. Cô đã vấp ngã, đã biết đau, cũng không hề muốn lặp lại cảm giác đó một lần nữa.

Cô vội vàng cáo từ, chỉ sợ đứng lâu mình sẽ có phản ứng gì – "Em phải về trước đây, nếu không sẽ không bắt được xe buýt."

Khoảng khắc cô quay lưng đi anh đột nhiên kéo tay cô lại.

Hạc kinh ngạc, nhưng dường như anh còn kinh ngạc hơn cô. Anh lúng túng buông tay cô, ngập ngừng hỏi – "Em... đã ăn tối chưa?"

Cô mở lớn con mắt nhìn anh.

Nếu là trước đây khi nghe câu hỏi này cô chắc chắn sẽ rất vui mừng. Có điều hiện tại trong người cô chỉ dâng lên một nỗi xót xa. Cô gắng gượng chưa chút nở nụ cười – "Anh Huy, chúng ta đã chia tay rồi. Anh đừng như thế, để mẹ anh biết không tốt đâu."

Huy nghe cô nói, khuôn mặt cũng dường như trở nên nhợt nhạt. Bàn tay bên người anh cuộn lại. Anh nhìn cô, nói – "Hạc, anh đối với em từ trước đến

giờ vẫn không đổi."

Nếu anh nói ghét cô, coi thường cô, cô có lẽ sẽ dễ dàng ngoảnh mặt ra đi mà không luyến tiếc. Thế nhưng đối diện với một người đàn ông dịu dàng như thế, nó giống như một cái xiềng lỏng lẻo buộc nơi cổ chân cô. Những tưởng có thể thoát đi, nhưng cô vừa bước vài bước đã bị níu lại. Càng cố gắng, nó lại càng khóa cổ chân cô đau buốt.

Cho dù cô đi hay ở lại, đôi bên đều cùng bị tổn thương. Điều duy nhất cô có thể làm, chính là chọn cách mà cả hai người cùng ít bị tổn thương nhất cho người đối diện và chính bản thân mình mà thôi.

Hạc hít một ngụm khí lớn vào trong phổi, dùng toàn bộ sức lực trong cơ thể, chùng lên khuôn mặt lạnh lùng nhất mà cô có thể, nói rất rõ ràng – "Anh đối với em không đối thì có nghĩa lý gì? Lúc trước anh chia tay em không phải vì biết đây là lựa chọn duy nhất sao? Hiện tại anh còn muốn đi vào vết xe đã đổ của chính mình ư? Hay là anh muốn hại cho mẹ anh một lần nữa uống thuốc ngủ tự sát anh mới vừa lòng?"

Cô thấy Huy lao đảo lùi lại, vẻ mặt trắng xanh như không một giọt máu.

Mấy từng nói với cô, những người đàn ông yêu mẹ là những người rất yêu vợ, vì thế nếu gặp một người như vậy phải nắm cho chắc, như thế thì mới có thể hưởng sung đến suốt đời. Hiện tại câu nói này giống như một lời nói mỉa mai cho mối quan hệ giữa cô và anh.

Thái độ của anh, nói cho cô biết rất rõ ràng, cho dù trăm nghìn lần xuyên không quay ngược thời gian trở lại, lựa chọn của anh cũng vẫn sẽ là như thế. Quá khứ là như thế, hiện tại là như thế, tương lai cũng là như thế, không cho cô lấy một cơ hội.

Cô nhìn Huy, dẫn nỗi đau âm ỉ trong tim, đưa mũi dao cuối cùng lên kết liễu mối tình cảm mỏng manh của họ - "Anh và em đều biết, chuyện của chúng ta không đi tới đâu. Nếu đã như vậy, em hy vọng chúng ta sau này tốt nhất đừng xen vào chuyện của nhau nữa. Hiện tại—" Cô ngập ngừng – "Hiện tại em đã không còn để ý đến chuyện cũ nữa rồi. Bây giờ em không muốn có bất cứ chuyện gì liên quan đến anh lẫn gia đình anh. Đối với anh, em không hy vọng trở thành bạn nhưng cũng không muốn là kẻ thù. Nếu anh còn tôn trọng em, vậy sau này xin anh giữ khoảng cách chừng mực."

Huy đột nhiên nhìn cô – "Nếu anh không muốn giữ khoảng cách thì sao?"

Hạc sững người, sau đó cô cười gượng đáp – "Nếu anh không muốn đi, vậy thì em đi."

Cô quay lưng bước đi, lại nghe tiếng Huy vang lên từ đằng sau – "Vì người đến đón em lần trước sao? Anh ta là bạn trai mới của em?"

Hạc không nói nổi nữa, bước chân cô đi nhanh hơn. Khi cô leo được lên xe buýt, Hạc cứ thế ngồi trên xe khóc suốt đoạn đường về.

Trở về nhà, cô ngã vật lên giường mơ mơ hồ hồ ngủ một mạch đến tận sáng hôm sau.

[...]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

"Vì sao con khóc?"

Đây có phải là bực trong truyện cổ tích không? Đến ban cho cô mấy điều ước?

Hạc liền lập tức nín khóc, trong lòng chờ mong. Cô suy ngẫm nếu bực hỏi cô có điều ước gì, cô sẽ trả lời ngay câu đầu tiên – "Con muốn có thêm 1,000 điều ước nữa."

Sau đó cô lại nghĩ 1,000 điều hình như có hơi ít, Hạc cắn rứt tự hỏi có nên nâng lên thành 1,000,000 điều không. Như thế thì có quá đáng không? Bực có giận không?

"Vì sao chị khóc?" – Trong lúc cô tơ tưởng, Bực lại lặp lại câu hỏi này một lần nữa. Bất quá giọng Bực hình như trẻ hơn so với lúc này, còn trầm hơn nữa. Mà hình như bực gọi cô là chị. Mẹ cô có phải thánh nhân đâu. Cô từ khi nào có người em tên Bực?

Có chỗ nào đó hình như không đúng, Hạc choàng mở mắt, ngồi bật dậy. Vì quá bất tỉnh linh, cô không ngờ trước mắt lại có một người đang dán mặt lại gần. Thế là trán Hạc va mạnh vào trán người kia, kêu một cái bốp oanh liệt giòn giã.

Cả hai cùng ôm trán gập người xuống rên rỉ than đau.

Hạc đau đến muốn chảy nước mắt, còn chưa định thần được chuyện gì thì đã nghe tiếng nạt - "Đầu chị làm bằng cái gì thế hả? Đau chết được."

Giọng nói quen thuộc này khiến cô không thể không dừng người, quay sang tròn mắt nhìn tên tóc đỏ đang ngồi ở một bên giường cô ôm trán xuyt xoa không ngừng.

"Kim San? Sao cậu lại ở đây?"

San quay sang trừng mắt nhìn cô bằng vẻ oán hận quen thuộc – "Chị còn dám hỏi tôi câu này?"

"Sao không? Đây là phòng tôi, ai cho cậu vào?" – Không lẽ hắn bẻ khoá cửa sổ nhà cô. Cô nhìn ra thấy song sắt cửa sổ vẫn y nguyên. Lẽ nào hắn biết thuật di hình?

"Bạn chỉ mở cửa cho tôi vào." – San lại đọc suy nghĩ trả lời câu hỏi của cô.

Cô thật sự bó tay với Mây. Không chừng mai mốt Mây còn giao luôn chìa khoá nhà cho hắn. Hai người họ rốt cuộc có nói chuyện gì mà tin tưởng nhau đến thế không biết.

Mây và San? Cô chợt liên tưởng tới một bài hát ngày trước rất nổi "Chuyện tình mây và núi". Nhất thời tự hỏi hai người này có phải bén duyên rồi không?

Có lẽ đọc được suy nghĩ của cô, San nói - "Chị ấy nói có việc phải ra ngoài rồi."

Hạc lập tức đen mặt, lại còn để cô ở nhà một mình với động vật nguy hiểm chết người như hắn. Mây đúng là bạn tốt không để đâu cho hết. Cô tự nhủ với lòng sau này nhất định phải làm một cái khoá cửa phòng, một mình giữ chìa khoá không đưa cho ai, kể cả Mây.

Thấy Hạc hết nheo lông mày bên trái, lại nheo lông mày bên phải, San đưa tay búng vào trán cô. Vốn lúc này cộng đầu với hắn đau muốn chết, tên này lại còn búng vào chỗ đau của cô, Hạc a lên một tiếng rờ rọ, gào lên – "Cậu làm gì thế? Biết đau hay không?"

"Tôi còn chưa hỏi tội chị." – Hắn trừng mắt nhìn cô – "Có biết hôm nay là ngày gì không?"

"Ngày gì?"

"Lần trước chị gọi đến nói cái gì rốt cuộc có nhớ hay không hả?"

Hạc ngẩn người. Nghe hắn nói cô chợt nhận ra hôm nay là thứ bảy. Sau đó nhìn đồng hồ trên bàn, đã 11 giờ trưa. Cô nhanh chóng hiểu ra. Cô hẹn hắn xong lại không xuất hiện, chẳng trách tên này lại chạy đến nhà tìm cô.

Hạc bị hắn nhìn, trong bụng một bộ tội lỗi. Tuy rằng cô vẫn không hiểu vì sao lại phải hẹn nhau ở Đầm Sen, nhưng dù gì đã hứa rồi mà không giữ lời, cô không khỏi tự trách mình – "Xin lỗi cậu, tôi..." – Cô cố gắng nghĩ ra một lý do gì đó cho hợp lý, nhưng mà San đang ở sừng sừng trước mặt cô như thế, cô đành thành thật khai báo – "Tôi... quên."

Nói xong Hạc nhắm mắt rứt cổ. Đối với cái núi lửa lúc nào cũng sẵn sàng bùng nổ là hắn, cô không tin mình nói xong câu này sẽ không oanh liệt hy sinh. Nhưng mà một lúc sau cũng không có động tĩnh gì. Hạc hé hé mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn thờ dài nói – "Tôi chờ chị 2 tiếng đồng hồ, gọi điện thoại thì chị không bắt máy, tôi còn tưởng chị gặp chuyện trên đường đi."

Hạc cảm thấy chân tay hơi run, đối với mấy lời quan tâm của hắn còn cảm thấy khiếp sợ hơn là thấy hắn nổi giận. Trong lòng cô nghĩ không biết hắn đang tính toán âm mưu gì, có phải chờ lúc cô không phòng bị rồi tung một chương không.

Cô cẩn trọng hỏi – "Cậu không giận tôi ư?"

"Muốn chọc tôi nổi điên lắm sao?" – Hắn trừng mắt nhìn cô.

"Không có." - Hạc lắc đầu nguây nguây. Nhân lúc hắn chưa phát khùng với cô, Hạc liền lên tiếng – "Dù sao thì cũng gặp nhau rồi, không cần đến Đầm Sen cũng được. Tôi chỉ cần đưa cho cậu một thứ thôi." – Vừa nói cô vừa leo ra khỏi giường, cũng không để ý bộ dáng mặc áo ngủ đầu tóc bù xù của mình ra sao, chạy tới mở tủ xách lấy ra một bọc giấy đưa cho San.

Hắn không nhận, cảnh giác nhìn cô – "Cái gì đây?"

"Tiền viện phí của cậu trả giúp tôi." – Hạc đáp – "Cậu cầm đi, cảm ơn cậu hôm đó đã chăm sóc tôi."

San nhìn cô - "Người đưa chị vào bệnh viện là tôi. Vốn bệnh tình của chị không cần phải đến bệnh viện, chẳng qua do tôi, ừm, rảnh rồi sinh nông nổi. Cho nên chị không cần trả lại."

"Cho dù cậu nói gì, người nhận điều trị vẫn là tôi." – Cô vừa nói vừa ấn cọc tiền vào tay hắn.

Hắn nhìn cô một lúc sau đó nói – "Tôi sẽ nhận, nhưng có một điều kiện."

"Điều kiện gì?" – Cô hỏi

Hắn giơ lên hai mảnh giấy. Hạc nhìn kỹ mới thấy hình như là hai tờ giấy vào cổng Đầm Sen. San nói – "Vé vào cổng hôm nay tôi đã mua rồi. Hôm nay

nếu chị tới Đàm Sen với tôi, tôi sẽ nhận cái này."

Thấy cô ngẩn người, hần hỏi – "Cool?"

Cô chợt nhớ đến một bộ phim Hàn Quốc gần đây mà Mây đã xem, hình như tên là "Kill Me, Heal Me". Cô không coi nhưng biết được rằng nữ chính trong phim cũng dùng khẩu khí "Cool?" này để hỏi được không.

Lý do cô biết chính là vì Mây coi xong bộ phim này, suốt một tháng hỏi cô cái gì cũng "Cool?" khiến cô thấy buồn cười.

Hạc lúc đầu chỉ đáp – "Ừ" hoặc - "Biết rồi."

Mây liền nhảy dựng lên, nói – "Sai rồi sai rồi, cậu phải trả lời là "Cool!" mới đúng."

Thế là cô dành một Cool hai Cool theo chỉ dạy.

Tuy Hạc không hiểu lắm Đàm Sen thì có liên quan gì tới chuyện hần nhận tiền của cô hay không, nhưng cô vẫn nhìn hần gật đầu – "Cool."

[....]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Lần cuối cùng Hạc đến Đàm Sen hình như là lúc cô còn học trung học. Đó là đã cách đây hơn 7, 8 năm rồi. Bây giờ hỏi cô trông Đàm Sen như thế nào, cô cũng chẳng nhớ rõ.

"Bên kia là cái gì thế?" – Cô hỏi khi nhìn thấy mấy cái cầu trượt xanh xanh đỏ đỏ ở đằng xa.

San nhìn theo hướng cô chỉ, nói – "Công viên nước."

"Họ xây công viên nước từ bao giờ thế?"

"Chị sống trên vũ trụ à? Mấy năm rồi." – Hần đáp, sau lại nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của cô, dịu giọng hỏi – "Chị muốn đi công viên nước? Hiện giờ vé này chỉ có đi bên cạnh thôi. Và lại cũng không còn sớm nữa." – Vừa nói hần vừa giơ đồng hồ chỉ 12 giờ hơn cho cô.

"Không có. Tôi chỉ hơi ngạc nhiên thôi. Thì ra mọi thứ thay đổi như vậy. Thời gian trôi nhanh quá."

San đột nhiên vỗ nhẹ lên đầu cô – "Bà cụ non. Thật ra thì ngoài cái công viên nước bên kia, bên cạnh này cũng không thay đổi gì đâu. Đi thôi" – Vừa nói hần vừa kéo cô vào trong cửa.

Bước vào cửa, họ được phát mỗi người một tấm bản đồ, nhưng San không thèm nhận, hất mặt lên giọng chỉ đạo cho cô - "Đi hướng này."

Hạc thấy hần không cần nhìn bản đồ mà vẫn rất rành rẽ đường đi, có chút ngạc nhiên – "Cậu thường xuyên đến đây lắm sao mà không cần nhìn bản đồ cũng biết đường?"

Hần nhún nhún vai không đáp.

Cô nheo mắt nghi ngờ – "Hay là cậu không biết đọc chữ tiếng Việt?"

Hần liếc cô - "Nói cho chị biết, tôi sinh ra và lớn lên ở Việt Nam. Nếu không đọc được tiếng Việt thì quả là uổng công hơn 20 năm đóng tiền đi học."

Nói xong câu này, San phát hiện dường như Hạc dường như rất thích thú với chuyện thử khả năng tiếng Việt của hần. Đi qua tấm bảng nào cô cũng hỏi – "Tấm bảng này chữ gì cậu đọc được không?"

"Cắm dầm lên cô."

"Còn cái này?"

"Nội quy công viên."

"Còn cái này? Cái này? Cái này?"

Hạc đánh đổ một hồi thấy câu nào hấn cũng đọc trơn tru, không vui gì hết.

"Vậy còn tiếng Hàn?"

"Cũng vậy thôi." - Hấn nhún vai.

"Sao tôi không thấy cậu nói tiếng Hàn bao giờ?"

"Tôi người Việt ở Việt Nam, vì sao phải nói tiếng Hàn?"

Hạc bật ngón cái khen hấn - "Tốt! Cậu rất có tinh thần dân tộc."

Hấn liếc cô một cái. Hạc lại tò mò hỏi - "Tên cậu San trong tiếng Hàn có nghĩa là gì thế?"

"Giống tiếng Việt, cũng có nghĩa Núi."

"Còn chữ Kim? Có nghĩa gì không?"

Hấn nheo nheo mắt, không đáp.

Cô rút điện thoại ra - "Cậu không nói tôi tự Google cũng được."

Hấn chột giữ tay cô rồi lại - "Cũng giống tiếng Việt thôi, có gì mà Google."

Hạc rất nghi ngờ nhìn hấn - "Ý cậu là có nghĩa là vàng hả?"

San miễn cưỡng gật đầu.

Hạc phá lên cười. Vay ra xem ra ngay từ đầu cô đoán tên hấn là núi vàng, không sai chút nào - "Bố mẹ cậu đặt tên cũng thật có tương lai cho con trai."

Hấn quắc mắt nhìn cô cảnh cáo - "Chị giỏi thì cười thêm một tiếng nữa đi?"

Hạc nghĩ cô mà còn cười nữa không chừng hấn sẽ ra tay đánh người, liền nhin xuống, gấp bản đồ lại nhét vào túi.

San nhìn cô hỏi - "Không xem à?"

"Bên cạnh tôi có GPS chất lượng tốt tinh thông đa ngôn ngữ, tôi còn phải xem bản đồ sao? Đi thôi." - Cô kéo tay hấn.

Lại thấy hấn không động đậy mà nhìn mình chăm chăm, cô hỏi - "Cậu ngăn ra cái gì thế?"

"Bên kia." - Hấn nhướn lông mày, chỉ hướng ngược lại.

"Ồ." - Hạc đáp, 180 độ quay lại hướng về phía hấn chỉ mà tiến.

"Đi theo tôi, cái đồ mù đường." - Hấn bước tới nắm cổ tay cô kéo đi.

Đứng trước con thuyền rồng vẫn y chang như trong ký ức 7, 8 năm trước, lại có phần cũ kỹ hơn, Hạc không khỏi cảm thán một câu - "Đúng là vẫn y như cũ, chỉ có giá tiền tăng gấp 3."

San nghe cô nói câu này cũng phì cười. Mặc kệ cô phản đối, hấn kéo cô vào xếp hàng mua vé.

Vì chỉ có cô đem theo túi xách, cho nên San nhờ cô giữ dùm cọc tiền mà cô đưa cho hấn lúc ở nhà. Hấn nói khi nào đi về thì hấn sẽ nhận. Thế nên khi đứng trước quầy mua vé, hấn nói với cô - "Chị lấy số tiền lúc nãy ra trả đi."

Hạc nói - "Tôi tự trả phần mình."

"Không cần, hôm nay tôi đưa chị đến đây, dùng tiền này trả là được rồi."

Hôm nay là thứ bảy cuối tuần nên người cũng hơi đông. Đứng giữa hàng người chờ lên thuyền, cô mới phát hiện, hình như cái quả đầu đồ của hấn rất nổi bật. Các cô gái đứng trước đều len lén quay lại nhìn hấn. Mà San dường như không mấy may mắn, chỉ nhìn cô chăm chăm mà hỏi - "Sao mặt mày tái mét thế? Có sao không? Hay là lại bị sốt nữa?"

Vừa nói hấn vừa đưa tay đặt lên trán cô đo nhiệt. Hạc liền gạt ra, nhỏ giọng giải thích - "Tôi chỉ hơi sợ thôi."

San ngẩn người ra một chút nhìn cô - "Thuyền rồng cũng sợ?"

Gật gật.

"Chị nói thật?"

"Tôi gạt cậu làm gì?"

Hắn nhủ mày – "Thế thì lát nữa làm sao đi được tàu lượn siêu tốc?"

Hạc nghe tới bốn chữ "tàu lượn siêu tốc" mặt mày liền trắng không còn một giọt máu. Cô thực tế không bị bệnh yếu tim, thế nhưng từ bé đã sợ cảm giác hẫng khi bị rơi từ trên cao xuống. Thế nên cô từ trước tới giờ vẫn không có hứng thú với các thể loại công viên giải trí. Bây giờ thì tại hắn đòi cô mới phải đi, cũng không ngờ tên này thật sự là muốn đi chơi.

"Hay là tôi—"

Bốn chữ "Ở dưới ngòi chò" còn chưa kịp lên tiếng thì đã đến lượt họ. Hạc vẫn còn đang há miệng muốn nói thì đã bị San kéo lên thuyền.

Sau hơn 10 phút đảo lên đảo xuống, Hạc lao đảo đi ra. Cô gần như ngồi xổm xuống đường để lấy tinh thần. San ở bên cạnh không ngừng ngoáy một lỗ tai, giọng nói không hề che dấu đã kích cô – "Tôi chưa từng thấy ai đi thuyền rồng mà gào thét như bị lấy mạng giống chị. Ngay cả tụi con nít cũng nhìn. Mất mặt thật đấy."

Như là phụ hoạ cho lời hắn nói, gần đó liền có tiếng con nít reo lên – "Mẹ ơi là chị kia đấy, chị ấy la khiếp ơi là khiếp."

Sau đó là tiếng cười khúc khích của bọn trẻ gần đó. Lòng tự tôn của Hạc bị chà đạp thê thảm, chỉ có thể trừng mắt oán hận – "Tất cả tại cậu. Lát nữa cậu có đi tàu lượn siêu tốc thì tự đi một mình, tôi không tham gia."

Hắn nhìn bộ dạng thất thiểu của cô cười cười – "Không sao, lát nữa đi tàu lượn siêu tốc đảm bảo ai cũng la, không ai dám cười chị đâu."

Không để cho cô thốt lên một tiếng, hắn đã lôi cô đi.

Hạc nuốt nước bọt nhìn cái dàn sắt cao vọt vọt trước mặt phát những tiếng động ầm ầm mỗi khi chiếc tàu khổng lồ chạy ngang qua với vận tốc chóng mặt, kéo theo những tiếng gào thét thảm thiết của những người ngồi trên ấy. Chưa gì cô đã thấy chóng mặt tay chân run lẩy bẩy. Mấy cái âm thanh kia đối với cô nghe còn quý dị hơn tiếng gọi hồn từ 18 tầng địa ngục. Hạc chỉ một suy nghĩ duy nhất muốn tránh cái công trình kiến trúc đồ sộ này càng xa càng tốt.

Thế nhưng, hiện tại bàn tay San như gong kiềm nhất quyết quán chặt cổ tay cô, không để cho cô nhúc nhích dù chỉ một bước.

Cô từ chống cự vùng vẫy không xong, đành chuyển sang phương pháp... đánh người. Cô và hắn gần như là đánh nhau xô đẩy giữa hàng người, đến nỗi người xung quanh họ cũng dạt ra tạo khoảng trống cho họ giằng co.

Cô đầm đìa vùng vẫy toán loạn. Hắn không hề động lòng thương tiếc, bỏ ngoài tay mọi lời gào thét của cô, tay giữ tay, chân quán chân, chẳng mấy chốc hắn gần như khoá chặt cả người Hạc. Từ thế hắn gần như ôm trọn luôn cô vào người không cho cô chạy thoát. Cô và hắn kẻ đánh người giữ, náo loạn một lúc thì hàng người chẳng mấy chốc đã nhích đến hàng đầu. Hạc càng sợ hãi tột cùng, không ngừng đá qua đá lại, khản khoản - "Buông ra. Kim San, cậu còn coi tôi là chị thì buông ra ngay."

Hắn càng siết chặt – "Tôi vốn dĩ từ đầu không hề muốn coi chị là chị."

"Tên hỗn đản. Cậu không buông ra thì đừng trách tôi." – Hạc gào lên.

"Nghe lời tôi không chết đâu, đi một lần sẽ biết."

"Tôi không đi không đi không đi—" - Lời nói của cô còn chưa nói hết thì San đã cúi xuống, một tay hắn đặt ở eo cô, một tay dưới đầu gối. Cô còn chưa kịp định thần thì hắn đã nhấc bổng cô lên.

"Cậu làm trò gì thế?" – Hạc hoảng hốt la lên.

Đến khi Hạc tỉnh lại thì hắn đã sải bước dài đi tới, ném cô như ném bao gạo vào ghế ngồi trên tàu lượn, sau đó kích một phát chiếc khóa an toàn hạ xuống ngay cổ không cho cô nhúc nhích.

"Kim San." – Cô gào lên.

Thế nhưng hung thủ lại rất đứng đĩnh ngồi vào ghế kế bên cô.

Xung quanh có một loạt ánh mắt nhìn cô đầy ngưỡng mộ. Hạc nghe có tiếng con gái không ngừng rít lên ở đằng xa – "Á, ngưỡng mộ quá, anh ấy bế chị ấy vào tận chỗ ngồi kia."

Hạc lúc này mới thật sự nhận thức được chuyện mình không thể rời khỏi tàu được nữa. Cô sợ đến cứng đờ cả người, cả khuôn mặt cơ hồ trắng bệch không còn giọt máu. Cô từ nhỏ đến lớn chưa từng đi cái thứ này bao giờ. Chỉ đi thuyền rồng đưa qua đưa lại thôi lồng ngực cô cũng đã đau đến quận ruột rồi. Cho nên đối với cái thứ gọi là tàu lượn siêu tốc này, cô chỉ nhìn thôi đã thấy đồ mỗi hồi hột rồi chứ đừng nói là lại gần và ngồi lên.

Nhìn con đường dài dằng dặc lên xuống 80, 90 độ trước mặt, cô chỉ muốn đập đầu mình một phát cho bất tỉnh nhân sự rồi phó mặc cho trời. Rất tiếc

khoá an toàn kiên cố như này, cô hoàn toàn không thể đập đầu đi đâu được. Trên đời này không có gì đau khổ bằng cái cảm giác này, muốn thoát không được, muốn chết cũng không xong.

San ở kế bên cô mặt không hề biến sắc, còn cười sán lạn nói với cô – "Đừng sợ. Chắc chắn so với chuyện chị bị thất tình thì không đau tim bằng đâu."

—

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Tàu lúc đó đã lịch kịch chạy. Hạc không nói nổi, cô không có hơi sức mà mắng chửi hấn nữa.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng tới tái trắng, hơi thở dồn dập, hai tay bầu chặt khoá an toàn của cô, hấn nhin cười nói – "Để tôi kể cho chị một chuyện hài cho đỡ căng thẳng nhé. Chẳng bạn Min của tôi có lần cùng tôi đi chơi trò đĩa bay rớt tự do. Nó khăng khăng cầm một cái đồng xu lên, nói rằng lên tới đỉnh sẽ thả cái đồng xu ấy xuống, xem xem cái đồng xu ấy với nó ngồi trên đĩa bay cái nào rớt xuống trước. Kết quả là gì chị biết không?"

Hạc lắc đầu nguầy nguậy.

"Kết quả là lên tới nơi nó chưa kịp thả thì đĩa bay đã rơi rồi!"

Hạc suýt nữa thì rơi nước mắt. Cô gào lên – "Kim San, cậu thật không có khiếu hài hước." – Bà mẹ nó chứ cô đã sợ lắm rồi, hấn còn kể một câu chuyện kinh dị như vậy, không biết là muốn giúp hay muốn hại thần kinh cô nữa.

Thấy câu chuyện cười của mình không hề có tác dụng, San đành chìa tay qua nói với cô – "Đưa tay cho tôi."

"Để làm gì?" – Hạc mếu máo.

"Nắm tay tôi đi. Sẽ đỡ sợ hơn."

Vừa lúc đó thì tàu cũng lên tới đỉnh cao nhất, chuẩn bị lao xuống con dốc đứng 90 độ kia. Hạc liền lập tức nín thở, cô chỉ biết chộp lấy tay hấn, đan mười ngón tay vào nhau thật chặt. Cô nhắm tịt hai mắt lại, cả người căng cứng, chuẩn bị chờ chết.

Khi cô nhắm mắt, trên mu bàn tay chột cảm nhận được những vòng tròn nhỏ ngón tay hấn vẽ vẽ lên. Giọng San nhẹ nhàng bên tai cô như an ủi – "Không sợ, không sợ đâu."

Vài phút sau đó, hàng người đứng xếp hàng ở phía dưới nhìn chiếc tàu lao xuống, nghe được một chuỗi tiếng la thất thanh. Trong đó có một giọng nữ kinh hoàng gào thét – "KIM SAN, CẬU LÀ ĐỒ KHÔN KHIẾP LỬA ĐÀO Á Á Á....." – Sau đó nữa là một tràng chửi tục chửi tạt đến nỗi các bà mẹ bên dưới phải bịt tai bọn trẻ lại không cho chúng nghe thấy.

[...]

"Cảm giác thế nào? Không tệ phải không?" – San nhăn nhăn hỏi cô.

Hạc vừa dụi nước mắt chảy ra không ngừng, gào lên – "Cậu còn dám nói hả? 10 phút vừa rồi là 10 phút kinh hoàng nhất của cuộc đời tôi. Cậu là đồ chết tiệt. Tôi nguyện rửa cậu bảy kiếp tiếp theo cũng không được đầu thai làm người tử tế." – Giọng cô đã lạc hẳn đi vì nãy giờ la hét quá độ. Sợ đến chảy nước mắt, đây là lần đầu tiên cô trải qua cảm giác này. Tim gan phèo phổi của cô cơ hồ là đã để lại trên cái chuyến tàu lượn tử thần kia rồi.

"Được rồi chị còn muốn khóc bao lâu nữa? Đi có 10 phút mà cả họ hàng gia phả mấy kiếp của tôi cũng bị chị đem ra chửi rồi." – San ngồi xồm trước mặt nhìn cô, sau đó đưa tay lên thô bạo phui phui nước mắt trên mặt cô.

Hạc đẩy tay hấn ra, vừa âm ức nói - "Tránh xa tôi ra một chút. Tôi không quen cậu."

San để mặc cho cô mắng một lúc mới cười cười nói - "Nhưng mà cảm giác sau đó không tệ đúng không? Nếu lần sau chị gặp chuyện buồn, cứ ra đây đi cái này, đảm bảo với chị những chuyện khiến chị đau tim đau lòng đến chết được chẳng qua cũng không là gì so với cảm giác ngồi trên tàu lượn này."

Hạc nghe hấn nói, tự hỏi tên này có phải tự dung rồi hơi lòi cô đến đây để giúp cô giải khuây hay không? Thế nhưng cô nhanh chóng dẹp bỏ suy nghĩ này, chỉ trừng mắt nhìn hấn – "Đến chết cũng không có lần sau."

"Được rồi, đừng ngồi ủ rũ nữa. Lúc nãy ở trên tàu tôi thấy đằng kia có bán kem và đồ ăn, chúng ta qua đó đi." – Hấn lại kéo cô qua một bên.

Ăn hết hai cây hot dog và hai cây kem, tinh thần của Hạc cũng hồi phục lại đôi chút. Đang liếm kem, Hạc chợt nhớ tới một chuyện, hỏi hấn - "Này, tôi

hỏi cậu một chuyện được không?"

"Chuyện gì?"

"Người Hàn Quốc mà nói "Mi ăn hết rồi" thì có nghĩa là gì thế?"

"Mi ăn hết rồi?" - Hân nhón mày nhìn cô, nghĩ mãi không hiểu sao hân cũng nỡ người Hàn mà chưa từng nói câu này. Hân lẩm nhẩm - "Chắc là... muốn xin thêm mì?"

Hạc cũng nghiêng đầu nhìn hân, sau đó nghĩ đến chuyện hôm kia hân ôm tay mình gọi mẹ cả một buổi tối không lẽ lại muốn đòi ăn mì. Cô lắc đầu nói - "Hình như không phải."

"Chị nghe ở đâu ra? Có nghe chính xác không đấy?"

"Mi ăn hết rồi" là tiếng Hàn, không phải tiếng Việt. Có thể tôi đọc không chính xác."

San lại càng đầu đầu nhúc óc suy nghĩ. Mỳ ăn hết rồi? Mỳ ăn hết rồi là cái gì?

Một lúc sau dường như có ánh đèn lóe sáng trong não hân, quay sang hỏi cô - "Chị đừng nói với tôi là Mi An Hae Yo nhé."

"Đúng, đúng, chính là nó." - Vì cả đêm nghe rất nhiều lần nên hân vừa nói cô đã nhận ra ngay.

Hân nghe đến đây phá lên cười kinh thiên động địa.

Hạc nhăn nhó - "Cậu cười cái gì?"

San cười đến run cả người, phải úp mặt vào tay kiềm chế. Hạc mắng hân đến mấy câu hân cũng không dừng được. Một lát sau, khó khăn lắm hân mới hít được ít không khí, bình tĩnh trở lại, nín nhịn mà nói - "Mi An Hae Yo là xin lỗi."

Hạc hơi sững người. Cô đã nghĩ ra rất nhiều ý nghĩa của câu chữ "Mi Ăn Hết Rồi" kia của hân, có thể là đòi mẹ thứ gì đó, có thể là nói chuyện làm nhảm với mẹ, chỉ không ngờ đó lại là lời xin lỗi. Xem ra, nội tâm của hân khá phức tạp, không có phóng khoáng bất cần đời như bên ngoài.

"Vậy sau này nếu tôi chọc cậu giận muốn xin lỗi thì cứ nói "Mỳ Ăn Hết Rồi" là được đúng không?"

San cười cười gật gật. Hân nghĩ nếu cô thật sự nói câu này với hân, chỉ sợ hân sẽ bỏ ra cười mãi không thôi, còn hơi sức đâu mà giận.

"Thật ra còn một câu nữa."

Hân nhón mày nhìn cô đầy hứng thú – "Chị hỏi đi."

"Nhưng nội dung có hơi... người lớn."

"Tôi không phải là con nít."

Hạc ngập ngừng đôi chút, một lúc sau lấy hết can đảm hỏi - "Vậy còn câu "Bố cô sịp bó" thì là gì?"

Khỏi cần nói San nuốt lộn khỏi ghế, không hề để ý hình tượng nằm dài ra bàn cười đến suýt ngất xỉu.

Hạc nhăn nhó nhìn hân vật vờ cười đến nỗi nước mắt chảy ra dàn dụa. Cô muốn kể rằng tối hôm trước hân đột nhiên nắm tay cô mà lẩm nhẩm câu này, làm cô thật sự nghĩ hân có phải quen bố cô, làm sao biết cả chuyện bố mặc "sịp bó" mà đem ra kể với cô.

"Bo Go Shi Po là em nhớ anh, hoặc anh nhớ em." – San vừa chùi nước mắt vừa giải thích.

"Dùng với ai cũng được à?"

"Ừ, được. Nhưng nếu là người lớn tuổi nên thêm chữ "dở" (yo) vào cuối câu để thể hiện sự tôn trọng."

"À, à." – Cô gật đầu – "Vậy thì là "Bố Cô Sịp Bó Dở!"

"Đừng, chị đừng nói nữa. Tôi sắp chết rồi." – Hân gần như ôm luôn cái bàn mà cười.

Cứ thế hai người họ ông nói gà bà nói vịt. Thật ra thì là cô nói, còn hân cứ ha ha từ đầu buổi đến cuối buổi.

Cười nói chán chê, hân quay sang hỏi cô - "Đi đâu tiếp đây? Làn này cho chị chọn. "

Hạc nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói – "Xe điện dừng."

Nghe đến ba chữ này, hân cau mày, thẳng thừng từ chối - "Tôi không đi."

"Vì sao?"

"Tôi chỉ lái xe đua, không lái xe đồ chơi."

"Lúc này tôi cũng đâu có muốn đi cái trò chết tiệt kia. Bây giờ đến phiên tôi chọn cậu lại đòi ăn quýt?" – Mặc xác hấn phản đối, cô vẫn kéo hấn đi.

Mặc dù ngoài miệng phản đối, nhưng ngồi lên xe San là người lái hăng hái nhất, ngay cả trẻ con cũng không nhường nhịn. Hạc bị hấn đụng thảm đến mấy lần muốn văng ra khỏi xe. Cô trừng mắt nhìn cái tên khốn kia, rõ ràng là không biết thương tiếc phụ nữ và trẻ em. Mỗi lần đụng trúng cô hấn còn tặc lưỡi giờ ngón tay lắc lắc cười đắc ý.

Khi họ bước ra khỏi khu điện động, Hạc chợt thấy một chiếc bàn điện tử gần đó, cô kéo tay hấn - "Bên này. Đập đầu chuột trĩu."

Mắt San liền sáng lên - "Trò này là nghề của tôi."

"Tôi cũng muốn chơi."

"Chỉ một nửa bên này đi, tôi một nửa."

"Ý, Hàn Quốc cũng chơi ăn gian hả?"

"Cái này không phải là ăn gian, là mưu trí, hợp tác cùng có lợi."

"Xi." – Cô bừa môi, nhưng cũng hăng hái cầm cái búa lên.

Cả hai cùng không hện mà đập toán loạn lên cái bàn đáng thương.

Thi thoảng giữa những tiếng đập đập bốp bốp lại có tiếng đương sự vực vặc nhau – "Ái, sao chị đập tay tôi?"

"Ai bảo cậu lẩn địa bàn?"

"Này, con đó của tôi."

"Bên kia, bên kia kìa."

"Chị đập hụt rồi kìa."

"Kim San, tập trung bên địa bàn của cậu đi."

Chớp mắt trời đã ngã về chiều. Hạc cảm thấy vô cùng kinh ngạc – "5 giờ rồi, sao lại nhanh như vậy?" – Cô chính xác là đã đi cùng hấn sáu tiếng. Nghĩ lại cũng thấy mình chẳng qua chỉ là chơi mấy trò vật vãnh, đi vòng vòng dòm cây ngô người, thỉnh thoảng ăn vặt vài thứ, sao thời gian lại như con thoi chưa gì đã trôi mất như thế.

"Chị hăng hái chơi mấy trò tầm xàm ba láp, đương nhiên là tốn thời gian rồi."

"Không biết ai hăng hái nữa." – Cô lăm bằm.

Hấn cũng không đôi co với cô, quay sang hỏi – "Chúng ta đi nốt một trò nữa rồi về. Cool?"

"Không phải là tàu lượn cao tốc hay rơi tự do chứ?" – Hạc cảnh giác nhìn hấn.

"Đi với chị chán thật đấy, chỉ có thể chơi toàn trò trẻ con."

Hạc rất nhanh chóng phát giác ra thứ hấn muốn chơi không gì khác chính là đu quay.

Lúc cô và hấn lên được một buồng đu quay, trời đã hơi ngã chiều. Mặt trời đã hạ xuống gần chạm vào các nóc nhà trải dài trước tầm mắt. Cảnh trí dưới ánh hoàng hôn cũng dần dịu lại, hiền hoà hơn. Từ trên cao có thể nhìn thấy những dòng người li ti, những chiếc xe ngổn ngang như đàn kiến bò trên mặt đường.

Hạc ngồi một đầu còn San ngồi đầu còn lại trong buồng đu quay. Cô quay đầu nhìn ra ngoài ngăn người ngắm nhìn cảnh tượng trước mắt. San nhìn cô, nhìn ánh mặt trời ngọt ngào trải lên khuôn mặt đỏ nghiêng của cô. Khi đu quay lên đến đỉnh cao nhất, cô chợt quay sang hỏi hấn – "Vì sao cậu đột nhiên lại muốn đến Đầm Sen?"

Hấn chỉ nhún vai – "Tôi muốn đi tàu lượn siêu tốc."

"Tàu lượn siêu tốc?"

Hấn nhún nhún vai – "Khi có cảm giác mạnh, đầu óc sẽ bị tê liệt, không phải nghĩ đến những chuyện khác."

Hạc im lặng không đáp. Không hiểu sao cô có một cảm giác đồng cảm. Vì đây là cảm xúc của cô với thuốc lá. Cuộc sống ai cũng có nhiều điều không muốn nghĩ đến, nhưng khi ấy, bất luận là ai thì cũng cần những khoảng không riêng, cũng học cách đối phó của riêng mình. Cô hút thuốc, hân tìm cảm giác mạnh.

"Có điều, hôm nay tôi phát hiện ra có một cách khác ngoài cảm giác mạnh có thể khiến đầu óc thoải mái không cần phải nghĩ đến những chuyện không muốn nghĩ."

Hạc hỏi – "Cách gì?"

"Cười." – Hân toét miệng đáp – "Lâu rồi tôi không cười nhiều đến thế. Cảm giác thật sự không tệ." – Sau đó hân đột nhiên đưa tay xoa đầu cô – "Thế nên chị cũng nên cười nhiều một chút, đừng khóc xấu lắm"

Hạc bị hân xoa đầu, có cảm giác rất kỳ quặc. Có cảm giác cô giống như một đứa con nít, còn hân mới là người lớn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tuần sau Hạc đi làm lại liền nghe nói, hôm cô nghỉ bệnh, phòng sales tuyển thêm ba nhân viên mới. Gần đây công ty của Hạc muốn tăng cường mặt buôn bán tăng lợi nhuận, cho nên việc này đã được đồn ra tán vào một thời gian. Cô chỉ không ngờ là tuyển nhanh như vậy. Các nhân viên phòng sales luôn được xem là bộ mặt của công ty dùng để tiếp xúc với khách hàng, thế nên hầu hết chỉ tuyển nam thanh nữ tú. Nữ chân không dài gọi cảm thì cũng xinh xắn, ăn nói ngọt ngào. Nam không sơ mi quần tây âu thời thượng thì cũng là lưng dài vai rộng, tay đô ngực nở.

Thế nên khi hay tin phòng sales tuyển thêm 2 nữ 1 nam, các phòng lân cận bao gồm marketing, IT và kế toán đều nặng nề đòi buổi tối rủ nhau đi ăn mừng đồng nghiệp mới. Thực chất của bữa tiệc, không ai nói nhưng ai cũng biết, chính là điều tra danh tính, xem mặt và tất nhiên làm quen với ba nhân sự mới đáng giá kia.

Phòng marketing, ngoài cô ra hầu hết các chị em đều đã có bạn trai và lấy chồng, đi thì cũng chỉ để ham hồ thôi. Thế nên mọi người nhất quyết bắt Hạc đi, làm ứng cử viên duy nhất còn độc thân sáng giá đại diện cho phòng marketing tranh đấu với các phòng khác.

Hết giờ làm các chị em còn kéo cô vào nhà vệ sinh tô son đánh phấn. Hạc giãy nảy – "Em không đi đâu, mọi người đừng lôi kéo nữa."

"Gặp đồng nghiệp chứ có phải xem mặt làm đám cưới đâu mà sợ." – Chị Phụng nói, dậm phấn lên mặt cô.

"Phải đó chị, nghe nói anh mới tuyển bên đội sales đẹp trai lắm." – Em Nguyệt nói, bôi son cho cô.

"Đẹp trai thì cũng có mãi ra cơm ăn được đâu." – Hạc dậm dậm chân.

"Chị Hạc, chị không có phản ứng với trai đẹp, lẽ nào chị bị les?" – Nguyệt lại hỏi.

"..."

Nguyệt chỉ nói một câu, Hạc bị đánh bại hoàn toàn, quả không hổ danh là writer của công ty. Để bảo vệ danh tính chỉ yêu trai của mình, cô đành thất thiêu theo thiên hạ xuống cửa bắt xe tới chỗ hẹn ăn tối.

Khi đứng chờ trong thang máy, chị em đội marketing liền bắt gặp anh em phòng IT. Cũng may phòng của cô ở trên, nên khi cả đoàn IT kéo vào thì Hạc gần như đứng ở góc trong cùng nhất trong thang máy, bị chắn bởi mấy lượt người với Huy.

Suốt đoạn đường trong thang máy, cô không dám ngẩng lên chỉ sợ mình sẽ bắt gặp ánh mắt của anh qua lớp kim loại phản chiếu.

Huy là một trong những người bước ra khỏi thang máy đầu tiên, nhưng ra gần đến cửa thì anh đã tụt xuống đi ngang với cô.

Huy hỏi – "Em không đi xe máy thì đến đó bằng gì?"

Cô không trả lời, bước đi một mạch.

Cô đi nhanh, anh cũng bước nhanh theo – "Anh cũng định đi taxi, chúng ta cùng đi đi."

Hạc dừng chân, quay lại, giọng điệu lạnh lùng nói – "Cảm ơn anh. Em tự mình bắt xe được, em không quen ngồi xe với người lạ."

Bước chân của Huy liền khựng lại. Hạc nhân cơ hội lập tức chạy về phía chị em phụ nữ hội các phòng nhón nháo trước mặt đang bàn tán xem đi như thế

nào.

Cô vừa bước ra cửa, chợt có một cánh tay chợt kéo cô lại. Hạc đang đi bị mất đà, thiếu chút nữa thì ngã nhào vào lòng người ấy. Cô ngẩng lên, liền tròn ngược mắt, lắp bắp – "Kim... Kim San?"

"Ừ." – Hắc cười gật đầu với cô. Hôm nay hắc lại mặc sơ mi trắng, vest đen, thắt cà vạt đen và tóc đen để rũ, gương mặt cười vô hại.

Cái chuyện mà đồng xu với đĩa bay rơi là chuyện có thật của anh họ tớ đó XD~

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hắc vừa xuất hiện, ngay lập tức một đàn chị em gái của công ty đang đứng gần đấy liền rú lên, nháo nhào bu lại - "Ồi trời, Hắc, Hắc, ai đây, mau giới thiệu đi."

Đột nhiên lại bị một đồng chị em bu lại giằng xé, Hắc giật cả mình. San cũng hoảng hốt không kém, quay sang ghé miệng hỏi nhỏ vào tai cô – "Mấy người này là ai vậy?"

Hắc dở khóc dở cười – "Đồng nghiệp của tôi."

"À." – Hắc cười, sau đó quay lại đối diện trực tiếp với đàn chị em cuồng nhiệt trước mắt, lễ độ mỉm cười, lễ độ cúi chào – "Xin chào mọi người. Em là San."

Các cô gái lại nhao nhao – "Anh ơi, anh là gì của chị Hắc vậy?"

"Anh ơi, anh bao nhiêu tuổi?"

"Anh ơi số điện thoại anh là bao nhiêu?"

Hắc rút mồ hôi hột với cường độ tấn công đặc nghệt của mấy em gái công ty mình. Hình như không ai còn nhớ được chuyện phải đến nhà hàng tiếp đón 3 nhân viên mới kia nữa rồi.

Ngược hoàn toàn với cô, mặt San không hề biến sắc. Hắc có cảm giác hắc gặp chuyện này như com bữa rồi. Hắc đột nhiên đưa tay nắm lấy tay cô, vẫn vô hại cười nói đúng một câu khiến tất cả im bật – "Em là bạn trai của Hắc."

Trong đầu Hắc có đất đai long lở ầm ầm. Cô tròn mắt nhìn bàn tay San đang siết tay mình, lại nhìn bộ mặt vẫn tươi tỉnh cười như không của hắc. Hình như không chỉ cô mà cả hội chị em phụ nữ phía trước cũng bị đứng hình.

Mất một lúc sau, các cô gái độc thân mới ôm nhau khóc lóc thảm thiết. Còn các chị có chồng và các em đã có xiềng xích thì chỉ nhìn họ cười cười.

Chị Phụng là một trong những người bùng tình nhanh nhất, liền xua xua hết mấy cô gái vẫn còn hau háu nhìn hắc như nhìn giày cao gót xinh đẹp trong cửa hàng, quay sang nói với San – "San, chị là đồng nghiệp cùng phòng với Hắc. Em ăn tối chưa? Có kế hoạch gì không?"

"Chưa ăn ạ. Em đang định cùng chị Hắc đi ăn tối." – Hắc ngoan ngoãn đáp.

"Vậy thì cùng đến ăn với công ty tụi chị đi, hiếm khi mới có dịp gặp gỡ."

Hắc quay sang nhìn Hắc cười hỏi – "Chị thấy sao?"

Tuy mặt hời hợt từ giả là, nhưng tay hắc nắm bàn tay cô dần siết lại ngày một đau.

Từ trước mặt Hắc, lại có một loạt ánh mắt mong chờ của các em gái xa xa ném về phía mình. Hắc bị tứ phía dồn ép, đành méo mặt gật đầu. Dù sao cô cũng chỉ gặp hắc một hai lần, còn chị em công ty thì ngày nào cũng phải gặp. Chị Phụng giao địa chỉ nhà hàng cho cô rồi đi trước. San kéo cô qua bên kia đường lấy xe.

San lái xe tới. Khi cô biết điều này, liền cảm thấy chột dạ. Quả nhiên, khi hắc mở cửa nhìn cô với ánh mắt mong đợi thì từ đằng xa một loạt tiếng xít xoa và nuốt nước bọt của đàn khán giả không mời mà tới lại vang lên.

Vừa ngồi lên xe, cô đã quay sang nạt hắc – "Cậu bày trò gì thế hả? Sao lại nhận là bạn trai tôi?"

San ngồi sau tay lái, khoé miệng vẫn cười, nhún vai bình thản nói – "Tình huống bất đắc dĩ thôi. Nếu tôi không nói là bạn trai chị, không phải là đã bị mấy người kia đình chết rồi sao? Lần trước chị cũng đem tôi ra gọi bạn trai đấy thôi."

"Lần trước ở trên taxi tôi gặp nguy hiểm có thể mất mạng, không thể so sánh được."

"Tôi mà rơi vào móng vuốt của mấy người kia, cũng mất mạng như chơi." – Hấn đáp.

Mặc dù Hạc cũng cảm thấy đúng là như thế nhưng mà cảm giác bị đưa ra làm bia đỡ đạn thật sự không vui chút nào.

"Mà sao cậu lại đến đây?"

"Tôi có việc ở gần đây. Lại nhớ chị còn nợ tôi một bữa cơm, nên ghé qua."

Hạc suy nghĩ kỹ càng, vẫn không nhớ được, hỏi hấn – "Tôi nợ cơm cậu lúc nào?"

San lắc lắc đầu tỏ vẻ bó tay – "Trí nhớ của chị còn thua bà ngoại tôi." – Sau đó hấn tốt bụng nhắc – "Cái hôm chị gặp tên Huy kia đấy."

Huy?

Lúc này Hạc mới chợt nghĩ tới Huy. Hạc theo bản năng quay đầu lại nhìn nhưng họ đã đi xa rồi.

Cô cảm thấy có chút hoảng hốt, sao hấn vừa xuất hiện, cô ngay lập tức lại quên mất người kia.

[...]

Suốt buổi tối ăn cơm hôm đó, San đột nhiên trở thành nhân vật chính, dìm hàng hết toàn bộ nhân viên sales mới của công ty. Hạc thấy họ đúng là đáng thương, bởi lẽ chẳng ai hỏi thăm gì những người kia mà toàn quay sang hỏi hấn liên tù tì. Mà tên này đúng là giỏi giả nhân giả nghĩa, ai hỏi gì thì cũng ngoan ngoãn trả lời, trên miệng lúc nào cũng túc trực một nụ cười tươi tắn.

"Anh San ơi, anh bao nhiêu tuổi?" – Em Nguyệt hỏi.

"Em 21 ạ." – San đáp.

Cả phòng ăn sững sờ.

Hạc chỉ có thể cúi mặt, hấn không thể đảo cái lỗ chui xuống. Sau ba giây im lặng, tất cả đều hung hăng ho. Em Nguyệt vẫn kiên trì hỏi - "Thế anh...." – Nuốt nước bọt sửa lại – "Thế... em nhỏ hơn chị Hạc 3 tuổi á?"

"Vâng." – Hấn cười gật đầu, mặt tỉnh như ruồi.

Làm như còn không đủ hù mọi người, hấn lấy đĩa gấp thức ăn ra vẻ ân cần đặt vào chén Hạc – "Chị ăn thử món này đi. Lúc này em ăn thử thấy ngon lắm."

Hạc nghe chữ "em" trong câu nói của hấn, liền rung mình một cái thật mạnh mẽ. Tên kia liền phối hợp, đưa tay lên trán cô rờ rờ rầm rầm – "Sao lại run như thế? Chị vẫn còn cảm sao? Tối hôm đó ở nhà rõ ràng đã cho chị uống thuốc rồi mà."

Tối hôm đó?

Ở nhà?

Cả khu bàn gần đó liền liên tục ho khan.

Hạc cả giận liền đập tay hấn - "Nói vớ vẩn cái gì? Lo ăn đi."

Hấn bữu môi - "Cả đêm hôm đó em thật sự rất vất vả."

Một loạt tiếng ho lại vang lên.

Hạc phần uất nhìn hấn. Hấn chỉ cười cười chớp mắt đầy vô tội. Cái tên khốn khiếp này, hấn chắc chắn có máu diễn viên trong người. Nếu lên TV không chừng sẽ thành minh tinh Hàn Quốc.

Em Nguyệt vẫn cố công đào bới, hỏi – "Hai người rốt cuộc quen nhau như thế nào vậy, nói em nghe với?"

"Tai nạn."

"Té xe."

Cả hai đồng thanh. Câu đầu là của San, câu sau là của Hạc.

Nói xong cô liền hối hận vì lỡ lời, lại phạm phải điều kiêng kỵ của hán rồi.

Quả nhiên hán liền quay sang cười ngọt ngào với cô. Tuy cười nhưng mà ánh mắt đầy băng với giá rét thổi qua khiến Hạc rụt người.

Nguyệt không nhận ra sự bất thường giữa hai câu nói, hào hứng vặn hỏi - "Tai nạn như thế nào thế ạ?"

Hán quay sang trả lời câu hỏi của Nguyệt – "Em đi xe trên đường gặp tai nạn bị gãy tay, nếu không phải chị ấy tốt bụng đưa tới bệnh viện thì đã thiệt mạng rồi."

"Ái. Sao chuyện hai người giống tiểu thuyết tình yêu vậy?" – Mấy cô gái gần đó nghe ké liền tru tréo, giãy nảy. Một người hỏi – "Vậy trong hai người ai là người tỏ tình trước?"

Hán quay sang nhìn cô, đưa tay nắm lấy tay cô, làm bộ thẹn thùng – "Chị ấy."

Các cô gái lại nhao nhao lên – "Á, chị Hạc, thì ra là thế nha. Tội em cứ tưởng chị hiền lành, hoá ra..." – Mấy cô gái nhìn cô cười tà mị.

Hạc nhắm mắt, tối hôm nay cô xong rồi. Hán không phá nát danh tiếng của cô, chắc chắn sẽ không buông tha.

"Hai người tiến triển đến đâu rồi?" – Em gái khác lại hỏi.

Thấy trên mặt hán có biểu hiện ngập ngừng, biểu cảm làm bộ làm tịch mặc cỡ không dám nói, Hạc liền phát giác có mùi nguy hiểm, chưa kịp mở miệng khuyên can thì hán đã phun ra – "Chị ấy mua quần lót cặp cho em."

Nhân sự nữ thì một loạt đưa tay ôm mặt, ngăn máu mũi từ khắp nơi văng lên tung toé. Nhân sự nam thì liên tục hít thở nặng nhọc.

Hạc tay chân bủn rủn. Cô không ngồi nổi nữa, cuối cùng đứng dậy xin phép đi toilet, chuồn ra ngoài.

San nhìn theo bóng cô vội vàng vàng chạy ra ngoài, không khỏi bật cười.

Mọi người trong bàn ăn không hện mà cùng lắc đầu bó tay.

[...]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Hạc lao đảo đi trên hành lang, trong bụng không ngừng chửi rủa cái miệng thối của tên Hàn Quốc khôn khiếp kia. Cô vào trong toilet xả giận, rửa tay xong, đi ra thì chợt bắt gặp Huy đứng trên hành lang.

Tim cô liền chùng xuống, bước chân cũng trở nên khắt trương hơn. Khi cô đi ngang qua người, Huy chợt giữ cổ tay cô lại.

Bóng đèn từ trên đỉnh đầu đổ bóng xuống đôi mắt, càng hằn thêm vẻ u uất trên khuôn mặt anh – "Cậu ta thật sự là bạn trai của em?"

Hạc cố gạt tay ra khỏi tay anh, lùi lại, nén những cơn sóng cuộn cuộn đang tràn lên trên ngực – "Phải hay không anh quan tâm làm gì?"

Huy nhìn cô, lông mi khẽ sụp xuống – "Nhưng anh..."

"Dừng, dừng lại." – Hạc liền lên tiếng – "Chuyện này em cho rằng chúng ta đã nói rõ lần trước rồi. Nếu anh cứ tiếp tục như vậy, cả hai đều khó xử."

Huy đột nhiên vươn tay kéo cô vào người, anh gục mặt lên vai cô – "Em có thể gạt mọi người nhưng đừng gạt anh. Đối với em, anh thật sự đã trở thành người lạ rồi sao?"

Cái ôm rất chặt, nó khiến cho tim Hạc giống như bị bóp nghẹn, cô nói – "Buông em ra. Anh say rồi."

"Hạc, anh không say." Huy vẫn như thế siết lấy cô – "Em có biết tại sao anh mỗi ngày đều đến công ty sớm và về trễ không? Không phải anh thích tăng ca hay làm việc ngoài giờ. Chẳng qua anh biết em chỉ cần nhìn thấy anh em sẽ tự động lẩn trốn, chỉ có thể đến sớm về trễ như thế thì mới có thể từ trên cao nhìn thấy em đến công ty mỗi ngày. Anh biết chúng ta là không nên, anh đã tự nhủ bản thân mình bao nhiêu lần rồi. Cô gái tốt như em, nếu không thể yêu thì cũng đừng huỷ hoại trong tay mình. Thế nhưng nhìn em ở bên người khác, trong ngực anh giống như bị ai đó khoét mất một lỗ vậy, thật sự rất đau em có biết không? Nếu anh thật sự say, thì đã say từ rất lâu rồi."

Hạc điếng người. Trong phút chốc đầu óc cô chợt tỉnh táo lạ thường, giống như có một ai đó tạt một gáo nước lạnh vào đầu vậy. Cô vùng vẫy - "Anh đừng nói vớ vẩn nữa. Buông ra. Anh không buông ra tôi sẽ hét lên đấy."

Lời cô vừa dứt, Huy thật sự buông tay. Đúng hơn là cô rơi khỏi tay anh. Nguyên do là do bị giật một phát, quay một vòng, giống như phim ngã đập mũi vào ngực một người khác.

Đến khi cô hoàn hồn thì phát hiện ra đó là ngực của San. Hạc trở mắt nhìn hấn, còn hấn thì nở nụ cười nhìn cô – "Còn tưởng chị bị ngã trong toilet hay sao mà mãi không ra. Thì ra là ở đây ôm ấp người khác sao?"

Khi hấn nhìn Hạc, thấy viên mắt cô hoe đỏ, liền quay sang nhìn Huy, vẫn điềm tĩnh cười – "Tôi nghe nói anh là bạn trai cũ của chị ấy?"

Huy im lặng không đáp, chỉ nhìn Hạc nép trong ngực hấn.

"Vậy tôi có lý do chính đáng để đánh anh rồi." - Vừa nói hấn vừa vung chân đạp Huy một cái khiến anh ngã nhào.

"Sau này hy vọng anh tránh xa bạn gái tôi một chút. Người hiện tại ở bên cạnh cô ấy là tôi. Lần này tôi có thể bỏ qua cho anh, nhưng nếu còn lần sau, tôi nhất định sẽ làm cho nửa thân dưới của anh bại liệt. Xin anh nhớ cho rõ." - Hấn nói, sau đó kéo cô ra ngoài.

Ra đến cửa rồi San mới buông cô ra. Hạc nạt hấn - "Sao cậu lại đánh người?"

Hấn hừ một tiếng - "Như vậy là nhẹ rồi. Nếu không phải anh ta là đồng nghiệp của chị, tôi nhất định sẽ đánh chết hấn."

Hạc nghe hấn nói, cũng có chút cảm động, phì cười – "Cái gì mà tôi nhất định sẽ làm cho nửa thân dưới của anh bại liệt? Cậu thật cũng biết cách dọa người."

San cau có mắng – "Chị có ngốc không? Không biết tránh đi à? Chân tay để làm gì? Hấn ôm không vững ra được thì đưa chân thụi một phát vào chỗ hiểm của hấn là được rồi. Hay là tình cũ không phai, không nỡ làm hấn tuyệt đường con cháu? Hả?"

"Tôi chưa kịp ra tay thì cậu đã nhảy vào tranh phần mất rồi."

Hấn chụp tay cô đang dụi dụi chùi nước mắt – "Đừng chùi nữa, mascara của chị lem hết rồi."

Hấn thờ dãi, lấy khăn tay trong túi ra lại gần giúp cô lau mấy đường trên má, vừa lau vừa lau bầu – "Thời này còn có người xài mascara không chống thấm nước nữa sao? Chị lạc hậu hết chỗ nói."

Cô nghe hấn nói mới chợt dạ – "Thật à? Cái này là đồng nghiệp trong công ty tôi chả giúp. Nhìn ghê lắm à?"

"Nhìn chị giống y như mấy diễn viên ma."

Hạc cười tự giễu mình – "Người ta nói phụ nữ chọn đàn ông thì phải chọn người làm lem son môi chứ không phải mascara của cô ấy. Tôi đúng là chán thật, lại đi chọn người làm lem mascara của mình."

Hấn nghe cô nói, chợt dừng tay.

Hạc hỏi – "Sao thế?"

Đúng lúc đó một con gió thổi đến, khăn trên tay hấn đang lơ lửng cảm bị thổi bay mất. Hạc đưa mắt nhìn chiếc khăn tay bay một vòng trên không trung, mở miệng nhắc – "Khăn của cậu bay rồi."

Lúc này San mới tỉnh người, quay lại nhìn chiếc khăn đã bay xuống nền gạch xi măng gần đó. Hạc liền quay người đi tới nhặt. San nhìn theo cô, trong người có chút hoang mang.

Hạc nhặt xong khăn quay lại hỏi – "Tôi định về. Cậu có muốn đi cùng không? Dù gì cũng nợ cậu một bữa ăn, chúng ta cùng ăn tối nhé?"

San gật đầu – "Được."

[...]

Ngồi trên xe San, cô hỏi – "Cậu bình thường thích ăn món Hàn hay món Việt?"

"Tôi ăn được cả hai." – Hấn đáp – "Chị muốn ăn gì thì cứ chọn đi."

"Bún đậu mắm tôm cậu ăn được không?" – Hạc hỏi.

Hấn im lặng một chút rồi đáp - "Tôi chưa ăn bao giờ."

"Cậu ăn mắm tôm được không?"

Hắn ngập ngừng - "Chắc... được."

Hạc nghi hoặc nhìn hắn, cuối cùng quyết định – "Thôi, chúng ta cứ đi ăn thịt nướng Hàn Quốc đi cho lành."

"Nếu chị muốn đi ăn thịt nướng Hàn Quốc tôi biết một chỗ này ăn ngon." – Hắn nói, sau đó thấy cô bứt rứt nhìn mình, hắn bổ sung thêm – "Giá cũng rẻ."

Quán ăn mà hắn đưa đến nằm ở quận 7, cách không xa khu người Hàn Phú Mỹ Hưng lắm. Quán khá nhỏ, khiến cô không khỏi ngạc nhiên. Vì hắn luôn đưa cô tới ăn ở khách sạn 5 sao, còn không ăn được mắm tôm, cô nghĩ tên này chính xác là công tử nhà giàu ăn chơi trác táng, cho nên cô cũng hơi mùi lòng thương cho túi tiền của mình.

Thế nhưng mà quán hắn đưa cô tới lần này, tuy trông gọn gàng ngăn nắp nhưng trông cũng rất bình dân. Cô lò dò theo hắn vào trong. Vừa mở cửa cửa, mùi thịt nướng thơm phứt đã đập vào mũi làm Hạc nuốt nước miếng thèm thuồng. Bên trong trải sàn gỗ, kê các dãy bàn thấp cũng bằng gỗ. Trên bàn đều có đánh số bằng thẻ sắt, một khay nướng tròn chính giữa. Trên đỉnh mỗi bàn đều có một ống kim loại thả từ trần nhà xuống để hút khói. Trong tiệm mọi người đã ngồi gần kín, đa số là đàn ông, chỉ có một vài bàn trống.

Khi họ bước vào, các nhân viên phục vụ liền đồng thanh lên tiếng xì xô xì xào gì đấy. Tuy Hạc không hiểu nhưng cô cũng có một vài lần đi ăn cùng khách hàng, cho nên cũng có thể đoán được họ chào mình.

Một phục vụ nữ liền chạy tới nói chuyện với San. Cô gái cười tươi nói tiếng Hàn với hắn. Hắn cười, thỉnh thoảng gật đầu đáp lời. Tuy không hiểu họ nói gì, nhưng chữ "oppa oppa" thì cô nghe được. Cô đoán hắn là khách quen. Cô gái kia liếc nhìn cô một cái, rồi nhanh chóng sắp xếp cho họ vào một góc quán yên tĩnh hơn.

Hạc hỏi – "Quán này là quán quen của cậu à?"

"Ừ." – San gật – "Chủ quán ở đây là người Hàn chính gốc, phục vụ cũng là người Hàn, cho nên mùi vị ở đây giống với món Hàn chính cống hơn."

Hạc bĩu môi – "Bún đậu mắm tôm cậu không biết ăn, còn mấy món thịt nướng thì lành lẽ như thế. Đây rõ ràng là mất gốc bên mẹ rồi. Là người Việt 100%, tôi hơi buồn đấy."

"Thật ra, tôi chỉ không ăn mắm tôm thôi. Còn phở, bún bò Huế, bánh canh này nọ tôi ăn rất tốt."

"Còn hủ tiếu Nam Vang?"

"Tôi không thích ăn nội tạng."

"Còn nói. Cậu mất gốc thật rồi."

"Không phải." – Hắn kiên nhẫn giải thích – "Bên Hàn cũng có món Sundae, là huyết dồn trong lòng lợn, tôi cũng không thích ăn. Nói như chị tôi mất cả hai gốc rồi."

"VẬY NÓI TÔI NGHE XEM, MÓN VIỆT CẬU THÍCH NHẤT LÀ GÌ?"

Hắn suy nghĩ một chút rồi đáp – "Cá tai tượng chiên xù."

Hạc nghe đến đây bật cười – "Cá chiên thì ở đâu chẳng có, này không tính là món Việt."

"Nhưng mà cá tai tượng thì chỉ có ở Việt Nam thôi."

Vừa lúc đó, phụ vụ bàn bước tới đưa thực đơn cho họ. Hạc giờ giờ menu, thấy giá cả đúng là không quá cao. Họ quyết định gọi thịt heo ba rọi, thịt bò ướp, súp đậu hủ non và mỳ lạnh. Sau đó hắn nhìn cô, hỏi – "Có muốn uống rượu bia không?"

Hạc gật đầu, San gọi hai chai soju.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Đồ uống được đem lên trước cùng với các món nhắm. Người Hàn vốn ăn rất nhiều món nhắm, cô biết điều này. Nhưng ở quán này, số lượng đồ nhắm nhiều khủng khiếp. Những chiếc đĩa nhỏ đựng những món đồ ăn đủ màu sắc cứ thi nhau đưa đến, hăng mấy chốc đã xếp đầy bàn.

Hạc cảm thán – "Nhiều đồ nhấm như vậy lấy chỗ đâu mà để thịt?"

San cười nói – "Nếu chị đến quán Hàn chính gốc nhiều thì sẽ thấy chuyện này rất bình thường."

Soju cũng chẳng mấy chốc được đưa lên cùng với hai cốc shot nhỏ bằng thủy tinh trong suốt. San lấy một ly đặt trước mặt cô và một ly trước mặt hấn, mở chai rồi rót đầy cốc của cô. Động tác của hấn thật sự rất trang trọng, một tay cầm chai, một tay đặt trước ngực.

Rót xong hấn đưa chai rượu cho cô. Hạc ngẩn người. Hấn rót rượu cho cô còn đưa chai làm gì? Bảo cô tu chắc?

"Rót giúp tôi." – Hấn nói.

Cô không hiểu lắm nhưng cũng nhận chai, hấn nâng ly của mình lên. Cô rót đầy ly cho hấn. Về sau cô đại khái hiểu đây có lẽ là phong tục bên Hàn Quốc, khi uống rượu với người khác phải giúp người ta rót rượu mà không được tự ý rót cho mình.

Hai người họ uống rượu một lát thì đồ ăn cũng được dọn lên, vì nướng than cũng được đem đến. Hạc định cầm đồ gấp thịt đặt lên vỉ nướng thì San đã ngăn lại nói – "Đề tôi."

Hấn nói cà vạt trên cổ, mở nút sấn tay áo lên rồi thành thạo nướng đồ ăn. Nướng chín miếng nào thì hấn dùng kéo cắt nhỏ ra, đặt vào chén cô. Hấn gần như không ăn mấy, chỉ chăm chăm nướng và cắt cho cô ăn.

Đồ ăn thật sự rất vừa miệng, San vừa làm vừa chỉ cô – "Sốt này là dầu mè và muối tiêu, dùng để chấm thịt. Nếu thấy ngán thì chấm sốt đậu tương này cũng ngon. Gọi là Ssanjang."

Cái sốt tương đậu Ssanjang rất ngon. Hạc cảm thấy nếu có cái sốt này, nếu cô ở nhà lười nấu cơm thì có thể chiên thịt không rồi chấm ăn cơm tiện vô cùng. Cô liền hỏi – "Cái này là tự làm à, có mua được không?"

"Được." – Hấn đáp – "Ở ngoài siêu thị bán nhiều lắm."

"Mùi vị giống y chang vậy luôn?"

"Cái này là đồ mua ngoài siêu thị đó."

"Thật sao? Tôi cũng muốn mua."

"Hôm nào tôi đưa chị đi."

Sau đó hấn còn chỉ cho cô cách ăn thịt ba chỉ thêm cơm và kim chi, cuốn vào salad chấm ssanjang. Đây là lần đầu tiên cô ăn mà có cảm giác giống giống trong phim, học được rất nhiều thứ.

Hạc cảm thấy rất kỳ quặc, giống như San vừa bước vào quán ăn này thì lập tức biến ngay thành một người Hàn Quốc chính cống. Ngoài việc hấn trên miệng vẫn nói tiếng Việt, còn lại mọi động tác mọi hành động đều khiến cho cô cảm thấy mới mới lạ lạ.

Ăn uống xong thì họ cũng đã uống hết 2 chai soju. Thật ra San không uống mấy, hấn nói là hấn lái xe. Cho nên Hạc lãnh nhiệm vụ tiêu thụ hết chỗ rượu đã gọi. Mới đầu cô dùng ly shot nhỏ, nhưng cứ phải nhờ hấn rót rượu họ liên tục cô thấy ngại, cho nên chuyển sang dùng cốc uống nước.

Khi ra khỏi cửa cô đã hơi vầng đầu, đành đưa cả bóp tiền cho hấn nhờ hấn trả hộ.

Cô đứng ngoài đường chờ một lúc thì hấn quay lại trả bóp tiền cho cô.

"Đi thôi. Tôi đậu xe bên kia." – Hấn nói, nhưng Hạc không nhúc nhích. Thấy cô cứ đứng mãi một chỗ lắc lư, hấn quay lại nắm cổ tay cô kéo đi. Chỉ là năm đầu ngón tay của hấn quấn quanh cổ tay Hạc, nhưng cô cơ hồ cảm thấy ở chỗ tay họ tiếp xúc tích tụ một hơi nóng lạ lắm. Hấn hay nắm tay cô kiểu này, ở khách sạn, ở công viên, ở trước mặt Huy, ở trước mặt người khác, ngang ngược lôi cô đi theo hấn.

Cô ngây người để cho hấn kéo đi, chợt lên tiếng – "Tôi hỏi này, nếu cậu có một chuyện muốn làm. Nhưng mọi người đều cho là ngốc nghếch thì cậu có làm không?"

Hấn quay lại nhìn cô một lúc, giống như đánh giá xem cô có thật sự muốn biết câu trả lời hay không.

"Tôi đang hỏi nghiêm túc." – Hạc nói.

Hấn trầm mặc một chút rồi nói - "Chị có biết Henry Ford không?"

"Người đầu tiên chế tạo ra ô tô ở Mỹ?"

"Ừ, xem ra não chị cũng không phải toàn là đậu hũ rồi."

Hạc hừ một tiếng – "Thì sao?"

"Ông ấy là một trong những thần tượng của tôi." – San chậm rãi nói. Hạc chợt nhớ đến hân cũng chỉ lái hiệu xe Ford – "Ông ấy có một câu nói thế này "Nếu tôi hỏi khách hàng của mình muốn gì, câu trả lời của họ sẽ là một con ngựa tốt hơn." Chị có hiểu ý nghĩa của câu này không?"

Hạc im lặng suy nghĩ. Cô hiểu. Nếu Henry Ford hỏi những ý kiến của những người xung quanh, ô tô sẽ không bao giờ ra đời, họ sẽ vĩnh viễn đi ngựa.

San chẳng khuyên giải gì, hân chỉ nói một câu như thế, nhưng lại khiến cõi lòng cô như nhẹ đi mấy tấn.

Hạc mỉm cười – "Cảm ơn cậu."

"Cảm ơn cái gì?" – Hân lơ đãng hỏi, liếc mắt nhìn nụ cười khê của cô.

"Thật ra tôi và anh ta yêu nhau 2 năm, cũng đã chia tay được 2 năm rồi. Năm tôi học lớp 12, bố mẹ bị tai nạn xe máy, đều đã qua đời. Lúc đó tôi cũng ngồi trên xe với họ, nhưng lại chỉ mình tôi sống sót. Bác sĩ nói với tôi, có lẽ nhờ bố mẹ che chắn cho nên tôi mới không chết. Lúc đó tôi chỉ mới 16 tuổi, còn chưa học hết trung học, tinh thần thật sự rất suy sụp, điểm thi tốt nghiệp của tôi sau đó rất thấp, sau đó còn trượt đại học. Bố mẹ mất, tôi nghĩ mình cũng chẳng có tiền học đại học, cho nên quyết định xin việc làm luôn."

"Tôi gặp anh ấy trên công ty, yêu nhau rất đơn thuần. Thế nhưng khi mẹ anh ấy biết tôi không có bằng cấp, lại còn mò côi cho nên một mực bắt chúng tôi chia tay. Anh ấy lại là con một. Ban đầu tôi kiên quyết không chịu, chỉ nghĩ đơn giản đúng là tôi thua người khác nhiều mặt, nhưng tôi luôn thật sự rất cố gắng để đứng bên cạnh anh ấy. Nếu tôi có thể cho bố mẹ anh ấy nhìn thấy tấm lòng chân thành của mình, thì họ có lẽ sẽ hiểu cho hai chúng tôi. Không ngờ, mẹ anh ấy lại uống thuốc ngủ tự sát. Tôi là một đứa trẻ mất cha mẹ, cho nên không thể để cho anh ấy cũng giống như thế. Chỉ là nghĩ đã thông, không yêu được thì chia tay. Nhưng mỗi khi gặp anh ấy tôi lại cảm thấy đau lòng. Thì ra mình là loại người như thế, loại người mà người khác nhìn vào chán ghét tới mức phải tự sát."

Bước chân của San chợt dừng lại, hân quay lại nhìn cô. Hiện tại trời đã tối, chỉ có ánh đèn đường hai bên, trong người lại có chút rượu, Hạc không nhìn rõ gương mặt hân có biểu cảm gì.

"Cậu nói xem tôi—" – Hạc còn chưa kịp nói hết lời thì hân đã cắt ngang, giọng nói trầm đi mấy tông, nghe ra giống như đang giận dữ - "Đi bên cạnh tôi chị dám nói chuyện về người đàn ông khác sao?"

Hạc ngơ ngác, nhất thời không hiểu câu hỏi của hân.

"Cái tên nhu nhược chà đạp tình cảm của chị, bố mẹ hân thì coi thường chị như thế mà chị cứ lải nhải về hân mãi thế? Rốt cuộc còn tôi thì sao?"

Hạc lại càng hoảng hốt.

Hân nói gì vậy? Hay là cô say quá nghe nhầm?

Cô còn chưa kịp phản ứng thì hai tay hân đã chụp lấy mặt cô, hung hăng cúi xuống hôn cô. Hạc gần như chết đứng. Tên này rõ ràng đâu có uống mấy rượu, cũng không hề có dáng dấp người say, như thế nào hân lại điên khùng đi hôn cô?

San gần giống như là cưỡng hôn Hạc. Tay hân bóp cho miệng cô mở ra, môi liên tục cắn mút, đầu lưỡi len vào quấy rối bên trong khoang miệng cô. Hạc bị hân hôn đến trời đất đảo ngược. Tên kia rõ ràng không có chút thương tiếc đôi môi của cô, thô bạo dùng toàn lực mà ngấu ngiến. Cô sợ nếu cứ để yên mình sẽ bị tắc thở mà chết, cho nên giờ chân đá ông quyền hân một cái.

Hân bị cô đá, buông tay, rên đau một tiếng.

Hạc lập tức lùi lại, nạt hân – "Cậu rốt cuộc là làm trò gì thế hả?"

San quay lại nhìn cô, trong giọng nói còn có chút ám ức vì bị cô ra tay, nói – "Chị chẳng phải nói khi chọn đàn ông phải chọn người làm lem son môi chứ không phải làm lem mascara của chị sao?"

"Thì... sao?"

"Lem son môi. Chuyện này, mỗi ngày tôi có thể giúp chị."

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

"Sau đó thì sao?"

"Còn sao nữa? Cô ấy nói tôi bị rượu làm hỏng não rồi. Sau đó bắt taxi đi về luôn." - Lời vừa dứt, một ly rượu đã bị thô bạo đặt một cái rầm xuống bàn kính. Mấy nhân viên phục vụ gần đó liền không hẹn mà đồng loạt run rẩy.

Nghe câu nói này, Min phá lên cười lớn – "Thế này chẳng phải là cậu đơn phương sao? Không ngờ cậu cũng có ngày này."

San ngẩng lên trừng mắt nhìn mắt nhìn thẳng bạn thân của mình – "Ai nói cậu tôi đơn phương bà chị đánh đá đó? Tôi thấy cô ấy tội nghiệp cho nên mới ra tay giúp đỡ thôi."

"Không thích cô ấy thì hôm nay cậu chạy từ quận 4 đến chỗ công ty cô ấy làm gì? Còn nhảm vào giờ tan tầm cao điểm nữa. Tôi chắc cậu ngồi xe không dưới 1 tiếng. Cậu không phải ghét nhất là kẹt xe, ghét nhất là ở trong xe hơi nhích từng milimet sao? San à, tôi thấy cậu sa lưới rồi."

"Cô ấy nói mời com tôi, tôi chẳng qua chỉ là cho cô ấy cơ hội thực hiện lời hứa của mình thôi."

"Nếu người ta muốn mời com cậu thì đã không cần cậu tới nhắc rồi." – Min nhướn nhướn lông mày – "Cậu còn không muốn thừa nhận?"

San im lặng không trả lời, vẻ mặt cau có bất mãn.

Nhìn thấy người kia tâm trạng không tốt, Min chưng lên một vẻ mặt thông cảm vỗ vỗ vai bạn - "Cậu thô bạo như vậy, không dọa cho người ta chạy là may rồi. Con gái thời này đều yêu bằng lỗ tai. Muốn cướp trái tim họ phải làm cho tim họ mềm trước, khi đó không cần cậu đụng tay đụng chân cũng sẽ tự động ngã vào lòng cậu. Có cần tôi chỉ cho cậu vài chiêu?"

"Thôi khỏi." – San hoàn toàn không có chút tin tưởng và hy vọng nào đối với thằng bạn thân nổi khố kia.

"Đảm bảo 99.99% thành công."

San do dự, cuối cùng nói - "Cậu nói thử xem." – Không phải hẳn không có kinh nghiệm, chẳng qua bình thường đều là con gái tự tìm đến hẳn. Hẳn chưa bao giờ phải bỏ ra quá nhiều công sức tìm cách lấy lòng người khác. Bây giờ tự nhiên lại từ trên trời rớt xuống một người như Hạc, cô thật sự không giống các cô gái khác khiến hẳn cũng không biết phải làm sao.

"Được rồi. Giả sử tôi là cậu, còn cậu là cô ấy đi." – Min ngồi thẳng người dậy, nghiêm túc nhìn San.

"Ừ." – San gật đầu, đưa ly nước lên miệng uống.

"Tôi bắt đầu nhé. Có đau không?"

"Đau gì?" – San hỏi.

Min chớp mắt ngọt ngào nhìn hẳn – "Khi em rót từ thiên đường xuống ấy?"

San sặc nước, ho khù khụ - "Con mẹ nó, cô ấy không đá gãy chân tôi khi nghe mấy câu buồn nôn này, tôi làm con cậu."

Đột nhiên mặt Min biến sắc, nhìn quanh sau đó quay sang hỏi hẳn – "Vừa rồi có phải là động đất không?"

San nháu mày – "Làm gì có?"

"Thế à? Thế vừa rồi chắc là em làm rung chuyển thế giới của tôi rồi."

San cảm thấy đau đầu, lập tức giơ tay lên - "Dừng, dừng. Cậu làm ơn dừng lại, tối nay tôi còn muốn ăn com."

"Tôi chỉ muốn giúp cậu thôi." - Min nhún vai, thở dài, chán chường chuyển đề tài – "Thôi không nói nữa. Tôi cũng có một chuyện cần hỏi cậu, cậu có biết nha sĩ nào tốt không? Đạo này không hiểu sao tôi bị đau răng quá."

"Đau thật?" – Hẳn nghi ngờ hỏi.

"Thật. Tôi còn lừa cậu làm gì?"

"Nha sĩ của cậu đâu? Khám chưa?" – San hỏi.

"Rồi, nhưng không đỡ chút nào hết."

"Sao mà đau?"

Min ngẩng lên, khoé miệng lấp lánh nụ cười - "Vì em ngọt ngào quá."

San ngẩn người mất ba giây, sau đó gầm lên - "Lee Min!"

[...]

Ở đầu bên kia thành phố, Hạc cũng đang thỉnh giáo một người khác – "Cậu nói xem vì sao tên nhóc đó lại nói thế?"

Mây còn chớp chớp mắt, rất vui vẻ nói – "Còn phải hỏi, chắc chắn là tên nhóc đó thích cậu rồi."

"Không thể nào." – Hạc cảm thán.

"Không thích sao lại hôn cậu? Còn nói mấy câu mờ ám như thế?"

"Tớ lại nghĩ hần say rượu." – Hạc day day trán – "Đàn ông không phải cho dù không yêu còn lên giường được sao? Huống chi là hôn."

"Nhưng cũng không loại trừ khả năng cậu nhóc đó thật sự thích cậu."

Hạc cau cau mày – "Nhưng nếu là vậy, tớ thật không hiểu vì sao lại là tớ? Hần nhỏ tuổi hơn, nhà giàu, cao ráo, mặt mũi cũng dễ coi, muốn thì đảm bảo có cả đồng con gái theo, tại sao lại thích một người cái gì cũng không có như tớ, lại còn lớn tuổi hơn nữa chứ?"

Mây suy nghĩ mấy lời cô nói, sau đó nghiêm túc gục gặc - "Ồ, cái này tớ cũng nghĩ không ra."

Hạc lườm Mây - "Tớ còn chưa hỏi tội cậu, sao lần nào cậu cũng mở cửa cho hần vào nhà thế hả?"

Mây cười cười le lưỡi – "Thì, tớ đã nói tớ ngại thấy mùi tình yêu từ hai người rồi mà. Cho nên chỉ xúc tác chút chút cho gao nhanh thành com thôi."

Hạc lấy cái gối ném Mây – "Cái gì mà gao với com? Cậu đọc nhiều tiểu thuyết vớ vẩn quá rồi đó."

Mây ôm gối vào người, tò mò dò hỏi – "Cứ cho giả sử là cậu nhóc kia thích cậu thật đi, cậu tính sao?"

"Tính sao cái gì? Phải đáp cho nó tỉnh ra chứ sao?" – Hạc đáp.

"Cậu không thích thằng bé ấy à?"

"Vấn đề không phải là thích hay không thích." – Hạc thở dài – "Cậu ta với tớ không hợp nhau. Nếu làm chị em hay bạn bè thì không sao, nhưng tớ với cậu ta tuyệt đối không thể trở thành người yêu."

"Cậu vẫn còn bị ám ảnh bởi anh Huy sao?"

"Không phải là ám ảnh, mà là dứt kết kinh nghiệm. Tình cảm có đôi khi chỉ yêu hoặc thích thôi thì không đủ. Còn có lý trí nữa. Nếu cứ mù quáng mà yêu, cuối cùng người bị tổn thương luôn luôn là mình."

Mây nhìn cô, nói – "Cậu thật sự không thích cậu nhóc ấy sao?"

Hạc không đáp.

"Nếu vậy cậu nên nhanh chóng cắt đứt đi. Để đêm dài lắm mộng đấy."

[...]

Ngày hôm sau Hạc đi làm, đang buổi trưa hè nắng nóng, cô đột nhiên nhận được điện thoại bên dưới tiếp tân, nói có một anh đẹp trai tìm chị.

Nghe tới đây, mi mắt cô giật lên hồi. Chưa bao giờ cô nhận điện thoại bên tiếp tân mà có phụ chú hai chữ "đẹp trai" này đi kèm cả.

Cô nói – "Bảo cậu ta tôi ra ngoài rồi."

Bên tiếp tân liền than – "Em nói chị ở trong công ty rồi."

Sau đó hình như có tiếng người truyền tới. Tiếp tân liền thông báo cho cô – "Anh ấy nói nếu chị không xuống anh ta sẽ lên tận phòng gặp mặt chị."

Thế là Hạc đành cắn răng đi xuống.

Thật ra cô cũng không hiểu vì sao mình lại tránh né hần. Chỉ là câu nói của Mây cứ liên tục đeo đuổi trong đầu cô – "Nếu ngày hôm sau hần vẫn đến tìm cậu, chắc chắn là thích cậu."

Cô nhớ mình đã hỏi – "Tại sao?"

Mây trả lời – "Hần chẳng phải đã nói ngày nào cũng có thể giúp cậu làm lem son môi sao?"

Hạc suyết nửa thì chết nghẹn.

Ý của Mây là ngày mai hần cũng sẽ đến tìm cô cưỡng hôn tiếp.

Hạc vô cùng hối hận vì sao ngày trước cô lại để dài cho hắn biết địa chỉ công ty và địa chỉ nhà như thế. Họ vốn ngay từ lần đầu gặp nhau đã vục vạc nhau, lại thêm độ tuổi chênh lệch, cho nên cho dù có hay gần gũi nhau với hắn như cơm bữa, cô chưa từng nghĩ hắn sẽ có ý với mình.

Và lại càng gặp cô càng cảm thấy, hoàn cảnh của hắn quả thật rất tốt, càng khẳng định nếu phụ nữ trên thế giới này bốc hơi hết, không chừng hắn sẽ quay sang yêu đàn ông trước rồi mới họa may nghĩ đến mình. Suy cho cùng thì xu hướng đàn ông yêu nhau hình như khá thịnh hành ở Hàn Quốc.

Tỉ như lúc trước Mây mê điệu đờ một anh tên Kim "Dây Thun" trong một cái nhóm nhạc thần tượng nào đấy có cái tên dài ngoằng Đông Đông Bang Bang mà cô không thể nhớ nổi.

Mây suốt ngày cứ khoe hình "Dây Thun" mà gọi chồng chồng ngọt xót. Sau đó lại khoe tấm hình "Dây Thun" chụp với một anh giai nào đấy. Trong hình, anh giai nào đấy đang đè "Dây Thun" trước một buồng điện thoại đỏ, mặt thì ghé sát đầy ám muội. Mây hí hửng chỉ anh giai kia nói – "Đây là chồng của chồng tớ, Jung "Giun To"!"

Hạc lúc đó cảm thấy đau đầu vô cùng. Cái gì Dây Thun với Giun To. Cái gì mà chồng của chồng?

Cô nói thì Mây thần nhiên cười – "Hai anh ấy yêu nhau ấy mà."

Cô chỉ còn cách lắc đầu bó tay.

Nhưng mà có một điều Hạc phải thừa nhận. San tuy nóng tính, gia trưởng không thể tả, nhưng hắn là người tốt. Cho dù không hợp tính nhau thì Hạc thực chất cũng không ghét bỏ gì hắn, cho nên mới đối với hắn tự nhiên không có xa lánh phòng bị.

Chỉ không ngờ, tình hình lại tiến triển tới như thế này. Thật sự không hiểu hắn rốt cuộc là bị con gì cắn trúng nữa. Hay là đầu óc hắn thật sự bị trật đường rầy từ lần té xe đầu tiên?

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Khi vừa bước xuống, cô quả thật thấy một bóng người. Có điều người này lại có một mái tóc vàng hoe như phản chiếu ánh nắng mặt trời. Hắn mặc áo thun trắng, quần dài caro đỏ, tai đeo khuyên, da mặt trắng bóc y như mấy thần tượng chơi chơi Hàn Quốc trên TV. Cô chưa từng thấy ai mặc quần caro đỏ đen ra đường, vì thế hắn đứng giữa sảnh nổi bật vô cùng.

Nhìn thấy cô, hắn hí hóp mắt cười, đôi mắt một mí khép lại thành hai đường thẳng. Cô nhìn nụ cười ấy khoe miệng có hơi giật giật. Hắn chính xác là rơi vào cái thể loại mà cô nhìn thấy là dâng lên một xung cảm mãnh liệt muốn lôi đầu vào trong tiệm cắt tóc rồi quất với chủ tiệm – "Chị chủ, cạo trọc đầu nó cho tôi!"

Hắn đứng đĩnh đi về phía cô, gơ tay chào – "Hi, lâu rồi không gặp, chị khoẻ không?"

"Cậu đến đây làm gì?" – Cô cảnh giác nhìn hắn, xong lại nhìn quanh – "San đâu?"

Hắn toét miệng cười – "Không phải là cậu ta thì chị thất vọng lắm hử?"

Cuối câu hắn còn đặc biệt lên giọng, y như cái kiểu nói chuyện của mấy diễn viên trên phim.

"Tôi hỏi cậu đến đây làm gì?" – Cô lại trừng mắt nhìn hắn. Từ lần đầu tiên gặp hắn trần trụi người xuất hiện trên giường mình, ấn tượng của cô đối với hắn vẫn luôn luôn là kẻ biến thái.

"Tôi có chuyện muốn nói với chị." – Hắn cười, ánh mắt lại dường như không hề có chút hài hước.

Mười lăm phút sau, cô và hắn ngồi đối diện nhau trong một quán cà phê gần công viên.

Hắn vừa hút cà phê, vừa nhìn cô từ đầu tới chân, sau đó lẩm bầm – "Ngực hơi nhỏ, eo bánh mì, mắt cũng to đi, nhưng mà mũi tẹt. Chân cũng dài đi, nhưng mà giống chân cò. Rốt cuộc là sao hắn lại thích?"

Hắn nói không lớn, nhưng đủ cho cô nghe. Khoé miệng cô lại giật giật, thầm chửi bọn hải quan ngoài sân bay rốt cuộc là làm ăn kiểu gì mà cứ để cho mấy tên nhóc choai choai này du nhập vào tự tiện xỉ xói người dân nước Việt thật thà chân chất như cô. Hết tên Kim San kia lại đến tên Lee Min này.

Hạc nén giận. Dù gì cô cũng lớn tuổi hơn, không thể chấp nhất bọn trẻ con chưa vắt sạch mũi này – "Tôi hỏi lại lần nữa, rốt cuộc là vì sao cậu đến tìm tôi?"

"Nghe nói gần đây chị được người ta tỏ tình?" – Hân điềm nhiên hỏi.

Cà phê đang hút vào họng liền đi lộn vào thanh quản, khiến Hạc ho sù sụ.

"Xem phản ứng của chị thì đúng rồi." – Mìn toét miệng cười – "Vậy chị định làm thế nào?"

Sao gần đây có nhiều người hỏi cô câu này thế?

"Tôi định làm thế nào cũng không liên quan tới cậu." – Hạc lạnh nhạt nói.

"Có liên quan. Tôi là bạn thân hân."

Bạn thân thì có liên quan gì? Không hiểu sao trong đầu cô liên liên tưởng đến câu nói của Mây – "Hai anh ấy yêu nhau ấy mà."

Hạc nuốt nước bọt, không lẽ tên này tới đây... đánh ghen?

Hạc rùng mình, nhìn cậu ta từ trên xuống dưới xem người kia có giấu trong người can acid nào không. Khẳng định hân đi tay không, cô mới nói – "Tôi thật sự không có ý gì với cậu ta hết."

Mìn nhìn cô mỉm cười, giống như đã biết trước câu trả lời của cô – "Thật à?"

"Tin hay không tùy cậu."

"Vậy còn một câu nữa, trái tim của chị cứng rắn bao nhiêu?"

Hạc nheo hẹp con mắt - "Đây là ý gì?"

Mìn nhàn nhả dựa lưng ra sau ghế, chấp tay bình thản hỏi một câu lạc đề - "Chị có biết vì sao khi lần đầu nhìn thấy chị thì cậu ta lại lạng tay lái không?"

"Vì sao?" – Hạc dè dặt hỏi, vấn đề này cô cũng đã từng tự hỏi bản thân rất nhiều lần mà không có câu giải đáp. Bởi vì nếu không có lần té xe đó, cô và hân vĩnh viễn là hai đường thẳng song song không bao giờ chạm nhau – "Cậu ta say rượu lái xe à?"

Mìn lắc đầu - "Chúng tôi không uống rượu khi lái xe. Cậu ta đua xe cùng bọn tôi đã bốn năm rồi, tuy không phải là thành viên thường trực nhưng kỹ thuật cũng tốt nhất trong băng, chưa từng bao giờ xảy ra tai nạn. Huống hồ con đường đó chúng tôi đều thuộc nằm lòng."

"Vì tôi đẹp quá chăng?" – Cô lại hỏi.

Mìn nhìn cô, khoe miệng hơi hơi giật nhẹ, lạnh nhạt nói – "Cái này tôi không có ý kiến. Chị về tự soi gương sẽ rõ."

"Vậy thì tại sao?"

"Vì chị trông rất giống người mẹ đã mất của cậu ta." – Gương mặt Mìn đột nhiên lại nghiêm túc lạ thường – "Tôi nghĩ chị cũng biết, San là một người rất cổ chấp. Một khi hân đã nhắm được điều gì, nhất định sẽ dồn toàn bộ tâm ý và sức lực mà thực hiện. Ngay cả chuyện tình cảm cũng thế."

Hạc không mở miệng trả lời.

Thấy cô không trả lời, hân lại nói tiếp – "Chị có bao giờ thử Google tên hân chưa?"

Hạc vẫn một mực im lặng không đáp.

"Nếu có thời gian chị thử tìm hiểu nhé. Có khi sẽ tìm được nhiều thứ thú vị đấy. Tôi nghĩ chị là một cô gái khá độc lập, cứng rắn. Chị hiện giờ không thích hân thì tốt. Nhưng chỉ sợ trái tim chị không đủ cứng rắn để chống đỡ hân thôi." – Mìn cười đáp.

Cô bắt đầu hiểu lý do vì sao Mìn đến tìm cô. Người này bên ngoài hay cười, thái độ niềm nở, nhưng kỳ thực lời nói gần xa đầy ẩn ý. Hân trái ngược hoàn toàn với San như nước với lửa. Nếu so sánh Kim San là mãnh hổ, hân là mãnh xà. Nam châm cùng chiều thì đẩy nhau, trái chiều thì hút nhau. Cô nghĩ có lẽ như thế họ mới là bạn thân của nhau.

"Cậu đến đây để cảnh cáo tôi đúng không?"

"Không có, tôi chỉ là đến cổ vũ tinh thần cho chị." – Hân cười – "Con gái khi yêu hay mù quáng lắm. Chị xem, đường đi từ chỗ chị đến chỗ hân xa như thế, tôi chỉ sợ chị hy sinh dọc đường thôi."

Hạc cuối cùng không chịu được đặt chiếc cốc thủy tinh xuống bàn tạo một tiếng keng rổ to, mắt kiên nhẫn nói – "Cậu nói tôi giống mẹ hân? Tôi thấy cậu mới là giống mẹ hân. Hân bao nhiêu tuổi rồi mà cậu còn phải quản? Chị đây không thích hay thích hân cũng cần cậu dạy dỗ sao?"

Hình như thái độ của cô hơi ngoài mong đợi cũng Mìn, hân sững người nhìn cô.

"Chuyện này là chuyện giữa tôi và hân, không cần cái thể loại mẹ kế như cậu phải lo. Thêm nữa, không cần tra google tôi cũng biết, hân chắc chắn là tiền

đồ ngồi ngồi chứ gì. Không chừng còn là con trai của một tên tai to mặt lớn nào, sinh ra đã ngập trong núi tiền. Như vậy thì đã làm sao? Gia cảnh hơn người thì tốt lắm sao? Trong núi tiền cậu ta đội lên đầu đó, có bao nhiêu đồng cậu ta tự làm ra? Có ai nghĩ rằng những điều đó đối với cậu ta là gánh nặng không? Cậu là bạn hần chắc chắn hiểu rõ hơn tôi, cậu ta cố gắng như thế nào, gồng mình như thế nào, làm những chuyện bản thân mình chán ghét như thế nào để đổi lấy cái thân phận kia. Nếu tôi cũng như người khác nhìn cái gia cảnh mà kết luận cả con người cậu ta, thì tôi từ lâu đã tránh xa cậu ta rồi." - Cô nói một hơi đầy kích động, nói đến cả mặt đỏ phùng phùng – "Cho dù tôi có thích hay không thích cậu ta, cũng không liên quan đến cái gia cảnh chết tiệt của hần. Tôi tự biết phải làm thế nào, cậu không cần bận tâm."

Thấy tên kia đồ người sững sờ nhìn mình thì Hạc rút bóp tiền ra đặt tiền lên bàn, tròng mắt nói tiếp – "Chuyện cần nói tôi đã nói rồi, tôi về công ty đây. Lăn uống nước này tôi mời. Không có lần sau đâu nên cậu cứ từ từ thưởng thức."

Không đợi Min lên tiếng, cô đứng dậy đi luôn.

Thấy cô đi rồi, một đám con trai ngồi hóng chuyện quanh quán cà phê cùng không hẹn mà quây quần quanh chiếc bàn Min đang ngồi, tíu tít ca thán – "Woa, chị đầu thật là ngầu."

"Nếu có ai nói tốt cho em như thế, em cũng yêu không quay đầu lại."

"Chẳng trách anh San đồ chị ấy."

"Anh Min, vậy tính sao đây?"

Lúc này Min mới nở một nụ cười khế - "Đúng là một cô gái thú vị, chúng ta cứ chờ xem sao."

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Hạc về công ty, sau con kích động đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nhưng cô không thể tập trung làm việc được nữa. Cô lợi dụng lúc trưởng phòng không để ý, gõ hai chữ "Kim San" vào Google.

Ngay lập tức trên màn hình hiện thị một loạt dãy kết quả. Thật ra Hạc cũng đã từng Google tên của chính mình, kết quả là ba link đầu tiên đều là facebook cá nhân của... người khác, đến hàng thứ tư mới đến facebook của cô, còn lại hoàn toàn không có một chút tin tức nào khác về bản thân mình. Hình ảnh thì không cần nói, toàn là hình người ta, chẳng liên quan gì đến cô sát.

Thế nhưng hai chữ Kim San thì khác, Google nhả ra cho cô một kết quả giống như là cô vừa rồi mới gõ vào ba chữ "Jang Dong Gun" vậy. Một loạt các tin lớn nhỏ khác nhau hiện kín cả trang, lại còn có một khung hiển thị hình ảnh ngay chính giữa.

Cô bấm vào link xem hình ảnh trước, nguyên màn hình liền tràn ngập toàn là hình hần. Có hình hần mặc áo sơ mi thắt cà vạt đứng trước một phòng nền đầy logo như đang đi dự tiệc, có hình hần lại đứng trước một bức phát biểu. Có hình hần còn giống như làm người mẫu, chụp nguyên cả người, mặc nguyên một bộ vest xanh đen, dáng đứng tạo mẫu, mặt hất cao, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng nhìn thẳng chính diện.

Không biết có phải những tấm ảnh này đều photoshop quá đà hay không, Hạc luôn cảm thấy người trong ảnh với người cô biết khác nhau một trời một vực. Thậm chí cô còn ngờ vực hay là Kim San này không phải là hần.

Hạc hơi chùng bước, nhưng vẫn trở ra nhấn chuột vào đường dẫn đến trang Wikipedia ở đầu mục tìm kiếm. Hần có thể nói là người đầu tiên cô gặp có tiểu sử trên Wikipedia.

Thật ra tóm tắt của hần cũng khá đơn giản, cô chỉ đọc trong vòng 5 phút.

Không chỉ có bố hần là giám đốc tập đoàn Galaxy, mẹ hần còn là con gái rệu duy nhất của bộ trưởng bộ xây dựng cầm quyền đương thời. Có nhiều thông tin cho rằng cuộc hôn nhân của họ dựa trên nền tảng kinh doanh quan hệ đối nội đối ngoại. Bởi lẽ sau khi cưới nhau, công ty của bố hần ở Việt Nam phát lên như điều gặp gió. Khi ấy Việt Nam đối với chuyện người nước ngoài đầu tư vào thị trường trong nước vẫn chưa cởi mở, đặc biệt là lĩnh vực đầu tư nhà đất. Một người Hàn Quốc đơn thương ở đất nước lạ lẫm như Việt Nam, không có ai chống lưng sao có thể phát triển đến như thế.

Một năm sau khi cưới nhau, họ sinh đứa con trai đầu lòng duy nhất là hần.

Tiểu sử của hần giản lược tới năm 15 tuổi, chỉ đại khái nói sơ bộ rằng thành tích học tập của hần "không khả quan", cuộc sống "có phần sa ngã". Hạc nhủ nhủ nhìn mấy từ ngữ hoa mỹ kia, nói toẹt ra chắc chắn là thành tích be bét, thường xuyên tụ tập chơi bời đánh nhau chứ gì?

Sau khi mẹ qua đời, hần không còn quậy phá như xưa, nhưng tình hình học tập ở trường vẫn tang thương không khởi sắc.

Trên Wiki nói rằng hần cảm thấy chương trình giáo dục phổ thông không thể áp dụng trong thực tiễn. Hạc thấy mi mắt giật giật. Đây còn không phải là miệng lưỡi không xương, đảo trắng thành đen đi? Cô rất nghi ngờ căn bản từ đầu đến cuối hần chưa từng có ý định học hành đàng hoàng.

Trong khi các bạn học tập hoặc ôn thi đại học, hần bỏ phần lớn thời gian làm thêm. Với số tiền kiếm được từ các công việc của mình, bắt đầu tham gia mua bán cổ phiếu ngay từ những năm còn ngồi ở trường cấp ba. Đến năm 18 tuổi, khi hần vừa tốt nghiệp cấp 3 cũng là lúc portfolio trong tay hần đã sở hữu rất nhiều cổ phiếu có giá trị đáng kinh ngạc.

Hần dùng số tiền mà mình tự kiếm được đăng ký vào một trường đại học nước ngoài trong thành phố, chuyên ngành tài chính. Năm San 19 tuổi, Phong Đới rơi vào khủng hoảng, San vẫn còn trong trường đại học. Lúc người khác ráo riết rao bán toàn bộ số phiếu của mình trong nỗi lo sợ rằng chúng sẽ trở thành những tờ giấy lộn, hần lảng lảng đi thu mua một số lượng lớn. Phong Đới lợi ngược dòng thành công thì hần cũng hần cũng trở thành một trong những nhà đầu tư trẻ tuổi thành công nhất. Hiện nay, tuy sở hữu rất nhiều cổ phiếu đáng giá trị, thế nhưng điều kỳ quặc chính là hần không cảm trong tay bất kỳ một cổ phần nào của Galaxy, công ty của bố hần.

Chẳng trách tại sao tên tóc vàng kia lại đến gần mặt cô. Hần không phải chỉ sinh ra trong một núi tiền, mà có lẽ bản thân hần cũng là một cỗ máy sản xuất tiền chính hiệu.

Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao khi ấy bên Phong Đới lại mời hần đến tiệc thành lập công ty, tại sao các lãnh đạo cấp cao không ngừng kéo tới bắt chuyện với hần, tại sao khi cô hỏi hần có làm hoặc quen ai làm trong Phong Đới không hần đều trả lời không có, tại sao hần nói hần chỉ ngồi ở nhà và đi ăn tiệc. Cảm một số lượng lớn cổ phiếu như thế, mỗi năm hần đều có lãi cô tức. Thêm nữa nếu cổ phiếu lên giá thì hần không cần làm việc gì cũng tự động trở thành người giàu.

Thế mà lúc đó không phải hần nói với cô không chơi cổ phiếu hay sao?

Cô liếc mắt xuống, bắt gặp một đoạn phỏng vấn nhỏ của hần với tạp chí Forbes nói đúng về vấn đề này – "Những người "chơi" cổ phiếu là những người xem việc mua bán cổ phiếu như một ván bạc. Họ cầm cổ phiếu trong tay như những lá bài, thắng hay thua đều là do vận may điều hành. Cho dù có thắng được nhiều tiền thì họ cũng chỉ là những kẻ vô dụng may mắn."

Hạc nhú mày, không hiểu sao lại cảm thấy bốn chữ "vô dụng may mắn" hình như là ném vào giữa mặt cô.

Cô trừng mắt một lúc rồi đọc tiếp - "Đối với tôi, khi mua cổ phiếu cũng đồng nghĩa với việc bạn đang mua một phần của công ty đó. Cầm cổ phiếu của công ty đó trong tay có nghĩa là bạn đã trở thành một trong những người chủ của công ty. Công ty mà bạn làm chủ trở thành đứa con tinh thần của bạn. Bạn có nghĩa vụ và trách nhiệm giống như một người cha mẹ. Bạn không vứt bỏ đứa con của mình chỉ vì nó không hoạt động như mong đợi, bạn tin tưởng, uốn nắn, sửa đổi để nó tốt hơn. Đó mới là ý nghĩa thật sự của đầu tư cổ phiếu."

Hạc lại một lần nữa đọc lại, sau đó lại nhìn hình San ở cuối trang Wiki, cảm thấy thật mâu thuẫn. Nói chuyện đanh gọn, sâu sắc và trưởng thành như vậy. Rõ ràng là hần, mà cũng không phải là hần. Cô khẽ thở dài, đưa tay tắt những khung cửa sổ đang mở về hần. Khi tắt đến khung kết quả tìm kiếm hình ảnh trên Google, Hạc chợt khựng lại.

Hạc nhú nhú mày, sau đó nhấp vào một bức ảnh. Màn hình liền phóng lớn tấm hình kia lên.

Trong hình, San dường như đang tham gia một bữa tiệc nào đó. Hần mặc sơ mi trắng, cà vạt đen, không mặc vest, ngồi cùng hàng với một số người đàn ông ăn mặc nghiêm trang.

Người chụp focus vào hần, cho nên nhìn hần rất rõ và sắc nét, những người khác xung quanh đều nhòe mờ. Góc chụp nghiêng chỉ thấy nửa gương mặt San. Hần giống như đang nghe phát biểu, đầu hơi nghiêng, vẻ mặt chăm chú. Bởi vì đầu nghiêng, từ cổ áo trắng dựng cao thẳng tắp của hần thấp thoáng thấy một thứ gì đó màu hồng.

Không cần phải hỏi Hạc cũng biết đây chính là chiếc băng dính cá nhân Hello Kitty của Mây mà cô đã dán lên cho hần.

Hạc nhìn tấm hình, cô bất giác tủm tỉm cười. Nhìn cái băng cá nhân mặt hình tượng Hello Kitty kia, ai mà còn cho rằng hần là thần thánh phương nào nữa.

Vừa đúng lúc đó em gái Nguyệt cùng phòng pha cà phê trở về đi ngang qua nhìn thấy liền tắc lưỡi - "Đang làm việc lén lút nhìn hình người yêu tủm tỉm cười như thế. Chắc chắc, mùa xuân hoa nở cũng không tươi bằng chị."

Hạc liền tắt khung cửa sổ kia, quay lại lờm Nguyệt. Cô em gái lè lưỡi làm bộ dạng bó tay rồi lon ton quay về bàn.

Người đi rồi cô mới rút điện thoại ra, tìm tấm hình kia rồi save về máy. Vừa down cô vừa hí hửng nghĩ đến chuyện dùng tấm này để đá kích San.

Buổi chiều khi cô tan sở, San không đến. Hạc leo lên xe buýt về thẳng nhà. Trên đường đi cô nhớ lại lời Mây đã nói - "Nếu ngày mai cậu ta cũng đến tìm cậu, chắc chắn là thích cậu."

Hần không xuất hiện, suy ra hần không thích cô. Hạc gục gặc - "Đương nhiên, đương nhiên, hần sao có thể thích mình."

Trong lòng cô liền nhẹ nhõm, bắt đầu suy diễn đến chuyện tối nay ăn gì.

Xuống xe buýt, cô đi đến một tiệm thực phẩm gần nhà, mua một số thứ. Vừa mua cô vừa gọi điện cho Mây - "Mây Nhỏ, tối nay cậu có về nhà không?"

"Hỏi thế này là muốn tớ về hay không về đây?" - Mây cười cười.

"Đương nhiên là muốn cậu về rồi. Tối nay tớ định nấu cơm. Cậu về ăn không?"

"Sao hôm nay lại đột nhiên nấu cơm thế? Có chuyện gì vui à?" - Mây cao giọng - "Hay là chàng trai son môi kia lại đến tìm cậu rồi?"

Chàng trai son môi? Hạc không kiếm được rừng mình một cái - "Cậu làm ơn đừng có đặt mấy cái biệt danh nôm da gà như thế. Vì hân không đến nên tớ mới vui đấy chứ. Nói ngay, rốt cuộc tối nay cậu có về hay không?"

"Ày, ngày nào cậu không nấu lại lựa đúng ngày tớ được mời cơm thế? Rốt cuộc là có thành ý hay không đây?" - Mây có chút âm ỉ.

Hạc bật cười - "Ai mời cậu đi ăn thế? Nam hay nữ?"

Mây ha ha cười lớn - "Đương nhiên là nam rồi."

"Đồng nghiệp à?"

"Không. Người quen của họ hàng giới thiệu."

Hạc à một tiếng, đây cũng không phải là lần đầu tiên Mây được người khác giới thiệu gặp mặt, cho nên cô cũng không ngạc nhiên lắm. Hạc cười cười - "Thế tối nay tiêu thụ Mây chắc là không về nhà ngủ phải không?"

"Điên. Mai tớ còn phải đi làm."

Hạc ra hiệu cho người bán cân nửa ký cánh gà rồi nói - "Được rồi, đi chơi vui về đi, nhớ cẩn thận. Tớ về nấu cơm đây."

"Tối nay cậu nấu món gì thế?"

"Cánh gà chiên nước mắm."

Cô nghe Mây gào lên - "Nhớ để phần, để phần cho tớ."

Nghe đến đây Hạc lại ra hiệu lấy thêm nửa ký cánh gà nữa, vừa cười vừa giả bộ than vãn - "Cậu thật là, có trai bao com còn phải có gái bao cánh gà."

Hai người họ đùa giỡn một chút rồi mới cúp máy, Hạc mua xong đồ ăn, thanh toán tiền rồi về nhà chuẩn bị nấu cơm. Cô thay đồ, đeo tạp dề vào, bắt nồi com rồi đổ nước rửa cánh gà, sau đó lại nhặt rau. Hạc bận rộn chuẩn bị một hồi cuối cùng cũng có thể bắt chảo lên bếp. Dầu sôi cô cho gà vào chiên, liền phát những tiếng xèo xèo khản trương ồn ã.

Trong khi cô chiên gà, điện thoại của Hạc để trong phòng khách có reo vài lần nhưng tiếng dầu chiên quá lớn cô không hề nghe thấy. Trong khi chờ gà chiên chín, cô tranh thủ bắt nồi nước nóng chuẩn bị nấu canh. Cô lấy thịt băm cho vào, thêm hành và tỏi cho ngọt nước.

"Nấu món gì vậy?"

Hạc không ngừng tay, vừa khuấy thịt băm trong nồi nước vừa trả lời - "Tớ sắp làm xong rồi, cậu ra ngoài chờ một chút là com chín thôi."

Ngay khi vừa trả lời xong cô liền giật bản mình. Giọng nói này rõ ràng đâu phải của Mây. Hạc quay phắt lại. Vì quá bất ngờ mà khi quay người, Hạc không để ý thấy nồi nước đang cầm trong tay cũng chổng chênh nghiêng theo.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

"Coi chừng!" - Cô còn chưa kịp định thần thì người đối diện đã nhanh như chớp đẩy cô sang một bên, dùng tay không đẩy cho chiếc nồi ngay ngắn lại trên bếp, thành công cứu vãn món canh của cô. Một tích tắc sau hân liền giật tay lại, rút khê một tiếng rồi đưa lên miệng ngậm.

Hạc điếng người nhìn hân. Cô quên luôn cả ngạc nhiên khi thấy hân, chạy đến kéo tay hân tới vòi nước, mở nước lạnh xả lên, vừa mắng - "Cậu bị ngốc à, sao lại dùng tay không như thế? Để yên đó một chút đi. Tôi đi lấy thuốc."

Cô chưa kịp chạy đi thì hân đã giữ tay cô lại, lắc đầu nói - "Không cần. Tôi không sao. Chị có sao không?"

Hạc quay lại nhìn hân - "Tôi không sao."

"Thật chứ?"

"Thật." - Vừa nói cô vừa chia hai tay ra cho hắn xem. Sau khi cảm thấy cô quả thật không có vấn đề gì, San mới thả cô ra.

Hạc nghiêm khắc nhìn hắn nói - "Cậu phải bôi thuốc, nếu không lát nữa bị rộp là đau lắm."

Nói rồi cô xoay người tắt bếp, sau đó chạy lên lầu.

Khi cô cầm tuýp thuốc quay lại, hắn vẫn còn đứng lóng ngóng trong bếp. Sự xuất hiện đột ngột của nhân vật ngoài hình tính như hắn khiến căn nhà bếp của cô dường như càng nhỏ thêm trước. Hắn đã tắt vòi nước, đang nhìn ngó mấy thứ cô bày la liệt trên bếp với vẻ mặt tò mò.

"Cậu còn đứng đó làm gì, lại đây." - Cô lôi hắn ra phòng khách, ấn xuống sofa mở tuýp thuốc.

"Đưa tay đây." - Cô nói.

Hắn ngoan ngoãn chia tay ra. Hạc thận trọng lật lật tay hắn kiểm tra. Trên ba ngón tay giữa của hắn, da tay trên các đốt ngón tay đỏ ửng, hơi rộp lên, lại hơi ẩm.

Cô nhìn vết thương của hắn, trong lòng vô cùng tức giận, hỏi - "Cậu rốt cuộc đến đây để làm gì hả? Doạ cho tôi đứng tim chết sao?"

San nhìn cô lấy khăn lông cẩn thận lau khô những ngón tay hắn, sau đó cô bóp thuốc ra tay, cẩn thận xoa lên những đốt ngón tay của hắn. Có thứ gì đó tan nhẹ ra trong người San, hắn bình thản nói - "Tôi lo cho chị."

"Lo cho tôi?"

"Tôi đến công ty chờ nhưng không thấy chị. Gọi điện thì chị không bắt máy. Tôi đến nhà bấm chuông thì không ai ra mở cửa, nhưng bên trong lại sáng đèn, cho nên tôi tự vào."

Hạc trợn mắt - "Cậu tự vào bằng cách nào?" – Đây chính là mấu chốt của vấn đề. Cô nhớ rõ ràng khi vào nhà đã khoá cửa sắt bên ngoài.

"Trèo cửa."

Hạc lại thêm một trận đau đầu nhức óc, hắn lại trèo cửa nhà cô. Hạc liền mắng - "Rốt cuộc tôi đã nói cậu bao nhiêu lần rồi? Nếu cậu bị thương thì sao? Cậu bị gãy tay một lần còn chưa sợ sao? Còn nữa, đừng có xuất quỷ nhập thần xuất hiện sau lưng tôi. Còn may là tôi còn chưa giặt mình mà hắt cả nồi nước sôi vào mặt cậu, biết chưa? Cậu cũng có phải trẻ con..." - Nói đến đây cô chợt im bặt. Bởi vì tên kia đã nghiêng đầu, lợi dụng lúc cô bôi thuốc không để ý hôn trộm một cái lên môi cô.

Trên mặt San còn thấp thoáng một nụ cười đắc ý. Cô đẩy vai hắn ra, trừng mắt hỏi - "Làm cái gì thế hả?"

"Chị không nhìn thấy rõ à? Vậy để tôi làm lại." - Vừa nói hắn vừa ghé mặt lại - "Lần này nhất định sẽ chậm hơn cho chị nhìn."

Hạc đập bàn đứng dậy, ném luôn cái tuýp thuốc đang cầm trên tay vào người hắn, quát - "Kim San, cậu cho rằng đùa giỡn với tôi thú vị lắm hay sao?"

"Tôi không đùa giỡn với chị."

"Nếu không đùa giỡn, cậu đối xử với tôi như vậy là có ý gì? Há?"

Hắn nhìn cô một lúc lâu, mở miệng mấy lần nhưng không thành tiếng. Hắn nói – "Tôi thích làm thế, rồi sao?"

Thái độ lấn lòi nói của hắn đều khiến cô muốn tăng xông. Cô biết đàn ông quả nhiên là loại động vật hành động theo nửa thân dưới, nhưng người chịu ảnh hưởng trực tiếp lần này là cô - "Khốn kiếp, cậu xem mồm tôi là khăn giấy ăn chắc, muốn chà miêng lên thì chà sao?"

Hắn chớp mắt nhìn cô, sau đó lại trả lời – "Tôi chưa từng xem miệng chị là khăn giấy ăn." – Sau đó dừng một chút bổ sung – "Cảm giác giống nhai kẹo dẻo hơn."

Hạc muốn té ngửa. Cô nén giận, kinh nghiệm của cô là họ cứ theo đà đầu khẩu này thì cô sẽ sớm bị măn kinh, cô nghiêng rằng dùng lý lẽ thuyết phục - "Trên đời này, không phải cứ điều gì muốn làm thì có thể tùy tiện làm. Cậu rốt cuộc có xem tôi ra gì không? Đây là chuyện liên quan đến một mình cậu sao? Sao cậu không để ý suy nghĩ xem cảm giác của tôi là gì trước khi tùy tiện hành động?"

"Vậy cảm giác của chị là gì?" – Thật sự hắn cũng rất muốn biết.

Nhìn ánh mắt trông chờ câu trả lời của hắn, cô cảm thấy bất lực. Cũng may cô không đăng ký đi học làm giáo viên, nếu không sẽ bị loại trẻ con như hắn bức đến chết – "Vấn đề chính ở đây không phải là bàn về cảm giác của tôi. Ý tôi là cậu không nên như thế, những chuyện như vậy là chuyện chỉ nên làm giữa những người yêu nhau. Hai bên cùng đồng tâm tình nguyện."

"Nói vậy là chị không tình nguyện?"

Hạc chỉ còn thiếu điều muốn đưa hấn lên bàn thờ ngồi nữa thôi. Chuyện như vậy không phải quá rõ ràng hay sao mà hấn vẫn cố tình không chịu hiểu.

"Dừng." – Cô đưa tay lên – "Có một chuyện tôi cần làm rõ. Quan hệ hiện tại của chúng ta là gì?"

San nhủ mảy về mặt giống như đang đắm chiêu suy nghĩ câu hỏi của cô. Quả thật rất học búa. Cô và hấn là chị em? Không phải, hấn có chết cũng không thừa nhận. Là bạn bè? Cũng không phải. Người yêu? Lại càng không. Không lẽ giống như thằng bạn Mìn của hấn thật sự nói, là hấn đơn phương cô?

Hạc thấy hấn mãi nghĩ, được nước liền lấn tới – "Thấy chưa? Cậu rõ ràng là ngay cả bản thân mình cũng không hiểu nổi. Tuy chúng ta có nhiều điểm khác biệt, nhưng thật ra tôi đối với cậu luôn xem là một người em trai tốt. Có thể cậu ở bên ngoài đã quen chơi đùa, đối với những chuyện như vậy không có suy nghĩ nhiều. Nhưng tôi lớn tuổi hơn cậu, chuyện như thế rất khó chấp nhận. Tôi tôn trọng cậu, vì thế cũng cần cậu tôn trọng tôi. Sau này cậu tốt nhất đừng lặp lại những hành động như thế, phải để dành nó cho bạn gái cậu."

Hấn nghe cô dài dòng, mi mắt sụp xuống. Đây quả thật là hấn đơn phương cô.

Hấn ngẩng lên hỏi cô – "Vậy nếu chị là bạn gái tôi thì hôn môi không thành vấn đề?"

Hạc im bất như bị sét giáng vào đầu. Nãy giờ cô có đề cập gì đến chuyện bạn gái bạn trai đâu, sao lại lệch đường rầy tới đoạn này?

Cô cố giữ bình tĩnh, kiên trì giải thích cho cái đầu mít đặc của hấn hiểu – "Vấn đề là tôi không phải bạn gái cậu. Cũng chưa từng có ý định này. Cậu còn nhỏ, bên ngoài có rất nhiều người tốt, sau này cậu chắc chắn sẽ gặp được một người bạn gái tốt đề..."

Hấn trực diện ngắt lời, một câu đem toàn bộ huyết áp của cô dâng cao lên tới tận não - "Nhưng tôi chỉ muốn hôn mình chị."

—

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hôn.

Hôn.

Hôn cái đầu hấn.

Bên Hàn Quốc không hiểu nuôi dưỡng hấn bằng loại thức ăn gì, rõ ràng cùng là người trái đất, sao cô lại có cảm giác mình đã gặp phải người ngoài hành tinh như thế? Hay là hấn ăn kimchi với thịt nướng nhiều đến nghẹt não luôn rồi?

"Cậu bực mình cái gì? Được người đẹp trai như cậu ta để ý cậu còn than phiền gì nữa?" – Mây vừa gặm cánh gà vừa nói.

"Mây Nhỏ, cậu không hiểu đâu. Tên nhóc biến thái đó không phải để ý hay thích tở. Hấn ta ghen hôn. Nếu nói ra chính xác tức là chỉ có hứng thú thể xác nhất thời chứ không phải là tình cảm."

"... Hứng thú thể xác?" – Mây muốn nói thật ra hôn môi thì cũng không làm cậu có bầu được, không cần phải nghiêm trọng hoá vấn đề như thế, cái gì mà thể xác với thể tích.

Hạc khổ não nói – "Tớ có nên tích cực ăn hành tòi hay hạn chế đánh răng không?"

"Cậu đừng vì hấn mà hăm hại những người xung quanh." – Mây nhăn mặt.

"Vậy thì phải làm sao?"

"Tớ thấy nếu cậu ta thích hôn cậu đến thế thì cậu cứ chiều ý hấn đi. Hôn chán rồi hấn sẽ tự khắc rút lui." – Mây điềm nhiên mút xương, về mặt thoải mái.

Hạc sững sờ nhìn Mây – "Cậu vừa bảo tớ chiều ý hấn đi hả?"

"Chẳng phải cậu nói cậu ta hứng thú nhất thời sao?" – Mây khua khua cái xương gà trong không khí giải thích – "Thường thì đàn ông càng cự tuyệt thì máu chiếm đoạt của họ càng cao. Cậu càng cứng rắn thì chỉ càng khiến cậu ta thêm hứng thú thôi. Nếu cậu thuận theo tự nhiên, không biết chừng cậu ta sẽ mất hứng mà tự động rút lui. Cậu xem xem có bao nhiêu người đàn ông theo đuổi phụ nữ, lên giường được rồi thì thẳng cánh đá bay người ta, đều cùng là một nguyên do đó thôi."

Hạc thấy đau đầu, đây là cái lý luận gì vậy – "Tớ thật sự thấy cách này rất nguy hiểm" – Đây là bán mình cho giặc.

"Thường thì nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất." – Mây nhướn nhướn mày.

"Không nói chuyện này nữa. Hôm nay cậu hẹn với người ta như thế nào?"

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi Mây đã trợn ngược mắt, vẻ mặt biến đổi vô cùng đa dạng từ xanh sang đỏ, đỏ sang tím - "Cậu đừng nhắc đến cái tên đó nữa. Ngồi cả buổi cũng không mở miệng được hơn 10 câu. Hại tớ ngồi độc thoại cả buổi khô cả nước miếng."

Hạc tò mò hỏi – "Thế á? Anh ta đẹp trai không?"

Mây thờ dãi, nói – "Đẹp thì cũng đẹp. Nhưng tớ chịu không nổi cái không khí xung quanh anh ta, cứ như là ngồi đối diện cai ngục."

Hạc phì cười – "Tớ thấy ít nói cũng đâu phải là tệ. Sao cậu lại phỉ nhổ người ta như thế?"

"Tại vì cậu thích dạng con trai ít nói nên mới thấy thế. Cậu có biết khi tớ vừa gặp anh ta, rất vui vẻ chào hỏi, còn đưa tay ra định bắt tay anh ta thì anh ta nói gì không?"

"Nói gì?"

"Anh ta trừng mắt nhìn tay tớ, rồi lạnh như tiền hỏi "Em rửa tay trước khi ăn chưa?" Cậu nói xem đây là loại đàn ông gì?"

Hạc phá lên cười, sau đó hỏi – "Anh ấy làm nghề gì vậy?"

"Bác sĩ thú y."

"Ồ, là bác sĩ, chẳng trách lại ưa sạch sẽ. Rốt cuộc là lúc đó cậu rửa tay chưa?"

"Chưa."

"Thế cậu nói gì?"

"Còn nói gì được nữa, đi rửa tay chứ làm gì." – Mây bắt mắt nói.

Hạc cười cười nói – "Thế cậu có tính gặp lại anh ta không?"

"Cậu nghĩ tớ điên chắc? Loại đàn ông như thế, không chừng trước khi lên giường, anh ta sẽ hỏi tớ quần lót em mặc mấy ngày rồi chưa giặt cũng nên. Tớ xin kiểu."

Hạc phá lên cười - "Không hiểu sao tớ lại có cảm giác cậu hợp với anh ta thế nhỉ?"

Mây le lưỡi lắc đầu – "Loại đàn ông bằng giá lạnh lòng á hả? Tớ lúc trước có quen một người như thế. Không thể chịu nổi, từ đầu đến cuối lúc nào cũng có cảm giác chỉ mỗi mình mình thích người ta vậy. Thiếu an toàn vô cùng. Tớ là tớ chỉ thích loại con trai nhiệt huyết như hoàng tử son môi của cậu thôi, dám yêu dám nói, dám hôn dám cưỡng, dám lên giường dám..."

Hạc càng nghe càng hoảng sợ, liền vội vàng nhét vào miệng Mây thêm một cái cánh gà – "Đủ, đủ. Nếu cậu thích hẳn đến thế tớ sẵn sàng nhường hẳn cho cậu."

"Vậy tớ cũng sẽ nhường bác sĩ thú y lại cho cậu." – Mây cười toe toét.

Đúng lúc đó điện thoại Hạc đổ chuông một tin nhắn lạ - "Bây giờ em rảnh không?"

Hạc căn bản không biết số điện thoại này là ai, liền nhắn lại một tin – "Xin lỗi. Nhầm số rồi."

"Xin hỏi đây không phải là số của Hạc sao?"

Cô hơi ngạc nhiên, lại nhắn lại một tin khác – "Là tôi, xin hỏi là ai ạ?"

"Mới vài tiếng đã quên? Em có họ hàng với loài cá vàng à?"

Hơ? Cô thật sự không biết chị gái này là ai.

"Xin hỏi chị là ai vậy ạ? Tôi thật sự không biết."

Người kia lần này không những không nhắn lại, còn trực tiếp gọi luôn cho cô.

Hạc vừa đưa lên liền có một giọng đàn ông trả lời khiến cô hết hồn. Vừa rồi cô còn tưởng người ta là nữ.

Anh ta vừa nghe giọng cô đã lên tiếng – "Cô không phải là Hạc." – Giọng anh ta khá trẻ, nhưng trong lời nói nghe rõ sự băng lãnh.

Hạc ngơ mặt. Cô không phải là Hạc thì còn ai là Hạc nữa, liền trả lời – "Tôi chính là Hạc."

"Cô không phải. Phiên cô gọi cô ấy ra nghe điện thoại giúp tôi." – Lời nói lịch sự, nhưng mà tỏ rõ sự cương quyết.

"Tôi là Hạc."

"Cô không phải."

Hạc cảm thấy cái cuộc nói chuyện này rõ ràng là loanh quanh không có hồi kết. Cuộc đời của cô gặp phải một tên Kim San đã thấy muốn chết rồi, còn tên này là tên gần dở nào nữa đây.

Cô đành xuống nước nói - "Xin hỏi anh gọi đến có chuyện gì, để tôi nhắn giúp cho cô ấy?"

"Lúc này cô ấy để quên một tập tài liệu. Tôi đang cần. Nếu cô ấy muốn lấy lại thì gọi cho tôi." – Anh ta bình thản giải thích, giọng đều đều không lên cũng không xuống.

"Xin hỏi anh là..."

"Gia Lạc" – Người kia nói xong liền cúp máy.

Hạc ngẩn người nhìn điện thoại. Thấy vẻ mặt thất thần của cô, Mây hỏi – "Sao thế?"

Hạc quay sang nói – "Có một người tên Gia Lạc gọi tôi, nói là quen tôi, lại còn bảo tôi để tài liệu ở chỗ anh ta."

Mây nghe những lời cô nói liền sững người, ánh mắt tròn trũng, sau đó đứng phắt dậy chạy tới lục túi xách.

Hạc nheo mắt nhìn Mây – "Cậu... không lẽ..."

Mây gần như là đồ túi xách ra để kiểm, hoảng loạn nói – "Chết rồi, tập tài liệu đó ngày mai tôi phải nộp lên cho sếp."

"Vậy chính là cậu, dám cho anh ta tên tôi và số điện thoại của tôi?" – Hạc chỉ điểm thủ phạm.

Mây hoàn toàn không để ý tới lời nói của Hạc, méo máo – "Làm sao đây, tôi không muốn gặp lại anh ta chút nào hết."

"Đáng đời cậu." – Hạc cười cười – "Ai bảo cậu dám đem tôi ra làm bia đỡ đạn."

"Không phải tôi cố ý đâu, thật tình tôi không muốn gặp lại anh ta, nhưng mà hấn lại hỏi số điện thoại của tôi. Cậu không biết về mặt của anh ta đâu, có cảm giác nếu tôi không đưa anh ta sẽ nhìn cho tới khi tôi hoá đá mới thôi. Thế nên tôi mới bắt đầu đi khai tên cậu, đưa số điện thoại cậu." – Mây nhìn cô cầu cứu – "Dù gì anh ta cũng biết tên biết số điện thoại cậu rồi, đảm bảo đúng kiểu người cậu thích, cậu tới lấy thay tôi đi."

Hạc trong bụng cười muốn lộn ruột, bộ dạng của Mây quả thật còn hơn là nhìn thấy quỷ, không biết anh chàng bác sĩ kia là thần thánh nơi nào. Ở ngoài cô vẫn giả vờ đứng đắn lắc đầu – "Tôi cảm thấy lừa một người thanh cao như bác sĩ là không tốt. Và lại lúc này chỉ nghe giọng tôi anh ta đã nhận ra tôi không phải là cậu rồi. Bây giờ tôi vác mặt tới không chừng sẽ bị anh ta tạt acid hủy dung nhan ấy chứ. Ai mà biết mấy người làm nghề y như anh ta có để vài can acid trong nhà hay không?"

"Hay cậu đi cùng với tôi. Nhân tiện tôi giới thiệu cậu với anh ta luôn."

"Nghe cậu kể anh ta đáng sợ như vậy, tôi không muốn đi đâu."

"Không có, không có, đảm bảo với cậu anh ấy hiền lành, đẹp trai, gia giáo..."

Mây còn đang huyền thuyên thì chợt điện thoại Hạc lại báo tin nhắn. Cả hai cô gái cùng chụm đầu lại xem. Là tin nhắn của Gia Lạc – "Tôi rất bận. Nếu em không liên lạc trong vòng 5 phút, tôi sẽ để tài liệu của em ngoài cửa, nếu có ai nhặt được, không phải là trách nhiệm của tôi."

Mây tròn mắt nhìn tin nhắn, giật điện thoại gào vào màn hình – "Gia Lạc, anh là đồ đàn ông biến thái. Anh dám ném nó ra khỏi cửa thử xem, xem tôi có ném luôn xác anh từ tầng 67 xuống không?"

"Cậu quên ấn nút gọi điện rồi." – Hạc nhắc nhở - "Đây này."

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Mây còn chưa kịp phản ứng thì điện thoại đã kết nối, đầu bên kia Lạc lập tức bắt máy, rất điềm đạm a lô một tiếng.

Hạc liền đẩy điện thoại qua cho Mây. Mây trừng mắt nhìn cô, hít mấy chục ngụm khí cho thông khí quản, sau đó mới nhẹ giọng – "Dạ, bác sĩ Lạc." – Hạc ở bên cạnh mắt tròn mắt dẹt, há hốc nhìn về tốc độ giả tạo của cô.

Không biết đầu bên kia nói gì, Mây liên tục vâng dạ vô cùng lễ phép. Thấy Mây cúp cúp điện thoại xong mặt mang vẻ mặt uất hận giờ điện thoại lên cao muốn ném vào tường thì Hạc liền lên tiếng – "Điện thoại của tớ, của tớ đó."

Mây đành ấn điện thoại vào tay Hạc, thều nào lấy túi và áo khoác, dắt xe máy ra ngoài rồi nói – "Tớ đi một lát rồi về."

Hạc cố nín cười, học theo cách Mây lúc trước, tiễn bạn – "Không cần về cũng được."

Mây đi rồi Hạc mới quay vào nhà, dọn dẹp đồ ăn sau đó đi lên phòng mình mở máy tính.

Cô ngồi trước màn hình, vận vẹo tay một lúc mới đánh vào đó hàng chữ - "Đơn xin từ chức."

[...]

Ngày hôm sau Hạc vẫn đi làm bình thường. Cô đợi đến cuối ngày mới xách tờ đơn tới phòng trưởng phòng.

"Mời vào." – Nghe tiếng trưởng phòng sau cánh cửa phòng vang lên, Hạc mới đẩy cửa bước vào.

Vừa vào trong cô liền sững người. Trưởng phòng đang ngồi sau bàn làm việc, đối mặt với cửa ra vào nơi cô đang đứng. Kế bên anh ta còn có một người đang đứng là Huy. Huy chống một tay lên bàn, một tay cầm chuột, nhú mày nhìn màn hình máy tính của trưởng phòng.

Nghe tiếng cửa mở, cả Huy và trưởng phòng cùng ngẩng lên. Ánh mắt Huy khi nhìn thấy cô có chút kinh ngạc. Cô làm lơ ánh mắt của anh ta, nói với trưởng phòng – "Nếu anh bận thì để em quay lại sau cũng được ạ."

"Không cần, cậu ấy chỉ giúp anh sửa một phần mềm bị lỗi trên máy thôi. Có chuyện gì em cứ nói đi."

Cô hơi lưỡng lự, sau đó dứt khoát đi lên đưa tờ đơn cho trưởng phòng.

Huy ở bên cạnh liếc nhìn tờ giấy trong tay anh ta. Nhìn thấy ba chữ "Đơn Từ Chức" cả người anh đột nhiên cứng đờ. Trưởng phòng cũng ngạc nhiên không kém. Anh ta nhướn mày, sau đó quay sang Huy – "Lát nữa cậu quay lại được không, tôi có chuyện cần phải nói riêng với cô ấy."

Huy gật đầu rồi bước qua cửa. Khi anh đi ngang qua cô dường như bước chân có chậm lại, nhưng Hạc kiên quyết nhìn thẳng phía trước.

Huy ra ngoài khép cửa rồi trưởng phòng mới hỏi cô – "Nói cho anh nghe xem, vì sao lại đột nhiên muốn từ chức."

Hạc cắn cắn môi, sau đó dùng lý do của mình đã chuẩn bị tới qua ra đáp lời.

Khi cô nói chuyện xong với trưởng phòng, đi ra ngoài thấy Huy vẫn đang đứng ở hành lang.

Cô đi ngang qua anh. Anh kéo tay cô lại, nói – "Em tìm được công việc mới rồi sao?"

"Vẫn chưa ạ."

"Vậy sao lại đột nhiên xin nghỉ? Là vì anh?"

Hạc đáp – "Không phải."

"Thế thì tại sao?"

"Đây là chuyện em muốn làm từ lâu rồi. Có điều bây giờ mới có can đảm."

"Hiện tại bây giờ ở ngoài không dễ tìm một công việc tốt. Và lại..." – Nói đến đó anh ngập ngừng.

Cô hiểu anh muốn nói gì, cô vốn là một cô gái không bằng cấp. Lúc trước may mắn được một người bạn cùng phòng giới thiệu mới có thể vào làm tiếp tân cho công ty này. Lâu dần bên phòng marketing thiếu người mới kéo cô qua vào làm tạp vụ. Trưởng phòng marketing thấy cô nhanh nhẹn nên giữ cô lại luôn. Lương không tệ, đối đãi của công ty với cô cũng tốt, thêm nữa cô cũng tiếp thu được nhiều thứ, xem như cũng đã có một ít kinh nghiệm. Hiện giờ nếu bỏ công việc này để bắt đầu lại từ đầu, quả thật là một quyết định không dễ dàng gì.

"Em quyết định rồi."

"Là cậu ta bảo em làm sao?"

"Không phải." – Hạc lại lắc đầu, sau đó mỉm cười – "Là Henry Ford."

Huy nhú mày nhìn cô không hiểu.

Hạc chỉ cười, nói với anh – "Đơn của em đã được chấp nhận, hai tuần nữa em sẽ chính thức thôi việc. Sau này chúng ta không có cơ hội gặp lại. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe."

Sau đó cô bước đi thẳng.

Buổi chiều hôm đó tan lâm, cô không bắt xe buýt, đi bộ hơn một tiếng ra tới bờ sông Bạch Đằng ngồi hút thuốc.

Đang hút thuốc hóng gió, cô chợt nghe điện thoại đổ chuông. Hạc nhìn màn hình điện thoại, mặt liền biến sắc. Người gọi tới là San.

Cô suy nghĩ đôi chút rồi nhấc điện thoại.

"Chị đang ở đâu vậy?" – Hấn hỏi.

"Tôi đang ở ngoài đường." – Cô nói thật.

"Đường nào?"

"Ồ, không biết nữa."

"Sao lại không biết? Chị đi lạc hả?"

"Ồ." – Cô ậm ờ.

"Chị nhìn xung quanh xem xem có gần địa điểm nào đặc biệt không?"

"Làm gì?"

"Tôi tới đón chị."

Hạc vội vã lên tiếng - "Không cần đâu. Cho dù có lạc tôi cũng tự bắt taxi về được."

"Để chị đi taxi một mình tôi không yên tâm."

Nghe giọng nói nghiêm túc của hấn, Hạc có hơi ngẩn người. Cô im lặng một chút rồi nói – "Chỗ của tôi cậu không tới được đâu."

"Sao lại không đến được? Chị rốt cuộc là đang ở đâu?"

"Từ chỗ cậu đến chỗ tôi cách xa lắm. Thật đấy, là muôn trùng nghìn dặm. Vì thế cậu đừng đến nữa, sau này cũng đừng đến."

Hạc cúp điện thoại, tắt luôn máy, tiếp tục hút thuốc. Cô hút hết cả bao thuốc thì trời cũng đã ngả tối.

Cô đi bộ đến trạm xe buýt.

Đang đi đột nhiên điện thoại cá nhân lại reo ồm ồm. Vốn Hạc có hai cái điện thoại, số điện thoại mà San biết là số công ty cho cô, còn số còn lại cô chưa từng nói cho hấn biết. Vì thế nên khi nghe tiếng chuông reo cô liền lục trong túi xách tìm điện thoại. Trong lúc tìm kiếm, cô cũng đồng thời phát hiện ra chìa khoá nhà hình như đã để quên trong công ty. Tìm được điện thoại rồi, cô nheo mắt nhìn dãy số vừa có phần vừa lạ vừa quen mắt trên màn hình.

Hạc bấm trả lời điện thoại. Vừa nghe thấy tiếng cô, người ở đầu bên kia đã lên tiếng – "Lại là cô. Phiên cô giúp tôi chuyển máy cho Hạc."

Người gọi đến cho cô nhưng lại khẳng định cô không phải là Hạc thì chỉ có một – "Bác sĩ Gia Lạc." – Cô vừa nghe điện vừa rào bước đi tiếp về phía công ty.

"Là tôi." – Anh ta hồ hững đáp. Giọng điệu của anh ta lịch sự nhưng cũng vô cùng xa cách.

Hạc day day hai bên thái dương. Tại sao Mây vẫn chưa giải thích cho anh ta đây là số điện thoại cá nhân và tên của cô. Hạc thầm chửi rủa trong bụng Mây là đồ bán đứng bạn bè. Cô nhanh chóng nói – "Bác sĩ Lạc, đây là số điện thoại cá nhân của tôi. Nếu anh muốn tìm cô ấy thì cứ trực tiếp gọi số XXX XXX. Sau này cũng không cần phải đi qua tôi nữa."

"Cô chờ một chút tôi ghi lại." – Từ đầu bên phía anh ta vang lên giấy bút loạt xoạt, một lúc sau anh lên tiếng – "Cảm ơn cô, làm phiền cô nhiều rồi."

"Không sao ạ." – Hạc đáp.

"Tôi vẫn chưa biết tên cô?" – Anh ta đột nhiên hỏi.

Hạc cười gượng nói – "Haha... Bác sĩ Lạc, không biết anh có tin không nhưng tên tôi thật sự là Hạc."

Đầu phía bên anh ta im lặng, một sự im lặng khiến Hạc lạnh sống lưng. Một lúc sau anh ta lên tiếng, hình như nhiệt độ trong giọng nói cũng giảm xuống một cách trầm trọng – "Trực giác nhắc cho tôi biết hình như cô ấy lại nói dối tôi nữa rồi."

Mồ hôi Hạc túa ra như tắm – "Chuyện này... haha... anh cứ từ từ tìm hiểu..."

Cúp máy, Hạc không ngừng chột dạ. Cô cấp tốc bấm điện thoại gọi cho Mây. Rất tiếc mấy bạn không thể kết nối, gọi vài lần cũng chỉ nghe tiếng tí tí của tổng đài. Cô có cảm giác bác sĩ Lạc đã ra tay trước cô rồi. Hạc nhìn điện thoại, dành một phút trịnh trọng tưởng niệm cho đồng đội xấu số vừa bị chính mình bán đi là Mây.

Cắt điện thoại vào túi, cô ráo bước đi tiếp về phía công ty. Trên đường đi, cô đi tắt ngang qua một cái công viên gần công ty. Đang đi trên đường cô chợt nhìn thấy một vài người vây quanh lại như đang xem một cái gì đó. Vì họ đứng chắn ngang ngay trên đường đi của cô, cho nên dù không muốn Hạc cũng phải đi ngang qua. Khi cô lách người qua đám đông, liền có một thân hình nhỏ lao tới ôm chặt cứng lấy một bên chân cô.

Cô còn chưa kịp định thần thì đã có một tiếng khóc nức nở kinh thiên động địa vang lên – "Mẹ, mẹ ơi."

Hạc sững sờ cả người, nhìn cô bé con nước mắt nước mũi lem nhem đang ôm dính lấy ống chân mình, mồm không ngừng gọi mẹ như chim non mới mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Thấy cô bé con ôm chặt cứng lấy chân Hạc không buông, những người xung quanh bất động hết nhìn cô rồi lại nhìn đứa bé, sau đó họ mới đồng loạt vỗ oà ra lên tiếng trách mắng cô – "Cô là mẹ bé hả?"

"Là mẹ sao lại bắt cản để con đi lạc như vậy?"

"Con bé nó chờ cô cứ khóc mãi, ai hỏi gì cũng không chịu nói."

"Ôi làm tôi lo muốn chết, thật là thiếu trách nhiệm."

Cô trợn mắt á khẩu nghe một loạt lời công kích của người xung quanh. Đây là thể loại hiểu lầm gì vậy. Mấy cái người này, cô chỉ mới 24 tuổi, đào đâu ra con lớn như thế? Hạc vội vã lên tiếng – "Này em bé, em nhầm rồi chị không phải là mẹ em đâu."

"Mẹ, mẹ ơi." – Con bé con cứ ôm chặt lấy chân cô không buông, chùi nước mắt nước mũi và hình như cả nước miếng bèm nhẹp lên chân cô.

"Mau mau đem con về nhà đi, cháu bé nó sợ lắm rồi."

"Không, không phải con cháu đâu." – Hạc cố sức phân bua.

"Đừng trách mắng nó nữa. Có gì hai mẹ con về nhà rồi nói."

Mọi người cùng lên tiếng rồi lục đục tản đi. Ai căn bản cũng có chuyện phải làm, thấy mẹ cô bé tới rồi thì cũng không ai nán lại nghe chuyện nữa.

"Cháu không phải, thật sự không phải mẹ bé mà." – Cô lên tiếng nhưng đám đông đã nhanh chóng bốc hơi, để lại mình cô với đứa trẻ không quen không biết.

Cô nhìn đứa trẻ nhỏ. Đứa trẻ cũng nhìn lại cô, méu máo râm rứt khóc không ngừng. Cô bé khoảng 5-6 tuổi, cao chưa tới bụng cô, gương mặt trắng trắng, phính phính. Đôi mắt to tròn ngân ngấn, hai má dãn dụa chảy những giọt nước to bụi.

Cô thở dài, đưa tay lên bế đứa trẻ lên. Nó vừa được bế lên liền ôm chầm lấy cổ cô khóc lớn – "Mẹ ơi, mẹ."

Hạc thấy đứa trẻ quả thật tội nghiệp, chắc là bị lạc sợ chết khiếp rồi. Cô xoa xoa lưng cho bé, dỗ dành rồi nhập vai luôn – "Ừ ừ mẹ đây, ngoan nào, ngoan nào, đừng khóc nữa."

"Mẹ ơi, anh hai bỏ Sam đi đâu mất rồi?" – Cô bé vừa khóc vừa méu máo, giọng nói lạc đi giữa tiếng nấc.

Nghe đến đây Hạc có thể đoán được 80% sự tình. Cô bé này chắc hẳn tên Sam, bị lạc mất anh hai. Cô vuốt vuốt mái tóc ngắn ngắn mềm như tơ của cô bé, lại lấy khăn giấy lau nước mắt trên mặt nó rồi giúp nó xì mũi, cười nói - "Đề mẹ dẫn Sam đi tìm anh trai nhé?"

Cô bé nghe lời cô gật lia lịa, nước mắt nước mũi vẫn lem nhem, nhưng gương mặt lại bừng sáng vô cùng đáng yêu, khoe ra hai cái răng cửa nho nhỏ. Hạc phì cười, đúng là con nít vừa khóc xong đã cười ngay rồi. Cô bế đứa bé đi, vừa chọc cho nó cười vừa hỏi - "Thế Sam có nhớ lần cuối thấy anh hai ở đâu không?"

Cô bé hơi tiu ngưu, ấp úng nói - "Anh hai bảo Sam ngồi trong xe hơi, nhưng ngồi trong xe chán lắm."

"Thế nên Sam trốn ra ngoài đúng không?" - Cô hỏi.

Cô bé lại mếu máo - "Mẹ đừng mách anh hai. Anh hai giận, rất đáng sợ."

Cô nựng nhẹ cái má tròn tròn trắng trắng của cô bé, cười nói - "Mẹ không mách anh hai đâu. Lát nữa sẽ đánh đòn anh hai dám để bé Sam lại một mình nhé, chịu không?"

Cô bé thích thú cười. Cô lại hỏi - "Thế anh hai Sam tên gì?"

"Mẹ ơi, sao mẹ lại không biết tên anh hai?" - Bé Sam hỏi cô.

Hạc á khẩu, cười gượng - "Mẹ già rồi, hơi đãng trí. Sam không nhắc mẹ quên mất."

Cô bé đưa đôi bàn tay nhỏ lên xoa xoa má cô, sau đó nói - "Mẹ đâu có già. Hay là mẹ không thương anh hai?"

Nhìn đôi mắt lại ngắn lẹ của cô bé, Hạc dở khóc dở cười tung hết công lực nói xạo ra - "Thương chứ, thương chứ."

"Thật không, thật không mẹ?" - Cô bé mừng rỡ hỏi.

"Ừ, ừ, thật." - Hạc gật lấy gật để, cũng không biết cô thương gì ở thằng bé kia.

Hạc bế cô bé đi vòng vòng hy vọng tìm được anh trai của bé. Cô cũng dò hỏi những người xung quanh xem có nhìn thấy một cậu bé nào đi tìm em gái không. Thế nhưng đi đến mỗi chân cũng không thấy ai ra nhận bé. Cô đành bất lực đưa cô bé đến đồn cảnh sát gần nhất hy vọng có thể giúp bé đăng tin tìm trẻ lạc.

Cô suy ngẫm mình sẽ cùng cô bé ngồi chờ, nếu không có ai tới nhận tới nay thì sẽ đem cô bé về nhà cho tới khi có người nhà tìm tới. Cô có nghe một vài thông tin không hay về một số trường hợp không tốt đối với trẻ lạc ở đồn cảnh sát. Sam lại là bé gái. Để cô bé lại một mình cô thật sự không yên tâm.

Không biết có phải cô nhập vai quá đà hay không mà trong lòng cô tự nhiên mơ màng tưởng tượng đến viễn cảnh cô bé không có ai nhận về, cuối cùng theo cô về nhà sống. Hạc nghiễm nhiên được làm mẹ một đứa trẻ đáng yêu xinh xắn. Mỗi ngày cô đi làm về nhà là cô bé lao vào ôm chầm lấy cô lúi lo cong lưng gọi cô mẹ ơi mẹ ơi.

"Mẹ ơi, mẹ cười gì thế?" - Sam giương đôi mắt to to chớp chớp nhìn cô.

Hạc sờ sờ mặt mình, thấy cô đúng thật là đang ngoác miệng cười tới tận mang tai.

"Không có gì." - Cô vội lắc đầu xua đi suy nghĩ này của mình. Cô sao lại thế? Mới 24 tuổi sao lại tự dưng đã mơ đến viễn cảnh ngôi nhà và những đứa trẻ rồi?

Cô bé Sam một lúc đã tới được đồn cảnh sát.

Là một người công dân gương mẫu, bản thân cô cũng chưa từng bao giờ tới đây cho nên cũng hơi bối rối không biết phải làm sao.

Vừa tới cửa đồn cảnh sát cô đã nghe tiếng quát lớn, kèm với một tiếng rầm rõ to như ai đập mạnh lên bàn - "8 tiếng? Các người giỡn mặt tôi đấy hả?"

"Cậu bình tĩnh, đây là quy định chung. Sau 8 tiếng bị mất tích chúng tôi mới có thể chính thức lập biên bản làm tường trình."

Lại thêm một tiếng rầm nữa vang lên cùng với tiếng chửi thề - "Con mẹ nó, tôi tới đây không phải để cùng các người viết bản tường trình. Hôm nay các người không tìm ra con bé tôi sẽ đốt trụ cái chỗ khốn nạn này."

Tiếng quát và giọng điệu này nghe rất quen, cô liền ló đầu vào trong nhìn ngó. Quả nhiên là nhìn thấy San đang đứng trước một bàn cảnh sát lớn tiếng quát mắng. Trên mặt hấn nổi đầy gân xanh, tư thế cao lớn nắm lấy cổ áo uy hiếp người cảnh sát mặc quân phục gầy gò ngồi đối diện.

Hạc thẳng thốt lên tiếng - "Kim San."

"Oppa."

Hai tiếng gọi cùng đồng thanh vang lên. Tiếng đầu là của cô, tiếng sau là của Sam. Hạc sửng người nhìn cô bé trên tay mình.

Oppa?

Tiếng Hàn Quốc?

Anh hai?

Không lẽ....

San nghe tiếng gọi cũng lập tức quay lại nhìn về phía hai người họ.

Cô bé Sam lập tức giẫy khởi tay cô nhảy xuống đất chạy về phía hấn, hai tay dang ra.

San sau một phút kinh ngạc cũng rào bước về phía trước, quỳ xuống dang tay ra đón lấy thân người nhỏ bé của Sam. Hai người một lớn một nhỏ ôm chầm lấy nhau. Sam liền lập tức bật khóc, vừa bù lu bù loa vừa gọi - "Oppa, oppa."

"Ừ, ừ, ngoan nào anh đây, đừng sợ, đừng khóc." - San vuốt vuốt tóc cô bé, thở một hơi nhẹ nhõm, gương mặt dịu dàng có chút đau thương ôm đứa trẻ vào lòng - "Xin lỗi là anh không tốt để Sam lại một mình trong xe."

Quả nhiên là hấn, là anh trai của con gái cô. Hạc trợn mắt chữ A mồm chữ O nhìn cảnh tượng anh em em trùng phùng của hai người kia. Có cho vàng cũng không ngờ cô lại nhặt được em gái đi lạc của hấn. Chẳng trách sao cô bé lại đi lạc ở gần công ty cô, lại còn vừa gặp cô đã nhận mẹ. Nếu cô nhớ không lầm tên tóc vàng bạn San lần trước cũng có đề cập đến chuyện cô trông khá giống mẹ hấn.

Hấn bế bé Sam lên, dịu dàng vuốt nước mắt cho cô bé - "Có bị té ở đâu không? Có bị ai bắt nạt không? Có sợ lắm không?"

Bé Sam lắc đầu, sau đó dường như rất phấn khởi, vừa cười vừa khóc khoe - "Anh hai, em tìm được mẹ rồi!" - Sau đó cô bé quay đầu lại kiểm Hạc.

Lúc này San dường như mới nhìn thấy cô, hấn sững người.

Người cảnh sát lúc nãy nói chuyện với Sam cũng nhận ra sự xuất hiện của cô, hỏi - "Cô là mẹ cô bé sao?"

"Không phải, tôi không phải là mẹ bé đâu." - Hạc liền xua tay, cô không dám ở trước mặt hấn nhận làm mẹ của em gái hấn - "Tôi chỉ là tình cờ đi ngang qua thấy cô bé đi lạc nên đưa bé tới đây thôi." - Vừa nói cô vừa liếc San.

Hấn nghe cô nói, ánh mắt chợt mềm mòng dịu dàng.

"Nếu đã tìm được người thân của bé rồi thì tôi xin phép về trước ạ." - Cô cúi đầu chào, vừa định quay đi thì cô San đã nắm cổ tay cô lại.

"Chị đi đâu?"

Bé Sam thấy anh hai của nó hỏi cũng meo meo theo - "Mẹ ơi, mẹ đi đâu?"

Cô vội vàng lên tiếng - "Mẹ có việc phải đi trước Sam ở lại chơi với anh hai nhé." - Vừa quay lưng đi thì nghe tiếng khóc rống lên của bé Sam.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Tiếng khóc khuấy động cả sở cảnh sát. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn họ. Hạc sợ chết khiếp, cô không ngờ con bé nhỏ người mà tiếng khóc lại lớn như thế. Ngay cả San dường như cũng không lường được trước, lúng túng đỡ dành cô bé nhưng nó không những không nín mà còn khóc lớn hơn.

Hạc hét cách, vội vàng chạy đến. Bé Sam liền ôm lấy cổ cô không buông - "Mẹ ơi. Mẹ đừng đi, ở lại với Sam và anh hai."

San đành phải chuyển bé Sam qua tay cho Hạc bế. Cô ôm cô bé vào lòng vỗ về một chút nó mới nguôi nguôi. Có lẽ cả ngày khóc mệt rồi, ở trên tay cô, bé nín dần rồi thiếp ngủ.

Nhưng mà cho dù có ngủ rồi cô bé vẫn ôm cô mãi không buông. Cô và San cùng cười gượng nhìn nhau, sau đó xin phép sở cảnh sát ra về.

Bên ngoài trời hơi lạnh, hấn cởi áo vest bên ngoài khoác lên che cho cô và bé Sam.

Biết hấn lo lắng cho công chúa nhỏ trong tay mình nên cô không tiện từ chối.

Cô đi ké bên hấn đến chỗ để xe. Vừa đi cô vừa nói - "Tôi không biết cậu cũng có em gái."

"Bây giờ thì chị biết rồi." - Hân mỉm cười nhìn cô, nụ cười dịu dàng bất ngờ - "Ngày hôm nay thật sự rất cảm ơn chị. Nếu không có chị, không biết con bé sẽ ra sao nữa. Thật sự lúc con bé biến mất tôi lo đến phát điên. Nếu có chuyện gì xảy ra với con bé tôi thật sự không thể tha thứ cho mình." - Hân cup mắt ữ rũ, bộ dạng giống như đang tự khiển trách mình.

Hạc nhìn dáng vẻ của hân, phì cười - "Nói thật với cậu, nếu trước đây cậu nói có em gái, tôi thế nào cũng nghĩ cô bé thuộc dạng hùng hổ, tomboy, đánh nhau với con trai. Không ngờ em gái cậu lại dễ thương, đáng yêu, nữ tính hay khóc nhè như thế."

"Tôi cũng không biết tại sao nó như thế nữa. Chắc là bị chiều hư rồi." - Hân cười nhìn bé Sam. Trong ánh mắt hân lộ rõ vẻ yêu chiều - "Nhìn nó thế thôi chứ nó cứng đầu lắm. Muốn cái gì cũng đòi cho bằng được. Vừa rồi chị không thấy nó khóc à? Lần nào cũng khiến tôi đau đầu đến chết."

"Vậy thì đúng là em gái cậu rồi." - Hạc bật cười.

Bé Sam trong tay cô chọt cựa mình, lẩm bẩm nói mơ - "Mẹ, mẹ ơi."

Hạc có chút đau lòng vuốt lưng dỗ cho cô bé ngủ. Vừa lúc đó họ đến chỗ đậu xe của San. Hân vòng qua giúp cô mở cửa xe trước. Cô ôm bé Sam ngủ trước ngực cẩn trọng leo vào ghế phụ của xe. Đóng cửa cho cô xong, hân quay sang ngồi lên ghế lái. Thật ra ôm con nít ngồi đằng trước như vậy rất nguy hiểm, nhưng vì tiểu công chúa vẫn ôm dính cứng ngắc lấy cô nên họ đành chịu. Hạc ngồi vào xe, San giúp cô thắt dây an toàn, sau đó lái xe thật chậm và cẩn thận.

"Tôi có chuyện phải ghé qua một nơi. Chị có phiền không?" - Hân vừa lái xe vừa hỏi.

"Không sao, cậu đừng ngại tôi."

"Cảm ơn chị."

Dọc đường họ nói rất nhiều chuyện về em gái hân. Năm nay bé Sam đã lên 6 tuổi, chuẩn bị vào lớp một. Tên cô bé rất giống với tên hân, chỉ có hai chữ Kim Sam. Mẹ của họ vốn sức khỏe không tốt, vì sinh cô bé mà đau yếu qua đời, vì thế từ nhỏ cô bé đã thiếu tình thương của mẹ.

"Nếu mẹ cô bé mất khi vừa sinh ra, sao vừa gặp tôi cô bé đã biết nhận mẹ chứ?" - Hạc thắc mắc.

"Tôi vẫn thường đem hình cho mẹ cho Sam xem, nói đây là mẹ mình. Cô bé còn có một mặt dây chuyền lồng khung cảnh hình mẹ lúc nào cũng đem theo trên người nữa." - Hân nói - "Thật ra chị có rất nhiều nét giống mẹ chúng tôi. Lần đầu nhìn thấy chị tôi cũng..." - Câu nói của hân lơ lửng không có kết thúc.

Quả nhiên là cô thật sự trông giống mẹ hân. Xem ra tên tóc vàng bạn hân không có lừa gạt cô. Hạc có chút tò mò - "Mẹ cậu giống tôi thật ư?"

Hân liếc nhìn cô, điềm nhiên nói - "Chị chỉ hao hao mẹ tôi ở một số điểm ở vẻ ngoài thôi. Còn lại một chút cũng không giống. Tính cách thì chị chỉ đáng xách dép cho mẹ tôi."

Hạc bĩu môi. Vừa lúc đó thì xe của họ của họ rẽ vào một khách sạn. Hân đậu vào trong bãi giữ xe, tháo dây an toàn rồi quay sang nói với cô - "Hai chị em ở đây chờ tôi một chút, tôi đi một lát rồi sẽ quay lại ngay."

"Trong lúc không có cậu ở đây, nếu có chuyện gì có tiện gọi điện không?" - Cô nghĩ dù gì mình cũng đang ôm em gái hân, ít nhiều thì cũng nên phòng xa nhờ có trường hợp nào cấp bách thì còn có thể liên lạc được với hân.

"Được, tôi chỉ gặp người khác nói một số chuyện giấy tờ thôi. Có gì cứ gọi cho tôi. Tôi sẽ khoá cửa xe." - San với tay mở ngăn kéo lấy ra một tập tài liệu rồi bước ra đi vào trong sảnh khách sạn. Hạc nhìn theo bóng lưng hân, trẻ như vậy vẫn còn phải có việc phải làm, có người phải gặp, xem ra hân thật sự rất bận rộn.

San bàn xong công chuyện thì nhờ khách sạn gói cho một ít thức ăn quay trở về chỗ đậu xe. Khi hân ngồi vào trong xe mới phát hiện Hạc đã ngủ thiếp đi rồi.

Hân nhìn hai cô gái ngủ say, cười khẽ, khởi động xe lái về thẳng nhà mình.

Khi Hạc mở mắt ra cô đã thấy xe họ đỗ trước một biệt thự lớn.

"Đây là đâu vậy?" - Cô dụi mắt, có hơi mơ màng hỏi.

"Nhà tôi." - Câu trả lời của hân khiến cô giật mình, suýt nữa thì làm bé Sam đang ngủ trong lòng mình thức giấc. Cũng may cô bé chỉ khẽ cựa mình, sau đó lại vùi đầu vào lòng cô ngủ.

"Sao lại không thả tôi về nhà mà lại đưa đến nhà cậu?" - Cô thì thào hỏi hân, về mặt bất mãn.

Hân đương nhiên không thể nói cho cô biết, cơ hội ngàn năm có một hân sao có thể bỏ lỡ. Thế nhưng trước mặt cô hân chỉ nói - "Chị giúp tôi đưa Sam vào nhà rồi tôi đưa chị về."

Nói xong hân trèo ra khỏi xe, đi qua mở cửa cho cô. Hạc cẩn trọng ôm bé Sam đi theo hân vào trong nhà.

Bên trong biệt thự trang trí nội thất theo phong cách Tây Âu hiện đại, tông màu chủ đạo là màu xám. Chỉ riêng phòng khách thôi cũng đã rất lớn rồi. Họ vừa bước vào cửa thì đã có vài người giúp việc bước tới đồng thanh - "Cậu chủ."

San bước tới nói gì đó, sau đó chỉ khẽ gật đầu ra hiệu cho họ lui ra.

Sự xuất hiện của những người này làm cho cô bị khớp. Cô căn bản chưa từng một thân một mình đi vào nhà của người khác giới. Lần đầu tiên và duy nhất trước đó của cô là với Huy. Đó là lần đầu tiên anh đưa cô về ra mắt gia đình. Không cần phải nói cũng biết kết quả tệ hại đến mức nào. Cho dù cô chẳng làm gì sai, mẹ Huy cũng vĩnh viễn không bao giờ muốn nhìn thấy cô lần thứ hai.

Nhà Huy vốn đã khá già, nhưng so với San vẫn là một trời một vực. Khi cô đi theo hắn, tất cả những người làm trong nhà đều dè chừng liếc cô. Hạc càng thêm mất tự nhiên, động tác cứng đờ. Cô khẽ hỏi hắn - "Bố cậu có nhà không? Tôi có cần phải tới chào không?"

Hắn quay sang nhìn cô cười cười - "Chị muốn diện kiến phụ huynh của tôi sớm thế sao?"

Cô đá chân hắn - "Nghiêm túc một chút."

Hắn nhăn nhó nhìn cô, sau đó nói - "Bố tôi hiện đang ở nước ngoài, tháng sau mới về."

Hạc liền thờ phào trong bụng.

"Thật ra ngay cả chúng tôi muốn gặp bố cũng khó." - Hắn nói, dẫn đường cô lên trên lầu.

Hắn đưa cô tới trước một cánh cửa phòng, nói - "Đây là phòng của Sam."

Bên trong phòng tràn ngập một màu hồng, giường, tủ quần áo, thậm chí chăn. Hạc khẽ nhìn căn phòng đầy nữ tính đáng yêu, suy nghĩ cô bé này chắc là hậu duệ của Mây. Cô biết đại đa số các cô gái đều thích màu hồng. Có lẽ chỉ có cô thì lại không, bởi vì cô luôn cảm thấy nó rất không hợp với mình. Từ bé Hạc đã thích màu trắng.

Cô bé Sam đến bên giường, cẩn thận đặt cô bé xuống. San cũng kéo chăn cho em gái. Hắn cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô bé, thì thầm - "Ngủ ngon, công chúa nhỏ."

Hạc tủm tỉm cười. Hắn đúng là rất cưng chiều em gái.

"Tình cảm anh em cậu có vẻ rất tốt." - Cô nhận xét.

San khẽ liếc nhìn Sam đang say ngủ trên giường, thấp giọng nói - "Từ nhỏ con bé đã chịu thiệt thòi. Mẹ mất từ lúc mới sinh, bố tôi lại bận rộn, hầu như chẳng có thời gian cho con bé. Tuy tôi luôn cố gắng hết sức để bù đắp cho em nhưng nhiều lúc thật sự không biết phải làm sao. Tôi còn nhớ lúc nhỏ có nhiều lần con bé khóc, cả nhà từ trên xuống dưới bao nhiêu là vú em cũng không ai dỗ được cho nó nín. Tôi chẳng biết vì sao em khóc mà cũng không biết phải làm gì, cứ ôm Sam trong lòng nghe con bé khóc đến quặn ruột. Nó khóc đến hết hơi khản cả cổ gần cả ngày mới nín, lần nào cũng khiến tôi đau lòng đến chết. Tôi nghĩ nếu có mẹ ở bên cạnh, có lẽ mẹ tôi đã dỗ được em nín từ lâu rồi."

Hạc nhìn hắn đầy thông cảm. Lúc mẹ hắn mất hắn chỉ mới 15 tuổi, thế mà đã phải một mình gánh vác trọng trách như vậy.

"Có đôi khi tôi nghĩ, mẹ tôi ra đi sớm như vậy là để trừng phạt tôi, để nhắc nhở tôi rằng cuộc sống thực sự rất ngắn ngủi, cho nên mỗi ngày đều phải cố gắng sống sao cho hối hận. Trước lúc mẹ mất, tôi rất nghịch, đánh nhau, trốn học, hút thuốc, đua xe. Bố tôi căn bản không quan tâm mà cũng chẳng có thời gian để ý. Lần nào tôi gây chuyện ông cũng chỉ cho người chi tiền giải quyết, tôi càng chỉ làm chuyện mình thích, khiến mẹ nhiều lần phiền lòng. Những ngày cuối nhìn mẹ thoi thóp trên giường bệnh, tôi mới nhận ra mình đúng là thằng ngu sống quá ích kỷ. Khi mẹ tôi khoẻ mạnh, tôi lại ngu ngốc dành quãng thời gian quý báu kia bặt mạng gây nháo ở nơi nào đó, đánh nhau rồi đàn đúm, không biết đường quay về. Đến khi mẹ ngã bệnh, lúc đó..." - Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp, ánh mắt xa xăm - "Thật sự lúc đó hối hận thì cũng muộn rồi."

Hắn nhìn em gái, khẽ mỉm cười - "Nhưng mẹ để lại Sam cho tôi, cho tôi một cơ hội thứ hai. Cho nên hiện tại tôi chỉ có thể cố gắng hết sức, cố gắng làm những điều tốt nhất cho Sam."

Hạc chợt rơi nước mắt.

San cũng nhìn cô - "Sao lại khóc?"

"Tôi chỉ là đột nhiên nghĩ đến bố mẹ mình." - Hạc chùi chùi nước mắt - "Tôi cũng giống như cậu, lúc bố mẹ mất rồi thì dần vật hồi hận rằng tại sao lúc trước chỉ toàn làm cho bố mẹ phiền lòng. Nhưng tôi không giỏi như cậu, mẹ mất rồi cậu càng cố gắng phấn đấu, càng đi lên phía trước. Còn tôi, không những thi trượt đại học, sau đó công việc còn chẳng ra sao, bây giờ thì đến chuyện tình cảm cũng trật đường rây. Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, nhìn lại chẳng thấy làm được chuyện gì đáng để tự hào."

"Này, chị đừng khóc. Một mình Sam khóc tôi đã đau đầu lắm rồi." - Vừa nói hắn vừa day day trán.

"Ai bảo cậu tự dưng nói đến vấn đề này. Không phải tôi cố ý đâu. Chờ tôi một chút." - Cô quay mặt đi không để cho hắn nhìn, cật lực đưa tay chùi nước mắt.

Hắn nhìn cô hết quẹt ngang rồi lại quẹt dọc, thờ dài đưa tay kéo cô quay lại. Hắn giữ cho mặt cô đối diện với mặt mình, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt từng giọt, từng giọt nước mắt của cô - "Bà chị khóc, chị còn sống là điều tốt nhất của bố mẹ rồi."

Hạc lặng người nghe hắn nói. Bình thường cô rất ít khi khóc trước mặt người khác. Khi người ta an ủi cô, cô đều cảm thấy xa lạ. Bởi vì họ không hiểu. Bố mẹ cô mất, che chở cho cô sống. Cho dù rất cố gắng nhưng cô vẫn thường xuyên có suy nghĩ đây là tội lỗi của mình. Hắn không nói với cô rằng hắn hiểu cô, cũng không khuyên cô mọi chuyện sẽ ổn thôi, cũng không nói cô vất vả một mình phấn đấu rồi. Hắn nói, còn sống là điều tốt nhất cô có thể làm cho bố mẹ cô.

Cô cúi mặt, nước mắt lại là chảy rơi. Hắn càng chùi nước mắt cô lại càng tuôn ào ào.

San đột nhiên cúi xuống hôn lên mí mắt cô. Hắn hôn theo nước mắt của cô theo má xuống khoé môi. Cuối cùng nụ hôn rớt trên môi cô. Hạc sững người. Bàn tay lớn của hắn đỡ sau gáy cô giữ cho đầu cô không có điểm lui.

Vì miệng bị chiếm đoạt cho nên cô chỉ có thể ưm ưm a a vài tiếng phản đối. Trong phòng còn có trẻ nhỏ. Cái tên khốn khiếp này, cho dù thú tính có bộc phát cũng phải nhìn hoàn cảnh chứ.

Hình như có thần giao cách cảm, hắn đột nhiên dùng tay, lôi cô ra khỏi phòng.

Hạc nghĩ đầu hắn quả nhiên thần thánh, mặt mũi ưm a của cô thế mà hắn cũng hiểu, biết đường mà dùng. Ai dè, vừa đóng cửa phòng lại hắn đã dồn cô vào tường kế bên, ép sát người cô - "Bên ngoài này chị muốn rên thế nào cũng được." - Nói xong hắn cuồng loạn hôn cô.

Khốn khiếp. Hạc chửi thề. Cô còn tưởng đầu hắn biết giải mã code ưm a. Ai ngờ nào hắn đặc một cục sắt chỉ toàn suy nghĩ đồi trụy.

Ai rên? Ai rên hả? Hà?

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Hạc khó khăn mở miệng giữa những cái hôn - "Cậu... làm ơn..." – Hai chữ "dừng lại" còn chưa kịp phát ra hắn đã liếm một vòng khoang miệng cô.

Cô lúc này trời đất đã bị đảo ngược, lấy đầu ra hơi sức mà ý thức được hai chữ "làm ơn" bỏ lửng với dấu ba chấm nó có tính sát thương đến thế nào.

San càng hôn càng làm loạn, không ngừng cắn mút. Tay hắn bắt đầu không yên phận phủ trên thắt lưng cô. Hạc sợ chết khiếp. Tên này không phải nhất định sẽ ăn luôn cô trên hành lang trước cửa phòng em gái hắn chứ?

Hiện tại con giận dữ của cô bay sạch sành sanh, chỉ còn lại cảm giác sợ hãi tột cùng. Cô đã 24 tuổi, biết những chuyện này sẽ dẫn đến cái gì. Hơn nữa cô lại đang ở trong hang hùm, còn đang bị con hùm kia trấn áp, căn bản là khả năng trở thành diễn viên chính phim AV là vô cùng cao.

Đến lúc cô sắp sửa bật khóc vì vai diễn không mời mà tới của mình thì đột nhiên có một giọng nói nhỏ vang lên làm cả hai cùng giật mình đẩy nhau ra – "Mẹ ơi."

Hạc nhìn bé Sam đang đứng trước cửa, mặc chiếc váy ngủ màu hồng, tay ôm một con gấu bông màu nâu chớp mắt nhìn hai người họ. Trước một đôi mắt ngây thơ đang mở to hướng về phía mình, cô chỉ muốn độn thổ, hận mình sao không bị bắn lên mặt trăng luôn đi.

San ở bên cạnh húng hắng ho vài tiếng, chớp mắt đã lấy lại vẻ mặt phong độ, bước đến ngồi xổm xuống trước mặt Sam mỉm cười hỏi – "Maknae, sao còn chưa ngủ lại chạy ra đây?"

Hạc phải công nhận trình độ diễn xuất nhập thần của hắn. Mới vừa rồi ở trước mặt cô hắn là cảm thú, vừa quay sang em gái là thành người anh hai dịu dàng chảy nước.

Sam sờ sờ mặt anh trai mình – "Oppa, Sam cũng muốn được mẹ ppo-ppo, được không?"

Trong khi Hạc đang ngờ mặt không biết ppo-ppo là cái giống gì thì San đã bật cười – "Đương nhiên là được rồi."

Hắn bế cô bé lên tiến về phía Hạc.

Bé Sam toét miệng cười, giang hai tay về phía cô – "Mẹ ơi, ppo-ppo."

Cô quay sang nhìn hắn cầu cứu – "Ppo-ppo là cái gì?"

San đột nhiên nghiêng đầu hôn lên má cô một cái. Tên này quả thật không kiêng nể trẻ nhỏ. Cô còn chưa kịp tức giận thì hắn đã toét miệng cười nói –

"Tôi đã làm mẫu cho chị rồi đây."

"Ppo-ppo, Sam cũng muốn ppo-ppo." – Bé Sam lại giơ giơ hai tay về phía cô.

Hạc lúc này mới vỡ lẽ. Cô trừng mắt liếc hắt, nhưng cũng chiều theo cô bé, nhón chân định thom lên má cô bé. Nào ngờ cô vừa ghé mặt tới bé Sam đã chu môi ra đỡ lấy.

Chụt.

Cô và Sam chạm môi nhau.

Hạc như tượng đá chết đứng. Cả bảy vía của cô cũng bị doạ cho giật mình. Cái này có tính là cưỡng hôn hay không? Ngày hôm nay cô như thế nào lại ngang nhiên bị cưỡng hôn bởi anh em nhà này?

Sam cười khúc khích đầy thích thú, sau đó lại quay sang anh hai – "Oppa, oppa cũng ppo-ppo."

San nãy giờ đứng nhìn cười liền chiều ý em gái, cả hai lại chụt một phát hôn môi.

Hạc sợ hãi nhìn anh em họ. Đây là phong tục Hàn Quốc? Hay là loạn luân trắng trợn trước mặt cô?

Hắn mỉm cười cóc cóc nhẹ lên trán cô bé hỏi – "Maknae, bây giờ đi ngủ được chưa? Khuya lắm rồi."

"Không chịu, không chịu." – Sam lắc lắc đầu – "Sam muốn mẹ và anh hai đọc truyện cổ tích trước khi ngủ."

Thế là, vô cùng kỳ quặc, 3 phút sau đó trên chiếc giường đơn nhỏ của bé Sam, cô và San ngồi vai kề vai, đắp chung một chiếc chăn, lưng cùng dựa vào đầu giường. Bé Sam ngồi lọt thõm giữa hai người họ. Trên đùi họ giờ một quyển truyện giấy bìa cứng to tựa đề "Ba Chú Heo Con." Một nửa bìa sách đặt trên người cô và một nửa bìa sách đặt trên người hắn. Vì giường nhỏ, khoảng cách của họ gần đến mức cô cảm nhận được nhịp thở của hắn ở sát bên cạnh.

Thật ra cô định từ chối, nhưng cô vừa định lên tiếng nói không thì đã thấy mắt cô bé ờng ợng nước. Hạc sợ muốn chết, đành vội vội vàng vàng đồng ý.

Cô chưa từng đọc truyện cho con nít bao giờ. Ở nhà Hạc lúc trước là con một, họ hàng cũng không nhiều, thành ra thời gian tiếp xúc với trẻ nhỏ chưa bao giờ vượt qua giới hạn ngồi chơi hoặc đùa giỡn với các bé, không có thân cận tới mức đọc truyện cổ tích buổi tối cho chúng nó.

Tuy có hơi xấu hổ nhưng Hạc mặc kệ San đang ngồi kế bên, xem hắn như không khí mà bắt đầu đọc truyện cho em gái hắn nghe.

Cô vừa chỉ vào hình vừa đọc, lên giọng xuống giọng rất biểu cảm – "Ngày xưa ngày xưa có một bà mẹ heo sinh ra được ba chú heo con. Ba chú heo rất hay ăn nên lớn rất nhanh. Khi những đứa con của mình đã lớn, mẹ heo mới nói với heo con rằng: "Các con bây giờ đã lớn rồi. Các con phải tự xây cho mỗi đứa một căn nhà.""

Cô giả giọng bà cụ già, ôn tồn lên tiếng.

Bé Sam mắt tròn mắt dẹt nghe chuyện. Còn San ở bên cạnh cô thì người run run, môi mím chặt, bộ dạng nín cười.

Cô quắc mắt liếc hắt rồi tiếp tục giả giọng mẹ heo – "Nhưng các con phải cẩn thận, đừng để chó sói vào nhà sẽ bị bắt ăn thịt." - Cô cao giọng làm vẻ huyền bí.

Sam dường như rất phấn khích, liền lật trang tiếp theo – "Mẹ ơi, sau đó rồi sao nữa?"

Thế là Hạc tiếp tục kể câu chuyện.

"Heo cả nói: "Với ngôi nhà này, chó sói sẽ không thể nào ăn thịt ta được."" – Hạ đọc xong đoạn này là đến sự xuất hiện của chó sói, cô dùng khủy tay hích San một cái.

Hắn nhướn mắt nhìn cô.

Hạc chỉ vào lời thoại của chó sói, ra hiệu cho hắn nhập vai.

Hắn nhìn cô như thể đang hỏi: Tại sao tôi cũng phải tham gia?

Cô nhìn lại hắn: Đây là em gái cậu.

San nhìn lời thoại, sau đó khoé miệng khẽ nhếch cười, đều giọng phun ra – "Em nghĩ ngôi nhà yếu ớt này có thể ngăn được tôi ăn thịt em sao?"

Khoé miệng Hạc giật giật. Chó sói từ bao giờ xưng với heo là tôi và em?

Nhưng mà Sam hình như không chú ý đến điểm này, cô bé vẫn chưa vào lớp một, chưa học chữ, đầu óc cũng non nớt không phân biệt được rõ ràng. Hạc đành làm lơ đọc tiếp.

Đến khi chó sói xuất hiện ở căn nhà thứ hai, San lại nhập vai – "Em thật ngốc nghếch. Cành cây khô như thế này tôi chỉ cần thổi một phát là em sẽ không còn bất cứ thứ gì che chắn. Em tốt nhất hãy ngoan ngoãn ra đây nộp mạng, để tôi từ từ ăn thịt."

Hạc thật muốn thụi một cùi chỏ vào mặt hắn. Cái tên hỗn đản này dám đem truyện cổ tích thiếu nhi xuyên tạc, còn xuyên tạc theo xu hướng không lành mạnh, đầu độc tư tưởng trẻ nhỏ.

Cô lén đưa tay捏o cánh tay hắn tròng mắt nhắc nhở ngẫm: Đàng hoàng nghiêm túc cho tôi.

San nhún nhún vai: Tôi đang rất nghiêm túc.

Hắn rõ ràng là đang rất thương thức trò chơi này của mình.

Đến căn nhà thứ ba, "sói" San tiếp tục đe dọa - "Em không thoát được đâu. Hai lần trước tôi đã thành công thổi bay rào cản của em. Lần này tôi cũng sẽ dễ dàng ăn thịt em thôi."

Hạc cảm thấy bất lực. Câu chuyện càng ngày càng méo mó đến cả cô cũng không chịu nổi. Cô cố gắng nhanh chóng kết thúc câu chuyện – "Sói ta ra sức thổi nhưng ngôi nhà bằng gạch quá chắc chắn không hề lung lay. Chó sói tức giận, leo lên nóc nhà tới chỗ ống khói la lên..."

"Hãy đợi đây, tôi nhất định sẽ ăn thịt em" – San ăn ý tiếp lời cô.

Cô làm như không nghe thấy, tiếp tục đọc – "Chó sói theo đường ống khói định chui vào trong nhưng heo con đã nấu một nồi nước sôi thật to chờ sẵn. Sói già độc ác ngã vào nồi chết. Ba chú heo con sau đó cùng nhau sống hạnh phúc trong ngôi nhà gạch."

"Đáng đời chó sói."

"Tôi nghiệp chó sói."

Mọi người cùng đồng thanh khi câu chuyện kết thúc. Câu đầu là của Hạc, câu sau là của San và Sam. Hai anh em tâm đồng ý hợp nhìn nhau cười, sau đó còn high five một cái trước mặt cô.

Hạc lắc đầu, cô không thể để cho tư tưởng của mầm non tương lai méo mó như thế - "Chó sói là kẻ xấu."

Bé Sam liền ôm chặt lấy anh nó - "Anh hai đóng vai chó sói, anh hai là người tốt. Cho nên chó sói không phải là kẻ xấu."

San cũng được thế ôm lại em gái hắn, thậm chí cười nói - "Chỉ có Maknae là hiểu anh." - Sau đó hắn hôn lên má cái lên má Sam khiến cô bé bật cười khúc khích.

Hạc nhìn anh em hắn đùa giỡn, căn phòng nhỏ đột nhiên tràn ngập tiếng cười. Hắn quả thật có rất nhiều bộ mặt mà cô chưa từng thấy. Trong người cô cũng như vui lây. Thế là họ đọc hết vài cuốn truyện khác cho Sam. Đương nhiên quá trình vô cùng vất vả vì có một xuyên tạc gia trình độ cao cấp ngồi kề bên cô. Đến lúc này cô mới phát hiện, sao mà lăm sói trong truyện cổ tích thế, từ cô bé quàng khăn đỏ cho đến cậu bé chăn cừu.

Đang đọc một lúc cô chợt thấy vai nặng nề. Khi quay sang cô mới phát hiện San đã ngủ quên. Mắt hắn nhắm nghiền, đầu khể tựa vào vai cô, gương mặt rất bình yên. Cô nhìn xuống kế bên, bé Sam cũng đang tựa vào hắn mà ngủ thiếp đi. Hạc khẽ phì cười, công phu kể chuyện đi ngủ của cô quả thật thâm hậu. Kể một, hai câu chuyện mà cả anh em nhà sói cùng ngủ quên. Vì lúc này đã ngủ trên xe, cô hoàn toàn tỉnh táo. Cô im lặng nhìn gương mặt ngủ say của hai anh em hắn giống nhau như đúc, khiến cô cảm thấy rất buồn cười. Hạc vui vẻ rút điện thoại ra chụp lại một tấm.

Sau đó cô nhẹ nhàng hạ đầu hắn xuống gối, chỉnh lại tư thế cho cả hai. Cô leo xuống giường, kéo chăn cho hai anh em họ rồi khẽ khàng nhón chân ra khỏi phòng khép cửa lại.

Cô gọi một chiếc taxi rồi cứ thế đi về nhà. Tuy đi taxi một mình buổi đêm cô cũng hơi sợ nhưng cô không còn lựa chọn nào khác. Rất may lần này cô bình yên trở về nhà. Mở cửa vào nhà Hạc thấy xe máy Mây dựng gần cửa chứng tỏ bạn cô đã về, thế nhưng trong nhà lại yên ắng không bật đèn. Hạc nghĩ có thể Mây đã ngủ rồi. Cô về phòng thay đồ, làm vệ sinh cá nhân rồi leo lên giường. Không gian rất tĩnh lặng, khiến cô nằm trên giường nghĩ nghĩ đến mới một tiếng trước cô còn ồn ào ở nhà San cùng hắn đọc truyện cho bé Sam nghe. Tuy bị hắn xuyên tạc, tuy bị bé Sam phản đối chỉ nhất nhất nghe lời anh trai cô bé, nhưng thật sự cô đã rất vui. Đã bao nhiêu năm rồi cô mới có cảm giác gia đình như vậy. Hạc bất giác mỉm cười.

Hạc tự cười một mình rồi lại hoảng hốt nhận ra, cô hình như lại rơi vào trạng thái mơ màng của "em đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ" nữa rồi.

Cô tự vỗ mặt mình, nhanh chóng ép cho bản thân mình vào giấc ngủ.

[...]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Tối hôm đó Hạc nằm mơ thấy hoàng tử nài com điện một lần nữa. Cô ngồi cùng trên ngựa với hoàng tử. Hoàng tử rất dịu dàng ôm lấy eo cô. Cô quay lại nhìn hoàng tử, quả nhiên không ngoài mong đợi vẫn chỉ nhìn thấy cái nài com đang hướng về phía cô, hoàn toàn không thấy được về mặt của người kia.

Hạc thờ dài.

Hoàng tử đột nhiên nói – "Nếu cho nàng thấy mặt nàng phải nguyện ở bên cạnh ta."

Cô còn chưa kịp suy nghĩ thì hoàng tử đã đưa tay định tháo nài com xuống. Hạc hoảng hốt nói – "Này anh, tôi vẫn chưa đồng ý."

"Ta đâu có hỏi ý nàng." – Thế là hoàng tử một phát tháo cái nài com xuống ném lẫn lông lốc sang một bên. Hạc nhìn mặt hoàng tử, mặt trắng không còn một giọt máu, lập bập – "Kim... Kim..."

Đến đây Hạc thét lên một tiếng giật mình tỉnh giấc ngồi bật dậy. Cô vội vàng nhìn quanh phát hiện ra mình đã mơ. Hoàng tử nài com điện cô đã mơ thấy mấy tháng rồi. Hạc cũng bị hắn ta đâm chết mấy lần, đồ không biết bao nhiêu lít máu trong mơ rồi. Thế nhưng sao lần này hoàng tử lại đặc biệt ôn hoà đến thế, không những không chém cô mà cuối cùng còn tốt bụng cho cô xem mặt. Mà mặt đã xem rồi, cô còn cảm thấy đáng sợ hơn là hắn rút kiếm đâm cô.

Hạc rùng mình nhìn đồng hồ, phát hiện ra mình dậy sớm rồi. Mà cô cũng không muốn ngủ lại, sợ sẽ mơ tiếp giấc mơ kinh dị hồi nãy. Đã dậy sớm, cô quyết định đi ra ngoài ăn sáng một chút rồi đến công ty luôn.

Hạc lôi quần áo vào nhà vệ sinh, tắm một cái, thay quần áo rồi ra ngoài.

Nào ngờ vừa ra khỏi cửa cô đã bắt gặp một gương mặt quen vô cùng quen. Chính là người vừa dọa cho cô sợ trối chết trong mơ: Hoàng tử nài com điện Kim San.

Buổi sáng trời chỉ nắng nhẹ. Hắn để tóc đỏ để cho nắng đan vào giống như một ngọn lửa nhỏ, áo thun trắng quần đen dài ngồi trên nóc chiếc xe Ford của mình. Ăn mặc như vậy trông hắn càng có cảm giác như nhỏ hơn cô cả chục tuổi.

Vừa nhìn thấy cô hắn đã nhảy xuống khỏi nóc xe bước tới, đưa tay捏 má cô rõ đau, nghiêng răng nói - "Điện thoại để đâu mà gọi không trả lời hả?"

Đã lâu rồi không thấy bộ dạng này lẫn cái thái độ con ông trời này của hắn, Hạc suýt nữa thì quên luôn đây mới là tính cách thật của hắn.

Sáng sớm đúng là đến để chọc tức cô. Cô đập tay hắn ra, cau có nói - "Cậu đến đây làm gì?"

Hắn thôi không捏 nữa, chuyển sang xoa xoa má cô, hỏi ngược lại một câu - "Tôi qua chị làm sao về nhà?"

Cô lại đánh tay hắn - "Taxi."

Tay này vừa bị đánh xuống tay kia hắn lại đưa lên sờ sờ mặt cô - "Tại sao không gọi tôi dậy? Tôi có thể đưa chị về mà. Một mình đi taxi rất nguy hiểm chị không nhớ sao?"

"Cậu đưa tôi về mới nguy hiểm thì có." - Hạc đáp, rút cuộc không chịu nổi nữa, kéo tay hắn ra nạt - "Tay cậu đừng có lộn xộn nữa được không?"

Hắn chớp mắt nhìn cô một giây, sau đó ngang nhiên cúi xuống hôn lên má cô một cái.

"Cậu..." - Hạc nói không nên lời.

"Chị nói không được dùng tay." - Hắn điềm nhiên trả lời, khóe miệng hơi cong cong đầy đắc ý.

Làm như còn chưa đủ chọc tức cô, hắn chêm thêm một nhận xét - "Sáng nay chị thơm quá."

Ở bên cạnh hắn cô luôn cảm thấy mình già, bởi vì cô hay bị đau đầu, mà cũng không theo kịp đầu óc của hắn. Thế nên đến khi Hạc nhận ra thì đã bị hắn kéo vào trong xe rồi.

Hạc hoảng hồn nhìn xe lăn bánh, quay sang nói - "Cậu đưa tôi đi đâu vậy? Tôi còn phải đến công ty nữa."

"Đi ăn sáng rồi tôi đưa chị tới thẳng công ty luôn." - Hắn đáp.

"Không cần cậu đưa đâu, tôi tự đi được." - Hạc vội vàng lên tiếng.

"Tôi đâu có hỏi ý kiến chị." - Hắn đáp - "Sam đang đợi chị đấy, chị không được phép từ chối đâu."

Hắn đưa cô tới một quán ăn khá sang trọng. Khi cô cùng hắn bước vào quán đã thấy bé Sam đang ngồi với một người đàn ông trung niên ăn mặc lịch sự. Hạc thấy tim ngừng đập, cô còn tưởng người ngồi kia là bố hắn. Đến khi người kia đứng lên nghiêm trang cúi đầu chào hắn một tiếng "Cậu chủ" cô mới

biết đó là lái xe thân tín nhà họ.

Bác lái xe sau khi thấy cô và San đến thì rất biết điều lùi ra, để cho ba người họ một mình. Bé Sam liền tắt tà nhảy xuống ghế chạy về phía cô, cái miệng nhỏ riu rít – "Mẹ ơi, mẹ."

Hạc cũng dang tay ra chào đón cô bé. Mỗi lần cô bé đáng yêu này gọi cô một tiếng mẹ, cô đều thấy ruột gan mềm hết cả. Đang chạy tới giữa chừng thì cô bé bị vấp chân, ngã xấp xuống sàn thành một tiếng rầm rồ ro. Cô bé té rồi cũng không đứng dậy liền, nằm trên sàn hơi meo meo. Hạc hoảng hồn định chạy tới đỡ bé Sam thì chợt có một bàn tay kéo tay cô ngăn lại. San khẽ lắc đầu mỉm cười nhìn cô, sau đó ngồi xồm xuống, hướng về phía bé Sam vỗ vỗ tay nói – "Maknae, không sao. Đứng dậy lại đây anh xem nào."

Bé Sam meo meo một lúc, sau cũng lồm cồm bò dậy, dụi dụi mắt ngăn nước chạy về phía anh hai.

Hắn ôm chầm lấy cô bé – "Maknae giỏi quá, té không khóc, còn tự đứng dậy được. Em gái ai mà ngoan thế nhỉ?"

Bé Sam nghe hắn khen cười toe – "Anh hai."

Hạc nhìn hai anh em hắn, trong lòng chợt cảm thấy hắn có thể là ông trời con coi người khác là con kiến chà đạp, nhưng đối với em gái thì đúng là một người anh trai tốt. Hắn biết lúc nào cần mềm mỏng, lúc nào cần cứng rắn.

Hắn bế Sam đến bàn ăn, đặt cô bé xuống một ghế. Sau đó hắn kéo ghế cho cô ngồi xuống kế bên Sam, còn bản thân mình thì ngồi xuống đối diện.

Hắn gọi món. Cô còn đang nghĩ nghĩ thì bé Sam đã kéo kéo tay cô, mắt to tròn chớp chớp – "Mẹ ơi, mẹ có nghe Sam nói không?"

Cô căn bản này giờ đã thả hồn trên mây, liền thấy lúng túng nói – "Mẹ xin lỗi, Sam nói lại đi."

"Mẹ chỉ lo nhìn anh hai, mẹ thương anh hai hơn Sam." – Cô bé bĩu đôi môi nhỏ.

Hạc liếc thấy khoé miệng San khẽ cong lên.

Cô còn định lên tiếng thì San đã đưa ngón tay cốc nhẹ lên trán cô bé nói – "Nhóc con, gan tị là không tốt."

Không thể để cho hắn được nước làm tới, Hạc liền lên tiếng – "Anh San nói Sam có chuyện muốn nói với mẹ phải không? Là chuyện gì thế?"

Cả gương mặt Sam đều giãn ra, thành một nụ cười thật tươi. Cô bé cười mà cả hai mắt híp lại, đôi bàn tay nhỏ quơ quơ lên trời đầy hào hứng – "Mẹ ơi, cuối tuần này cả nhà mình cùng đi sở thú."

Lúc đó Hạc mới nhận ra San và Sam giống nhau ở điểm nào nhất. Chính là lời hai anh em hắn đối với cô hoàn toàn không phải là lời mời, mà là tường thuật trực tiếp những diễn biến sẽ xảy ra trong tương lai gần của cô.

Nói tóm lại, Hạc không có quyền lựa chọn có đi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ngoại Truyện - Mây Gia Lạc (1)

"Không."

"Đi mà."

"Không là không."

"Gia Lạc, sao con cứ cố chấp như vậy? Con đã 29 tuổi rồi, không còn nhỏ nhắn gì nữa. Con xem, bạn bè cấp ba, đại học của con đều đã lập gia đình sinh con hết rồi. Còn con, bạn gái còn chưa một lần dắt về nhà cho bố mẹ xem mặt."

Anh xoa xoa trán. Vấn đề này đã nói đi nói lại cả trăm nghìn lần, sao mẹ anh vẫn cố tình không hiểu.

"Mẹ, chuyện tình cảm không thể gượng ép."

"Lạc, yêu động vật là chuyện tốt, nhưng mà con là con người đó. Tuyệt đối không thể chết già cùng 37 con mèo như truyền thuyết được."

"Động vật còn đáng tin hơn con người. Con sống cùng chúng có gì không tốt?" – Anh ngậm chàm thêm dầu vào lửa.

"Lạc, con nói thật đi. Hay là con thích đàn ông?"

"..."

"Con không nói có nghĩa là đồng ý sao? Thật sao bé Lạc của mẹ? Thì ra con đã ngã theo xu hướng này sao?" – Đầu dây bên kia thăm thiết.

Anh lạnh nhạt – "Mẹ, chiều mè nheo của mẹ chỉ có tác dụng với bố thôi. Nếu không còn chuyện gì, bên con sắp có ca mổ rồi."

Mẹ của anh nghe đến thế, liền hăng giọng lên tiếng – "Lạc, cô gái lần này là nghe nói cũng rất yêu động vật, còn nữa tính tình vui vẻ, dễ thương y như mẹ vậy.... A lô, Lạc, con còn đó không không? Nay Trần Gia Lạc."

Mẹ anh lập tức gọi lại, bà biết anh vẫn sẽ trả lời.

Quả nhiên không sai. Gia Lạc của bà ở đầu kia vẫn miễn cưỡng bắt máy.

Mẹ anh ở bên đầu này điện thoại khẽ cười, nhưng lại vờ nghiêm giọng nói – "Lạc, mẹ nghĩ kỹ rồi. Chúng ta một lần dứt điểm đi. Đây là lần cuối. Con chỉ cần xem nốt lần này, nếu vẫn không hợp, mẹ sẽ không ép con nữa."

Đầu bên kia im lặng một lúc lâu, sau đó có tiếng thở dài của con trai bà - "Đưa địa chỉ và giờ hẹn cho con."

Mẹ anh mừng hóm, liền nói – "Được, được, cô ấy là người quen của con gái bạn mẹ. Mới có 24 tuổi thôi, mẹ thấy hình rồi nhìn cũng xinh xắn lắm. Tên con bé cũng đặc biệt, là..."

Thấy mẹ dài dòng mãi không thôi, anh liền ngắt lời - "Mẹ, địa chỉ và giờ hẹn."

Mẹ anh sợ anh đổi ý, liền nói – "À, ừ, 7 giờ rưỡi tối nay, nhà hàng Song Song trên đường Như Ý."

"Đây là lần cuối. Nếu mẹ dám nói dối con, bố sẽ bị sét đánh." – Anh nói, sau đó cúp điện thoại.

Mẹ anh chột dạ nhìn điện thoại.

Thằng nhỏ này, dám trù chồng bà.

Mẹ anh suy nghĩ một chút, đoán đo không biết có nên lên mạng tìm loại áo khoác chống điện cho chồng hay không.

Buổi chiều xong công việc, Gia Lạc rửa tay, tháo găng tay rồi tới phòng bệnh.

Y tá trực phòng bệnh nhìn thấy anh liền hỏi – "Anh Lạc, không phải là hết giờ làm của anh rồi sao?"

Anh chỉ gật đầu nhàn nhạt nói – "Lát nữa tôi có hẹn, ở lại thăm bệnh nhân một chút rồi đi luôn. Tình hình của Than Đen ra sao rồi?"

Y tá nghe câu hỏi của anh hơi toát mồ hôi hột. Cô biết bác sĩ Lạc có thói quen dùng tên của bệnh nhân thay vì số thứ tự. Thế nhưng bệnh viện rất nhiều bệnh nhân, mặt người chỉ sợ cô còn không nhớ nổi chứ đừng nói là mặt thú. Nghe câu hỏi của anh cô đành chịu chết, vội cúi tìm thông tin trong đồng giấy tờ.

Gia Lạc thấy cô cuống quýt, đều giọng giải thích – "Là chú chó Mipin màu đen 20 ngày tuổi bị xe máy cán qua gãy hai chân sau được đội cứu hộ đưa tới hai ngày trước."

Cô y tá mừng rỡ, liền lên tiếng, chỉ về một chiếc lồng phía bên phải, nói – "Ồ bên này ạ. Cô bé hồi phục khá nhanh, tình hình sức khỏe cũng chuyển biến tốt."

Vừa nói cô vừa mở cửa lồng cho anh. Anh bế chú chó đen ra, đặt lên bàn, kiểm tra vết thương và đôi chân bó bột cho nó. Hai chân sau của chú quăn băng trắng. Chú chó con khẽ cọ đầu vào bàn tay anh. Anh khẽ mỉm cười, khẽ vuốt đầu nó. Chú chó nhỏ hí hí mắt khi được anh vuốt ve.

Cô y tá nhìn anh không chớp mắt.

Bác sĩ Lạc khi cười rất dịu dàng.

Cô y tá buột miệng hỏi – "Bác sĩ Lạc, lát nữa anh hẹn bạn gái đi ăn cơm ạ?"

"Không "

"Thế anh hẹn người quen ạ?"

"Không "

Quả nhiên là bác sĩ Lạc lùng danh ít nói. Hỏi anh ta hai câu, anh ta đáp đúng hai chữ. Chính xác hơn là cùng một chữ trả lời cho hai câu. Tuy bác sĩ Lạc rất tận tụy với công việc, nhưng ngoài công việc ra, anh ta dường như lạnh nhạt với tất cả mọi thứ khác. Anh ta ít cười và cũng ít biểu lộ cảm xúc. Cô y tá

cũng biết điều im lặng, không dám hỏi thêm gì nữa, tránh cho mình tự làm bề mặt mình.

Ở bệnh viện đến tận bảy giờ, anh ra ngoài bắt taxi đến chỗ hẹn. Anh vốn có xe, nhưng nghĩ mình có lẽ sẽ phải uống chút rượu. Tuy không biết cô gái mẹ anh lần này bày vẽ là người như thế nào, cẩn trọng vẫn tốt hơn.

Bảy giờ tối đã quá giờ tan tầm nhưng đi vào trung tâm thành phố, cũng không tránh khỏi những dòng lưu thông chậm chạp. Tài xế lái xe sau khi bắt chuyện vài câu thấy anh không có hứng trả lời cũng chỉ chuyên tâm lái xe. Khi xe dừng ở một trạm đèn đỏ gần chỗ hẹn, anh lơ đãng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa. Vì xe đang đậu ở gần lề đường, anh vừa đưa mắt đã bắt gặp một chú mèo xám.

Chú mèo trông không sạch sẽ lắm, lông chỗ có chỗ không. Anh đoán là mèo hoang. Chú ta núp sau một chiếc hộp giấy, cảnh giác nhìn ra ngoài. Dịch tầm mắt một chút, lại nhìn thấy một cô gái đang ngồi xổm kế bên chiếc hộp đó. Cô đưa tay mở một hộp đồ ăn nhỏ, đặt ra phía trước rồi ngồi im chờ đợi.

Chú mèo nhìn cô gái đôi chút rồi lại nhìn chiếc hộp đồ ăn trước mặt, sau đó thận trọng nhón từng bước đi tới. Cô gái thấy chú mèo thò đầu vào trong hộp liếm đồ ăn, miệng khẽ cười. Từ chỗ anh có thấy được đôi mắt cô khẽ híp lại, khoe miệng cong lên và lúm đồng tiền nho nhỏ bên má cô.

Cô thận trọng đưa tay tới, có lẽ muốn vuốt ve bộ lông nhỏ. Không ngờ vừa bị chạm vào, chú mèo liền phản ứng, cào lên tay cô khiến cô gái khẽ giật mình rút tay lại.

Vừa lúc đó đèn giao thông trước mặt chuyển màu xanh. Xe taxi của anh theo dòng người chạy tới trước. Anh nhìn lướt qua cô gái kia dần dần theo những dãy nhà, bị bỏ lại phía sau khung cửa kính xe.

Khi anh đến chỗ hẹn, cô gái mà mẹ giới thiệu vẫn chưa đến. Anh đi rửa tay, sau đó ngồi xuống một bên chờ đợi. Ở gần bàn anh ngồi có một bể cá. Anh nhìn những chú cá bơi lội qua lại, tĩnh lặng quan sát chúng giết thời gian.

Ngồi chờ được một lát thì chợt có bóng người chạy đến.

Anh nghe tiếng chân dừng trước bàn mình, trong lòng thở dài một tiếng, chậm rãi nhìn lên. Khi ánh mắt của anh chạm vào gương mặt người đối diện, anh chợt sững người. Cô chính là cô gái ban nãy ngồi cho mèo ăn ở bên đường.

Không hiểu sao cô vừa xuất hiện không gian yên lặng xung quanh liền bị phá hủy, giống như cô là chiếc muỗng, chọc xuống không gian, khuấy một vòng làm mọi thứ đều sinh động quay quay. Cô gái thờ dòn dập, giống như vừa vận động mạnh.

Anh suy ngẫm không biết có phải cô chạy bộ từ chỗ chú mèo kia tới không.

Cô lên tiếng – "Xin hỏi, anh có phải là Gia Lạc?"

"Là tôi." – Anh gật đầu. Nghe câu hỏi của cô, anh liền đoán được cô chính là người hôm nay anh phải gặp.

Cô gái toét miệng cười với anh, lúm đồng tiền trên mặt lại khẽ lấp ló – "Xin lỗi tôi tới muộn. Anh chờ lâu chưa?"

"Lâu." – Anh có sao nói vậy.

Sắc mặt cô liền khựng lại một chút, nhưng cô vẫn vui vẻ ngồi xuống nói – "Thật xin lỗi. Trên đường có chút chuyện tôi tới muộn."

"Ừ." – Anh ta gật đầu.

Cô có hơi bị dội ngược vì sự lạnh nhạt của anh, nhưng vẫn cố gắng bắt chuyện – "Tôi nghe nói anh là bác sĩ thú y phải không? Đây là lần đầu tôi gặp bác sĩ thú y đấy. Rất vui được gặp anh." - Vừa nói cô vừa chìa tay ra cho anh.

Anh nhìn tay cô vừa chìa ra, trên mu bàn tay có vết xước nho nhỏ. Anh càng khẳng định cô chính là cô gái ban nãy ngồi bên lề đường vuốt ve mèo. Anh nhướn mắt hỏi – "Em rửa tay chưa?"

Bàn tay của cô liền ngưng lại giữa không trung.

Cô cười gượng hai tiếng – "Haha, anh không nói tôi quên mất. Để tôi đi rửa tay. Anh chờ một chút."

Cô liền đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh. Cô nhìn theo bóng lưng của cô quay đi, hoàn toàn không biết tổ tiên dòng họ mắt đời của anh đều đang bị người kia lôi ra chửi thề trong bụng.

Cả đời Mây chưa bao giờ gặp một người đàn ông bất lịch sự như thế. Lần xem mắt này, họ chưa nói tới mười câu, cô đã cảm thấy cả đời này tốt nhất cũng đừng nên gặp lại anh ta. Chệch họ của cô nói anh ta là cực phẩm, là bác sĩ du học nước ngoài trở về, tiền đồ sáng láng. Nghe nói anh ta được mời làm ở một bệnh viện thú y lớn bên nước ngoài, thế nhưng anh ta một mực từ chối, về nước mở một bệnh viện tư.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngoại Truyện - Mây Gia Lạc (2)

Khi cô hỏi vì sao thì chị họ cô kể anh ta chỉ nói ở trong nước động vật bị ngược đãi rất nhiều. Mây nghe xong, cảm thấy anh ta quả thật là một chính nhân quân tử. Bác sĩ là phải như thế, lấy lương y như từ mẫu làm đầu. Thế nên cô kiên quyết bắt chị họ sắp xếp gặp mặt.

"Nhưng nghe nói tính tình anh ta không tốt lắm."

"Mặc kệ, em không cần biết, chị mau giúp em đi." – Cô trả lời. Cô cũng đã dự liệu trước với loại hàng cao cấp như anh ta chắc sẽ chẳng để mắt đến một cô gái như cô, nhưng nếu như anh ta yêu động vật, không biết chừng họ lại có điểm chung. Cho dù nếu không thể thúc đẩy tiến triển quan hệ tình cảm thì cô cũng muốn làm bạn với một người như anh. Cho dù không làm bạn được thì cũng xem như có quen biết, mà đã biết rồi thì cô có chuyện cần nhờ cũng dễ qua cửa hơn.

Không ngờ, gặp mặt rồi cô mới hiểu vì sao tiền đồ sán lạn như thế 29 tuổi rồi anh ta vẫn ế chồng gọng. Còn hỏi tại sao hả? Rõ ràng gần mức ngoài đại đại cực phẩm, bên trong của anh ta là đại đại phế phẩm.

Tính tình kiểu như anh, cô chính là ghét cay đắng.

Mây vừa cất lực chà xà bóng lên tay vừa thờ dài nhìn vào gương – "Mèo em, chị xin lỗi, chị đã phụ em rồi."

Khi trở ra cô vẫn chưng một bộ mặt tươi cười vui vẻ. Cô quyết định ăn sơ sơ rồi về, đánh nhanh thắng nhanh. Ở nhà cô, bạn cùng nhà Hạc nói hôm nay có làm cánh gà chiên nước mắm, món khoái khẩu của cô. Ở đây không ăn no về nhà cô vẫn có thể ăn tiếp.

Khi ngồi xuống bàn cô thấy hoảng hồn, anh ta gọi cả một bàn đồ ăn.

Mây nhìn bàn đầy mỹ thực, khế nuốt nước bọt – "Haha, sao anh gọi nhiều thế, hai người ăn sao hết?"

"Từ từ ăn sẽ hết." – Anh ta đáp, gấp đồ ăn đặt vào chén cô.

Mây tròn mắt nhìn anh. Từ từ ăn sẽ hết. Anh ta là heo hay cho rằng cô là heo?

Cô đành nuốt chán nản vào bụng, gấp một miếng thịt anh ta đã đặt trong bát mình, hơi nhú mồm. Vị thịt có gì đó kỳ quái. Cô ngẩng lên hỏi – "Đây là thịt gì vậy?"

"Không phải thịt, là đồ chay." – Gia Lạc đáp.

Cô lúc này mới quan sát kỹ một bàn đồ ăn, người đồ một tầng mỡ hôi hột - "Đây là đồ ăn... chay cả sao?"

Anh gạt đầu – "Tôi là bác sĩ thú y em không nhớ sao?"

Mây khóc không thành tiếng. Cô thích nhất là ăn thịt. Trong lòng liền cho Gia Lạc thêm 10 điểm trừ. Nếu anh ta chỉ ăn chay, cô thà cả đời không gặp lại anh.

Bây giờ anh ta còn gọi cả một bàn ăn như thế rõ ràng là muốn bức chết cô.

"Tôi vẫn chưa biết tên em." – Gia Lạc đột nhiên lên tiếng.

Mây dờ khóc dờ cười. Anh ta đi hẹn gặp cô mà ngay cả tên cô còn không biết.

Được lắm, dù gì cũng không muốn gặp lại anh ta, cô liền thuận miệng đưa bạn cùng nhà làm bia đỡ đạn – "Tôi tên Hạc."

Anh ta nghe cô nói, nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm.

Mây hơi chột dạ, không biết anh ta có nhìn được là cô nói dối hay không. Cô hỏi – "Mặt tôi có dính gì sao?"

Gia Lạc lắc đầu – "Tên em không hợp với người lắm."

Mặt Mây càng đen thêm một tầng. Anh ta nói vậy là ý gì? Cho dù đây đúng thật không phải là tên cô, nhưng mà anh ta cũng có cần phi báng cô đến thế không?

Cô quyết định ngậm miệng luôn. Hai người ăn cơm trong yên lặng. Anh ta hỏi thì cô giữ lịch sự trả lời, đúng chừng mực có sẵn. Mây âm thầm đánh vật với đồng đồ ăn trước mắt. Cũng may không quá khó nuốt, cô ăn cũng xem như lửng bụng.

Đang ăn Lạc đột nhiên có điện thoại, anh đi ra ngoài nghe điện. Sau đó quay vào nói bên bệnh viện của anh ta có một ca cấp cứu khẩn cấp, anh ta phải quay lại bệnh viện.

Khỏi cần nói, Mây mừng như vớ được vàng, vội vàng nói – "Không sao ạ, anh cứ về trước đi. Tôi cũng có chuyện phải đi bây giờ đây."

Cô quay người vội vàng lấy túi xách. Cô chỉ muốn biến nhanh khỏi chỗ này về nhà gặm cánh gà. Nào ngờ vừa đứng lên đã thấy Gia Lạc sừng sững đứng trước mặt. Lúc ngồi cô không thấy rõ nhưng khi đứng lên mới phát hiện anh ta rất cao, đứng từ trên cao xuống gương mặt băng lãnh nhìn rất đáng sợ. Gọng kính đen gác trên sống mũi thẳng tắp của anh ta càng làm vẻ ngoài thêm khó gần.

Anh ta chìa điện thoại của mình về phía cô, nói – "Lưu số điện thoại của em vào."

Mây tròn mắt nhìn anh ta. Không phải anh ta muốn về sau này còn liên lạc với cô chứ?

Cô không muốn chút nào nha. Không muốn, hoàn toàn không muốn.

Cô cười trừ, đành khéo léo giả ngu – "Số của tôi? Tại sao ạ?"

"Tôi sẽ gọi cho em."

Một câu nói của anh gửi Mây tới thẳng Bắc Cực lạnh lẽo. Cô đành thẳng thắn bày tỏ - "Tôi... có thể không đưa không?"

Gia Lạc nhìn cô, nhiệt độ xung quanh Mây liền hạ xuống một tầng.

Anh ta nhìn cô một lúc lâu. Mây có cảm giác mình giống như một con thỏ đang nằm trước miệng báo đầy răng lởm chởm. Cô chỉ cần nhúc nhích một cái, hàm răng kia sẽ ập xuống, cắm vào xương thịt của cô.

Một lúc lâu sau anh ta chậm rãi lên tiếng - "Em vừa nói gì tôi nghe không rõ."

Đây rõ ràng là cảnh cáo, ngầm nói với cô, em dám mở miệng từ chối một lần nữa xem.

Mây đương nhiên.... không dám. Nhưng mà cô cũng không muốn đưa.

Cô đành cắn răng, bấm số của... bạn cùng nhà vào rồi trả điện thoại lại cho anh. Trong bụng cô ngầm tự treo cổ mình tạ lỗi với Hạc.

[...]

Gia Lạc sau khi làm phẫu thuật xong kiểm tra điện thoại thấy một số lạ, anh gọi lại thì phát hiện đó là một cuộc gọi từ nhà hàng họ vừa gặp ban nãy. Bên tiếp tân nhà hàng nói họ để quên một tập tài liệu. Anh quay trở lại nhà hàng nhận đồ, không ngoài dự đoán là tập tài liệu của cô gái tên Hạc kia.

Dầu sao cũng đã trễ, anh không rõ cô đã ngủ chưa, cũng không tiện gọi cho cô. Anh đành đem tài liệu về nhà. Vừa vào nhà, Đậu Đen và Bánh Gạo đã quần lấy chân anh. Đóm Đóm ở đằng xa chỉ nằm dài trên bậu cửa sổ lười nhác nhìn anh. Anh vào trong bếp, lấy thức ăn đổ vào đĩa mỗi đĩa rồi ngồi xuống sofa, giờ tập tài liệu ra xem xét.

Trong tài liệu chỉ toàn là số liệu tài chính, anh không có hứng thú. Anh đóng tập tài liệu lại, mắt liếc thấy trên bìa có đề ngày nộp. Anh cau cau mày, rõ ràng là ngày mai.

Anh nhướn mày, rút điện thoại ra nhấn một tin - "Bây giờ em rảnh không?"

Đương nhiên, bạn cùng nhà của Mây, Hạc là người nhận được tin nhắn. Hạc căn bản không biết số điện thoại này là ai, liền nhấn lại một tin – "Nhầm số rồi."

Anh nhìn tin nhắn, nhúm mày hỏi lại - "Xin hỏi đây không phải là số của Hạc sao?"

Đầu bên kia liền có tin trả lời - "Là tôi, xin hỏi là ai ạ?"

"Mới vài tiếng đã quên? Em có họ hàng với loài cá vàng à?"

"Xin hỏi chị là ai vậy ạ? Tôi thật sự không biết."

Nhìn thấy chữ "chị" trong tin nhắn cô, đôi mày anh nhăn tít. Anh không nhắn tin nữa phiền phức, chủ động gọi thẳng tới số máy của Hạc.

Hạc ở đầu bên vừa đưa điện thoại lên tai liền bị một giọng đàn ông trả lời vì giật mình. Vừa rồi cô còn tưởng người ta là nữ.

Gia Lạc vừa nghe giọng đã biết không phải là cô. Anh thầm nghĩ cô gái này cũng giỏi lắm, dám đưa cho người khác giả danh không muốn nhận điện thoại của anh. Tuy nhiên anh vẫn giữ giọng điệu không cao không thấp trả lời – "Cô không phải là Hạc."

Hạc ngơ mặt. Cô không phải là Hạc thì còn ai là Hạc nữa, liền trả lời – "Tôi chính là Hạc."

"Cô không phải. Phiên cô gọi cô ấy ra nghe điện thoại giúp tôi." – Anh vẫn giữ lịch sự.

"Tôi là Lạc."

"Cô không phải."

Đầu bên kia cuối cùng cũng biết đầu mà xuống nước - "Xin hỏi anh gọi đến có chuyện gì, để tôi nhắn giúp cho cô ấy?"

"Lúc này cô ấy để quên một tập tài liệu. Tôi đang cầm. Nếu cô ấy muốn lấy lại thì gọi cho tôi."

"Xin hỏi anh là..."

"Gia Lạc" – Anh nói xong cảm thấy không nên phiền người khác nữa, liền cúp máy.

Anh kiên nhẫn chờ một lúc vẫn không thấy cô gọi lại, tiện tay nhắn thêm một câu – "Tôi rất bận. Nếu em không liên lạc trong vòng 5 phút, tôi sẽ để tài liệu của em ngoài cửa, nếu có ai nhặt được, không phải là trách nhiệm của tôi."

Quả nhiên tin vừa nhắn đi, chưa đầy một phút sau đã có điện thoại gọi tới.

"Dạ, bác sĩ Lạc." – Đầu bên kia nhỏ nhẹ lên tiếng.

Anh khẽ cong khoé miệng hài lòng. Anh bình thường không như thế, thế nhưng không hiểu sao đối với cô có chút cảm giác muốn đàn áp.

"Tài liệu của em đang ở nhà tôi. Nếu em muốn lấy thì qua đây."

Mây nén giận, hỏi anh địa chỉ.

Gia Lạc đọc một lượt. Cô vâng dạ hứa hẹn sẽ đến lấy ngay rồi cúp máy.

Anh thả điện thoại, lấy khăn tắm vào phòng.

Khi anh vừa tắm xong thì chuông cửa reo, anh vừa lau tóc vừa ra mở cửa.

Mây đứng bên ngoài thấy cửa mở ra, liền bắt gặp hình ảnh Gia Lạc đứng ở trước cửa nghiêng đầu cầm khăn khẽ lau đầu. Mái tóc ướt bị đánh rối, kính cũng không đeo trên mắt, anh ta lại chỉ đang mặc áo thun trắng rất giản dị. Trên vai áo hơi ướt, thấp thoáng thấy màu da của anh ta. Bộ dạng anh hiện tại không thể không công nhận có chút... gọi cảm.

Anh ta nhìn thấy cô, khẽ nở một nụ cười nhỏ.

Mây liền lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện - Mây Gia Lạc (3)

Tính sát thương từ người anh ta quả thật không nhỏ. Nếu không phải đã nói chuyện với anh ta ở nhà hàng lúc này, cô chắc chắn sẽ đổ sập làm rằm trước về ngoài hiện tại của anh ta.

Gia Lạc lách người sang một bên, nói – "Vào nhà đi."

Vào nhà đàn ông vào lúc nửa đêm, không cần ai dạy cô cũng biết là chuyện không được làm. Cô cười nói – "Bác sĩ Lạc, hiện tại đã trễ tôi không tiện vào. Tôi chỉ đến lấy tài liệu rồi về."

Lạc nhìn điem đạm nhìn cô, sau đó quay lưng bỏ vào trong, nói – "Tài liệu của em ở trong nhà, trừ khi em là người dè, tôi không tin em đứng ở ngoài cửa cũng có thể lấy được."

Mây nghiêng răng, rõ ràng anh ta có thể lấy đưa cho cô nhưng lại không muốn làm. Uống công lúc trước cô coi anh ta là lương y như từ mẫu, rõ ràng là lòng lang dạ sói.

Cô đang một bụng chửi rửa bác sĩ Lạc thì chợt thấy dưới chân nhón nhột, nhìn xuống mới thấy hai chú chó nhỏ, một đen, một trắng đang ngược đôi mắt to tròn nhìn cô, đuôi của chúng lắc tới lắc lui đầy phần khích.

Cô mất chữ A miệng chữ O nhìn chúng, chúng lại đưa chân khều khều chân cô, làm như tỏ ý muốn mời cô vào nhà. Cô để ý thấy con màu đen bị liệt hai chân sau, chỉ có thể lết tới lết lui bằng hai chân trước. Còn con màu trắng thì bị mất một lỗ tai.

Gia Lạc đã quay trở lại, anh cúi xuống bế con màu đen bị liệt chân sau lên, thấy cô cứ đứng ngẩn người nhìn chúng, anh lập lại – "Vào đi."

Mây ngẩn ngừ một lúc, lại dứt khoát bước vào.

Khi anh ấn cô xuống sofa, chú chó trắng liền phấn khích quẩn lấy chân cô, ư ư a a.

Mây ngược mắt nhìn anh, Gia Lạc chỉ nói – "Nó đòi em bế đấy."

"Tôi được phép không?" – Cô rụt rè hỏi.

Anh gật đầu. Cô đưa tay xách chú chó nhỏ lên đặt nó lên đùi khẽ vuốt ve bộ lông của nó. Chú chó được đặt lên đùi cô rồi mới yên phận nằm yên, mắt lim dim hưởng thụ.

Cô hỏi – "Đây là con gái à?"

Anh lại gật, sau đó bổ sung thêm – "Con gái út nhà tôi."

Mây bật cười, không ngờ anh cũng có thể nói được một câu như vậy. Khi cô cười, anh lại thấy thấp thoáng lúm đồng tiền hai bên má cô.

"Cô bé tên gì thế ạ?"

"Bánh Gạo." – Anh đáp.

"Tên anh đặt hả?"

"Ừ."

Cô vuốt vuốt bộ lông trắng của chú chó nhỏ, cười với nó – "Bố đặt tên hợp với con gái quá đi."

Nhìn nơi lỗ tai của nó, cô hơi chạnh lòng, hỏi – "Tai cô bé bị làm sao vậy?"

Anh chuyển ánh nhìn tới chú chó nhỏ trong lòng cô – "Có lẽ là đánh nhau bị cắn. Lúc tôi tìm thấy, cô bé không chỉ đứt một lỗ tai, mà cả đốt sống cổ đầu tiên cũng bị lệch ra khỏi vị trí cột sống, vùng đầu cũng bị tổn thương. Có lẽ là ngã từ trên cao xuống. Cũng may là được đưa tới bệnh viện kịp thời."

Cô nghe lòng đau nhói, chuyển sang nhìn chú chó đen trong tay anh, hỏi – "Còn con kia thì sao ạ?"

Anh khẽ xoa đầu chú chó trong tay – "Đây là Đậu Đen."

Cô phì cười.

"Em cười gì?"

Cô háng giọng, suýt nữa thì quên mất mình đang ở trước mặt vua nước lạnh - "À, tôi chỉ thấy anh đặt tên chúng toàn đồ ăn thế?"

Anh mỉm cười bế chú chó nhỏ trong tay lên – "Tôi thấy hợp với chúng."

Nụ cười của anh đối với chúng rất dịu dàng. Chú chó nhỏ trong tay anh thè lưỡi liếm liếm lòng bàn tay anh.

"Đậu Đen tôi tìm thấy ở một chung cư cũ. Nó bị xe máy cán qua nát hết xương hai chân. Lúc đó nó mới chỉ có mấy tháng tuổi thôi, lại sợ người lạ, bị kẹt ở một bậc thềm không thể lên được. Có nhiều lần người ta muốn đem nó tới bệnh viện nhưng vừa nhìn thấy người nó đã trốn đi rồi, không ai bắt được. Thế nhưng có lẽ đau quá buổi tối nó cứ rên suốt. Mọi người còn định dùng bẫy chuột để giết nó, cũng may mà tôi phát hiện kịp thời. Lúc đó đã là mấy tháng sau rồi. Chân của nó không cứu được."

Mây im lặng nghe anh nói. Đúng lúc đó ở gần cửa sổ chợt nghe meo meo hai tiếng. Cô quay sang nhìn thấy một chú mèo đốm đang nằm dài trên bậu cửa nhìn cô. Anh quả không hổ là bác sĩ thú y, một mình sống với một mèo hai chó.

Gia Lạc nhìn theo ánh mắt cô – "Bên đó là Đốm Đốm, khoẻ mạnh bình thường, chỉ thỉnh thoảng đi lạc thôi."

Cô cười vẫy vẫy tay chào chú mèo kia.

Nó vẫn bất động nhìn cô, ánh mắt dò xét.

Gia Lạc đặt con Đậu Đen xuống, nói – "Được rồi, em không phải đến đây để lấy tài liệu sao?"

Mây lúc này mới giật mình. Cô quả thật là suýt nữa quên mất chuyện này. Anh ta chỉ vào tập tài liệu nãy giờ đặt ở trên bàn, cô vói tay nhận lấy. Không ngờ tay còn chưa được chạm vào bìa tài liệu thì bàn tay cô đã bị Lạc nắm lấy.

Tay anh ta rất ấm, những ngón tay trắng thon dài bọc vừa vặn bọc lấy tay cô. Cô còn chưa kịp giật mình thì đã thấy anh ta đã cau mày lên tiếng – "Vết thương của em phải xử lý. Nếu không tốt sẽ bị nhiễm trùng."

Lúc đó Mây mới nhận ra anh đang nói mấy vết mèo cào trên mu bàn tay cô. Không đợi cô lên tiếng, anh đã đứng dậy lấy hộp thuốc đi đến ngồi xuống kế bên cô.

"Xoè tay ra." – Anh ra lệnh.

Không hiểu sao cô lại ngoan ngoãn nghe lời. Anh nhẹ nhàng cầm tay cô, duỗi tay cô ra, giúp cô khử trùng vết thương và cẩn thận băng lại. Khoảng cách anh rất gần, đầu anh hơi cúi, cô nghe được mùi dầu gội thơm mát toả ra từ mái tóc vẫn còn hơi ướt nước của anh. Tim Mây có hơi bị nhiễu loạn.

Thế này, cô với anh có tính là bạn bè hay chưa? Không có, Mây lắc đầu. Cô không mơ được làm bạn với anh. Chỉ ít thì có được tính là quen biết không?

Cô đánh bạo hỏi một câu – "Bác sĩ Lạc, sau này nếu tôi muốn tìm tới bệnh viện của anh, anh có phiền không?"

Anh ngược lên nhìn cô, ánh mắt của anh ở một khoảng cách gần như thế, trực diện như thế khiến cô cảm giác hô hấp vô cùng khó khăn, cô vô thức nín thở chờ câu trả lời của anh. Anh đột nhiên khẽ cười, sau đó nói – "Chỉ cần em đừng tha toàn bộ chó mèo nhặt trên đường tới bệnh viện của tôi xin chữa miễn phí là được."

Mây bấu môi. Anh ta đọc được suy nghĩ của cô.

"Là thú nuôi của tôi." – Cô ở trước mặt anh nói dối không chớp mắt.

Anh nhướn mày, ánh mắt có chút hứng thú chất vấn cô – "Trên người em không có lấy một sợi lông chó mèo. Em cũng không có bộ dạng quen tiếp xúc với chúng, em thật sự có thú nuôi sao?"

Cô bị anh nhìn thấu, không khỏi chột dạ.

"Nếu tôi trả tiền thì sao?" – Cô hỏi.

"Vậy thì em là khách hàng, bệnh viện chúng tôi đương nhiên hoan nghênh em đến." – Anh ta điềm đạm lên tiếng.

"Bác sĩ Lạc, bình thường nếu người ta đem chó mèo hoang tới bệnh viện nhờ cứu chữa thì bác sĩ có phải chữa không?"

"Không có quy định bắt buộc phải chữa. Tùy vào hảo tâm của bác sĩ."

"Vậy..." – Cô ngập ngừng – "Còn anh thì sao?"

Gia Lạc ngẩng lên nhìn cô, mắt hơi nheo lại – "Không nói cho em biết."

"Vì sao?" – Mây ngăn người.

"Tôi có cảm giác lòng tốt của tôi sẽ bị em lợi dụng."

[Hết ngoại truyện.]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Buổi sáng chủ nhật, Hạc chạy qua gõ cửa phòng Mây mượn kem chống nắng lại phát hiện bạn mình không có ở nhà.

Hạc vô cùng nghi ngờ, sớm như vậy Mây đã ra khỏi nhà? Hay căn bản là tối qua cô ấy không về nhà? Không hiểu sao trong đầu Hạc liền liên tưởng tới bác sĩ Lạc.

Cô lắc đầu không dám nghĩ tiếp nữa, vội vàng thay quần áo, ra khỏi cửa.

Hạc đứng trước cửa sờ thú nhìn quanh, định gọi cho San thì chợt có tiếng gọi thân quen – "Mẹ ới, mẹ ới."

Hạc quay lại liền thấy San đang tiến tới. Hấn mặc áo thun, quần dài, giày bata, sau lưng đeo một chiếc balo. Đầu hấn lại đỏ khét lẹt. Bé Sam ngồi trên vai hấn ra sức vẫy cô. Miệng cô bé cười toe toét.

Hạc liền chạy tới. San mỉm cười nhìn cô – "Chào buổi sáng."

Hạc cũng vui vẻ chào lại hân – "Cậu đến lâu chưa?"

"Chưa, tôi vừa mới mua vé thôi." – Hân cười nhét vé vào tay cô. Có thể thấy tâm trạng của hân và cô lẫn bé Sam đều rất vui vẻ.

Bé Sam nhìn thấy một xe bán kẹo bông gòn trước cửa, không ngừng ríu rít gọi cô – "Mẹ ơi, con muốn ăn kẹo bông."

San liền lên tiếng – "Không được. Ăn kẹo rất dễ sâu răng."

"Mẹ ơi." – Bé Sam méo mào.

Cô cười cười nhìn Sam, nháy mắt – "Nếu Sam hứa buổi tối trước khi đi ngủ đánh răng mẹ sẽ mua cho."

"Ngày nào Sam cũng đánh răng. Buổi sáng cũng đánh nữa." – Cô bé nhanh nhẩu.

Hạc ngược mắt nhìn San - "Hôm nay mới có dịp mọi người cùng ra ngoài chơi, chúng ta thoải mái với cô bé được không?"

San chớp mắt nhìn cô, đột nhiên cúi xuống hôn lên môi cô, sau đó híp mắt cười – "Thoả thuận thành công, chị đi mua đi."

Hạc đẩy hân. Nếu không phải Sam đang ngồi trên cổ hân cô đã giơ chân đá cho hân xụi đầu gối rồi – "Ở trước mặt con nít cậu làm trò gì thế hả?"

"Cũng phải." – Hân gật gật – "Vây lần tới tôi sẽ lựa lúc không có con bé."

Hạc nghiêng răng - "Cậu biết ý tôi không phải là thế."

"Hôm nay mới có dịp mọi người cùng ra ngoài chơi, chị cũng thoải mái với tôi được không?"

"Mẹ ơi, mẹ ơi, kẹo bông." – Sam ở trên thấy hai người họ lằng nhằng mãi không thôi liền mè nheo.

Hạc đành liếc hân rồi chạy đi mua kẹo.

Cô mua một cây cho Sam một cây kẹo rồi họ cùng vào sở thú. Sợ cô bé làm rớt kẹo xuống đầu hân, cô cầm kẹo, mỗi lần Sam đòi ăn cô sẽ bóc một nhúm, nhón chân đút cho cô bé.

"Tôi nữa." – San lên tiếng.

"Cậu tự ăn đi." – Hạc liếc hân, chìa cây kẹo ra.

Hân đưa hai tay đang cầm lấy chân Sam lên lắc lắc cho cô xem – "Tay tôi phải giữ em rồi."

Sợ cô không nghe lời hân lại ở thanh thiên bạch nhật làm càn, cô đành bấm bụng xé một bông kẹo đút cho hân.

Vừa ăn một miếng hân đã nhè ra, nói – "Cái này là cái quỷ gì vậy? Ngọt như đường."

Hạc nhìn phản ứng của hân bật cười – "Chính xác là đường đấy, đại thiếu gia."

San lắc lắc đầu chép miệng – "Sam à, ăn cái này mai mốt em sẽ phải lăn đi đấy."

"Cậu muốn ăn nữa không?" – Hạc trêu chọc.

"Không." – Hân nhăn mặt.

Rất hiếm khi thấy hân yếu thế, cô lại nổi máu tinh nghịch muốn chọc ghẹo – "Nào, San ngoan lại đây mẹ đút cho ăn." – Vừa nói cô vừa xé một bông gòn dí tới miệng hân.

Hân né. Cô lại càng đuổi theo. Bé Sam ở trên vai hân nhìn hai người họ đuổi nhau phấn khích cười lú lo như chú chim nhỏ.

Chạy được một lúc hân đột nhiên dừng chân lại, tặc lưỡi bất mãn, há miệng ngoạm lấy miếng bông cô dí tới miệng, thuận tiện còn ngậm luôn đầu ngón tay của cô, lưu lại cảm giác ướt ướt.

"Ngọt quá." – Hân nhăn mặt.

Cô vốn muốn đá cho hân một phát, không ngờ nhìn biểu cảm khổ sở mặt nhăn mày nhí của hân, không khỏi bật cười.

Sau đó họ lại lên đường đi dạo vòng quanh sở thú. Có lẽ đã rất lâu rồi không đến nơi này, cô rất vui. Cô và hai anh em San cho voi ăn mía, nhìn Hà Mã chìm nổi lười biếng ngậm mình trong bùn, đứng đằng xa vẫy tay với mấy chú gấu lông đen... Hân và cô thay phiên nhau bế Sam. Có đôi khi cả hai người

họ sẽ để Sam xuống đi bộ, mỗi người cầm một tay cô bé. Sam rất hiếu động, cô bé hay nắm lấy cả hai đòi muốn nhảy lên thật cao. Thế là cô và San lại hợp sức tung cô bé lên. Mỗi lần như thế bé Sam lại phấn khích la lên thật lớn. Cô bé cứ đi như thế đến cả một đoạn đường thấy cô gần như kiệt sức San mới nghiêm khắc nói không với cô bé.

Cô còn mua cả nước mía và bánh bò bía ngọt chỉ cho anh em hần ăn. Hạc phát hiện San không thích ăn đồ ngọt, vì món nào hần cũng cần nhẩn.

Đến trưa, họ đến một bãi cỏ dưới bóng cây. San lôi trong ba lô ra một tấm thảm gấp, trải ra, sau đó ba người họ cùng ngồi xuống. Hạc kinh ngạc nhìn hần lôi ra trong ba lô hai chiếc hộp nhựa lớn. Khi mở ra bên trong hộp là những cuộn kimbap đủ màu sắc rất bắt mắt. Hộp còn lại là những nắm com được gói trong lớp tàu hũ mỏng, hình giống như những chiếc nón xếp gọn gàng đều tăm tắp.

"Đây là cậu làm hả?" – Hạc kinh hãi nhìn hần. Có cho vàng cô cũng không tưởng tượng nổi bộ dạng ở trong bếp nắm com của hần.

"Không phải, là của Sam làm đấy." – Hần cười, tách một đôi đũa đưa cho cô.

"Đúng đó mẹ. Là Sam với bác Diệp làm từ tối qua đấy."

"Bác Diệp là bác giúp việc nhà chúng tôi." – Hần giải thích.

"Anh hai cũng giúp nữa đó mẹ. Mà anh hai làm xấu quá bị bác Diệp đuổi ra..." – Sam đang liến thoắt liền bị hần nhét vào miệng một miếng kimbap lớn, dận dỏ – "Maknae, đói lắm đúng không? Mau ăn đi."

Hạc liếc nhìn hần, thấy động tác hần có chút cứng nhắc, không khỏi cười thầm. Cô vui vẻ gấp một miếng kimbap nói – "Để mẹ ăn thử xem Sam làm có ngon không."

Cho vào miệng cô nhai nhai xong liền quay qua vuốt xoa với cô bé – "Ngon quá đi là ngon."

Sam toét miệng cười toe, trong miệng vẫn còn đầy một mồm com.

"Vừa ăn vừa cười, xấu quá." – San liền gõ nhẹ lên mũi cô bé.

Cô bé liền làm mặt quỷ dọa hần.

Cả San và Hạc cùng bật cười.

Ăn xong họ lại tiếp tục hành trình đi vòng quanh sở thú, hết vào thủy cung rồi lại vào khu vực bò sát. Đến buổi chiều, Sam chơi cả ngày đã mệt mỏi, ở trong tay anh trai ngủ thiếp đi.

Hoàng hôn đã xuống, rải ánh nắng màu vàng ngòn ngọt trên con đường họ đi.

San bế Sam trong tay, đi kế bên cô, trong một giây phút hần chợt trở nên căng thẳng, bởi vì hần phát hiện tay cô đang buông bên mình rất khiêu khích, như đang dụ dỗ bảo hần nắm lấy. Tuy hần đã rất nhiều lần hôn cô. Nhưng nụ hôn là một hành động rất chóng vánh, thêm nữa cũng không cần cả hai bên phải chủ động.

Còn lần này lại khác, nó dường như trịnh trọng hơn nhiều, khả năng bị cô cự tuyệt cũng cao hơn. Hần biết thứ tự hẹn hò của người bình thường đi từ nắm tay rồi mới đến hôn. Không hiểu sao ở tình cảnh của hần thì lại hoàn toàn ngược lại.

"Hôm nay thật sự rất vui." – Hạc quay sang cười với hần.

Hần nhìn nụ cười của cô, rớt cuộc cũng không kiềm chế được, đưa tay nắm lấy tay cô.

Hần không nhìn cô, thấp giọng nói – "Đừng động đây. Nếu chị động đây sẽ làm Sam thức giấc."

Khỏi cần nói cũng biết Hạc giật mình đến mức nào. Nhưng còn có một điều khiến cô kinh ngạc hơn, chính là bàn tay hần gói lấy tay cô dường như khẽ run.

Một người ngao mạn như hần, không sợ trời sợ đất như hần, ông trời con như hần?

Chợt có một tia sáng loé lên trên đầu cô. Tên này, thật sự thích cô? Không phải là đùa giỡn? Cũng không phải qua đường bông bột cho vui?

"Cậu, thích tôi sao?" – Cô thận trọng dò hỏi.

Hần quay lại nhìn cô, sau đó kiên định lắc đầu.

Hạc nhú mày nhìn hần – "Không thích thì cậu mau buông..."

Cô còn chưa nói hết câu hần đã nhìn vào mắt cô nói ba chữ – "Nhiều hơn thích."

Mặc dù Mây luôn trêu ghẹo cô, mặc dù hần luôn càn quấy hôn cô, cô chưa từng thật tâm suy nghĩ có ngày hần sẽ nói những lời này với cô. Gương mặt

hắn vô cùng nghiêm túc. Cô muốn nghĩ hắn đang giả vờ lừa gạt mình cũng không nghĩ nổi.

Hạc đột nhiên thấy đầu óc hỗn loạn. Ít nhất cô phải nói gì đó nhưng lại không biết nói gì. Cô biết mình phải cự tuyệt hắn, nhưng cự tuyệt như thế nào mới đúng?

Trong lúc cô còn lúng túng không biết phải làm gì thì hắn đã thờ dài nhìn cô – "Chị không thích tôi đúng không?" – Điều này hắn thật ra rất rõ, nói ra chính là để cho cô cơ hội thẳng thắn cự tuyệt. Thế nhưng hắn không thể không nói. Cái kiêu lên lút một mình giấu giấu điểm điểm tình cảm không phải là phong cách của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Hạc ngáp ngừng, lựa lời nói để tránh làm tổn thương hắn – "Câu có nhớ lần trước tôi nói gì hay không? Khoảng cách của chúng ta là muôn trùng nghìn dặm. Tôi không phải là người thích hợp với cậu đâu."

Từ chỗ cô đến chỗ Huy căn bản đã rất xa, đối với hắn cũng còn xa hơn. Tuy cô không có quyền thay đổi cuộc sống của mình, cũng không có cách đưa bố mẹ từ cõi chết trở về nhưng cô biết như thế nào để tránh làm tổn thương chính bản thân mình và người đối diện.

San dừng chân nhìn cô, bàn tay vẫn nắm lấy tay cô. Có một khoảng khắc cô chợt thấy hắn giống như một cái cây kiên định đứng đó, hắn nói – "Chị nói chúng ta cách xa muôn trùng nghìn dặm, như vậy thì đã sao? Cho dù ở mặt trăng cũng vẫn có thể đi tên lửa đến, ở dưới đáy đại dương cũng thể đi tàu ngầm, ở trên đỉnh Everest vẫn có thể đi máy bay. Chỉ cần chị còn sống, muôn trùng nghìn dặm không xa đến thế đâu, chẳng qua chỉ là một bước chân. Chỉ là chị có can đảm bước qua hay không thôi."

Hạc nhìn xuống dưới chân mình, cô chợt theo bản năng lùi lại, lắc đầu – "Tôi không qua được đâu."

"Thật không?" – Hắn đột nhiên giật mạnh tay cô. Hạc bị kéo mất đà ngã chúi về phía trước. San đỡ lấy eo cô, kéo cô sát vào người. Hắn vẫn còn bế em gái trên tay, cô không dám giãy mạnh, sợ làm bé Sam thức giấc – "Cậu làm gì vậy?"

"Bây giờ qua được rồi." – Hắn nhìn cô – "Khi chị đứng đắn đo, mọi quyết định đều rất khó khăn. Nhưng một khi đã thực hiện rồi, nó không khó như chị nghĩ đâu. Giống như hiện giờ vậy, chúng ta cứ như thế, đã vượt qua muôn trùng nghìn dặm rồi."

Vừa nói hắn vừa cúi đầu đặt một nụ hôn nóng rực lên cổ cô.

Những ngọn tóc sau gáy cô cũng không hên mà cùng đồng loạt dựng lên. Từ nơi môi hắn chạm đến giống như toả ra một luồng điện chạy xuống sống lưng cô, khiến hai chân cô muốn nhũn xuống.

Ngay cả Huy cũng chưa từng bạo dạn ngang ngược hôn cô như thế. Tuy không phải hôn môi, nhưng lực sát thương cao hơn rất nhiều.

Hôn xong hắn rời người khỏi cô. Hạc chói với xém chút ngã nhào. Tên kia còn ngang nhiên cười với cô – "Dầu đã đóng rồi, bây giờ chị là của tôi."

[...]

"Cái tên nhóc tí không biết trời cao đất dày này." – Hạc nhìn vào gương nghiêng rãnh kèn kẹt. Đã hơn 5 ngày, dầu hôn đỏ bầm trên cổ cô vẫn chưa hoàn toàn biến mất, chỉ hơi phai phai màu đôi chút nhưng vẫn rất rõ ràng. Cái dầu chết tiệt này đúng là ương bướng y chang chủ nhân nó. Đầu óc cô không tự chủ được mà tua lại buổi chiều ngày hôm đó, tóc gáy trên cổ lại không hên mà cùng đồng loạt dựng lên một lần nữa.

Hạc vò vò đầu trấn tĩnh bản thân. Cô lấy miếng băng dán cỡ lớn đắp lên nó. Cũng may hôm nay là ngày cuối cùng cô phải đi làm rồi.

Khi cô bước ra ngoài, liền chạm mặt Mây. Thật ra cô đã mấy ngày rồi không gặp mặt Mây ở nhà. Bạn cô gần đây rất bận bịu, cũng rất đáng ngờ. Cô để ý thấy trên cổ Mây cũng dán một miếng băng tương tự.

Hai người nhử mắt nhìn nhau. Hạc chủ động lên tiếng trước – "Cổ cậu sao thế?"

Mây liền theo phản xạ đưa tay lên sờ cổ – "Tớ bị mèo cào. Còn cậu sao thế?"

Hạc cười gượng – "Tớ bị... muỗi cắn."

Hạc thấp thỏm ra khỏi cửa. Sau lần đi sờ thú hôm đó cô chưa gặp lại hắn. Thế nhưng hắn biết nhà biết mặt cô, bất kể lúc nào cũng có thể xuất hiện. Cho nên trước khi ra khỏi nhà cô luôn ngó trước ngó sau, hy vọng đừng đụng mặt hắn. Hiện tại cô thật sự không biết nên phản ứng như thế nào nếu như phải đối mặt với hắn.

Rất may ngày hôm ấy cô vẫn đi làm bình yên. Tuy hôm nay là ngày cuối của cô ở công ty, nhưng vì cô yêu cầu, ngoài trưởng phòng, toàn bộ nhân viên trong phòng đều không biết. Cô vẫn cứ như thể làm công việc của mình.

Đến cuối ngày, cô nán lại phòng làm việc trễ, chờ mọi người về hết cô mới bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Lúc sắp xếp lau chùi bàn làm việc của mình lần cuối, cô thấy mắt cay cay. Cho dù đối với cô đây chỉ là một công việc kiếm miếng cơm, nhưng đâu sao cô cũng đã làm việc ở đây 4 năm, không tránh khỏi có chút luyến tiếc. Cô vuốt vệt nước mắt. Dọn dẹp xong, Hạc ghé qua chào trưởng phòng. Anh ta khách sáo nói vài câu chia ly sến súa đại loại như cho dù là em quyết định điều gì trong cuộc sống cũng chúc em thành công hay là hy vọng sau này chúng ta sẽ gặp lại. Hạc mặc dù nghe đến nỗi da gà nhưng cô không tiện bắt bẻ, nghiêm túc lãnh thụ từng lời của anh ta.

Khi cô ra về chợt thấy Huy đứng ở cửa thang máy tầng trệt. Cô không ngạc nhiên lắm vì bản thân đã đoán được sẽ gặp anh ta ngày hôm nay.

Hạc bước tới trước mặt Huy, cười nhẹ – "Tuy nói lời này anh có thể cho là em giả tạo. Nhưng thật tâm chúc anh sau này hạnh phúc."

"Em thật sự sẽ rời khỏi đây sao?"

Hạc gật đầu, cô đi lướt qua anh.

Cô đi rất nhanh, gần như chạy.

Huy gọi tên cô nhưng cô không quay lại.

Cắm đầu ra khỏi cửa, Hạc không để ý lại đụng trúng một người. Cô định xin lỗi thì người đó đã ôm chặt cô vào lòng, dụi dụi trên đỉnh đầu cô, rên nhẹ một tiếng – "Nhớ quá."

Hạc như chết lặng. Đúng là chạy trời không khỏi nắng.

Hạc ngẩng lên, quả nhiên là hấn – Kim San.

"Sao cậu lại ở đây?"

"Đón chị. Hôm nay đi ăn tối với tôi đi." – Hấn cười nhìn cô.

Hạc định hỏi gì đó thì chợt nghe thấy tiếng Huy gọi tên mình sau lưng. Nhìn thấy cô và San đứng nòng nọc ôm nhau trước cửa, bước chân của anh liền dừng lại.

Hạc bắt gặp ánh mắt của anh, cô liền lập tức quay sang nói với San – "Lúc này cậu nói chúng ta cùng đi ăn tối phải không? Đi thôi."

San nhướn mày nhìn Huy ở cách đó vài mét rồi lại nhìn cô, như cười như không.

Hấn đột nhiên đưa tay tháo miếng băng dính trên cổ cô, cúi đầu xuống hôn lên dấu vết đã có sẵn trên cổ cô, khiến nó lại thêm đậm màu.

"Làm gì vậy?" – Hạc ôm cổ đẩy hấn.

Hấn cong khoé miệng nói – "Đánh dấu chủ quyền."

Hạc còn chưa kịp phản ứng thì hấn đã lôi cô đi – "Đi thôi, chúng ta sắp trễ rồi."

—

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Hôm nay hấn lại để tóc đen, mặc âu phục hai màu trắng đen tươm tất. Trên người còn thoang thoang một loại mùi nước hoa đắt tiền. Nhìn bộ dạng hấn, cô rất dễ dàng đoán được hấn lại phải tham dự một bữa tiệc nào đó.

Hấn không đưa cô đến khách sạn hay nhà hàng ngay, lại đưa cô đến một tiệm quần áo. Tiệm nằm trên tầng 17 của một tòa cao ốc lớn trong trung tâm thành phố. Cái thể loại tiệm rộng thênh thang lại chỉ lác đác vài bộ, nhân viên thì nhiều mà khách hàng chẳng thấy bóng dáng đâu này, không cần hỏi cũng biết là loại hàng cao cấp.

Hạc nháu mày - "Sao lại đến đây?"

"Mua quần áo cho chị trước." - Hấn vừa đáp vừa kéo cô vào trong tiệm.

Hạc sững người - "Trước đây cậu đã nói là không phải trai bao nuôi tôi mà. Không cần cậu mua. Nếu cậu không thích tôi mặc như thế này tôi có thể về nhà thay đồ. Nhà tôi cũng có vài bộ mặc đi tiệc."

"Hồi trước khác, bây giờ khác." - Tên kia không hề để ý vẫn cứ lôi cô đi một mạch vào trong - "Và lại hôm nay rất quan trọng, chị tuyệt đối không được để có sai sót."

Nói xong hấn ném cô vào tay một loạt nhân viên tiệm đang đứng chờ ở cửa. Hấn chỉ gật đầu một cái, mấy cô gái kia y như robot nhận lệnh, một mạch kéo cô vào bên trong một căn phòng rộng rãi, đóng cửa kéo rèm.

Sàn trải đá hoa cương sáng bóng, đèn chùm trên đầu thì lấp lánh. Chạy dọc theo một bên tường là một chiếc gương lớn. Đầu bên kia là tủ áp tường cao đến tận trần nhà để toàn những chiếc giày cao gót và túi xách đủ các kiểu dáng xinh xắn. Trong phòng xếp một loạt giá treo quần áo theo từng màu sắc và kiểu dáng.

Trong khi cô còn ngẩn người thì các nhân viên phục vụ đã không ngần ngại một tay tháo hết quần áo trên người cô ném sang một bên.

Tuy họ đều là con gái, nhưng nói thật chỉ mặc hai mảnh trước nhiều ánh mắt như vậy cô quả thật cảm thấy rất kỳ quặc.

Họ lấy thước dây đo tới đo lui trên người cô, xoay tới xoay lui, xoay ngang xoay dọc. Xong xuôi họ cùng lùi lại, để cho một chị gái tóc dài tiến đến. Cô gái mắt kẻ thật đậm, da trắng, môi bôi son đỏ, nhìn qua có vẻ hơn cô một vài tuổi, mặc một bộ váy đen ôm dài chấm gót, gờ guốc lạch cạch trên mặt sàn lát gạch long lanh như đá cẩm thạch, chậm rãi đi tới. Khí chất của cô ta y như Angelina Jolie trong bộ phim Maleficent, hơi ma quái mà quyến rũ, chỉ mỗi tội thiếu hai cái sừng trên đầu. Trên tay chị ta còn cầm một cái quạt giấy nhỏ, khẽ phe phẩy.

Hạc bị sự xuất hiện của chị gái này dọa cho sợ muốn chết. Huống hồ cô hiện tại chỉ đang mặc nội y. Tay chân luống cuống che được chỗ nào thì che. Cô thật có cảm giác mình là cô gái đang chuẩn bị bán vào lầu xanh, hiện tại đang đi qua đợt kiểm tra của tú bà. Hạc ở trong bụng thầm rủa, không phải cái tên Kim San kia chuẩn bị đem bán mình chứ.

Chị gái Maleficent nhìn cô chăm chăm từ đầu đến đuôi, chân gờ guốc đi xung quanh cô vài vòng. Hạc nghe chị ta vừa phe phẩy quạt vừa lẩm bẩm - "Ngực lép, mông nhỏ, eo bánh mì, chỉ được cái chân dài, nhưng hơi gầy. Tốt nhất là mặc váy khoe chân, lộ ưu điểm. Ngực cần độn. Mông, hừm, có lẽ không cần. Da tông màu 23, có thể mặc màu nhũ..."

Sau khi đi gần chục vòng quanh cô, chị gái kia lựa một vài bộ trên giá đến trước mặt ra hiệu cho những người xung quanh triển khai. Thế là Hạc lại như con búp bê vải bị kéo tới kéo lui, tay đưa lên chỗ này, chân xỏ vào chỗ kia. Giường cô một lúc cô cũng bị nhồi vào trong một chiếc váy.

Cô còn chưa kịp nhìn mình trong gương đã bị đẩy tới trước mặt chị gái kia. Chị ta rất nhân nhả ngồi trên một chiếc ghế sofa quạt phe phẩy. Chị ta liếc mắt một cái, lắc đầu, gấp quạt, chỉ về một hướng khác. Lập tức Hạc lại một lần nữa bị lột đồ.

Hạc thử đến hơn mười bộ, chị ta vẫn chỉ lắc đầu.

Cô bị lôi tới lôi lui đến chóng cả mặt. Trong phim Hàn Quốc cũng hay có mấy cái màn thay đồ như thế này. Thường là nữ chính thay đồ, còn nam chính là người nhận xét, bao giờ đến bộ cuối cùng nam chính cũng sẽ sững người, sau đó nói - "Lấy bộ này."

Hiện tại cô cũng có phần như thế nhưng cũng không phải như thế. Đối diện với cô chỉ có chị gái Maleficent tú bà này, còn San hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Cũng may đến bộ thứ mười sáu, chị ta chấp nhận gật đầu. Hạc còn chưa kịp thở phào thì đã bị nhân viên trong tiệm kéo qua một khu khác để làm tóc. Xong xuôi rồi lại trang điểm. Xong xuôi rồi lại thử giày và trang sức. Mỗi khâu đều có một cô gái phụ trách đứng đầu chỉ đạo.

Đến khi cô nghĩ mình sắp chết mệt vì bị xoay vòng vòng như con vù, cô cuối cùng cũng được thả ra ngoài. Khi Hạc bước ra, San không có trong tiệm. Một nhân viên bán hàng gần đó như đọc được suy nghĩ của cô, chỉ về phía bên ngoài hành lang cười. Hạc lần dò đi ra.

San đang đứng dựa bên một chiếc cửa sổ lớn hút thuốc. Trời đã nhá nhem tối. Từ vị trí của cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cao lớn của hấn. Ánh sáng lung linh từ đỉnh đầu hắt nhẹ lên chiếc vest đen thẳng tắp. Hạc chưa từng thấy hấn hút thuốc, lần đầu tiên và duy nhất chính là lần trước ở cửa khách sạn hấn giật điều thuốc trên tay cô hút một hơi.

Lần này hấn đứng bất động hút thuốc, vô cùng chậm rãi, cánh tay kẹp điều thuốc thỉnh thoảng giơ lên hạ xuống. Trước mặt hấn là toàn cảnh thành phố lấp lánh ánh đèn hoa lệ. Khói trắng từ đầu thuốc trên tay hấn lan nhẹ ra xung quanh. Người này rõ ràng mặc quần áo đắt tiền, rõ ràng là sinh ra chỉ để được gắn vào một cảnh trí xa hoa như vậy, thế nhưng không hiểu sao cô lại có một cảm giác cô độc đến tận xương khi nhìn hấn.

Cô không gọi hấn, chỉ đứng rất lâu nhìn hấn hút thuốc. Một lúc sau điện thoại của hấn reo. San đưa lên tai. Hấn nghe ngóng một chút rồi đáp - "Tôi biết rồi, sẽ đến ngay đây."

Nghe điện thoại xong hấn quay người lại, liền bắt gặp thấy cô. Hấn cũng không có biểu cảm ngạc nhiên gì cả, chỉ điềm đạm bước tới. Trên mặt hấn thấp thoáng một nụ cười như có như không - "Xong rồi à? Đi thôi."

Hạc nhìn hấn, cảm thấy có chút kỳ lạ. Cô nín ửng tay hấn. San quay lại nhìn cô - "Sao vậy?"

Cô ngập ngừng - "Không đi không được sao?"

"Trang điểm mua đồ cho chị như vậy, chị lại muốn ăn quýt hả?" - Hấn nhìn cô, nhưn lông mày. Hạc còn chưa kịp trả lời, hấn đã nhoen miệng cười - "Đừng mơ."

Không đề cho cô nói tiếng nào hấn đã lòi cô đi.

Sau khi rời khỏi tiệm quần áo, San đưa Hạc về nhà hấn. Nếu là bình thường cô chắc chắn sẽ xách dép bỏ chạy. Mua quần áo rồi còn đưa về nhà, có ngu ngốc mới không nhận ra được ý đồ gì.

Nhưng mà lần này trước nhà hấn lại vô cùng náo nhiệt. Hạc có thể nhìn thấy rất nhiều chiếc xe đắt tiền đỗ dọc theo con đường dẫn vào biệt thự nhà hấn, Lexus có, Mercedes có, BMW có.

Căn biệt thự lần trước cô đến vốn yên ắng không một bóng người, hôm nay lại thấy rất nhiều bóng người đi lại. Đàn ông đều mặc sơ mi trắng vest đen tươm tất, phụ nữ thì đeo những bộ váy thướt tha, chân đi những đôi guốc leo kheo, trên tai và cổ của họ lấp lánh những bộ trang sức đắt tiền.

Khi San lái xe xuyên qua chiếc cổng sắt vĩ đại nhà hấn, Hạc khó nhọc nuốt nước bọt, quay sang hỏi - "Cậu nói cho tôi nghe xem, nhà cậu hôm nay tổ chức tiệc gì vậy?"

"Hôm nay là sinh nhật Sam."

Hạc bị đứng hình ba giây, cô hết nhìn hấn rồi lại nhìn khung cảnh nhộn nhịp bên ngoài cửa xe, quay lại hỏi lần nữa - "Cậu vừa nói hôm nay là ngày gì?"

Hấn vẫn điềm nhiên lập lại - "Ngày sinh nhật của Sam."

"Nói vậy, mấy người này đều là đến dự sinh nhật Sam?" - Cô khó nhọc nuốt nước bọt chỉ ra ngoài. Đây đâu phải là tiệc sinh nhật của một cô bé 6 tuổi, trông giống đại lễ khánh thành nhà hát thành phố thì đúng hơn.

Hấn nhún vai - "Có lẽ."

"Sao cậu không nói sớm cho tôi biết, tôi không có quà gì cho cô bé cả."

"Chị xuất hiện ở đây nó đã rất vui rồi. Buối tối hôm qua nó cứ hỏi tôi hôm nay chị có đến hay không?"

Hạc nhìn hấn một lúc rồi hỏi - "Cậu không sao chứ?"

"Sao lại hỏi vậy?"

"Hôm nay không phải là ngày mẹ cậu..." - Cô nhớ rất rõ, hấn nói mẹ vì sinh em mà qua đời.

San lơ đãng liếc mắt nhìn ra cửa sổ, một lát sau hấn đột nhiên quay lại nhìn cô. Ánh đèn từ ngoài hắt ngược bóng lên khuôn mặt hấn khiến Hạc không nhìn rõ hấn có biểu cảm gì. Duy nhất chỉ có ánh mắt của hấn như phát sáng giữa không gian tranh sáng tranh tối trong xe.

San ghé mặt lại gần. Một tay hấn hướng về phía gương mặt cô. Hạc giống như bị thôi miên, đầu óc chột trở nên trống rỗng. Cô nín thở. Trong lỗ tai chột từng tiếng thỉnh thỉnh âm vang trong không gian.

Tay San hướng về phía mặt cô, lại đi cao lên trên nữa, cuối cùng dừng lại trước trán cô.

Ngón tay hấn cong lại, sau đó nhanh chóng bật ra.

"Bộp"

Lỗ tai Hạc nhanh chóng cập nhật âm thanh xương ngón tay hấn đập vào xương sọ trước trán cô. Đại não sau một phút bị đơ cũng đã cảm nhận được cơn đau do va chạm này.

Hạc ôm trán gập người, rên một tiếng.

San ở bên kia còn thân nhiên nhếch mép nói - "Sinh nhật em gái tôi còn dám nói chuyện không vui. Chị cũng thật to gan."

Hạc rất muốn cho hấn một tát, nhưng nhìn hấn cười cô lại nhớ đến lúc này khi hấn một mình cô độc đứng hút thuốc trước cảnh đêm thành phố lộng lẫy. Như thế nào, cô cũng không nở.

San có rất nhiều lớp mặt nạ, có đôi khi cô không thật sự biết tính cách thật của hấn là gì? Ông trời con ngang ngược? Đứa con trai thương mẹ mềm yếu? Người anh trai nghiêm khắc nhưng lại cưng em gái như trái trứng mỏng? Hay là tên con trai tổng giám đốc dẻo miệng? Hay là hấn thật sự bị tâm thần phân liệt, trong một cơ thể chia ra là mấy loại nhân cách, không có cái nào thật mà cũng không có cái nào giả?

Tuy cô không thể chỉ ra chính xác thật giả, nhưng có một điều hiện tại cô rất rõ, nụ cười trên miệng hấn lúc này chính là giả dối nhất. Đây là sự thân nhiên đã qua tôi luyện mà thành.

Hắn không hề vui vẻ vẫn có thể cười.

"Vào thôi, Sam đang chờ chị đấy." - San đẩy cửa xe leo ra ngoài, vòng qua mở cửa xe cho cô. Cô vẫn ngồi bất động ngược mặt lên nhìn hắn.

"Không muốn đi sao?" - Hắn nghiêng đầu nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Cô nhú mày một lát, sau đó ngẩng lên cầm lấy tay hắn. Cô siết tay hắn, hít một hơi sâu rồi theo gót hắn vào trong. Dọc đường đi có rất nhiều quý ông quý bà khác hướng về phía họ mỉm cười. Họ vẫn như những lần trước thì nhau liếc trộm Hạc. Dù sao cũng đã có một vài lần kinh nghiệm, cô cũng làm như không để ý, phối hợp với hắn cười chào hết người này đến người kia.

Họ bước vào sảnh nhà hắn. Quả thật là hoa lệ. Lần đầu cô tới đã thấy choáng vô cùng rồi. Có điều lúc trước đến vào buổi tối không có người ở nhà, cô chỉ có cảm giác lạnh lẽo, trống vắng. Hiện tại thì tất cả các chùm đèn lấp lánh trên đầu đều bật sáng, người người ăn mặc trang nhã đi qua đi lại cười nói. Hạc thăm nghĩ nếu lọ lem đến dự tiệc của hoàng tử trong lâu đài, chắc chắn cũng có cảm giác như thế.

Hắn đưa cô đi xuyên qua dòng người.

Cô có một loại ảo giác, giống như mọi người đều đang lùi lại nhường đường cho hắn. Sóng lưng của San rất thẳng, bóng dáng hắn cao lớn bước bên cạnh cô mang một loại khí thế gần giống như chúa sơn lâm đang đi tới ngai vàng trước mặt các muôn thú, nhàn nhã mà lại trấn áp. Ánh mắt hắn trên mặt tĩnh lặng và tập trung, khoé môi mang một nụ cười nhạt hơi xa cách. Cô không khỏi rùng mình, hắn nhập vai quá nhanh. Cô đứng kế bên hắn bị áp lực không nhỏ, bất giác cũng bắt chước hắn rắng thẳng sóng lưng mà đi.

Dường như cũng phát hiện ra điều này, hắn quay sang nói nhỏ với cô - "Có tôi ở đây, đừng căng thẳng. Thả lỏng là được rồi."

Cô thấp giọng nói - "Nhiều người nhìn như vậy, cậu bảo tôi đừng căng thẳng bằng cách nào?"

Đột nhiên hắn ghé mặt lại, nói nhỏ vào tai cô - "Tôi quên nói với chị một chuyện."

Hơi thở nóng nóng của hắn đột ngột phả vào lỗ tai khiến cô hơi giật mình, hỏi hắn - "Chuyện gì?"

"Hôm nay chị rất đẹp."

Cô không thể không thừa nhận, hiện tại hắn tóc đen để rũ, mặc vest nghiêm trang, trên mặt phẳng phất nụ cười nửa miệng khen mình như thế, không thể không khiến tim cô đập hơi nhanh một chút.

Cô hừ một tiếng - "Bây giờ cậu mới biết có phải là muộn lắm rồi không?"

Vừa lúc đó, từ trước mặt họ có tiếng gọi lãnh lút vang lên - "Mẹ."

Cô và San cùng ngẩng lên thấy Sam đang mặc một chiếc váy hồng xoè rất xinh xắn chạy đến. Hạc dang tay ôm lấy cô bé, bế lên.

"Mẹ ơi, mẹ đến rồi." - Bé Sam phấn khởi nói.

Trước khi cô kịp lên tiếng, San đã nhìn cô bé nghiêm mặt nói - "Nhóc con, tối qua đã hứa gì với anh nào?"

Bé San hơi giật mình, bẽn lẽn cười hi hi rồi quay sang cô, gọi - "Chị Hạc."

"Sao lại thế?" - Cô nhìn hắn hỏi nhỏ. Mỗi lần cô bé đáng yêu này gọi cô là mẹ, Hạc đều thấy ruột gan mềm hết đi. Bây giờ bảo cô bé gọi cô là chị, cô không thể không thấy bất mãn.

"Nhiều người như vậy, không nên gây hiểu lầm." - Hắn đáp.

"Tối qua anh hai nói là nếu Sam không gọi chị Hạc là mẹ thì anh hai sẽ đưa chị Hạc tới dự sinh nhật Sam" - Bé Sam vui vẻ líu lo.

Hạc chỉ đành tiu nghỉu gật gật.

Hắn nhìn bộ dạng của cô, không kiềm được cười khế, giọng nói không đứng đắn chọc ghẹo - "Nếu muốn được làm mẹ sắp nhỏ đến thế, chuyện này tôi có thể giúp."

Hạc suýt nữa thì quên luôn vị trí của họ hiện tại mà đá cho hấn gãy ống chân. Rất tiếc cho dù cô có chặt chém hấn bao nhiêu lần trong đầu hấn vẫn ngang nhiên ở trước mặt cô cười đều.

Cô không thèm để ý đến hấn, xoay qua nói với Sam - "Năm nay Sam lên mấy tuổi?"

Cô bé giơ mấy ngón tay nhỏ nhỏ con con lên cười tít mắt đáp - "7 tuổi ạ."

Hạc nhìn bộ dạng trẻ thơ của cô bé, giả vờ ngạc nhiên lên tiếng - "7 tuổi rồi cơ à? Lớn thật đấy. Thế hôm nay chị chúc mừng sinh nhật Sam nhé. Càng lớn chúc con gái càng xinh đẹp, học giỏi và nghe lời anh hai. Sam nhắm mắt lại đi chị tặng quà cho Sam"

Sam liền háo hức nhắm lại. Cô ghé miệng lại hôn đánh chụt một cái lên má cô bé. Sam thích thú cười khúc khích, chìa má bên kia cho cô - "Bên này, bên này nữa."

Hạc bật cười hôn cô bé.

Rất nhanh sau đó bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Hạc chưa từng nghĩ sinh nhật của trẻ con lại nhiều lễ nghi đến như vậy. Đầu tiên là anh em hấn đứng phát biểu, cảm ơn mọi người đã tham gia buổi tiệc, sau đó hấn cầm tay bé Sam giúp cô bé cắt bánh. Chiếc bánh sinh nhật còn cao hơn cả cô bé, nhìn bé Sam cứ như công chúa tí hon.

Tiếp theo bé Sam biểu diễn một khúc piano trước mặt mọi người. Hạc chưa từng biết cô bé biết chơi piano. Nhìn cô bé nhỏ xíu ngồi trên chiếc ghế đôi diện chiếc đàn to đùng, chân còn chưa chạm đất nhưng ngón tay thì thoăn thoắt trên các phím đàn như một nghệ sĩ thực thụ, cô chỉ có thể kiềm chế không há mồm tròn mắt nhìn.

Cô nhìn Sam, rồi lại quay sang nhìn San. Hấn ngồi kế bên cô, dường như không tập trung, có chút lơ đãng nhìn ra cửa. Hạc tự hỏi hấn chắc chắn cũng đã phải trải qua tuổi thơ như thế. Tuy không nhớ rõ những kỷ ức khi còn bé nhưng mỗi lần sinh nhật của cô, bố mẹ Hạc tuy không làm rầm rộ như vậy, nhưng cô vẫn được mời các bạn bè tới cùng tham dự, còn lại được rất nhiều quà. Vì thế mỗi năm cô đều trông chờ đến sinh nhật của mình nhất.

Hiện tại cái buổi lễ sinh nhật này còn trang trọng và quy củ hơn mọi lễ cưới lớn nhỏ cô đã từng tham sự. Trải qua thêm một ngàn lễ nghi khác, nào nhận quà, bóc quà, xem clip hình từ bé của Sam, vâng vâng và vâng vâng, cuối cùng tiệc mới bắt đầu tàn tàn một chút. Sam được đưa về phòng ngủ sớm, còn lại vẫn là San chống đỡ tiếp với những người khách còn lại trong tiệc.

Hạc đi theo hấn một lúc, nghe họ bàn luận chuyện thị trường chứng khoán và kinh tế thiếu điều buồn ngủ muốn té xỉu. Cuối cùng nhân một cơ hội hiếm hoi, cô lủi hấn trốn ra ngoài sân.

"Đi đâu vậy?" - Hấn hỏi.

"Đến một nơi chỉ có cậu...." - Cô chỉ chỉ hấn, xong lại chỉ chỉ chính mình - "... và mẹ cậu là được rồi."

San sững người nhìn cô.

Hạc thấy phản ứng của hấn mới nhận ra hình như mình vừa nói một câu gây hiểu lầm, liền chữa lại- "Tôi không phải có ý gì đâu, chỉ là tôi nghĩ cậu có ít tâm sự. Dù tôi không có kinh nghiệm nuôi con nhiều như mẹ cậu, nhưng ít nhất nếu cậu có uý khuất gì trong lòng muốn nói, hôm nay tôi có thể thay bác ấy nghe cho cậu."

San đơ mặt một chút, sau đó bật cười kéo tay cô - "Đi theo tôi."

Hấn đưa cô đến đến phía sau nhà hấn, gần hồ bơi. Hạc lủi trong giỏ xách ra hai lon bia.

Hấn bật cười, hỏi - "Chị rót cuộc trộm bia lúc nào vậy?"

"Đương nhiên là ở tiệc rồi." - Cô cười.

Hai người họ mỗi người khui một lon bia. Hạc nhấp một ngụm, sau đó rút trong túi ra một bao thuốc, lấy một đầu thuốc ra ngậm rồi chìa qua cho hấn hỏi - "Hút không?"

San vói tay lấy cây thuốc trên miệng cô xuống, ném qua một bên cau mày nói - "Mẹ tôi không hút thuốc."

"À...Xin lỗi tôi quên mình đang đóng vai mẹ cậu." - Cô phẩy phẩy tay.

"Không giống gì cả." - Hấn làm bầm.

Được rồi hôm nay hấn là ông trời con, cô cũng không nên chấp nhất. Hạc nghiêm túc hỏi hấn - "Cậu nói xem, phải làm như thế nào mới giống mẹ cậu?"

San nhìn cô, sau đó giống như khế cười, hấn đưa tay lên nói - "Lại đây."

Hạc nháu mày nhìn hấn, rồi lại nhìn hai tay đang dang ra của hấn, nghi ngờ hỏi - "Cậu định làm gì?"

"Tôi muốn ôm mẹ một cái không được sao?"

"..."

Hạc cảm thấy hình như mình vừa rơi xuống một cái hố do chính mình đào.

San nhướn mày nhìn cô.

Hạc không nhúc nhích.

San tắc lưỡi lẩm nhẩm - "Lời nói gió bay."

Cô trừng mắt nhìn hấn, cuối cùng nói - "Được rồi. Tôi đồng ý."

Mắt San liền sáng lên.

Hạc liền thêm vào - "Nhưng cậu không được được đăng chân lên đăng đâu."

San gật đầu - "Được."

"Không được suy nghĩ bậy bạ."

"...Được."

"Không được sờ mó lung tung."

"..."

"Không được..." - Hạc còn chưa nói xong đã bị hấn kéo một phát nhét vào trước ngực.

Hạc còn định vùng ra thì San chột lên tiếng - "Đừng nhúc nhích, như vậy là đủ rồi."

Không hiểu sao khi đó, Hạc thật sự ngồi im.

San ôm trọn lấy cô, cảm khẽ tựa lên vai cô.

Hạc có cảm giác tay chân mình rất thừa thãi, cô thật sự không biết nên để tay chỗ nào. Đoán một chút, cô đưa tay lên lưng hấn vỗ nhẹ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Hạc tự thấy động tác của mình vụng về vô cùng, nhưng lại cảm nhận thấy vòng tay hấn siết chặt thêm một chút. Cô cảm thấy hấn bỗng đứng giống như một đứa trẻ, vùi mặt vào vai cô.

Một lát sau vòng tay hấn nói lỏng đôi chút. Hạc ngẩng lên, vừa đúng lúc bắt gặp gương mặt San đang nhìn xuống. Cô liền khựng lại. Hấn không nói một lời, chỉ nhìn cô chăm chăm. Rất kỳ lạ, dù một tiếng cũng chẳng nghe thấy, nhưng qua ánh mắt của hấn, cô dường như lại nhận thức được rất nhiều điều, rất nhiều điều cô không nên biết.

Cảm giác hiện tại của cô rất giống với lúc hấn chuẩn bị bung trần cô trên xe. Ánh mắt San như trói buộc cô, khiến cô không thể nhúc nhích, giống như lơ lửng trên mây. Trong mơ hồ cô cảm nhận được tiềm thức nhắc nhở bản thân phải lùi lại, vì phía trước mặt cô là một đáy vực sâu thăm thẳm, một khi đã rớt vào rồi thì không thể ngóc đầu trở ra.

Cô hiểu rõ điều này, thế nhưng lý trí của cô giống như bị đóng băng. Người Hạc chột run lên nhẹ nhẹ. San giống như cảm nhận được, vòng tay hấn càng vững chãi ù trên người cô.

Bàn tay của hấn luồn qua tóc, áp lên khung xương hàm của cô.

Khi cô nhận thức được chuyện gì đang xảy ra thì lúc đó chuyện đã rồi. Quả nhiên, bốn mắt nhìn nhau ở cự ly gần như thế, chỉ có thể dẫn đến một điều: hôn môi.

Đây có thể xem là nụ hôn đầu tiên đàng hoàng giữa hai người họ, không phải trộm vụng, cũng không có chống đối. Hạc giống như bị chìm trong mộng mị, đầu óc như lơ lửng giữa những đám mây, trong não không có lấy một suy nghĩ nào ngoài cảm giác mềm mềm vương vấn trên môi.

Hắn khẽ nghiêng đầu. Tay còn lại vươn lên đỡ sau gáy cô, nụ hôn cũng sâu dần, cũng càng lúc càng thô bạo. Hắn dường như muốn nuốt trọn luôn đôi môi cô.

Giữa những nụ hôn, San khàn giọng nói - "Đi."

Hạc ngơ ngác nhìn hắn - "Đi đâu?"

"Đến phòng tôi."

Hạc y như bị một gáo nước lạnh tạt vào đầu. Cô lập tức tỉnh mộng, giờ chân đá một phát vào ống quyển của hắn. San lập tức thót lên một tiếng đau đớn ôm chân. Cô giật quá hoá then chỉ vào mặt hắn gào lên - "Rõ ràng là nhắc cậu không được đặng chân lên đặng đầu, đến phòng cậu làm gì?"

San vô cùng uất ức trừng mắt nhìn cô - "Muốn cả ngôi nhà này cùng nghe phải không?"

Câu nói của hắn làm cô chột dạ, quay lại nhìn quanh, sau khi chắc chắn là xung quanh họ không có ai cô mới thở phào.

Hắn xoa chân xong đứng dậy thở dài - "Thật ra chị cũng rất thích tôi đúng không? Đến bao giờ mới chịu thừa nhận đây?"

Hắn đưa tay nâng cằm cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô chất vấn - "Nếu không thích sao lại hôn tôi?"

"Tôi..." - Cô nhất thời á khẩu.

"Còn đưa lưỡi vào miệng tôi?"

Hạc không nói nên lời.

Cô chỉ hận mình không thể đá hắn xuống sông dìm cho chết chìm luôn cho rồi.

Cô nghiêng đầu né ánh mắt của hắn - "Cậu có phải ăn dưa bở mỗi ngày không? Tưởng ai cũng thích cậu à? Tôi không phải giống như lũ con nít cùng tuổi cậu chỉ cần treu ghẹo một chút thì đổ lăm rằm đầu. Gì chứ hôn một cái thì to tát lăm sao? Bây giờ là thế kỷ 21 rồi, cậu suy nghĩ thoáng một chút đi."

Cô nghe thấy hắn khẽ cười bên tai.

"Mặt sao lại đỏ như vậy?"

"Ai nói cậu tôi đỏ mặt? Đây là trang điểm."

Hắn nghiêng đầu qua trái nhìn cô. Cô quay sang phải. Hắn cũng nghiêng theo sang phải. Hạc lại né ngược lại về bên trái.

"Sao không nhìn tôi?"

"Cậu có gì đẹp mà nhìn?"

"Sao lại đáng yêu như thế?" - Hạc còn chưa kịp phản bác thêm lời nào thì San đã dùng cả hai tay kéo mặt hôn lên môi cô một cái.

"Cái tên chết tiệt này." - Hạc giờ chân đá hai phát vào hai ống quyển của hắn.

San rên một tiếng. Hạc liền lợi dụng lúc đó bỏ chạy. Hắn không hề chần chừ, sai chân đuổi theo.

San bắt được cô ở dưới một gốc cây, giật tay cô một cái, Hạc quay một vòng ngã vào ngực hắn.

Hắn kẹp cô giữa người hắn và gốc cây như miếng sandwich. Mục đích chính của hắn là không để cho cô tự tiện động chân, nhưng mà hoàn cảnh này làm Hạc sợ chết khiếp, không ngừng vùng vẫy.

Tay San nâng cằm cô - "Chạy đi đâu, có biết đây là nhà tôi không?"

"Mau buông ra. Cậu đừng có lợi dụng thừa nước đục thả câu."

"Ồ, tôi nên câu gì đây?" - Hắn ngả ngớn hỏi.

Hạc nghiêng răng - "Cậu không buông ra tôi la lên đó."

"Thử xem. Tôi không ngại đóng phim cấp 3 cùng em trước mặt người khác đâu."

Lời nói này vô cùng hiệu quả, cô im thin thít. Hắn khẽ cười thâm, hỏi - "Thế nào? Tự đầu hàng hay muốn tôi cưỡng ép? Nếu em ngoan ngoãn, tối nay chỉ

thơm em vài cái thôi."

Cô cắn môi, cân nhắc đắn đo sau đó trừng mắt nhìn hấn bức bối nói - "Nói cho cậu biết, đây là loạn luân."

Hấn nhướn mày - "Muốn làm mẹ đến thế sao?"

Cô rớt mồ hôi hột - "Không được làm vậy."

"Vẫn chưa làm mà."

"Không được nói vậy."

Hấn cười một tiếng, dùng đầu ngón tay xoa nhẹ má cô, giống như thờ dài một tiếng nói - "Ồ bên cạnh em, lúc nào cũng có cảm giác này."

"Cảm giác gì?"

"Rất vui. Vui đến nỗi muốn giấu em trong túi áo, lúc nào cũng đều có thể đem theo."

Nụ cười của hấn lần này đặc biệt dịu dàng, mơ hồ lại có sự trưởng thành mang đặc hơi hướm đàn ông, giống như vòng tay hấn đang siết quanh người cô.

"Hôn một cái nữa, được không?" - Hấn nhìn cô hỏi.

"Không được."

Hấn nhướn lông mày - "Ồ trong tay tôi, em nghĩ em có quyền nói không sao?"

Người ta nói, nếu không thể thắng địch thì tốt hơn hết hãy bắt tay làm đồng minh với họ. Thế nên Hạc đành theo câu nói này mà chấp hành. Cô không hề kháng cự khi hấn ghé mặt lại gần sát. Khoảnh khắc nụ hôn tới, cô cũng chịu khó nhắm mắt lại.

Hạc đã từng hôn Huy, nhưng nụ hôn cũng giống như cá tính anh, dịu dàng, có chút vụng về. Còn San thì khác, hấn chỉ ngoan ngoãn được một lúc, sau đó một tay kéo gáy cô, một tay siết trên eo cô, dùng rất nhiều lực khiến cô có cảm tưởng hấn muốn khâm cô luôn vào người. Bờ môi hấn cạy mạnh tàn phá trên miệng cô không thương tiếc.

Hạc chặt vật lên tiếng - "Cậu nói hôn một cái."

"Vẫn chưa hết một cái mà."

"Ăn nhiều son môi quá không tốt cho sức khỏe!"

"Lúc này anh đã dặn dò nhân viên trang điểm rồi, không cần lo."

Cô tròn mắt nhìn hấn. Lúc đưa cô đi mua quần áo và ăn diện, hấn rốt cuộc nghĩ cái giống gì trong đầu?

"Cậu..."

Hấn cau mày, nhắc cô - "Gọi là anh."

"Đừng có được đằng chân lân đằng đầu."

Hấn nhìn bộ mặt hăm dọa cô, sau đó lại không nhịn được vừa hôn vừa làm bầm - "Chết tiệt, bộ dạng này của em, thật khiến người khác muốn vùi dập."

Khi cô và hấn đang ở trong sân cắn nhau, Hạc đột nhiên lại nghe được tiếng bước chân. Không cần nói Hạc bị dọa sợ đến thế nào. San dường như cũng nghe thấy, hấn ngược lên, sau đó thờ dài buông cô ra.

Vừa lúc đó có bóng người bước tới, là một trong những người giúp việc nhà hấn.

Nhìn thấy cô, chị giúp việc kia hơi giật mình. Hạc rất muốn giết San, đêm khuya thanh vắng ở vườn không người, một nam một nữ ở đây, người ta còn không nghĩ cô và hấn làm vậy thì cô sẵn sàng nhảy thẳng xuống hồ bơi nhà hấn cho cả thế giới xem. Chị giúp việc hắng giọng, sau đó làm bộ cái gì cũng không thấy, chỉ hướng về phía hấn nói - "Cậu chủ. Cậu chủ mau quay vào trong nhà đi."

Giọng hấn nhạt vài phần, khiến cho Hạc có cảm giác người vừa ngả ngón ôm dính lấy cô một giây trước với người trước mặt là hai người hoàn toàn khác nhau - "Đến rồi sao?"

Chị giúp việc gạt đầu như bỏ củi.

"Tôi biết rồi, chị vào nhà trước đi. Tôi sẽ vào ngay."

Chỉ giúp việc lui đi rồi mà hấn vẫn còn đứng nguyên một chỗ không nói cũng chẳng nhúc nhích.

Hạc có chút bất an hỏi hấn - "Ai vừa đến vậy?"

Hấn quay lại nhìn cô, cười một cái không biết là thật hay giả, nhưng mà chói chang như toả nắng mùa thu. Có điều lời nói tiếp theo của hấn khiến cô đông cứng từ đầu đến chân - "Bố anh."

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Cả đời Hạc chỉ đơn phương diện kiến phụ huynh bạn khác giới đúng một lần duy nhất là Huy. Kết quả của lần diện kiến này vô cùng thê thảm. Mẹ Huy không những không thích cô, cũng không ngần ngại bày tỏ ra mặt. Bố anh thì đỡ hơn một chút, tuy không thẳng thừng như mẹ anh, nhưng cũng không can ngăn vợ mình, ngậm ngậm ủng hộ bà.

Hạc cho dù có ngốc cũng có thể cảm nhận thấy điều này, nhưng ngày hôm đó cô vẫn cố dốc sức lấy lòng hai người. Lúc mẹ anh ở trong bếp cô cũng sốt sắng vào theo giúp. Từ khi bố mẹ mất mọi chuyện ăn uống cô đều tự lo, cho nên đối với việc bếp núc không quá xa lạ.

"Không cần cô giúp." – Mẹ anh cũng chẳng nhìn cô một cái, thẳng thừng nói.

Hạc chai mặt cười, lại thấy trên thớt có khoai tây đang cắt dở, nói - "Cô, chỗ này khoai tây thái khối phải không? Để cháu làm cho."

Cô vừa cầm dao mẹ anh đã chạy tới đẩy cô ra – "Đã nói không cần cô giúp."

Con dao đang cầm bị giật lấy, trượt qua đầu ngón tay cô cắt một đường rất sâu. Hạc thốt lên một tiếng nhìn máu mình chẳng mấy chốc đã chảy thấm ra đầy mặt thớt. Cô chưa từng biết rằng đầu ngón tay của mình nhỏ thế lại ra được nhiều máu như vậy.

Mẹ của Huy nhìn thấy máu mặt mày tái nhợt, không nói không rằng ngắt xiu luôn. Hạc cũng không màng ngón tay chảy máu đầm đìa chạy tới đỡ bà, lay bà. Mẹ Huy hơi mở mắt, nhìn thấy bàn tay đầy máu của cô đang bồi trét trên mặt mình, lại ngắt xiu đợt hai.

Về sau này Hạc mới biết mẹ Huy có bệnh sợ máu, cho nên cho dù tự sát cũng chỉ uống thuốc ngủ chứ không dùng bất cứ biện pháp nào khác. Mà cô cho rằng như vậy cũng là trong cái rủi có cái may, vì uống thuốc phát hiện kịp thời nên vẫn cứu được. Trăm ngàn lần nếu bà nghiện máu thì có khi đã nhảy lầu hoặc đứng trên đường ray tàu hỏa, lúc đó còn thảm kịch hơn rất nhiều.

Khi ấy thì cô đâu có biết, chỉ một mực lo cho bà, dùng tay vỗ mặt lay cho bà tỉnh, ai ngờ lại càng dọa người ta thêm sợ. Cuối cùng buổi ra mắt gia đình Huy kết thúc trong hỗn loạn. Vì khung cảnh rối tung beng, lại đầm đìa máu me không biết của ai với ai, mẹ Huy được bố và con trai đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Khi mở mắt ra, câu đầu tiên của bà là – "Nếu con lấy cô ta, mẹ không còn là mẹ của con nữa."

Nhớ lại buổi diện kiến phụ huynh này, Hạc nói thật là vẫn còn bị ám ảnh. Hiện tại trên ngón tay trái của cô còn có một vết sẹo mờ chiến tích lũng lẫy này. Đây là chưa kể lúc đó cô đã chuẩn bị tinh thần trước khi lâm trận.

Còn hiện nay mà nói, người cuối cùng trên quả đất này cô muốn gặp chính là bố hấn. Không phải chỉ vì ông là phụ huynh của tên vừa cưỡng hôn cô, mà cô còn nhớ rõ ràng người ta nói ông chính là giám đốc của Galaxy hoành tráng, và còn là người Hàn Quốc. Hàn Quốc 100%, không phải dạng nửa vời như San.

Hạc tự tin vốn tiếng Anh của cô không tệ, nhưng mà tiếng Hàn thì lần trước ở Đầm Sen cô đã tự mình khám nghiệm với San. Hấn cười muốn té ghế. Cô không cần hỏi cũng tự hiểu.

Hạc nhớ lại lúc hấn đưa cô đi mua quần áo. Cô rõ ràng đã thấy kỳ quặc, cái tên nhà giàu ky bo này ngoài đồ ăn không bao giờ chi tiền bao bất cứ thứ gì cho cô, hôm nay sao đột nhiên hào phóng như thế. Hạc đau khổ nhận ra thì ra ngay từ đầu hấn đã ngậm ngậm muốn lôi cô ra treo trước mặt bố mình. Đường nhiên làm gì có chuyện sung roi từ trên trời xuống, lòng tốt của tên này cũng đâu phải cho không.

Cô không thể không nhân cơ hội đánh bài chuẩn - "Ồ, bố cậu đến rồi à? Tôi cũng về đây, trễ rồi."

"Chạy đi đâu?" – Hấn giữ chặt cổ tay cô – "Ông ấy đến là để gặp em đấy."

"Ha ha, cậu cứ nói đùa." – Hạc cười khan hai tiếng - "Tôi đâu có quen ông ấy."

"Nhưng mà em quen con trai ông ấy." – Hấn cũng cười nhìn cô.

"Con ông ấy là ai vậy, sao tôi không biết nhỉ?"

"Ồ. Em không biết sao?" – Hấn thốt lên – "Cậu ta đẹp trai lắm đấy. Lại đây, anh dắt em đi giới thiệu cho." – Vừa nói hấn vừa kéo tay cô lôi vào trong nhà.

Hạc vùng vẫy – "Không cần, đẹp trai cũng không mài ra ăn được."

"Sao không? Không những ăn được mà còn gây nghiện đấy."

"Kim San, da mặt cậu cũng thật dày!"

"Không chỉ dày mà còn mềm nữa, có muốn sờ thử không?"

Hạc không nói nổi hấn, cũng không tránh đi được. Cái cảm giác này rất giống lúc hấn ép cô đi lên tàu lượn siêu tốc, cả hai vừa đầu khẩu vừa đánh nhau. Cô hoàn toàn không có cơ hội thắng tên tiểu tử tuổi đôi mươi bẻ gãy sừng trâu này.

Thắng không được địch thì phải bắt tay làm đồng minh. Đàng hoàng tiếp xúc vẫn còn tốt hơn là như thế cùng hấn lồi lõm kéo kéo giấp mặt thái thượng hoàng. Hạc thôi vùng vẫy, nói - "Khoan, ít nhất cậu cũng phải cho tôi một phút chuẩn bị tinh thần."

Thấy cô hết chống cự, hấn vẫn đề phòng không hề rời lỏng đôi tay, nhưng cũng nhẹ giọng trấn an - "Không cần lo lắng, chuyện đối phó với ông ta, cứ để anh."

Hạc nghe ngữ điệu của hấn, ngờ ngợ cảm nhận được mối quan hệ của hấn và người mà hấn gọi là bố, hình như không được tốt lắm. Cô hít một ngụm khí lớn, sau đó trấn tĩnh bản thân, nói - "Được, gấp thì gấp. Tôi cũng không tin bố cậu làm hại gì được tôi."

Khôn hai mươi mấy năm, đại một tích tắc chính là đây.

Khi cô và hấn trở vào nhà, khách của nhà hấn gần như đã về hết. Đại sảnh vẫn xa hoa, nhưng lại yên ắng và lạnh lẽo. Bố hấn đang ngồi nói chuyện với một số những vị khách cuối cùng.

Khi Hạc và San bước tới, những người khác kia liền đứng dậy, nhanh chóng chào họ ra về. Lúc này ngoài trừ bố con hấn, cô và một số người giúp việc đang dọn dẹp phía xa, căn phòng căn bản chẳng còn ai.

Hạc ngằm quan sát ông mà hoảng hốt. Người trước mặt cô có rất nhiều phần giống hấn, chỉ có đôi mắt nhỏ dài hơn, da mặt nhiều nếp nhăn hơn và tóc nhiều đốm bạc hơn. Điểm khác biệt rõ rệt nhất có lẽ là khí chất. Trước đây cô đã nghĩ San mang khí chất của hùm cáo đứng từ trên nhìn xuống người ta bằng nửa con mắt, nhưng đến khi gặp ông mới biết, người ở thế cao thật sự mang khí chất như thế nào. Ông ngồi, họ đứng. Người đàn ông trước mặt họ có vẻ nhân nhả, nhưng trong sự nhân nhả đó lại dường như mang một áp lực đè lên vai người đối diện. Ánh mắt dài hẹp của ông rất sắc, dường như có thể nhìn xuyên qua mọi thứ.

Hạc núp sau lưng hấn không dám ló ra. Hai bố con hấn lặng lẽ nhìn nhau, sát khí từ hai bên toát ra không thể không nhận thấy. Hạc không biết mình có nên nhân cơ hội này nhón chân đi ra ngoài không. Hồ báo đánh nhau, cô là tôm tép ở kẻ bên còn không dính đòn thiệt thân đi?

Nhưng bàn tay San vẫn quấn quanh cổ tay cô chặt cứng không cho Hạc một đường thoát.

San lên tiếng cắt đứt sự im lặng giữa họ, trong giọng nói có sự trào phúng – "Bố, đã lâu không gặp."

Bố hấn im lặng không đáp. Hạc không biết có nên chọt San một cái nhắc hấn, bố hấn là người Hàn Quốc chứ không phải người Việt hay không?

Quả nhiên, sau đó bố hấn văng một tràng xì xô xì xào.

"6 năm qua, sinh nhật của em, bố chưa từng một lần về dự, hôm nay vì sao lại đột nhiên đến?" – Tiếp tục văng tiếng Việt.

Xì xô xì xào. Tiếp tục văng tiếng Hàn.

"Tôi cũng không phải thư ký của bố, nói những điều vô nghĩa này làm gì?"

Hạc cuối cùng cũng đã đến ngày hiểu cận kề cái gì là ông nói gà bà nói vịt.

Mỗi người một thứ tiếng sao họ vẫn hiểu nhau hay thế? Tình phụ tử tương thông? Hay là trái tim cùng nhịp đập?

Hạc còn đang cảm thán nghe tiếng gà tiếng vịt thì đột nhiên San phá lên cười lớn. Lần này hấn phun ra toàn bộ tiếng Hàn, cô không hiểu lấy một chữ. Bố hấn đứng dậy, vung tay giáng thẳng vào mặt hấn một cái tát, vang lên một tiếng chát rất rõ và gọn, khiến Hạc và toàn bộ những người giúp việc đang quét dọn gần đó cùng đồng lòng giật thót tim. Mặt San nghiêng sang một bên.

Sau đó không gian xung quanh yên lặng như tờ không ai dám hó hé, cũng không ai lên tiếng. San đưa tay lên vuốt vuốt khóe môi bị rách, có vương chút máu. Hai bố con nhà hấn nhìn nhau ngùn ngụt sát khí như thể sắp lao vào đánh nhau.

Sau đó hấn đột nhiên quay đầu bước đi, gạt cả tay Hạc kéo cô đi theo.

Cô ngoái đầu lại nhìn phía sau lưng, bỏ hấn đứng một mình trong căn đại sảnh hoa lệ không người, hai tay nắm lại thành quyền, cũng không biết đang nghĩ gì. Cô lại quay lại nhìn bóng lưng của San, thấy thấp thoáng gò má hơi đỏ hần đầu tay của hấn.

Hạc muốn nói gì đó, nhưng cảm thấy nói gì cũng không phải, đành im lặng đi theo sau.

Hấn đi rất nhanh, khiến cô đi guốc theo sau rất vất vả. Khi ra khỏi cổng nhà, có xe đã đậu sẵn ở đó. Hấn đẩy cô vào ghế sau rồi mình cũng leo lên.

"Anh San." - Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu cung kính gọi hấn - "Vẫn đến chỗ cũ à?"

Hấn không nói, chỉ khẽ gạt đầu. Tài xế không chần chừ liền khởi động xe.

Trong xe rất yên ắng. Hấn ngồi ở một đầu ghế, mắt nhắm nhưng lông mày hấn sâu. Hai tay khoanh trước ngực. Hơi thở của hấn dài và nặng nề. Hạc chỉ dám liếc trộm hấn. Cô cảm thấy lúc này không nên đứng tới hấn là tốt nhất, nhờ đầu hấn phát hoả thì sẽ bị vạ lây.

Xe đi một đoạn dài, cuối cùng dừng lại. Tiếng tài xế trẻ vang lên - "Anh San, đến nơi rồi."

Hạc ngược mắt nhìn ra ngoài, xung quanh tối om, trước mặt lại nhìn thấy một cái cổng lớn đề hàng chữ - "Nghĩa Trang Nam Long"

Hạc rung mình một cái, sống lưng cũng lạnh toát. Nửa đêm lại lòi cô đến nghĩa trang, sở thích của hấn cũng quá độc đáo đi.

San không nói không rằng đẩy cửa bước ra, sau đó qua mở cửa cho cô. Hạc ngàn lần không muốn bước ra, nhưng nhìn vẻ mặt của hấn, cô lại ngấm ngầm can rắng đi theo sau. Hấn tới phòng bảo vệ, gõ cửa. Bác bảo vệ là một ông lão khá lớn tuổi, cùng hấn nói chuyện một chút, sau đó ông đi ra mở cửa nghĩa trang cho hấn và cô vào. Hạc chưa từng tới nghĩa trang. Bước vào bên trong, sự mờ mịt u tối khiến cả người cô có cảm giác khản trương.

Tiếng gót giày cô và hấn gõ lộp cộp trên nền xi măng, người trước người sau nghe rất lạc lõng. Cô lơ mơ đoán được vì sao họ lại ở đây. Đi được một lúc, hấn quay sang nhìn cô. Trong cảnh tranh sáng tranh tối, cô không nhìn rõ mặt hấn, chỉ nhận thấy hấn đan tay vào tay cô rồi sánh bước đi bên cạnh cô.

Họ đi một quãng đường, sau đó dừng lại trước một bia mộ. Trên mộ có đề tên và ngày tháng năm mất của người nằm bên dưới. Ngoài ra còn có một tấm ảnh chụp chân dung của bà khi còn trẻ. Người con gái trong tấm ảnh đúng là có phần giống cô, nhưng theo Hạc thì cũng chỉ có đôi mắt mà thôi. Còn lại, cả khuôn mặt bà toát lên một vẻ đẹp thanh mảnh dịu dàng mà cô biết mình hoàn toàn không có.

"Mẹ cậu à?" - Cô hỏi.

Hấn gạt gạt đầu, sau đó giơ một tay lên. Cô phát hiện ra trong tay hấn đang cầm một túi nylon mà nãy giờ cô không hề để ý. Hấn hỏi cô - "Đói không? Ăn gà chiên sốt cay, uống bia không?"

Vừa nói hấn vừa ngồi bệt xuống sàn xi măng, lôi từ trong túi nylon mở ra một hộp giấy, mùi gà chiên thơm phức liền tỏa ra.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Sau đó hấn còn lôi ra thêm ba lon bia khui lách tách.

Thấy cô còn đứng ngẩn ra, hấn vỗ vỗ lên sàn, nói - "Ngồi xuống ăn đi, đừng để mẹ đợi."

Cô nghe hấn nói, phì cười ngồi xuống kế bên hấn, cả hai cùng đối diện với tấm bia, cô nhận bia hộp một ngum rồi nói - "Kim San, ăn gà chiên với mẹ trong nghĩa trang, cậu cũng thật có phong cách."

"Mẹ thích nhất là món này. Tuy sức khỏe bà không tốt, bác sĩ cũng can dặn không được ăn uống tùy tiện, nhưng bà vẫn thường gọi điện cho anh năn nỉ mua gà và bia về cùng ăn."

"Thế cậu có mua cho mẹ không?"

"Không." - Hấn đáp, giọng nói đều đều vô cảm - "Anh nghe lời bác sĩ. Cuối cùng thì họ vẫn không cứu được bà."

Hạc nhìn hộp giấy đựng gà vẫn còn ám khói, cô đưa tay bóc một phần cánh gà nói - "Tôi ăn thử được không?"

Hắn gật đầu. Cô cắn một miếng lớn, nhai rồi nuốt. Sau đó quay sang nói với hắn - "Con trai, ngon quá đi."

San sững người, sau đó cũng phì cười một tiếng - "Em còn bắt chước nữa, không chừng mẹ anh lại bò lên tìm em tính sổ đấy."

Câu nói này khi đang ngồi giữa đêm trước mộ người ta, lực sát thương cao vô cùng. Hạc rùng mình.

Hắn nhìn bộ dạng lấm lét của cô cứ ném về phía mộ mẹ mình, hắn không nhịn được hỏi - "Lần đầu đến nghĩa trang hả?"

Cô gật - "Bố mẹ tôi sau khi mất đều được hỏa thiêu rồi thả tro cốt xuống biển."

"Là ý nguyện của bố mẹ em?"

"Không phải." - Hạc nhún vai găm cánh gà - "Nói ra thì cũng chẳng có gì to tát. Tôi không giống như cậu có tiền cúng cho nghĩa trang mỗi năm."

San đột nhiên ghé người đến, ngả đầu lên vai cô.

"Làm gì vậy?" - Hạc tay vẫn còn cầm cánh gà dính sốt, không dám làm rơi áo hắn, chỉ dơ mặt hỏi. Tóc của hắn khẽ cọ lên cổ cô nhồn nhột.

"Rõ ràng khi đó có tiền bảo hiểm tai nạn, tại sao em không dùng?"

Hạc nghe hắn nói, sững người. Cô nhíu mày, rất nhanh hiểu ra vấn đề, sau đó nạt - "Ai cho cậu điều tra tiểu sử của tôi?"

"Tại sao không dùng?" - Hắn chôn mặt trên vai cô, làm như không nghe thấy, lặp lại câu hỏi.

Hạc thờ dãi một hồi - "Số tiền đó được trả bằng tính mạng bố mẹ tôi. Cậu bảo tôi dùng như thế nào? Lúc nhận tiền, tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất, tôi không cần núi tiền này, nếu họ muốn, họ bán tôi lấy thêm tiền cũng được, chỉ cần để cho bố mẹ sống là đủ rồi. Tiền cầm trong tay nhiều như thế, nhưng tôi không mua nổi cái gì. Quần áo đẹp, hay một bữa cơm ngon? Tất cả đều cảm thấy không đáng. Thế giới này nhiều người cần số tiền đó hơn tôi. Nếu nó có thể giúp được một người tàn tật mua một đôi giày, một phụ nữ nghèo mua sữa cho con. Vậy thì đưa cho họ đi. Ít nhất như thế tôi còn có thể cảm thấy bố mẹ mình ra đi không vô nghĩa. Có như thế tôi mới có thể thanh thản ngẩng cao đầu mà tiếp tục sống."

Hắn im lặng một chút, ở trên vai cô không biết suy nghĩ cái gì.

Một lúc sau hắn thờ dãi - "Sao em lại mạnh mẽ như thế, thật khiến người ta vừa thương vừa giận." -

Hắn đột nhiên cầm tay cô áp mu bàn tay lên má mình.

"Cậu lại bày trò gì nữa?" - Hạc nghi ngờ nhìn hắn.

Hắn rên rỉ - "Đau quá."

Hạc thấy mặt hơi giật, cô làm thinh không đáp.

"Đau." - Hắn lặp lại, ở trên vai ngược mắt nhìn cô chớp chớp.

Lúc này Hạc không nhịn được, lên tiếng - "Để tôi tát vào bên phải cho đều nhé, hai bên cùng đau không biết chừng sẽ dung hòa nỗi đau đó."

Thế là hắn cắn lên cổ cô.

"Này, cậu cắn đi đâu thế hả? Có biết đau không?" - Hạc đẩy hắn.

"Lại đây anh cắn cái nữa. Hai bên cùng đau không biết chừng sẽ dung hòa nỗi đau đó." - Hắn ném lại y chang câu nói của cô.

Cái đồ thù dai.

Sau đó hắn nhắm mắt, lại thản nhiên tựa lên vai cô.

Hạc cảm thấy hiện tại hắn không khác gì một đứa trẻ nhỏ đang làm mình làm mẩy, hỏi hắn - "Hôm nay cậu đưa tôi tới để dụ ông ấy tới à?"

San không đáp.

"Cậu đã lên kế hoạch như thế, lại còn chờ lâu như vậy. Ông ấy tới rồi cậu còn giận cái gì?"

Hắn vẫn giả điếc.

"Tôi nói này. Cậu đừng cãi nhau với bố nữa. Tôi cũng không rõ lý do là gì mà cũng không có tư cách khuyên can. Nhưng dù sao ông ấy cũng là bố cậu. Thật ra là người trưởng thành có rất nhiều áp lực, nhiều chuyện không thể chỉ làm theo ý mình. Cho dù có đến trễ mừng sinh nhật Sam thì ông ấy cũng đã đến rồi. Nếu bố tôi còn sống, ông ấy có đến muộn cả năm thì tôi vẫn muốn ông ấy đến. Lòng dạ của cậu nhỏ nhen quá, rộng lượng một chút thì mới sống lâu được biết không?"

Gió ở bên tai hiu hiu thổi, cô ngẩng lên nhìn bầu trời lác đác sao trên đỉnh đầu khe thở dài. San gục mặt trên vai cô không nói một tiếng, thật lâu, thật lâu.

[...]

Ngày hôm sau Hạc ra ngoài mua một chiếc valy. Khi cô kéo valy về tới trước cửa nhà, liền thấy một đàn người đàn ông mặc áo vest kính mát đen chắn trước cửa y chang xã hội đen Hồng Kông.

Hạc cười gượng hai tiếng, tiến tới nói – "Mấy anh, nhà tôi ở sau lưng mấy anh, xin lỗi làm ơn cho tôi qua."

Một người trong số họ đã bước lên, nói – "Tiểu thư Hạc, phiền cô theo chúng tôi một chút."

Cả đời lần đầu tiên có người gọi Hạc là tiểu thư, khiến cô không rét mà run. Nhìn lại đám người kia một loạt, cô suy ngẫm một chút rồi nheo mắt hỏi – "Bánh kem hôm nay có vị—"

Lời còn chưa kịp nói ra thì đã bị vác đẩy lên một chiếc xe lạ. Hạc thảm gào thét trong lòng chửi San, đưa cho cô cái mặt khẩu quỷ này để làm gì, cổ lỗ sĩ vừa thôi. Nếu người ta đã muốn tóm cô, còn để cho cô thời gian hỏi vớ vẩn hay sao?

Có điều, ít nhất cô cũng biết được một chuyện, mấy người này không phải là người của hân.

Còn là người của ai, rất nhanh sau đó cô đã lãnh ngộ được.

Hạc ngồi trong gian phòng riêng trong một quán trà cao cấp. Mông đặt trên trên ghế bằng gỗ đồ lót đệm mềm, cầm lấy tách trà nóng ấm trong tay mà lòng bàn tay lạnh toát.

Trước mặt cô không ai khác chính là thái thượng hoàng vừa hạ giá ngày hôm qua đã ở trước mặt cô cho quý tử một tát – bố của Kim San.

Ông chậm chậm nhấp trà. Gương mặt ông không có biểu cảm gì nhất định. Cả người vẫn có cái khí thế ung dung nhàn hạ đáng sợ kia. Cả căn phòng chỉ có mình ông và cô ngồi, những người đàn ông xung quanh đều đứng sau lưng họ, tư thế nghiêm trang chấp tay đằng trước. Tất cả đều cứng ngắc y như tượng gỗ.

Cô cũng không dám hó hé, căn bản là cô không biết dùng loại ngôn ngữ gì để tiếp chuyện với ông. Bắt chước San giả điên phun tiếng Việt? Hay tiếng Anh? Hay là đem vốn tiếng Hàn kinh dị của cô ra dọa ông?

Trong lúc Hạc còn đang phân vân thì ông đã lên tiếng – "Chào cháu, tôi là Jun, bố của San." – Giọng ông nói lớ lớ, nhưng chậm rãi và rõ ràng cô vẫn có thể nghe hiểu từng chữ. Mà còn ngạc nhiên hơn là ông nói giọng miền Bắc.

Cô ngạc nhiên đến mức há miệng, một lúc sau mới lắp bắp thốt lên được – "Chú, chú, chú biết nói tiếng Việt."

Có lẽ vẻ mặt kinh ngạc của cô quá khoa trương, bố San nhấp một ngụm trà, mỉm cười. Khi cười ông có rất nhiều nét giống với San. Điều này lại khiến cô bình tĩnh. Căn bản cũng là cô đánh nhau cãi lộn với hân nhiều quen rồi.

"Cũng là chiêng thường mà. Vợ và con tỳ đều nói tiếng Việt. Hôm nay mời cháu đến đột ngột như thế, tỳ chỉ là có một số chiêng muốn hỏi cháu. Cháu không phiền chứ?"

Hạc vội lắc lắc đầu nguây nguây – "Không sao ạ. Xin chú cứ hỏi đi."

"Nghe nói cháu đang hẹn hò với San?"

Hạc sặc trà. Thái thượng hoàng đúng là thái thượng hoàng, không vòng vèo trước sau, vừa vô cuộc đã đi thẳng vào vấn đề chính.

—

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Mồ hôi túa ra như tắm, Hạc nuốt nước bọt mấy lần mới lắp bắp thành câu hoàn chỉnh.

"Không.. không phải đâu ạ. Cháu và San chỉ là bạn bình thường thôi." - Đây là nói thật. Tuy mờ mịt và mờ ám, cô và hân chưa từng xác nhận quan hệ giữa họ là yêu đương bồ bịch.

"San có vẻ rất thích cháu."

Hạc lại sắc thêm một ngụm trà, vội nói - "Cháu có quen cả bé Sam, cậu ấy mới dắt cháu tới chúc mừng sinh nhật bé thôi."

"Cháu là cô gái đầu tiên nó dắt tới giới thiệu với Sam." - Nói tới đây ông nở một nụ cười nhỏ, vẫn điềm tĩnh uống trà - "Trong cuộc đời của nó, không có ai quan trọng hơn con bé cả. Đã đưa cháu tới gặp Sam, có nghĩa là nó rất coi trọng cháu."

Hạc có hơi ngờ ngợ, thì ra chủ hôn của San là bé Sam sao?

Cô cắn môi, cuối cùng cúi đầu nhìn tách trà - "Chú, cho dù thế nào cháu đối với cậu ấy thật sự không có ý định gì cả. Nếu có chuyện gì xảy ra cũng chỉ là-- là ngoài ý muốn thôi."

"Tôý biết. Cháu sẽ đi du học."

Cô nhìn người nhìn ông, nhưng cô không quá ngạc nhiên. San có thể điều tra tiểu sử của mình thì chuyện này chắc chắn không khó với ông.

"Vâng." - Cô chỉ có thể gật đầu đáp.

"Ước mơ của cháu là gì?"

Cô không đáp lời. Trong bụng tràn ngập một cảm giác bất an. Cô không biết mục đích của ông là gì. Cô chẳng có gì, một người vừa có tiền vừa có quyền như ông, muốn bề nạt cô thật sự rất dễ dàng.

Dường như đọc được sự dao động trong mắt cô, thái thượng hoàng đặt tách trà xuống, khoan thai nhìn cô. Giọng nói ông trầm ổn lên tiếng - "Cháu đừng sợ. Tôý không đến để chất vấn, cũng không phải đến chia rẽ ép buộc cháu. Chuyện nó muốn quen ai, yêu ai tôý không quản. Nhưng nếu là cô gái nó thích, tôý chỉ muốn hiểu thêm về cháu thôi. Vì thế cháu đừng sợ, cứ xem tôý như ông lão nhà kế bên, chúng ta nói chuyện bình thường thôi. Tôý hứa với cháu, tôý sẽ không làm hại gì cháu đâu."

Hạc hơi hoảng hốt, cô đã nghĩ đến nhiều trường hợp bố hấn sẽ gào thét đuổi cô, hoặc tệ hơn ra tay trói cô lại uy hiếp kêu cô từ bỏ San. Mấy cảnh này không phải thấy trong phim mãi sao. Cô cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần đối phó. Chỉ cần nói rõ cho ông biết cô hoàn toàn không có ý định đeo bám hấn là đủ. Còn nếu ông định dùng tiền mua chuộc cô, cô sẽ vui mừng cầm tiền đi luôn, cùng lắm thì lại làm từ thiện thôi.

Nhưng tình hình hiện tại thì cô không lý giải được đây là gì? Thái thượng hoàng đang xem mắt con dâu? Ông vừa rồi còn hứa không làm hại cô.

"Cháu." - Cô ngập ngừng lên tiếng - "Cháu muốn làm bác sĩ."

"Là vì bố mẹ đã mất sao?"

Hạc gật đầu.

"Làm bác sĩ sẽ phải học rất lâu đấy. Ít nhất 4 năm. Ở nước ngoài lâu như vậy cũng sẽ rất vất vả."

"Từ khi tốt nghiệp trung học, cháu đã bắt đầu đi làm, suốt mấy năm cũng đã dành dụm được ít tiền. Hơn nữa, trong vòng vài năm đó lại, ngoài giờ làm việc, buổi tối cháu vẫn thường tham gia tìm hiểu các chương trình học bổng. Tuy cháu không thông minh lắm nhưng cũng đã may mắn xin được một phần học bổng nhỏ. Tuy không nhiều lắm nhưng cũng đỡ được rất nhiều về mặt kinh tế. Cháu nghĩ mình sẽ xoay sở được." - Hạc lẳng lặng đáp.

Ông nhìn cô một lúc, sau đó cười nói - "Cô bé, cháu khiêm tốn quá. Theo tôý biết cháu tốt nghiệp trung học đã 6 năm. Không có đi học chính quy nhưng vẫn xin được học bổng bán phần của ngành y đại học nước ngoài như thế, tôý tin cháu đã nỗ lực rất nhiều. Và lại chuẩn bị kỹ càng như thế, chứng tỏ cháu đã lên kế hoạch một thời gian rất dài rồi."

Nói xong ông nhìn cô, hai bàn tay đan lại, người hơi hướng về phía trước, ánh mắt cười giống như nhìn xuyên qua tim gan cô - "Tôý chỉ thắc mắc ở một điểm, thư trao nhận học bổng đã gửi tới hơn một năm, vì sao tới bây giờ cháu mới nhận lời?"

Hạc nghe câu hỏi của ông, cả người như đông cứng không thể mở miệng nói. Quả nhiên vẫn là cô non tay so với thái thượng hoàng.

Thấy cô im lặng không đáp, thái thượng hoàng cũng không chất vấn nữa, lại cầm tách trà lên nhấp một ngụm - "Cháu là một cô gái rất mạnh mẽ. Lúc đầu tôý nghĩ nó quen cháu là vì cháu giống mẹ nó. Thật ra khi gặp rồi lại cảm thấy cháu và bà ấy khác xa một trời một vực."

Hạc nghe ông nhắc đến mẹ của San, không kìm được tò mò ngẩng lên hỏi - "Mẹ cậu ấy là người thế nào hả chú?"

Ông lơ đãng nhìn xa xăm, sau đó đáp - "Bà ấy à? Có đôi lúc ngay cả tôý cũng không hiểu. Có khi bà ấy vui thì giống như một đứa trẻ, nhưng có đôi khi chỉ vì một chuyện nhỏ cũng sẽ giận lẫy. Vì bà ấy sinh ra trong một gia đình cán bộ cao cấp, cho nên không tự lực cánh sinh giỏi như cháu đâu. Tính cách bà ấy vừa tiểu thư vừa ương bướng, muốn gì thì đòi bằng được. Có nhiều lúc tôý cũng phải điên đầu với bà ấy."

"Thế thì chắc San di truyền tính của mẹ." - Hạc lẩm nhẩm.

Bố San nghe xong bật cười. Tiếng cười của ông âm vang trong căn phòng như tiếng đàn trầm.

Hạc không dám nói xấu hấn nhiều trước mặt bố hấn. Lúc này nghe ông kể về mẹ hấn cô chỉ buộc miệng, may mà ông không giận.

"Cháu có tình cảm với San không?"

Hạc nghe câu hỏi, có hơi ngập ngừng - "Câu hỏi này cháu có thể xin phép không trả lời được không ạ?"

Ông nhìn cô mỉm cười - "Cô bé, cháu thành thật quá. Nếu cháu không muốn tầy biết, chỉ cần phủ nhận là được rồi."

Hạc chỉ im lặng không đáp.

Bố San lại nói tiếp - "Thật ra tầy muốn gặp cháu lần này để thỉnh cầu cháu một điều. Nếu tầy hỏi cháu, cháu có thể cất ước mơ của mình đi để ở bên cạnh San có được không?"

Hạc nhìn ông trân trối.

Ông cầm tách trà nhấp một ngụm, nhìn cô mà như không nhìn - "Khi San còn nhỏ, sự nghiệp của tầy chỉ mới bắt đầu, lúc nào cũng bận rộn, không có thời gian dành cho gia đình. Vợ tầy tuy thông cảm, nhưng tầy bận rộn như vậy, bà ấy cũng cô đơn nên dành toàn bộ sự quan tâm cho nó. Bà ấy chiều nó quá, tầy lại không ở nhà thường xuyên, hai chúng tôi đã làm hư thằng bé. Tầy cũng chỉ có cách răn đe, ép nó vào nề nếp. Nhưng có lẽ cách dạy con của tầy không tốt, thằng bé không những không nghe lời mà càng ngày càng nổi loạn. Năm 11 tuổi nó đã bắt đầu đánh nhau với bạn tới nỗi làm người ta gãy xương sườn. Tầy còn biết làm cách nào ngoài đánh nó, sau đó dùng tiền giải quyết cho gia đình người bị hại. Sau này nghĩ lại có lẽ tầy làm sai rồi. Bây giờ thì như cháu thấy đây, nó ghét tầy. Ngay cả khi mẹ mất, một đồng nó cũng không lấy của tầy, tự mình kiếm tiền đi học và xây dựng sự nghiệp riêng."

"Tuy sau khi mẹ mất, nó thay đổi chính đôn bản thân rất nhiều. Nhưng tầy vẫn luôn cảm thấy, nó chỉ là tự o bế mình trước mặt người khác. Thực tế bên dưới cái lớp vỏ đó, nó không ổn. Tầy biết buổi tối nó vẫn thường đưa xe, thậm chí còn gặp tai nạn."

Nghe tới đây Hạc có hơi chột dạ, hấn có té xe, hình như cô là nguyên nhân gián tiếp, nhưng vẫn làm bộ chăm chú lắng nghe.

"Thế nhưng từ khi gặp cháu, tầy cảm thấy nó dường như bắt đầu vui vẻ trở lại. Nó không còn tùy tiện đưa xe nhiều như trước nữa, cũng cười nhiều hơn."

Bố hấn cũng không phải giám sát hấn quá kỹ đi. Tuy hấn nói là họ không mấy khi gặp mặt, nhưng mà có vẻ nhất cử nhất động của hấn đều bị ông theo sát nút. Hạc nhìn người đàn ông lớn tuổi trước mặt, cuối cùng cũng thấu hiểu cận kề cái gì là "Hồ dữ không ăn thịt con". Có người cha nào lại không thương con. Hai người đàn ông nhà này, rõ ràng cả hai bên cùng quan tâm nhau, sao cứ tự ngược làm khổ nhau vậy.

"Vì thế tầy thật tâm muốn hỏi cháu." - Ông đan hai bàn tay vào nhau, nhàoai người chống hai khuỷ tay trên đầu gối, nhìn thẳng về phía cô hỏi - "Đối với thỉnh cầu của tầy, cháu có thể suy nghĩ thật cận kề rồi hãy trả lời được không?"

[...]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Hạc vừa về đến nhà sau khi gặp bố hấn, liền gặp một toán người khác. Lần này không phải là đám đàn ông mặc vest, mà là đám thanh niên mặc áo da hầm hố, đầu tóc đủ màu. Cô thầm than trong lòng, ngày hôm nay là ngày gì, năm lần bảy lượt đều có người chặn trước cửa nhà mình.

Cô kiềm chế tâm tình muốn gào thét vào mặt mấy tên nhóc kia, nghiêng răng lên tiếng - "Mấy cậu, nhà tôi ở sau lưng mấy cậu, xin lỗi làm ơn cho tôi qua."

Một thanh niên cao lớn, đầu nhuộm tóc xanh xanh đỏ đỏ, tai đeo mấy chiếc khuyên, bước lên nói - "Chị dâu, theo tui em. Anh San muốn gặp chị."

Hạc trừng mắt. Ai là chị dâu các người? - "Không đi. Muốn gì kêu cậu ta đến gặp tôi."

Mấy tên thanh niên kia nghe xong cũng không kiêu nể xách cô lên đem đi.

"Này, các cậu làm trò gì thế?"

"Anh San nói, chị có chồng cự cũng không cần nề mặt, chỉ cần trực tiếp đem về là được."

Hạc chỉ hận không có hấn trước mặt, cô sẽ thẳng chân cho hấn một đạp.

Hạc được đưa đến một văn phòng cách cũng không xa trung tâm thành phố. Bọn thanh niên đẩy cô vào bên trong rồi đứng ngoài đóng cửa lại.

Hạc đành miễn cưỡng bước vào. Tuy gọi là văn phòng nhưng nơi này lại cảm giác giống một căn hộ loại dành cho một người. Chỉ cần bước vào có thể quan sát hết được toàn cảnh trong nhà. Bên trong còn có cả nhà bếp và phòng tắm. Bố trí đơn giản, không hề có giường, chỉ có một bàn làm việc, trên bàn ngổn ngang một đống giấy tờ, xung quanh là một loạt kệ sách cũng đặt nghẹt giấy tờ và các loại sách, tư liệu xếp cao đến trần nhà toàn về các vấn đề tài chính và chứng khoán. Đối diện với bàn làm việc là một cái sofa. Cô liếc nhìn, không thấy bóng dáng San, chỉ có một chiếc máy tính xách tay trên bàn vẫn còn để mở.

Cô dè dặt, lúc này cô nghe thấy tên hấn, cũng không kiểm chứng xem thật có phải người của hấn không. Nếu là kẻ khác muốn bắt cô, thì cô có chết cũng chỉ có thể mắng mình ngu.

Hạc thận trọng đi lại xem xét. Khi cô bước qua thấy San đang nằm vắt vẻo trên sofa mới thở phào một tiếng.

Một chân và một tay hấn buông thõng dưới ghế, tay còn lại vắt ngang trước trán. Quần áo trên người hấn cũng lộn xộn, cổ áo cũng mở mấy nút. Trên mặt hấn còn úp một quyển sách dày cộm có tiêu đề "Common Stocks and Uncommon Profits". Bộ dạng hấn khiến cô nghĩ, không chừng hôm qua hấn không về nhà mà ở đây suốt cả đêm.

Cô nghĩ nghĩ một chút, thấy áo vest của hấn vứt một bên, cầm lấy đem tới đắp lên người hấn. Nào ngờ vừa chạm vào người hấn tay đã bị hấn bắt lấy bẻ ngoặt sang một bên.

Cô thảm thiết kêu một tiếng, hấn mới nói lỏng tay ra, ngồi dậy. Quyển sách trên mặt hấn rớt xuống sàn, về mặt hấn hoang mang nhìn cô - "Sao em lại ở đây?"

Hạc vuốt cổ tay, oán hận trừng mắt nhìn hấn - "Chẳng phải cậu cho người bắt tôi tới đây sao?"

"À.." - Hấn ậm ừ vuốt vuốt mặt, ngồi dậy, đầu tóc dựng ngược, trong mắt còn hằn mấy đường gân đỏ.

San chớp chớp mắt vài cái cho tỉnh ngủ, sau đó ngược lên nhìn cô, về mặt ngây thơ vô số tội - "Đói quá."

Hạc muốn cho hấn một đập - "Cậu gọi tôi tới để nấu cơm cho cậu?"

"Đói." - Hấn lại càng dài giọng.

Hạc chỉ trừng mắt nhìn hấn.

San chép miệng, đứng dậy đưa tay tháo nút áo.

"Làm gì vậy?" - Hạc cảnh giác.

"Em có biết khi đàn ông đói bụng sẽ ăn quàng không? Nếu không có cơm, anh đành phải ăn thứ khác lót dạ thôi." - Hấn nhướn mày vừa tháo nút áo vừa tiến về phía cô.

Hạc mặt mày tái mét, nhận ra hiện tại mình và hấn đang nam cô nữ quả trong một không gian kín. Cô chạy về phía cửa nhưng cửa khoá. Cô còn đang cố gắng xoay xoay nắm đấm cửa thì từ đằng sau có hai bàn tay chống vào tường. Tiếp theo nữa là hơi thở nóng ấm phả lên tai cô. Cô quay lại, quả nhiên người San đang áp sát cô, chỉ để một khoảng trống nho nhỏ. Nút áo của hấn cũng đã mở hết để lộ một phần ngực và bụng thấp thoáng trước mặt Hạc.

Cô nuốt nước bọt đánh ực một cái, lắp bắp - "Tôi nấu, tôi nấu được chưa?"

San mỉm cười, cầm tay cô đặt lên giữa ngực trần của mình - "Anh muốn đi tắm, nếu trở ra không có cơm ăn thì."

Hạc thấy hấn cầm tay mình xoa xoa trên ngực, suýt nữa thì phun máu mũi. Cô thiếu điều muốn chỉ tay lên trời mà thề nữa thôi - "Nhất định có cơm, nhất định có cơm cho cậu, tôi thề."

"Ừ." - Hấn cười đáp, hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi quay đi vớ khăn tắm và quần áo đứng đỉnh vào phòng tắm.

Hạc cầm túi xách của mình ném về phía hấn. Rất tiếc cửa đã đóng, túi xách của cô văng vào cửa rồi rớt xuống.

Nghe động San lộ đầu quay trở lại - "Sao thế, mới có mấy giây không gặp đã nhớ anh rồi sao?" - Hiện tại hấn đã lột áo rồi.

Hạc sợ đến thất kinh bát đảo, cô muốn quỳ xuống lạy hấn, lạy anh, xin anh tha cho mạng nhỏ của em. Nhưng mà cô chỉ có thể dán sát người vào cửa sau lưng, bắt lực khò khè trong lòng nói - "Tôi... Tôi thấy... thấy con gián trên cửa."

San nhìn về mặt giống như nhìn thấy quỷ của cô, nhin cười xuống - "Em sợ gián à? Đứng xa như vậy ném làm sao?" - Vừa nói hấn vừa đưa tay kéo cô vào ngực, giả nhân giả nghĩa nói - "Không phải sợ, có anh đây."

Mặt Hạc bị ấn lên ngực trần của hấn, da mặt cả lên da ngực hấn, cô thật sự cảm thấy máu mũi của mình sắp chảy ra rồi.

Cô hoảng đến mức phát khóc, chỉ có thể thảm thiết giãi vạ - "Tôi... Tôi không có sợ gián, cậu mau đi tắm đi. Ăn mặc... ăn mặc phong phanh như thế sẽ bị cảm."

Thấy cả mặt gương mặt cô gần như sắp bốc khói, hấn cũng không nỡ chọc ghẹo nữa, nhưng cũng không buông, cười hỏi - "Còn ném đồ nữa không?"

"Không ném! Không ném!" - Trăm lần không, ngàn lần không.

"Còn cự tuyệt anh nữa không?"

"Không cự tuyệt." - Hạc lắc đầu nguây nguây.

Hấn cười - "Vậy hôn anh một cái xem nào?"

Hạc chết lặng. Cô có một phút muốn đập đầu vào tường tự sát, nhưng nghĩ lại vẫn oan uổng mạng sống của mình. Thế nên đành nghiêng răng nghiêng lợi mở con mắt trừng trừng nhìn hấn. Tên kia vẫn điềm nhiên như không cười cợt với cô.

Hạc không dám trái ý, sợ hấn sẽ làm thật cô thật. Cho nên cô đành nhón chân, hướng tới gương mặt hấn, mi một cái lên má hấn.

Tên kia đương nhiên được nước làm tới, chia má còn lại cho cô nói - "Bên này nữa."

Hấn rõ ràng là học đòi theo bé Sam.

Ở trong đầu Hạc đã chém hấn một ngàn lần, nhưng ở trước mặt hấn chỉ có thể bày bộ dạng thiếu nữ e thẹn vâng lời chàng.

Sau khi cô hôn đều hai bên má hấn, hấn hài lòng kéo mặt cô lên dụi dụi khen - "Ngoan quá. Chờ anh đánh răng xong sẽ ra thưởng cho em." - Hù dọa đã đời hấn mới thả cô ra đứng đĩnh đi vào nhà tắm.

Lần này Hạc thật sự không dám nhúc nhích. Cô chỉ có thể oán hận nhìn theo bóng lưng hấn.

Cô sợ hấn sẽ xuất hiện tìm cơ đàn áp cô, lần này cô rất nghi ngờ và sợ hãi rằng hấn sẽ không mặc quần mà bước ra. Thế nên Hạc chỉ có thể cắn răng đi lục tủ lạnh nấu đồ ăn, hy vọng nhồi đầy miệng hấn rồi thì hấn sẽ buông tha cho cô.

Nhà bếp chỗ hấn là một bãi chiến trường. Xung quanh chồng chất bát đĩa chưa rửa. Mỳ ly rỗng và ăn dở thì chất cao đến cô phát hoảng. Trong tủ lạnh thì đồ ăn đều đã quá hạn sử dụng. Hạc lục mãi mới ra một ít trứng gà. Cũng không biết còn ăn được không, cô đổ nước vào ly, thả trứng vào, thấy trứng cũng chìm lung lừng mới an tâm đem ra nấu. Ngoài trứng gà cũng không còn gì sử dụng được. Cô lại lục trong chạn, thấy một ít thịt hộp, cũng đem ra luộc.

Cô đặt nồi com điện, nấu một phần canh trứng hấp. Lần trước cùng ăn với San ở tiệm Hàn Quốc có món này, tuy gọi là canh nhưng trứng hấp thành một khối trong chiếc nồi đất nhỏ, kèm với một ít nước canh cô rất thích. Sau đó cô đã về nhà tìm hiểu, thấy dễ làm cũng đã tự nấu vài lần. Lần này cô đem áp dụng luôn.

Thịt hộp thì thái mỏng đem chiên, rất nhanh. Trong khi chờ trứng hấp chín, cô nhân tiện dọn dẹp luôn phòng bếp của hấn, rửa toàn bộ ly chén dơ, ném hết rác và đồ ăn quá hạn sử dụng. Khi xong việc thì đã chất thành hai bao rác lớn. Cô rửa tay, đem thịt hộp đã nấu và canh đặt lên bàn thì cũng vừa lúc San bước ra. Tóc hấn sau khi tắm xong đã đổi sang màu đỏ, nhưng không hất lên như thường lệ mà rũ xuống, hơi rối, có một cảm giác vừa quen vừa lạ. Hấn mặc một chiếc áo thun trắng, quần jeans đen dài, vừa lau tóc vừa bước ra.

Nhìn hấn lung linh bước ra khỏi nhà tắm, còn kéo theo một loạt mùi thơm thanh thoát bước đến, Hạc không khỏi ngẩn người.

Hấn đến trước mặt cô, vui vẻ hỏi - "Nấu xong chưa?"

Hạc chỉ vào bàn đồ ăn. Com cô cũng đã bới sẵn cho hấn rồi.

San nhìn theo hướng cô chỉ, sau đó nheo mày - "Sao lại chỉ có một chén com?"

"Cậu muốn ăn hai chén thì ăn xong rồi bới tiếp."

Hấn nhướn lông mày - "Đừng giả ngốc. Bới thêm một chén, lấy một bộ muỗng đũa nữa lại đây."

Lại chỉ tay năm ngón. Hạc hận, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

Khi cô quay lại hấn đã ngồi xuống sofa. Khăn lau đầu vẫn còn vắt trên cổ. Hấn vỗ vỗ lên mặt ghé kế bên mình ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Hạc không dám trái lời, ngồi xuống kế bên hấn.

Hấn đưa tay gấp đồ ăn, cô nín thở chờ hấn ăn rồi nhận xét, nào ngờ hấn lại không cho vào miệng, rất đàng hoàng gấp vào chén cô nói - "Ăn đi."

Cô hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không dám trái lời, đem đồ ăn cung kính cho vào miệng nhai nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 50

Sau đó cả hai bọn họ thật sự ngồi kể nhau ăn cơm. San luôn gấp đồ ăn cho cô, cần nhân cô ăn nhiều một chút. Hạc cảm thấy rất kỳ quặc, cô cũng không phải thường xuyên ăn cơm một mình, cô và Mây khi có cơ hội luôn cùng ăn với nhau. Nhưng cô và Mây không có gấp cho nhau ăn như vậy. Nhìn hẳn chăm sóc cho cô, cô cảm thấy giống như là đang ăn một bữa cơm gia đình vậy.

"Hôm nay bố anh đến gặp em phải không?" - Câu hỏi của hẳn cắt đứt mạch suy nghĩ của Hạc.

Cô gật gật.

"Ông ta có làm khó gì em không?"

"Ông ấy không có làm khó gì tôi cả. Tôi và bố cậu chỉ uống trà nói chuyện thôi."

Hắn gật - "Anh biết. Ông ta muốn anh đảm đương công việc ở công ty, cho nên đối với em đương nhiên không làm khó gì rồi. Có phải còn muốn em khuyên can anh, đúng không?"

"Nội dung thì đúng là như thế, nhưng tôi cảm thấy, bố cậu nói những điều này từ sự quan tâm đến cậu, chứ không phải là trách nhiệm đối với công ty gì đâu."

Bàn tay đang gấp đồ ăn của hẳn khựng lại giữa không trung. Miếng thịt hộp mỏng manh bị đưa hẳn siết đến đứt đôi, rớt xuống. Hạc mơ hồ cảm nhận thấy xung quanh hẳn có chút sát khí toả ra.

"Nếu ông ta thật sự quan tâm đến anh và con bé, ông ta đã thường xuyên về thăm cái nơi mà ông ta gọi là gia đình này rồi."

"Tôi nghĩ bố cậu có lý do riêng, thật ra cũng vì gia đình, vì cậu mà thôi."

Cô vừa nói xong đã thấy hẳn đập đôi đũa một cái rầm xuống bàn - "Chỉ gặp một lần em đã tin lời nói của ông ta sao? Em có biết biết lúc nhỏ Sam hay hỏi anh câu gì không? Anh hai, bố khi nào thì về? Anh đối với câu hỏi này luôn luôn không thể trả lời. Vì ngay cả anh cũng không biết. Ông ta ở bên ngoài ba hoa dối trá như thế nào anh không cần biết, nhưng ngay cả em cũng tin lời ông ta hay sao?"

Hạc không ngờ mình chỉ nói một câu mà hẳn đã gầm lên như bị chọc tiết đến thế.

"Nhưng ông ấy là cha ruột của cậu. Là gia đình của cậu."

"Ông ta không phải gia đình của anh. Cả cuộc đời này anh chỉ cần có Sam, không cần ông ta. Tự anh có thể chăm sóc con bé. Cũng không muốn ông ta can dự vào cuộc sống của anh và con bé. Nếu em cũng đứng về phía ông ta thì tốt thôi, từ này em không cần nhìn mặt anh nữa"

Hạc lúc này cũng chịu hết nổi, đập bàn. Cái đồ đầu heo muốn nói lý sao vẫn không chịu hiểu - "Cậu nói cậu không cần ông, vậy tại sao còn đưa tôi tới tiệc sinh nhật của Sam. Cả ngày hôm đó tôi nhìn thấy, rõ ràng là cậu luôn nhìn về cửa chờ ông ấy. Còn nữa, cho dù cậu không muốn nhận bố, còn em cậu thì sao? Cậu đã từng hỏi cô bé chưa? Cậu lấy quyền gì tước đoạt cha mẹ của cô bé?"

Câu nói của cô đánh thẳng vào chỗ đau của hẳn. Hạc thấy đôi mắt hẳn tối sầm lại. Hắn ném đôi đũa xuống - "Em câm miệng lại."

"Tôi vẫn cứ nói đấy. Cậu có lừa người dối thiên hạ, nhưng bản thân mình cậu có lừa gạt được không? Tôi không tin cậu không tự hiểu được trong lòng mình cách nào là tốt nhất."

"Anh bảo em câm miệng lại."

"Cậu tưởng tôi thích xen vào chuyện người khác lắm sao? Tôi nói chỉ là muốn tốt cho cậu."

Hắn vật cô xuống ghế sofa, ánh mắt long lên song sọc như muốn giết cô - "Các người đều đối xử với tôi như thế. Bên ngoài thì nói là vì chúng tôi, dành cho chúng tôi, nhưng các người luôn rời bỏ chúng tôi, luôn có những thứ khác quan trọng hơn chúng tôi. Em nói là vì tôi? Vậy em đi du học cho ai? Cho ai? Em nói đi?"

Hạc sững người. Cô cũng đã đoán được hẳn biết chuyện này, vốn định sẽ nói chuyện với hẳn, nhưng lại không ngờ lại ở tình huống như vậy đối mặt với nó.

"Cậu đã biết rồi."

"Đúng, tôi vẫn luôn chờ em tự mình nói ra. Nếu tôi không tình cờ biết được, cũng không biết em sẽ chạy tới chân trời nào rồi tôi mới hay tin."

"Tôi không phải muốn giấu cậu, chẳng qua không có cơ hội thích hợp nào để nói." - Cô luôn cố gắng tránh làm tổn thương cho hắn, luôn muốn tìm một thời điểm thích hợp. Nhưng loại chuyện như vậy, dường như cho dù ở bất cứ nơi đâu, ở bất cứ lúc nào cũng đều không thích hợp. Hắn vui, cô không dám nói. Hắn buồn, cô lại càng không thể. Những suy nghĩ cô đã chuẩn bị trước, đã nhiều lần luyện tập ở trước gương, nhưng mỗi lần ở trước mặt hắn cô đều không có cách nào để mở miệng.

"Câm miệng. Đến nước này em vẫn liêm sỉ để nói cho tôi được sao? Em nói khoảng cách của chúng ta là muôn trùng nghìn dặm, thật ra ngay từ đầu em đã không có ý định ở bên cạnh tôi đúng không?"

Hạc nhắm mắt, trấn tĩnh bản thân một chút. Cô cảm thấy nước mắt muốn trào lên nhưng lại nhịn xuống - "Cậu là đồ đầu đất đúng không?"

Hắn nghiêng răng - "Tôi đang rất nghiêm túc."

"Nếu không phải là đầu đất sao cậu còn không nhìn ra?" - Cô gào lên - "Tôi là một cô gái không có gì cả, không gia đình, không bằng cấp, không nghề nghiệp ổn định, ngay cả tuổi cũng lớn hơn cậu. Còn cậu, ngoại trừ người mẹ tuyệt vời đã mất và cái tính trẻ con ấu trĩ, cái gì cậu cũng ở trên cao hơn người khác. Cậu nói thử xem, tôi làm sao, làm sao có thể thân nhiên đi bên cạnh cậu?"

"Em nói cái gì?" - Hắn sững người nhìn cô.

"Cậu rốt cuộc là ngốc tới mức nào? Núi vàng như cậu, bất kỳ cô gái nào đứng kế bên, người khác cũng sẽ nói, cô gái đó thật may mắn. Còn tôi, chỉ là con hạc gãy cánh, rớt trúng đầu ai thì là người đó xui xẻo. Tôi không cam tâm được chưa? Vì sao người bên cạnh tôi lại là người xui xẻo? Nếu có người tôi yêu thì anh ấy phải là người may mắn nhất thế giới này. Cho nên tôi chỉ có thể tự mình nỗ lực đi tới trước."

Trước đây cô quen Huy, cũng có sự chênh lệch gia cảnh, nhưng cô chưa từng cảm thấy phải cố gắng thay đổi bản thân như thế. Ngay cả khi mẹ anh không chấp nhận cô, cô cũng chỉ có thể đổ lỗi cho số phận cho gia cảnh của mình.

Sau khi gặp San, hắn đúng là con ông trời, hắn vốn có thể sống một cuộc sống vô lo, nhưng nhìn hắn nỗ lực, nhìn hắn cố gắng, cô lại cảm thấy ghen. Hắn khiến cô không có cách nào ganh tị được, ngược lại còn cảm thấy hổ thẹn với chính mình.

Hạc vốn sống một mình không người thân cho nên căn bản không giống người khác, tiền làm ra đều có thể giữ lại cho bản thân, không cần phải gửi cho ai cả. Cô không có nhiều nhu cầu tiêu tiền nên vẫn luôn dành dụm số tiền này. Suốt mấy năm đi làm, tiền tiết kiệm của cô tích tụ thành một con số không nhỏ. Nếu muốn cô có thể đặt cọc để mua một căn nhà, sau đó yên ổn làm tiếp công việc của mình, vài năm sau không chừng sẽ lấy một người bình thường làm chồng mà sống.

Học bổng cô vốn xin được từ lâu nhưng lại không dám đem tất cả ra để đánh cược. Cô không có phương án B cho lựa chọn này. Nếu con đường duy nhất này thất bại. Một lần vấp ngã cô sợ mình sẽ không bao giờ quay trở lại được. Tuổi của cô cũng không phải là nhỏ nữa, bắt đầu lại đại học cũng đã chậm hơn người khác những năm, sáu năm rồi. Cho nên cô vẫn luôn an phận sống, tự nhủ bản thân, cuộc sống hiện tại của cô không phải là không tốt, cứ lẳng lặng sống thì cuộc đời sẽ yên ổn trôi qua mà thôi.

Nhưng cuối cùng cô gặp hắn, sau đó dùng toàn bộ đánh cược một con đường khác không gai như thế.

"Đồ ngốc. Đồ ngốc." - Hắn ôm chặt lấy cô - "Em không cần đi đâu hết. Chỉ cần em ở bên cạnh anh, cả thế giới này anh sẽ thay em gánh vác."

Hạc nhìn hắn, nặng nề lắc đầu - "Không được. Cậu phải hiểu, đây là quyết định của tôi. Chuyện này nếu tôi không tự mình làm lấy thì không có ý nghĩa gì cả."

Hắn im lặng rất lâu.

Hạc biết hắn hiểu, hơn bất cứ người nào khác hắn là người hiểu rõ nhất. Vì con đường này hắn đã đi qua rồi. Rõ ràng nếu hắn muốn, cuộc sống nhưng lựa vốn đã trải ra trước mặt hắn, thế nhưng hắn vẫn cố chấp tự vẽ đường đi của chính mình.

Cô và hắn thật ra đều rất giống nhau. Và cả hai đều hiểu điều này.

"Hay anh theo em nhé?" - Hắn thủ thỉ bên tai cô.

Hạc càng kinh hoàng lắc đầu.

"Không cần em nuôi. Ở nước ngoài cũng có thể đầu tư cổ phiếu. Nơi nào có cổ phiếu tự tin rằng anh sẽ không chết đói."

"Bỏ Sam ở lại một mình à?"

"Đưa cả Sam đi theo."

"Thôi đừng" - Cô đã ngờ ngác đi ra nước ngoài rồi mà hắn còn đòi còn kéo thêm bầu đoàn thể từ.

Hắn nhìn cô hỏi, ánh mắt tang thương - "Vậy 4 năm, anh phải làm sao đây?"

Hạc cũng không biết trả lời thế nào, đành nói - "Làm tròn vọng thê."

Hắn nghiêng răng - "Em giỏi lắm, cũng chưa thành vợ anh mà đã muốn biến anh thành đá rồi."

Hạc nhìn hắn - "Tôi đi rồi cậu phải sống cho tốt, chăm sóc Sam, đừng cãi nhau với bố nữa. Nếu có thể giúp bố đảm đương công việc ở công ty, tôi cũng không thấy là chuyện gì xấu cả, cậu nên cân nhắc. Còn nữa, có đua thì cũng phải cẩn thận, đừng để bị té xe."

Hạc bị hắn bóp miệng cô - "Em không chộc anh một ngày thì không sống nổi đúng không?"

Cô nhìn hắn nổi giận, nước mắt hơi ngấn, lại cười - "Còn một chuyện nữa. Thịnh thoảng, cậu cũng hãy nhớ tôi nhé."

Bạn đang đọc truyện *Muốn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Cô và San sau đó không gặp nhau, hắn cũng không còn liên lạc hay tới tìm cô. Hạc vốn đã xác định, giữa họ không có bắt đầu, cho nên cũng không có gì để gọi là kết thúc. Đây là điều đúng với mong muốn của cô, đáng lý cô phải vui vẻ mới đúng. Thế nhưng có đôi khi cô lại cảm thấy trống vắng đến kỳ quặc. Buổi tối cô thường ngồi nhìn điện thoại của mình mà ngẩn ngơ. Có đôi khi đi ngang qua một khách sạn lớn nào đó, cô sẽ ngẩn người đứng nhìn, cũng có khi nửa đêm cô không ngủ được sẽ căng tai lắng nghe tìm tiếng động cơ xe. Có điều tiếng rú ga đơn độc đặc biệt của riêng một người, chưa một lần nào cô nghe thấy nữa.

Những ngày tháng vô vị cứ thế lần lượt trôi đi, cho đến tận trước khi cô khởi hành vài ngày, Hạc tình cờ nhìn thấy trên TV một tin tức. Khi đó Hạc mới biết, bố hắn đã nhập viện phải làm phẫu thuật. Ông vốn có bệnh tim, vẫn thường xuyên ở Hàn Quốc điều trị. Lần này ông đột nhiên nấn lại Việt Nam từ sinh nhật Sam đến giờ, không rõ là vì lý do gì.

Lần nhập viện này chính là do bệnh tim tái phát, nghe nói khá nghiêm trọng, phải phẫu thuật những hai lần.

Khi cô tìm được đến Bệnh Viện Trung Ương Quốc Tế xa hoa trốn vào được thăm ông thì cũng chỉ còn buổi tối cách ngày bay một ngày.

Bố hắn nằm ở phòng hạng nhất, đã nghỉ ngơi nhắm mắt ngủ. San ngồi một mình bên ngoài phòng bệnh vắng tanh lạnh lẽo. Cô thấy hắn mà xót xa. Hắn tiêu tụy, mặt đầy gân máu, cằm đã mọc một ít râu. Nhìn hắn không còn chút cảm giác cao ngạo thường ngày.

Còn nói là không quan tâm. Chẳng biết từ lúc bố hắn đổ bệnh đến nay, tên này có ăn ngủ tử tế hay không.

Cô bước đến ngồi xuống kế bên hắn. Hắn ngược lên, không có ngạc nhiên, chỉ có ánh mắt dờ dẩn nhìn cô.

"Tình hình bố thế nào rồi?" – Cô ngập ngừng hỏi.

Hắn im lặng rất lâu, cặp mắt nhìn lòng bàn tay, chậm rãi đáp, giọng nói của hắn nhuốm sự mệt mỏi - "Làm phẫu thuật rồi. Tuy bác sĩ đã nói không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn chưa tỉnh."

Hạc nhìn hắn, thấy cổ họng như nghẹn lại. Cô ngập ngừng dang tay ra – "Lại đây nào."

San cũng không kiêng nể, giờ tay ôm lấy cô. Đầu chôn trên vai cô.

Hắn thở những hơi dài, nghèn nghẹn trên vai cô.

Hạc chưa từng thấy hắn yếu đuối như thế. Ngay cả khi ở trước mộ mẹ hắn, hắn cũng không như thế. Cô đau lòng vuốt lưng hắn.

Hắn im lặng một lúc thật lâu, sau đó nhỏ giọng nói, gần như là thì thầm bên tai cô - "Anh sợ."

"Đừng nói bậy. Ông ấy nhất định không sao, không sao mà." – Mất Hạc cay cay, cố hết sức trấn an hắn.

Hắn giống như không nghe thấy lời cô nói – "Anh ghét ông ta. Rõ ràng là ghét như thế, nhưng khi nghe tin ông ta bị ngã, anh thật sự rất sợ, sợ ông ta cứ thế mà ra đi. Nếu ông ấy thật sự không tỉnh lại thì anh phải làm sao đây?"

"Bố cậu nói với tôi, chừng nào còn chưa nhìn thấy cậu trưởng thành, ông ấy sẽ không đi đâu hết. Cậu phải tin tưởng bố mình."

Hắn im lặng rất lâu, sau đó lên tiếng, giọng khàn đặc - "Em đừng đi có được không? Ở lại bên cạnh anh."

Hạc cố nuốt những nghẹn ngào trong cổ họng – "Được, không đi nữa, ở lại với cậu."

Hắn không trả lời, chỉ ôm siết lấy cô như thể sợ cô tan biến trong tay mình.

Không biết bao lâu, cũng không biết suy nghĩ gì, hần đột nhiên đẩy cô ra, giường đôi mất đồ hoạch đầy những tơ máu lên nhìn cô.

Ánh mắt và giọng nói hần ngược lại rất kiên quyết - "Em đi đi."

Cô sững người, môi mấp máy muốn nói vài tiếng nhưng hần đã lên tiếng – "Anh chỉ thử em một chút, em đã bỏ cuộc rồi sao? Nếu em đã lựa chọn ra đi thì đừng quay đầu lại."

Hạc giương mắt nhìn hần. Cô vươn tay ra nhưng hần đã nghiêng người tránh.

"Em nghĩ anh thật sự cần em ở đây? Trước đây không có em, anh sống vô cùng tốt. Hiện tại cũng thế. Em nên biết nếu anh thật sự muốn em ở lại, anh có trăm ngàn cách để khiến em không thể đi."

"Cậu không cần phải cố gắng mạnh mẽ, tôi—"

"Anh nói em đi, em không nghe sao?"

"Cậu—"

Có một tiếng çat đánh thép vang lên.

Hần tát cô.

Cái tát giống như một gáo nước lạnh hắt vào tim cô. Đây là lần đầu có người tát cô, người này hoá ra lại là hần.

San nhìn cô – "Tình ra chưa?" - Giọng nói hần điềm tĩnh, dường như cái tát kia không là gì đối với hần. Từng lời từng lời âm vang, từng tiếng từng tiếng như đinh đóng lên cơ thể cô – "Tình rồi thì em đi đi."

Đầu óc Hạc trống rỗng.

Không biết cô cứ thế ngây người bao lâu, San đã đứng dậy bước vào phòng bệnh đóng cửa lại. Hạc ngồi trên hành lang vắng yên ắng không một tiếng động. Cô đưa tay vuốt bên má vẫn còn bóng rất cảm giác đôi tay hần chạm vào. Không giống như trước hần thường chọc ghẹo đưa tay xoa xoa mặt cô, hoặc nghịch ngợm ngang ngược hôn lên, môi hần mềm mềm cọ lên má cô. Hiện tại cô chỉ có cảm giác đau rất. Đầu ngón tay Hạc run rẩy. Đau, nhưng cũng lại giống như không quá đau, hần có lẽ đã nương tay với cô. Nhưng lại khiến cô đau ở một nơi khác, đau đến mức cô thấy nghẹt thở.

Cô vô thức đứng dậy, vô thức quay đi. Bước chân cô đi nhanh dần, một lúc sau gần như là chạy. Hạc chạy ra khỏi bệnh viện, chạy ra đường thật xa thật xa. Cô chạy bao xa ngay cả bản thân cũng không biết, đến khi hai chân rã rời cô mới lao đảo khụy xuống. Cổ họng khô khốc, lại vận động đột ngột quá cường độ, bao tử cô quặn lên. Hạc nôn khan trên đường.

Rõ ràng đã chuẩn bị tinh thần trước, cũng cố gắng bao nhiêu mới đến được nước này, không hiểu sao trong ngực lại như có ai đang cào xé, vừa đau vừa khó thở.

Cô ngồi trên nền đất lạnh nôn hết bao lâu chính cô cũng không biết, chỉ biết khi cô lao đảo đứng dậy về nhà, cả người đã gần như kiệt sức ngã xuống giường.

Ngày hôm sau là ngày bay đi của cô. Chuyến bay của cô là vào buổi tối.

Cả ngày Hạc như thất thần. Mấy tổ chức ăn cơm trưa chia tay với cô cô cũng chỉ ăn vài miếng.

"Cậu sao thế? Đừng quá căng thẳng, ở nước ngoài có khác chúng ta đến mấy thì cũng chỉ trước lạ sau quen thôi." – Mây ra sức trấn an cô. Hạc cũng chỉ vô thức gật đầu vài cái lấy lệ.

Buổi chiều, giờ ra sân bay cũng đã đến. Mây cùng cô bắt taxi, nhét valy vào cốp xe. Tuy Hạc nói không cần nhưng Mây vẫn muốn tiễn cô tới tận sân bay, cho nên họ cùng ngồi vào trong taxi.

Ngồi trong xe, Hạc đưa mắt nhìn từng căn nhà lướt qua cửa kính xe, tâm trạng rối bời không cách nào lý giải nổi. Có rất nhiều rất nhiều suy nghĩ tạt qua đầu cô, nhưng rốt cuộc chính cô cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Mây nghiêng đầu nheo mắt nhìn về mặt thất thần của cô lên tiếng – "Sao cậu đắm chiêu thế? Có để quên gì không?"

Hạc thẳng thốt nhìn Mây. Cô có để quên gì không?

Tất cả mọi thứ tối hôm qua cô đều đã kiểm, tất cả đều đầy đủ.

Hạc lắc đầu.

Mây lại nói – "Khoan nói vội, bây giờ cậu tưởng tượng đi, cậu ngồi lên máy bay, có một thứ cậu để quên. Thứ đó là thứ gì?"

Hạc ngẩn người nghe Mây nói.

Thứ đó là thứ gì?

Là thứ gì cô sẽ nhớ đến khi ngồi trên máy bay?

Hạc đột ngột chồm lên, hét lên với bác tài – "Chú ơi, cháu để quên đồ, xin cho cháu xuống xe."

Bác tài bị cô làm cho giật mình, liền hoảng sợ đạp thắng.

Không đợi được cho xe dừng, Hạc liền đẩy cửa nhào ra.

Mây hết hồn nhìn cô bán sống bán mạng chạy đi, chỉ có thể gào theo – "Này, vậy tớ đem valy của cậu tới thẳng sân bay nhé. Gặp nhau trên đó luôn nhé."

"Tớ biết rồi, cảm ơn cậu." – Hạc gào đáp trả.

Mây trở vào xe nói với bác tài tiếp tục lộ trình. Tài xé thở một hơi nói – "Bạn cháu quên gì mà khiếp thế?"

Mây cười – "Để quên trái tim ấy mà chú."

Vì bệnh viện này nằm trên đường ra sân bay, cô chạy bộ một mạch đến nơi luôn. Y tá trong bệnh viện thấy cô hùng hăng hổ hống chạy xuyên qua hành lang thì định lên tiếng can ngăn cô giữ yên lặng tránh làm phiền bệnh nhân thì đã thấy cô quát lớn một tiếng – "Kim San."

Cô y tá giật mình, đằng trước có một thanh niên đang ngồi thẩn thờ trên một băng ghế cũng giật mình. Hắn ngược lên nhìn thấy cô gái kia thì đứng bật dậy. Người con trai theo bản năng dang tay ra. Cô gái cứ thế chạy tới lao vào trong tay hắn. Khác với hình ảnh lãng mạn thường thấy trên TV, cả hai va chạm một cái rầm rồ to. Y tá nghe như thấy tiếng hai khung xương đập vào nhau, không khỏi rùng mình. Thanh niên kia ngã ngửa, kéo theo cả cô gái trên tay té xuống.

"Em..." – Lời còn chưa kịp nói thanh niên đẹp trai kia đã bị cô gái thô bạo giáng cho một tát.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Y tá cũng không dám nhìn nữa, run rẩy nhanh chóng lùi đi. Khách phòng VVIP đánh nhau, cho tiền cô cũng không dám làm phiền, cô còn muốn giữ cái mạng nhỏ.

San bị tát gương mặt cũng không biến sắc. Hắn chỉ dờ dẩn nhìn cô. Thấy trông mắt cô hoe đỏ sưng lên, hắn đưa tay xót xa xoa lên – "Đã đánh em, em còn quay lại. Rõ là đồ ngốc, em rốt cuộc là yêu anh đến mức nào?"

Hạc vẫn còn muốn đánh hắn. Nhưng mà vung tay lên cô lại không thể giáng xuống, lúc này cô chỉ thấy trong cổ họng nghẹn lại, nước mắt muốn trực trào. Sắp tới cô sẽ không còn cơ hội nghe hắn la mắng, cũng không còn cơ hội cùng hắn đấu khẩu, không còn cơ hội nghe hắn cười nhạo trình độ tiếng Hàn của cô. Ngay cả lúc hắn cường hôn cô, tát cô, Hạc cũng đã thấy nhớ rồi. Bây giờ hắn có chứ cô là đầu heo cô cũng cam tâm tình nguyện nghe.

"Tại sao chứ? Tôi vốn có thể sống một cuộc sống bình thường, sau này gặp một người đàn ông tốt lấy anh ta, sống cùng anh ta trăm năm đầu bạc răng long, con cháu đầy đàn, hạnh phúc muôn đời. Tại sao giữa đường lại gặp một tên chết tiệt giống như cậu, làm bẽ hết kế hoạch của tôi, hại tôi bây giờ còn phải tới một nơi xa như thế."

Hắn nhìn cô rơi nước mắt, ôm cô trong lòng – "Người đàn ông tốt nhất thế giới rõ ràng đang ở trước mặt em, em còn muốn tìm ở đâu? Kế hoạch của em có gì khó thực hiện? Anh đây cũng làm được hết."

"Kim San, miếng của cậu vắng trúng tôi rồi!"

"Ồ đâu? Có đau không? Để anh chữa cho." – Hắn còn mặt dày cúi xuống hôn lên nước mắt, gò má và môi cô.

Hắn vuốt nước mắt cho cô, động tác rõ vụng về, lại còn cần nhân – "Khóc xấu quá. Còn khóc nữa anh sẽ đem em tới Đàm Sen, cột em lên tàu điện siêu tốc, chạy đủ 100 vòng mới thả người."

Hạc ngược mắt đỏ hoạch nhìn hắn. Phút giây đó cô có một suy nghĩ. Cô không cần gì cả, chỉ cần hắn nói một tiếng, cho dù là điều gì cô cũng sẽ nghe theo.

Dường như đọc được điều trong mắt cô, San không đợi cô mở miệng mà đã lên tiếng - "Anh chẳng nói, em đã quyết định ra đi thì đừng quay đầu lại hay

sao? Con đường em chọn là ở phía trước, không phải ở sau lưng. Nếu là vì anh, thì em càng không được chùng bước, càng phải đi tới cuối con đường. Vì đi hết con đường đó em mới có thể nhìn thấy anh. Anh không cần em lo lắng cho anh. Em nghĩ không có em anh không sống nổi sao? Anh nhất định sẽ sống vô cùng tốt, tốt đến mức em đi đến cùng trời cuối đất cũng không tìm được người nào tốt hơn anh. Tự em sẽ hối hận mò về."

Hạc im lặng nghe những lời hần nói, trong lòng quặn thắt. Cô rõ ràng biết hần cứng đầu ương bướng thế nào, thế nhưng vẫn cứ đau lòng. Thời điểm hần khó khăn nhất, cô lại phải ra đi. Hần không cho cô một cơ hội cự tuyệt.

"Nói cho em biết 4 năm lâu lắm, anh không có kiên nhẫn chờ đợi đâu. Nếu gặp cô gái nào xinh đẹp dễ thương hơn em, anh sẽ mặc kệ em mà tìm người ta."

Cô hung hăng cắn cánh tay hần – "Đi tìm đi, có giỏi thì cậu cứ đi tìm đi."

"Cần đi đâu? Giỏi thì em cần ở đây này." – Hần bóp miệng cô, sau đó nhân cơ hội hôn xuống.

Hai người họ lại vừa đấu khẩu vừa cắn nhau. Rõ ràng là mắng cô xối xả, nhưng lúc hần hôn cô lại dịu dàng khôn siết, khiến Hạc không kiềm được mà rơi nước mắt.

"Có đau không?" – Hần khẽ vuốt má cô.

"Ngay cả phụ nữ cũng dám ra tay, cậu còn dám nói thích tôi sao?"

Hần cười khò nhìn cô - "Cho dù có lựa chọn lại anh vẫn sẽ ra tay. Chưa từng đánh người nào mà tim gan đều đau như thế. Thế nên em ngoan ngoãn đi đi, nếu phải ra tay thêm lần nữa, anh sẽ thổ huyết mà chết đấy."

Lần này Hạc ôm chặt lấy hần, giống như muốn đem hần khảm toàn bộ vào trong người. Cô và hần không nói gì, chỉ ở trên sân hành lang bệnh viện ôm lấy nhau như thế.

Một lúc sau hần khàn giọng hỏi – "Mấy giờ em bay?"

"8 giờ."

Hần liếc nhìn đồng hồ trên tay, kéo cô đứng dậy nói – "Đi, anh đưa em ra sân bay."

Hiện giờ là 6 giờ, đường tan tằm rất đông người. Hạc kéo tay hần nói – "Thôi khỏi, tôi đi xe buýt nhanh hơn. Bây giờ đang giờ cao điểm, cậu lái xe hơi chỉ càng thêm trễ."

"Ai nói em đi xe hơi?" – Hần ném vào tay cô một chiếc mũ bảo hiểm.

Hạc cầm lấy mũ bảo hiểm của hần, nhìn hần nhảy lên một con ngựa sắt to oạch gần đó, mặt hơi tái đi.

San thấy cô vẫn đứng yên một chỗ, hần đột nhiên chìa tay tới – "Lại đây."

Hạc chần chừ một lúc lâu. Hần cũng không giục, chỉ nhìn cô. Hạc hít một hơi thật sâu rồi đội mũ lên đầu. Mũ vừa đội xuống, Hạc đã thấy toàn thân khó thở. Trước mắt hiện ra rất nhiều hình ảnh cô vẫn luôn cố gắng không nhớ tới, có máu, có bố mẹ, cũng có những bộ phận cơ thể gãy rời. Sống lưng Hạc lạnh toát nhưng mồ hôi đã bắt đầu tuôn ra. Cô thấy tay chân mình bắt đầu run rẩy, lão đạo muốn ngã.

Mất Hạc hơi nhòe, đầu óc bắt đầu mơ hồ, nhưng từ khóe mắt cô vẫn nhìn thấy San không hề đỡ cô. Hần chỉ đứng đó, đơn giản chìa tay về phía cô. Hạc mơ hồ cảm giác hần lúc này rất giống khi bé Sam ngã. Hần không bước tới, chỉ vững vàng đứng một chỗ, tập cho cô bé đứng dậy đi về phía mình. Hạc không phải là đứa trẻ, năm nay cô đã 24 tuổi. Cô còn có một ước mơ cất trong tay. Cô không thể cứ té ngã lại nằm khóc một chỗ mãi như thế, còn thua cả một đứa trẻ lên 7 như Sam.

Cô trụ lại, cố đứng cho vững, từng bước xiêu vẹo đi đến. Khi Hạc nắm được tay hần, lòng bàn tay của hần ấm áp đỡ lấy tay cô. Cô mượn sức hần làm thế, leo lên xe ngồi phía sau lưng hần. San quay lại nhìn cô. Cả người Hạc gần như kiệt sức, tay cô vẫn còn nằm trong tay hần, khe khẽ run, nhưng ánh mắt đã phần nào tỉnh táo.

San nở một nụ cười, kéo tay cô, cúi đầu đặt lên mu bàn tay một nụ hôn.

Khi ấy, Hạc suýt nữa thì bật khóc.

Có điều cô còn chưa kịp rơi nước mắt thì hần đã quay người lại, kéo tay cô choàng qua eo mình.

"Ôm chặt vào." – San nói, bắt đầu rú ga rền vang.

Hạc còn chưa kịp lên tiếng thì hần đã phóng đi thẳng cánh với tốc độ chóng mặt. Cô từ trong mơ hồ chuyển sang trạng thái sợ hãi tột độ, chỉ có thể ôm chặt cứng eo hần, miệng gào thét, đem gia phả nhà hần ra chửi tục.

"Có anh rồi em còn sợ cái gì?" - Hần còn cả gan nói khi đang lạng lách leo lên.

"Có cậu mới làm tôi sợ!" - Hạc gào thét, nước mắt nước mũi cũng muốn tuôn ra hết.

"Nếu sợ như vậy thì nói yêu anh nhanh lên."

"Đồ điên! Nói cái gì?"

"Không nói thì đừng trách anh?" – Hấn lạng một cái.

Hạc thăm thiết gào - "Tôi yêu cậu, yêu cậu nhất, được chưa?"

"Gọi là anh San."

"Em yêu anh San." – Khóc không thành tiếng.

"Nói em sẽ không yêu bất kỳ người nào khác ngoài anh."

Gào - "Em không yêu bất kỳ người nào khác ngoài anh San!!"

"Nói em học xong sẽ về lấy anh."

Gào - "Học xong sẽ về lấy anh San!!!"

"Sau đó sinh cho anh 11 đứa con gái."

"Kim San! Tôi điên rồi nên mới thích cậu!!" – Hạc thăm thiết gào lên.

Tại sao lần cuối cùng gặp của cô và hấn cũng vẫn là như thế này, không thể kết thúc trong yên ắng hoà bình. Hạc không ngừng nguyên rủa.

Hạc ôm chặt lấy thắt lưng hấn, tiếng gió thổi ào ào bên tai.

Lẫn trong tiếng gió cô nghe giọng cười tự kỷ của San âm vang.

Cô ở đằng sau khe rơi nước mắt.

Giữa hai người họ, không có hứa hẹn. Hấn không nói chờ cô, cô cũng chưa từng nói sẽ trở về tìm hấn.

Có lẽ là rất ngốc nghếch.

Nhưng cả cô và hấn đều hiểu, tương lai ra sao đâu ai biết trước được.

4 năm, đối với 1 cô gái 24 tuổi, 1 chàng trai 21 tuổi, đều là rất dài.

4 năm nữa họ có còn đầu khẩu như thế không, Hạc không biết.

4 năm nữa, ở đầu kia của lối ra, người chờ cô có phải là hấn hay không, Hạc cũng không biết.

4 năm nữa, cô có gần thêm hay lại càng cách xa hấn, Hạc lại càng không biết.

Cô không phải là thầy bói, không thể nói trước tương lai.

Nhưng có một điều cô chắc chắn.

Muôn trùng nghìn dặm thì đã sao?

Chỉ cần trái tim còn đập, còn nguyện ý, dù xa cách mấy, đi từ từ cũng sẽ có ngày tới nơi.

[Hết]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ngoại Truyện (1)

Trời đêm lạnh lẽo. Cô gái trẻ đứng trên sân thượng của một tòa nhà cao tầng nhìn xuống. Gió đêm khẽ thổi mái tóc đen dày của cô bay bay. Vạt váy trắng dài khẽ phất phơ như đôi cánh chim bồ câu phát sáng giữa nền trời đen như mực. Đôi chân trần của cô dẫm lên chiếc lan can chao đảo mỏng manh.

Cô đưa đôi mắt xinh đẹp khẽ liếc nhìn thành phố hoa lệ bên dưới. Thành phố nhộn nhịp như thế, chỉ có trái tim cô lạnh lẽo.

Cô rút tấm hình ra, trên hình là một người đàn ông. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, nụ cười giống như ánh nắng chiều lung linh. Nước mắt cô khẽ chảy dài theo má, long lanh như thủy tinh rơi xuống. Từng giọt từng giọt thấm lên bức ảnh rồi tan biến, giống như trái tim nhỏ bé của cô.

"San, em yêu anh."

Vì sao tình yêu lại đau đớn như thế, khiến cho người ta sống không bằng chết.

Nước nhoe đôi mắt, thành phố hoa lệ dưới chân vẫy gọi cô, giống như nâng đôi tay vô hình tới, muốn đỡ lấy thân người của cô. Cô bước về phía trước.

Chính lúc cô chuẩn bị gieo mình vào khoảng không vô tận kia thì bên tai chợt nghe tiếng người vang lên - "Khoan đã."

Cô quay đầu lại. Một người phụ nữ mặc áo blouse trắng, đầu tóc dựng ngược không biết từ lúc nào đã xuất hiện cách cô không xa.

"Đừng lại đây." - Cô gào lên.

"Được, được, tôi không lại. Cô đừng nhảy. Xin cô đấy. Đừng nhảy." - Cô gái mặc áo blouse khảm khoản - "Cô có muốn tự sát, cũng đừng tự sát ở đây. Từ độ cao này cô chắc chắn sẽ không chết. Không những không chết, đảm bảo với cô chỉ có gương mặt bị hủy hoại, tay chân bị tàn phế. Nếu cô muốn đôi còn lại ngồi xe lăn, dung nhan chẳng chịt vết khâu, ăn cơm chảy nước miếng, đi toilet cũng phải có người lau giúp thì cô cứ nhảy đi."

Gương mặt cô gái xinh đẹp liền biến sắc, vẻ chần chờ thoáng qua trong ánh mắt.

"Tôi là bác sĩ. Nếu cô muốn tự sát tôi cho cô thuốc, uống vào vừa nhẹ nhàng, ra đi nhanh mà còn giữ được hình tượng nữa. Cô cũng đâu có muốn mặt mình cả xuống sàn xi măng đầy máu giống Thị Nở đâu đúng không? Mau xuống đây đi." - Nữ bác sĩ dậm bước tới.

Nhưng người đẹp trên lan can kia đã gào lên - "Đừng lại gần. Cô đừng lừa tôi. Tôi phải khiến cho anh ấy thấy, không có tôi sẽ khiến anh ấy hối hận đến dường nào."

"Cô yêu hắn đến thế sao?" - Nữ bác sĩ chỉ vào bức hình trên tay cô, sau đó móc trong túi áo blouse ra một tấm ảnh, chìa tới về phía cô gái - "Bạn tôi làm bên nhà báo. Có gửi cho tôi hình nude 100% của hắn. Hình độc quyền, cái gì cũng thấy. Cô nhất định muốn chưa kịp nhìn thấy hắn khóa thân mà chết sao? Cô cam tâm sao?"

Cô gái trên lan can cho dù đứng trước vạch tử thần cũng khựng lại nheo mắt nhìn tấm hình kia. Trong hình đúng là một người đàn ông đang không mặc đồ. Cô còn chưa kịp nhìn kỹ thì nữ bác sĩ kia đã nhanh như cắt một phát lao tới, nắm lấy tay kéo cô khỏi lan can.

Nữ bác sĩ đè cô xuống sàn khóa tay cô, mặc cho cô giãy dụa. Cô gái thê lương gào thét - "Cô lừa tôi."

"Có trách cũng chỉ có thể trách cô mê trai." - Nữ bác sĩ tiếp lời, sau đó quay đầu gào vào trong - "Các người còn núp ở đó làm gì, mau đến phụ tôi."

Cô vừa dứt lời, một vài vị mặc áo blouse khác liền lao tới đưa cô gái kia đi. Cô gái xinh đẹp trước khi bị lôi đi còn giãy dụa gào thét - "Đưa tấm hình đó cho tôi."

Nữ bác sĩ xoa xoa trán, chỉ hận lúc này không thể giờ chân đạp thẳng cô ta xuống cho rồi. Cô làm bầm đứng dậy, còn chưa kịp phui tay thì một loạt các y tá trẻ gần đó đã nhao nhao tới giật tấm hình trong tay cô.

"Chị Hạc, chị nói đây là hình nude độc quyền thật của phó tổng Galaxy á?"

"Đâu đâu cho em xem với?"

"Ồi đường cong này~"

"Ồi cơ bắp này~"

"Ồi trứng gà và xúc xích này~"

Hạc nghe một loạt da gà nổi lên, cô liền đưa tay giật lại tấm hình, nhét vào túi áo.

Bốn, năm đôi mắt cùng quay lại nhìn cô oán hận, nhao nhao kéo tay cô - "Chị Hạc, cho em photo một bản đi."

"Không."

Lại oán hận, hỏi nhỏ - "Chị đào đâu ra tấm hình đó thế? Bên ngoài có bán không?"

Hạc trả lời - "Lên Google gõ sáu chữ phó giám đốc Galaxy khóa thân là ra."

Thì ra là đồ giả. Tiếp tục nhìn oán hận.

"Nhìn cái gì, mấy đứa còn không quay trở lại làm việc à?" - Cô cao giọng. Cả đám lại ném cho cô một loạt ánh nhìn không cam tâm rồi ngậm ngùi xô đẩy nhau quay vào trong bệnh viện.

Hạc xoa xoa trán, chỉnh lại áo blouse, rồi rảo gót quay vào trong.

Khi cô đang ở bồn rửa tay thì một nữ y tá hốt hoảng chạy đến.

"Chị Hạc. Tìm được chị rồi." - Y tá thở hồn hển nói - "Bên khu VVIP có một bệnh nhân vừa nhập viện khẩn cấp. Viện trưởng bảo em đến kêu chị qua đó."

"Khu VVIP? Chị đâu có phụ trách bên đó, tại sao lại bảo chị qua?" - Hạc nhíu mày.

"Em không biết ạ. Chị mau đi đi, hình như khẩn cấp lắm."

Cô cũng đâu thể làm gì khác, liền gật đầu - "Được rồi chị đến ngay."

Hạc vừa chạy vừa nghĩ rằng. Hôm nay không rõ là cái ngày gì. Ở bệnh viện cứ năm thì mười họa thì gặp một ngày như thế, khiến cho cô quay còn hơn cả chong chóng. Cô gái kia là nhân viên của Galaxy. Mới mấy ngày trước vào nhập viện vì cắt cổ tay tự sát nhưng không thành. Hỏi ra mới biết là nghe nói yêu thầm phó tổng mà không được đáp lại. Hôm nay cô ta leo lên trên sân thượng đòi tự sát. Đùa chứ Hạc tốn 4 tiếng đồng hồ khâu da cổ tay và dây thần kinh cho cô ta, nói muốn chết thì chết hay sao? Sao lúc đó không nói luôn, cô một dao cắt luôn động mạch chủ, đảm bảo 2 phút là đi đời.

Vừa đẩy cửa bước vào, cô đã bị một thân người ôm choàng lấy. Còn chưa kịp nhìn thấy gì ra hình dạng thì đã bị hôn tới tấp.

Bên tai có tiếng người nghĩ rằng - "Em giỏi lắm, dám lấy hình nude của anh đem tung ra cho bàn dân thiên hạ."

Quả nhiên, là tai ương vạ gió đã ập đến.

Cô cố nhoài người ra khỏi vòng tay sắt đá của hắn nhưng hắn lại càng ghì chặt.

"Rõ ràng là anh nói đưa cho em, tuy em toàn quyền xử lý."

"Không có nghĩa là em được phép cho người khác xem"

"Không đưa ra dụ cô ta, anh nghĩ sẽ cứu được người sao?"

"Người không biết quý trọng mạng sống của mình, mặc kệ."

Cãi bướng không bao giờ thắng hắn, cô đành hậm hực nạt - "Rõ ràng là hình photoshop. Cũng không phải là body của anh, anh giận dữ cái gì?"

"Sao em biết không phải của anh?"

Hạc đứng hình, một lúc sau mới có phản ứng - "Đây là hình nude thật của anh?"

Hắn trừng mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống - "Em kêu anh gửi hình nude, không lẽ anh lại gửi hình nude của đàn ông khác cho bạn gái mình? Uống công anh lựa cho em tư thế đẹp nhất. Em lại đem khuyến cáo cho toàn thiên hạ. Hạc, anh không sống nổi với em."

Hạc ngẩn người - "Anh nói thật?"

"Không lẽ là giả?"

"Thật 100%?"

"1000% cũng là thật."

San vừa nói xong liền giật mình chỉ cô - "Em chảy máu mũi, máu mũi."

Hạc run rẩy chớp lấy khăn giấy gần đó chùi mũi, quả thật là chảy máu.

Đúng lúc đó thì San phá lên cười, cười đến nỗi không đứng vững phải dựa vào người cô.

Hạc vừa nghe hắn cười, liền lập tức cầm miếng khăn giấy dính máu ném hắn - "Cái tên chết tiệt này. Anh lại lừa em đúng không?"

Hắn không trả lời, vẫn cười ngất. Hạc đánh rồi đá hắn mấy phát, hắn cũng không dừng.

"Anh cứ ở đó mà cười đi." - Cô giận quá hóa thẹn, đẩy hắn một cái rồi quay người đi, nào ngờ vừa quay đi đã bị hắn kéo lại ôm lấy.

Còn chưa kịp phản kháng thì hắn đã má kè má, cọ lấy cọ để - "Có biết mỗi ngày anh chỉ trông gặp em không?"

Hạc hận không thể đá cho hắn tuyệt đường con cháu, cô chỉ có thể nghiến răng kèn kẹt - "Đã nói với anh, lúc em làm việc không được tới quấy rầy, anh không nghe à?"

"Anh có lý do chính đáng để vào bệnh viện."

"Lý do gì?"

San đưa một ngón tay lên. Trên đầu ngón tay hắn có vết cắt, máu đã đông lại.

Hạc khinh bỉ liếc hắn - "Vì cái này mà phao tin cấp cứu khẩn cấp, anh có lương tâm không vậy?"

"Lương tâm của anh nhiều vô cùng, thế nên mới vì vết thương nhỏ này bỏ ra một đồng tiền cúng cho bệnh viện em." - Hắn nhún nhử cười.

"Do nào anh thiếu nếp nhăn thì có." - Cô đảo mắt, nhưng cũng đeo găng, lấy bông gòn và thuốc khử trùng ra kéo hắn ngồi xuống giường cầm lấy tay hắn bôi lên.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Ngoại Truyện (2)

San nhìn cô cúi đầu chăm chú lau vết thương cho mình, lại nhớ đến lần đầu tiên cô bôi cồn và dán băng cá nhân cho mình. Hắn khẽ cười, cúi đầu lại sát bên tai cô hỏi - "Em nói thật đi, lúc nghe anh nói đó là hình anh, em nghĩ cái gì mà chảy máu mũi?"

Hạc bị hắn mờ ám thổi khí nóng vào tai, chưa kể lời hắn nói còn làm cô nhớ đến những hình ảnh vừa liên tưởng, thế là cả mặt không tự chủ được mà lập tức ồm tai nể ra - "Anh nói bậy bạ gì đó?"

San chỉ chờ có thế, vồ lấy cô, ném bông băng thuốc đỏ trên tay cô sang một bên, tiếp tục dí sát mặt cô mà mị nói - "Sao thế? Mới chỉ nhìn hình thôi đã như thế, đến đêm động phòng anh làm sao dám coi đồ cho em nhìn."

"Kim San! Đây là bệnh viện!"

"Ồ đây không có người. Em như vậy anh lo lắm, hay là chúng ta cứ luyện tập trước vài lần xem." - Vừa nói, tay vừa đè cô xuống giường.

Lo lắng cái đầu hắn. Rõ ràng là thừa nước đục thả câu.

"Chờ em héo hơn bốn năm. Vừa về nước em đã lao vào công việc, bỏ mặc anh. Vì em mà bao nhiêu xuân sắc của anh bị lãng phí, em cảm thấy mình không phải chịu trách nhiệm sao?"

Hạc chống cự nhưng hắn khoá tay cô, vô ích. Xong rồi, hôm nay cô lên thớt rồi. Cô cam chịu nhìn hắn giống như con cún con ở trên người hôn hôn hít hít trên gương mặt cô.

Hạc thở dài một cái, móc trong túi quần ra một bịch áo mưa ném vào mặt hắn.

San nhìn cô, ánh mắt lấp lánh, long lanh, long lanh tha thiết.

Hạc không nhìn hắn.

Hắn nhếch miệng cười, nụ cười còn chói hơn cả đèn giải phẫu, dụi đầu vào cổ cô thì thầm - "Anh yêu em chết mất."

Vừa lúc hắn còn đang hí hửng mờ áo mưa thì cửa phòng bật mở.

Hạc chỉ còn thiếu điều cho hắn một chương. Đã làm bậy còn không khoá cửa. Đứng ngoài cửa không ai khác chính là Sam, em gái của hắn. Sam năm nay đã 11 tuổi, cô bé đã cao lên rất nhiều, tóc để dài, gương mặt càng lúc càng xinh như một đoá sen nhỏ. Nhìn thấy tư thế ám muội của cả hai, trên tay anh trai còn đang dang dở mở bịch áo mưa, vẻ mặt cô bé cũng không hề biến sắc, chỉ cười nói - "Anh hai, bố ở trên công ty đang tìm anh. Em chưa nói anh ở đây đâu, nhưng nếu nửa tiếng nữa anh không quay lại ông ấy sẽ cho người đi tìm anh đấy. Từ đây đến công ty là 20 phút, còn 10 phút anh có làm gì cũng không xi nhê đâu, nên anh tốt nhất chuẩn bị đi luôn nhé."

Nói xong cô bé quay ra rất thức thời đóng cửa lại.

Hạc và San còn đang cứng đờ thì cửa một lần nữa lại bị mở ra, cô bé lộ đầu vào – "Lúc này em vội quá nên quên. Em chào chị dâu." – Nói xong cô bé hôn gió cô một cái, sau đó lại đóng cửa quay ra.

Lúc này Hạc mới định thần đá hấn xuống, quay lại hỏi hấn – "Trong thời gian em không có ở đây, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với Sam?"

San xoa xoa chân mảy cau tít - "Anh cũng không biết vì sao nó biến thành sói nữa. Lúc trước nó còn hỏi anh, anh hai, anh nói thật đi, có phải năm anh 15 tuổi đã lỡ tay làm chị dâu có thai sinh ra em nhưng không dám nhận, cho nên chị dâu mới tức giận bỏ đi, còn ném em cho anh nuôi không? Em nói xem, có phải anh cho nó xem nhiều phim Hàn Quốc quá rồi không?"

Hạc cười muốn ngất xỉu. Quả nhiên là con nhà tông với hấn. Tuy cô tiếc muốn chết những ngày tháng thơ ngây của cô bé, nhưng mà nhìn thấy hấn bị em gái xoay vòng vòng như thế thật là thoải mái.

San nhìn cô cười, quay sang hôn cô một cái.

Hạc đẩy hấn - "Đừng làm càn nữa, mau đi đi, đừng để Sam đợi."

Hấn thờ dài đứng dậy - "Em không cần đuổi anh cũng phải tự đi."

Hạc bước theo hấn - "Dạo này trên công ty bận rộn lắm sao?"

"Anh sắp chết rồi. Chuồn ra ngoài thăm em một cái mà ngay cả đại tiểu thư cũng đến rước, em có thấy không?"

Hạc nhìn hấn nhăn nhó phì cười, dang tay ra nói - "Lại đây. Cho ôm 1 cái."

San không chần chờ nhảy tới.

Bàn tay hấn ghi chặt lấy cô. Cả người tựa hấn lên cô, mặt vùi trên vai cô, giống như làm nũng. Hạc nghe hấn thờ dài khe khẽ bên tai. Hạc cảm thấy kỳ quặc, hấn ở bên ngoài giả vờ đạo mạo nghiêm trang bao nhiêu, thì ở trước mặt cô trẻ con bấy nhiêu.

Bao nhiêu năm vẫn vậy. Vẫn giống y như lần đầu gặp nhau.

Cô đưa tay vuốt vuốt lưng hấn.

Thật ra suốt bốn năm cô ở nước ngoài, cô và hấn gần như không liên lạc với nhau.

Ở trường, cô học dồn chương trình rất nặng, buổi tối và cuối tuần còn đi làm thêm kiếm tiền. Cô bận rộn đến xoay vòng vòng. Ngày tháng lúc nhanh lúc chậm, cứ thế trôi qua. 4 năm, khi nhìn lại Hạc thấy giống như một con thoi đưa, trông qua tưởng như dài nhưng chớp mắt đã vượt qua khỏi tầm tay.

Có đôi lúc đi một mình trên đường cô sẽ cảm thấy có chút lạc lõng, có chút cô đơn. Lúc ở đại học, cô không phải không có người theo đuổi. Chỉ là, cô cảm thấy gặp bao nhiêu người cũng không có ai giống như hấn. Có đôi khi cô sẽ gọi về, đa phần đều không có người bắt máy, hoặc khi bắt máy, cô đều quá sợ hãi mà cúp máy, một lời cũng không nói nổi.

Cô cảm thấy nếu cô và hấn liên lạc, mối quan hệ của họ có lẽ đã đi con đường như sau: Mấy tháng đầu, hoặc ít nhất năm đầu tiên sẽ chăm chỉ gọi điện. Sau đó những cuộc gọi những tin nhắn sẽ thưa thớt dần, cuối cùng là hoàn toàn biến mất. Cô và hấn sẽ trở lại thành hai con người không còn liên quan tới nhau nữa.

Điều này khiến cô không dám gọi cho hấn. Cô không biết San nghĩ gì, hấn cũng không hề tìm cô.

Trong ba năm, cô đã hoàn tất chương trình học của mình. Hạc ở lại nước ngoài làm thực tập ở bệnh viện thêm một năm rồi mới trở về.

Ngày cô hạ cánh ở sân bay, bước ra khỏi cửa sân bay, đã thấy nghìn nghịt người đứng chờ người thân. Cô không có ai đến đón, một mình kéo valy đi ra khỏi cửa. Vừa thoát khỏi dòng người chặn trước cổng cô đã khựng lại.

Cô nhìn thấy hấn. San nắm tay bé Sam mắt kiên nhẫn nhìn đồng hồ.

Bé Sam nhìn thấy cô trước cả hấn, liền kéo tay anh trai chỉ về phía cô. Hạc vẫn còn đứng bất động. Hấn ngẩng lên, nhìn thấy cô thì sững người, ngay cả tay em gái đang cầm cũng buông rơi, cứ thế bước tới.

Khoảng thời gian hấn bước về phía cô trôi qua giống như một bộ phim chiếu chậm. Cô cứ ngỡ mình không nhớ hấn, khi ấy nhìn thấy hấn cô mới nhận ra thì ra là cô không dám nhớ hấn. Chỉ cần có một giây nghĩ về hấn thì tất cả đều dâng trào như thủy triều, chỉ một giây nghĩ về hấn cô sẽ không còn can đảm một mình bước đi trên con đường đã chọn lựa nữa.

Từng bước, từng bước chân của hấn như dẫm lên hết mọi tháng ngày xa cách, dẫm lên hết mọi khoảng cách giữa họ. Cả thân người cô cứ thế bị hấn ôm lấy.

Hấn nói, giọng nói không có cao ngạo thường thấy, lại nghẹn ngào - "Bố cô sịp bố."

Ngay cả Hạc sắp sửa rót nước mắt lúc ấy cũng phải bật cười.

Thật ra, mọi cô gái đều mong có một bến bờ của riêng mình, để cho dù đi bất cứ nơi đâu cũng có thể quay về. Ngày hôm đó cô trở về, nhìn thấy hấn, cô rót cuộc cũng hiểu, thế giới này thật sự cho dù cô có đi cùng trời cuối đất, cũng không tìm được một người thứ hai như hấn.

Cô nói với hấn – "Tôi có quà cho cậu."

"Quà gì?" – Hấn nhướn mày hỏi cô.

Cô đưa tới trước mặt hấn một thứ.

Hấn sững người nhìn.

Trong tay cô chính là chìa khoá xe máy của hấn, chiếc chìa khoá mà lần đầu hấn gặp tai nạn trước cửa nhà cô, cô đã nói dối hấn là không tìm thấy.

Hấn nhìn cô – "Thứ này sao lại ở trong tay em? Em nói đi, có phải lần đầu gặp anh là đã yêu rồi phải không?"

"Không những thế, bốn năm rồi tôi vẫn không yêu nổi ai khác, thật thê thảm."

Thế là bị hấn đè ra hôn tới ná thờ.

Sau đó thì... cô thành bạn gái hấn.

Gọi là bạn gái, nhưng mà thật chất cô lại cảm thấy mình giống như đối tượng cho hấn ôm hôn mỗi ngày và phun mấy câu ngả ngôn rộn da gà.

Sau khi thành bạn gái, hấn ép buộc cô thay đổi xưng hô. Dù gì cũng danh chính ngôn thuận rồi, và lại cô không nghe hấn sẽ tung đầy hoa mù, từ mè nheo đến đe dọa, đến giật dỗi, đến cả mỹ nam kế, khiến cô đau đầu vô cùng. Hạc không muốn vì chuyện này mà mất kinh sớm, cho nên đành thuận theo ý hấn. Lần đầu được cô gọi anh, hấn giống như tên ngốc cười ngoác mồm suốt cả ngày, sau đó cô nói gì hấn cũng đòi thêm chữ anh này, còn dạy cô uốn lưỡi bật tiếng nũng nịu đến nỗi cô phát hoảng.

Cô và hấn không công khai mối quan hệ. Tuy hấn bắt mẫn nhưng mà nhìn lực lượng hâm mộ của hấn ở bệnh viện, Hạc luôn có cảm giác mình là điệp viên sống trong lòng địch, chỉ cần để lộ thân phận cô sẽ lập tức bị phanh thây xẻ thịt không thương tiếc. Móng vuốt của phụ nữ, đáng sợ lắm nha.

Tuy cô luôn cố gắng giữ bí mật, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một vài cô gái đến tìm cô. Hạc rất nghi ngờ là do tên kia rò rỉ thông tin, đẩy gánh nặng qua cho cô giải quyết. Ai cô không biết nhưng nếu là hấn thì vô cùng có khả năng.

Vì thế mỗi khi có người tìm tới, cô lúc nào cũng cầm theo cả đồng danh thiếp, sau đó vui vẻ đưa cho họ mà nói - "Nếu được, cầu xin cô hãy đem hấn ta đi càng xa càng tốt giúp tôi. Còn nếu không được đây là danh thiếp của tôi. Tôi là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện Trung Ương Nhân Quyền. Tên này thô bạo lắm, đối với phụ nữ cũng không nương tay. Hồi trước tôi có lần đòi ở lại cạnh hấn, bị hấn giáng cho một bạt tai đuổi đi. Thế nên khi tiếp cận hấn cô nhất định phải cẩn thận. Lỡ có bị hấn nổi điên đánh cho bị thương cũng đừng sợ, cầm thẻ này đến bệnh viện tìm tôi, nhất định sẽ giảm 5% mọi điều trị cho cô. Cho nên cô cứ can đảm tiến tới nhé."

Cách này thường rất hữu hiệu, chưa có ai tìm đến lần thứ 2. Nhờ hấn mà cô phát được bao nhiêu là danh thiếp.

[...]

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Ngoại Truyện (3)

Hạc nhìn đồng hồ, rào bước vào một phòng ăn Bên trong đã có người ngồi sẵn. Thấy cô, ông dợm đứng lên nhưng cô đã lên tiếng - "Bố ngồi xuống đi."

Người này không ai khác chính là thái thượng hoàng, bố của anh em San và Sam. Từ sau khi cô và hấn chính thức hẹn hò, ông vẫn thường rủ cô đi ăn. Gọi là đi ăn, mục đích chính vẫn là báo cáo tình hình quý tử nhà ông. Bố hấn đối với cô trước sau luôn ôn hòa, nhưng cứ hễ giáp mặt San thì cuồng phong bão tố thủy triều đại hạn kiểu gì cũng kéo tới.

Hạc thầm nghĩ, có ai nói con gái nói đúng là sai, nói không là có, chắc chắn không hiểu đàn ông rồi. Như điển hình hai anh Hàn Quốc này, bên trong càng quan tâm nhau bao nhiêu thì bên ngoài càng khắc khẩu bấy nhiêu. Họ chỉ còn thiếu điều cầm dao chém nhau nữa thôi. Hạc tự nhiên trở thành người trung gian giữa họ. Có đôi khi khiến cho cô cảm thấy đau hết cả đầu.

"Nghe nói hôm qua nó tới bệnh viện của con?"

"Vâng ạ." - Hạc gật lấy gật để. Tuy thái thượng hoàng đối với cô luôn rất dịu dàng nhỏ nhẹ, nhưng mà nói gì thì nói, vẫn cứ là thái thượng hoàng, cô đối với ông vừa kính vừa sợ. Nghe ông hỏi chuyện này, cô đoán ông lo lắng cho hấn, liền vội vàng trình báo - "Anh ấy không bị gì nghiêm trọng đâu ạ. Chủ yếu chỉ là trốn việc đến quậy phá thôi."

Thái Thượng Hoàng nhâm nhi tách trà, gương mặt cũng giãn ra, cười - "À. Nó đến thăm con."

Tuy sự thật đúng là thế, nhưng qua lời của Thái Thượng Hoàng thì Hạc nghe không khỏi cảm thấy chột dạ.

Cô đành cầm tách trà nhấp vài hớp để chữa ngượng, ông đã hỏi tiếp - "Hai đứa chừng nào thì cưới?"

Hạc bị sặc nước trà, ho khò khè.

Thái Thượng Hoàng dường như rất vui vẻ, lại tiếp tục hỏi - "Sao đột nhiên lại ho? Hay là con đang ốm nghén?"

Hạc lại càng ho khan.

Thái Thượng Hoàng thấy vậy càng cười khà khà vui vẻ. Hạc rất nghi ngờ vừa rồi là ông cố ý để trêu cô.

Ông nhìn cô, ánh mắt của người làm cha trù mẩn - "Con gái. Thật mong con sớm về nhà chúng ta."

[...]

"Đang nghĩ gì mà ngẩn ra vậy? Anh hỏi cũng không trả lời." - San đưa tay捏 má cô.

Hạc ngẩng lên, phát hiện mình này giờ đúng là đã để tâm hồn trôi dạt về phương nào. Nhìn lại, cô và San đang ngồi ăn cơm trên một quán ăn sân thượng.

Cô cười gượng - "Anh vừa nói gì?"

"Anh hỏi em và bố nói những gì?"

Hạc hơi ngập ngừng, nhưng vẫn khai thật - "Bố hỏi chúng ta khi nào kết hôn."

Hấn ngược lên nhìn cô, ánh mắt híp lại - "Thế em có nói với bố là em từ chối lời cầu hôn của anh 3 lần rồi không?"

Cho vàng cô cũng không dám. Cô thấy thái thượng hoàng đang rơi vào giai đoạn chỉ còn thiếu điều chốt họ vào trong phòng kín khoá trái cửa lại, xong rồi chờ 9 tháng 10 ngày sau thả họ ra. Ta-da, tự nhiên có cháu bồng.

Hạc nhăn mặt nhìn hấn - "Anh than thở cái gì chứ? Có lần nào anh làm từ tể đâu, làm sao em đồng ý?"

"Không từ tể chỗ nào? Lần nào cũng suy nghĩ nát óc mới ra cho em." - San vặc lại.

Hạc đối với đề tài này, luôn luôn phần uất - "Anh còn chối? Nhắc lại cho em nghe xem, lần thứ nhất anh cầu hôn ở đâu?"

Hấn im lặng một lúc rồi đáp - "Trên tàu lượn."

"Kết quả?"

Hấn không trả lời.

"Kết quả?" - Hạc lặp lại câu nói.

Hấn hậm hực lên tiếng - "Bay mất nhẩn."

Lần đó hấn lại ném cô lên trên tàu lượn, khỏi cần nói cô sợ đến phát khóc, làm gì còn đầu óc mà biết hấn nhét vào tay cô cái gì. Vừa lúc đó tàu lượn 90 độ đâm đầu thẳng xuống, chiếc nhẩn cô chưa từng nhìn thấy cũng theo đó vút cái vèo theo nước mắt, nước mũi và tiếng gào của Hạc vào khoảng không vô tận không bao giờ còn nhìn thấy nữa.

Thế là cả buổi sau đó cô và hấn phải ở lại công viên đến tối mịt tìm lại chiếc nhẩn kia. Rất tiếc chiếc nhẩn đáng thương chưa một lần nhận chủ đã một đi không trở lại.

Nhắc đến chuyện này, Hạc thề là hiện tại cô vẫn còn có cảm giác muốn đẩy hấn rớt khỏi tàu điện, mà phải đẩy rớt trúng đường ray, cho cô ngồi trên ấy cán qua.

"Còn lần thứ hai?"

"Lần đó đưa em tới nhà hàng, có nến có hoa hồng đầy đủ còn gì?"

"Thế anh nói cái gì với em?"

Hắn không đáp.

Hạc cao giọng – "Anh không nhớ thì để em nhắc cho anh nhớ. Anh nói, Hạc, xin em trở thành con chim duy nhất của anh. Anh hỏi em làm sao mà nhận lời? Hà?"

Hôm đó cô thật sự đã bị cảm động suýt chết. Thấy San rút nhẫn ra, cô còn mém chút nữa thì bật khóc. Nào ngờ hắn vừa mở miệng ra, hừ hết, hừ toàn bộ, hừ từ gương mặt đẹp trai của hắn cho đến khung cảnh lãng mạn như trong truyện cổ tích. Cô chỉ còn thiếu điều muốn lật cả cái bàn tiệc vào đầu hắn.

San nhìn mặt lăm bằm – "Đó là do em suy nghĩ bấy bả, anh chỉ là dựa theo lời thoại của Romeo và Juliet. Đây là anh còn chưa học theo Shakespeare nói, anh ước gì được làm con chim của em đấy."

Hạc day day hai bên thái dương, cố gắng kìm chế ý nghĩ muốn siết cổ hắn.

San hậm hực nhìn cô - "Thôi được. Hai lần đầu anh thừa nhận là do anh. Nhưng lần thứ ba rõ ràng là lỗi của em."

Hạc vốn đã nghĩ, màn cầu hôn của hắn không thể nào thảm hơn hai lần đầu được nữa. Kết quả, cô đánh giá hắn quá thấp rồi. Lần thứ ba, có lẽ do rút kinh nghiệm từ lần cầu hôn trước, hắn không mở miệng nói gì cả, chỉ mời cô đi ăn một bữa, nhờ nhà hàng bí mật giấu nhẫn trong thức ăn. Cuối cùng, ăn xong không thấy nhẫn, hắn trợn mắt nhìn cô.

"Nhẫn đâu?"

"Nhẫn gì?" – Hạc căn bản không biết hắn đang nói cái gì, chỉ ngơ ngác hỏi lại.

Hắn tìm kiếm nửa ngày, lấp bấp nửa ngày mới thốt lên được một câu – "Đừng nói với anh... em ăn cả nhẫn rồi nhé?"

Thế đó. Cô chính xác đã nuốt nhẫn vào bụng. Còn chuyện về sau làm sao lấy nhẫn ra xin bạn đừng hỏi, cô ấy đã đau đớn lắm rồi.

Cuộc đời Hạc từ ngày gặp San chỉ thấy éo le, éo le và éo le.

"Sao em lại yêu một tên tâm thần phân liệt giống anh chứ?" – Cô ngửa mặt than thở.

"Em nói ai tâm thần phân liệt?" – Hắn quắc mắt nhìn cô.

"Còn nói, rõ ràng nói yêu anh, anh chỉ nghe mỗi chữ tâm thần."

Câu nói này làm hắn rất nhanh đã chuyển sang vui vẻ, kéo cô lại ôm vào trong ngực, cúi xuống hôn cô.

Giữa nụ hôn, cô dùng lưỡi đẩy một vật vào miệng hắn.

"Gì đây?" – San buông cô ra, nhả thứ trong miệng lên lòng bàn tay, sau đó sững người.

Trên tay hắn là một chiếc nhẫn.

Hạc lườm hắn – "Chờ anh cầu hôn, không biết đến bao giờ mới được gả."

Cô chờ một lúc lâu xem phản ứng của hắn. Không ngờ hắn vẫn không động đậy, giống y như hoá đá, chỉ chăm chăm nhìn bàn tay mình.

Hạc thấy hắn phản ứng đúng kỳ quái, chột chột hắn mấy cái – "Sao thế? Không muốn lấy vợ à?"

Đột nhiên hắn gục mặt vào hai tay, không ngẩng lên.

Cô quả thật cảm thấy quái dị – "Anh sao vậy?"

"Làm sao đây?" – Hắn đột nhiên hỏi, mặt vẫn không ngẩng lên, giọng giống như trẻ con, cao lên đến mấy tông.

"Làm sao gì?" – Cô phì cười.

"Bị con gái cầu hôn, sao anh lại vui thế này?"

Hạc phá lên haha cười hai tiếng – "Ba lần cầu hôn thất bại, đổi lại bộ dạng này của anh, coi như cũng cam tâm đi."

Hắn ôm cô, hôn tới tấp lên mặt – "Chết tiệt. Tối nay nhất định không thể để em về nhà. Bà xã, đặt phòng khách sạn ở đâu đây?"

Hạc đập hắn – "Trong đầu anh rốt cuộc là nghĩ cái gì hả?"

"Còn nghĩ được gì nữa? Cầu hôn em chỉ để thế này thôi."

"Này!"

"Bà xã, nhanh đi anh sắp chịu hết nổi rồi."

"Kim San!!!"

"Bà xã~"

.

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Ngoại truyện của ngoại truyện

Đằng sau cặp đôi ồn ào phá phong cảnh, ở chốn thanh thiên bạch nhật bàn chuyện giường chiếu kia, quản lý nhà hàng giật giật lông mày, phát tay ra hiệu cho cấp dưới vận lớn volume nhạc nền. Trong không gian liên tục tràn ngập tiếng hát.

Và em có hay, chỉ một thoáng. Khi ta nhìn nhau

Và em có hay, vào giây phút, mơ hồ như quen từ lâu

Chỉ một lần nhìn thấy nhau, chưa từng biết tên

Nhưng con tim tôi nói rằng, ta là của nhau

Có chăng...

Tôi gặp em từ lâu

Cause nothing is, nothing is, nothing is what it seems

Trái tim tôi là thật, và yêu thương là thật,

Vì cuộc đời tôi chưa từng một lần được yêu như bây giờ.

Trái tim tôi là thật, mà yêu thương khó nói.

Dù bấy lâu tôi vẫn muốn nói với một người: "Hello... So how are you"

I think we are in trouble now.

[Và Tôi Đã Yêu – Thanh Bùi]

Giữa bài hát, có một người lên tiếng - "Xúc động quá!"

"Xúc động gì?"

"Bài này nói đúng nỗi lòng của anh."

"Đúng chỗ nào?"

"Chỗ này nè. Chỉ một lần nhìn thấy nhau, chưa từng biết tên. Nhưng con tim tôi nói rằng, ta là của nhau. Em rút cuộc có biết hay không vậy? Từ lần đầu nhìn thấy em, anh đã muốn lấy em rồi, vì thế ngày hôm sau mới trở lại tìm em"

"Ồ." - Có người ậm ờ.

"Em giữ chìa khoá xe của anh, xem như cũng là vừa gặp đã yêu."

"Ồ."

"Vậy chúng ta chính là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết rồi!"

"Ồ."

Có người vui vẻ - "Vậy, lát nữa tới khách sạn chúng ta cũng mở bài này làm nhạc nền nhé!"

"Kim San! Đừng đắn một chút!"

"Bà xã~"

Quản lý nhà hàng lại càng vận nhạc lớn hơn.

Lớn hơn.

Lớn hơn nữa.

[Hết toàn tập]

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Muôn Trùng Nghìn Dặm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.